IAN McDONALD

LUNA NOUĂ

Primul volum din seria Luna

NAUTILUS

IAN McDONALD s-a născut în 1960 la Manchester. La cinci ani, când s-a mutat împreună cu familia la Belfast, a început să citească SF şi peste câţiva ani scria deja primele texte de ficţiune. La douăzeci şi doi de ani, a publicat prima povestire într-o revistă locală şi a hotărât să-şi dedice tot timpul literaturii, scriind în paralel scenarii de televiziune. *Desolation Road* (1988), romanul său de debut, propunea o poveste în deşertul de pe Marte şi avea să câştige Premiul Locus pentru Debut un an mai târziu. Povestea avea să continue în volumul *Ares Express* (2001). Autorul a scris proză scurtă şi mai multe romane. În 2004, *River of Gods* a primit Premiul pentru Cel mai bun roman al British Science Fiction Association. Aceeaşi distincţie i-a revenit şi în 2007 pentru volumul *Brasyl,* de asemenea nominalizat la Premiile Nebula şi Locus. Şi romanul *The Dervish House* (2010) s-a bucurat de succes, primind mai multe nominalizări şi, de asemenea, încă un premiu decernat de British Science Fiction Association. În 2015 a apărut *Luna nouă,* prima parte din seria LUNA, un fel de *Urzeala tronurilor* în spaţiu, drepturile de ecranizare fiind achiziţionate înainte de publicarea volumului.

IAN McDONALD

Seria:

LUNA

Volumul 1

LUNA NOUĂ

Original: *NEW MOON* (2015)

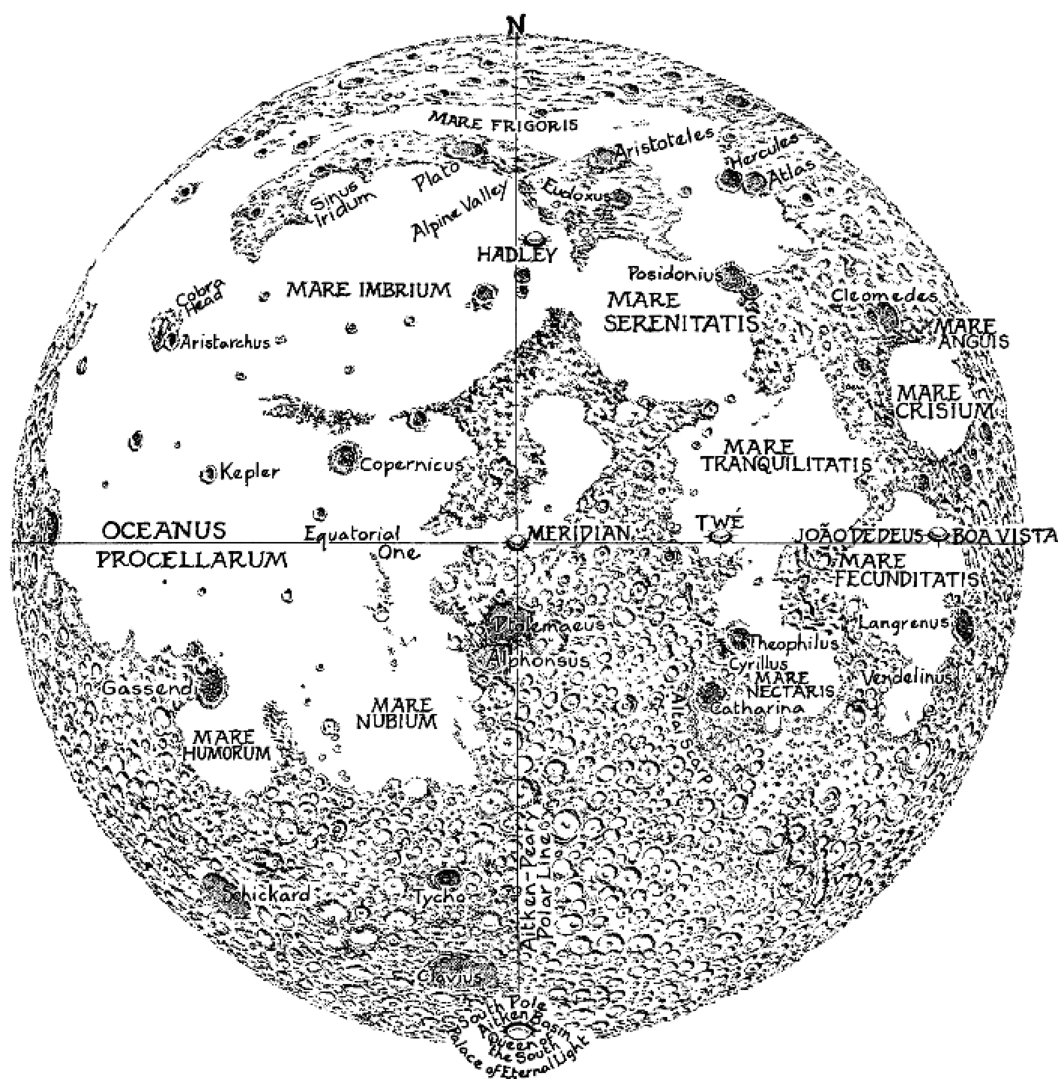
Traducere din limba engleză:
RUXANDRA TOMA

virtual-project.eu

NEMIRA
2017

NEAR SIDE of THE MOON

UNU

Într-o încăpere albă de pe marginea lui Sinus Medii[1] stau şase adolescenţi în pielea goală. Trei fete, trei băieţi. Negri, galbeni, cafenii, albi. Se scarpină cu putere, fără oprire. Depresurizarea usucă epiderma, provoacă mâncărimi.

Camera este strâmtă, ca un butoi în care de-abia poţi sta în picioare. Copiii stau faţă în faţă pe bănci, cu pulpele lipite de ale vecinului, cu genunchii atingându-i pe ai celui din faţă. Nu au la ce să se uite şi nu au pe cine să vadă în afară de ei, însă evită contactul vizual. Sunt prea aproape, prea expuşi. Toţi respiră prin câte o mască transparentă. Oxigenul şuieră prin locurile unde nu s-a făcut corect etanşarea. Un manometru este instalat sub geamul de pe ecluza exterioară. S-a oprit la cincisprezece kilopascali. A durat o oră până când presiunea a coborât la acest nivel.

Însă afară e vid.

Lucasinho se apleacă şi se mai uită o dată pe geamul micuţ. Se vede bine ecluza; este chiar în faţă şi drumul până la ea este liber. Soarele apune; umbrele sunt lungi şi groase şi sunt îndreptate spre el. Mai negre decât stratul negru de regolit, ar putea ascunde multe capcane. *Temperatura la sol este o sută douăzeci de grade Celsius,* îl avertizase avatarul său. *Va fi un drum de foc.*

Drum de foc, drum de gheaţă.

Şapte kilopascali. Lucasinho se simte umflat, cu pielea întinsă şi murdară. Când manometrul va ajunge la cinci, ecluza se va deschide. Lucasinho îşi doreşte să fie şi avatarul său aici. Jinji i-ar putea regla bătăile nebuneşti ale inimii, i-ar putea potoli zvâcnetul muşchiului din pulpa dreaptă. Surprinde privirea fetei din faţa lui. Este o Asamoah; fratele ei mai mare stă alături de ea. Răsuceşte între degete amuleta *adinkra* pe care o poartă la gât. Avatarul ei ar fi trebuit s-o avertizeze în privinţa asta. În

[1] Sinus Medii – una dintre „mările” de pe lună (n.tr.).

locul acesta metalul s-ar putea suda de piele. Şi atunci ar purta pe veci cicatricea lăsată de simbolul *Gaye Nyame.* Îi aruncă un surâs minuscul. Sunt şase adolescenţi frumoşi, în pielea goală, lipiţi unul de altul; dar camera este lipsită de orice vibraţie sexuală. Gândurile tuturor se îndreaptă spre ce se află dincolo de ecluză. Doi Asamoah; o fată Sun; o fată Mackenzie; un băiat Voronţov, foarte speriat şi care a intrat în hiperventilaţie; şi Lucasinho Alves Mao de Ferro Arena de Corta. Lucasinho a avut relaţii cu toţi, mai puţin cu fata Mackenzie. Familiile Corta şi Mackenzie nu au relaţii. Şi nici cu Abena Maanu Asamoah nu a avut nicio relaţie, pentru că perfecţiunea ei îl intimidează pe Lucasinho Corta. Fratele ei, pe de altă parte, o suge ca nimeni altul.

Douăzeci de metri. Cincisprezece secunde. Jinji i-a scris numerele astea în minte cu fierul înroşit în foc. Distanţa până la a doua ecluză. Timpul cât poate supravieţui în vid un om în pielea goală. Cincisprezece secunde până la pierderea cunoştinţei. Treizeci de secunde până când răul va fi ireversibil. Douăzeci de metri. Zece paşi mari.

Lucasinho îi zâmbeşte frumoasei Abena Asamoah. Imediat luminile se fac roşii. Lucasinho este în picioare când ecluza se deschide. Ultima răsuflare a presiunii îl azvârle pe Sinus Medii.

Pasul unu. Piciorul lui drept atinge regolitul şi îi alungă din minte orice alt gând. Ochii îi ard. Plămânii îi sunt în flăcări. Explodează.

Pasul doi. Trebuie să expire. *Expiră. Goleşte-ţi complet plămânii,* i-a spus Jinji. Nu, nu, nu-i adevărat că ai să mori. Expiră, dacă nu vrei să-ţi plesnească plămânii. Calcă şi încheie pasul.

Pasul trei. Expiră. Respiraţia îi îngheaţă pe chip. Fierb în clocote saliva de pe limbă şi lacrimile din colţurile ochilor.

Patru. Abena Asamoah îl depăşeşte. Pielea acoperită de chiciură i s-a făcut cenuşie.

Cinci. Îi îngheaţă ochii. Nu îndrăzneşte să clipească. I s-ar lipi genele. Dacă va clipi, va orbi, dacă va orbi, va muri. Îşi aţinteşte privirea asupra uşii înconjurate cu lumini

albastre de semnalizare. Îl depăşeşte băiatul Voronţov. Băiatul cel jigărit şi speriat. Fuge ca nebunul.

Şase. Inima se sperie, se luptă, arde. Abena Asamoah se aruncă prin ecluză, se uită în jur şi pune mâna pe mască. Face ochii mari pentru că vede ceva lângă Lucasinho. Gura i se deschide într-un urlet mut.

Şapte. Se uită peste umăr. Kojo Asamoah se prăbuşeşte, se dă de-a dura. Kojo Asamoah se îneacă în oceanele Lunii.

Opt. Lucasinho se năpusteşte spre luminile albastre cu braţele întinse ca să-şi încetinească fuga.

Nouă. Kojo Asamoah face eforturi mari să se ridice în picioare, însă este orb; praful a îngheţat pe pupilele lui. Dă din mâini, se clatină, se împleticeşte. Lucasinho îl apucă de un braţ. Sus. Sus!

Zece. Pulsaţii roşii în ochi: un cerc de lumină şi înţelegere concentrat pe cadrul uşii de intrare. Un cerc tot mai mic cu fiecare pulsaţie roşie din creierul său care se descompune. Respiră! îi strigă plămânii. Respiră! Sus! Sus! Ecluza e plină de braţe şi capete. Lucasinho se aruncă în cercul de mâini întinse. Îi fierbe sângele. În venele lui clocoteşte gazul; fiecare bulă este o bilă incandescentă de rulment. Îl lasă puterile. Îl lasă mintea, dar nu dă drumul braţului lui Kojo. Trage de braţul acela, trage de băiatul acela; în agonie, în flăcări. Simte un şoc, aude un urlet de explozie.

În cercul mic rămas din câmpul lui vizual, vede o harababură de membre, piei, funduri şi burţi de pe care picură stropi de condens şi de transpiraţie. Aude cum icnetele se prefac în râsete, suspinele, în chicoteli demente. Am reuşit să terminăm cursa. Am învins-o pe Dona Luna.

Altă imagine fulgerătoare: o pată roşie pe axa porţii exterioare – roşu bizar pe alb. Îşi fixează privirea asupra petei, ţintă roşie care îi soarbe toată concentrarea. Pe măsură ce conştiinţa i se cufundă în întuneric, înţelege ce este pata aceea roşie. Sânge. Ecluza exterioară s-a închis peste degetul mare de la piciorul stâng al lui Kojo Asamoah, zdrobindu-i-l complet.

Şi acum, beznă.

Femeia înaripată se înalţă în zbor din vârful centralei termice. Lumina dimineţii o îmbracă în aur. Zboară aproape de acoperişul lumii, apoi îşi arcuieşte spatele, îşi îndoaie coatele, pocneşte din călcâie şi coboară în picaj de rândunică. Cade o sută de metri, două sute – un punct negru înfiripat din zorii falşi. Şi trece pe lângă fabrici şi blocuri, pe lângă ferestre şi balcoane, funiculare şi ascensoare, alei şi poduri. În ultima clipă îşi îndoaie degetele, îşi întinde aripile din nanofibre şi pune capăt plonjonului. Şi se înalţă din nou – sus, cât mai sus – dusă de aripi sclipitoare în lumina tot mai puternică. Doar de trei ori bate din ele şi a şi parcurs un kilometru. Acum este un punct de aur pe fundalul monumentalului canion Orion Quadra.

— Neruşinata, şopteşte Marina Calzaghe.

Detestă libertatea femeii cu aripi, constituţia ei atletică, pielea ei perfectă şi trupul numai fibră. Dar nu poate să sufere deloc faptul că femeia aia are destul aer ca să se joace, în timp ce Marina trebuie să se zbată pentru fiecare respiraţie. Ea şi-a diminuat reflexul respirator. *Chib*-ul din globul ocular prezintă datoria tot mai mare de oxigen pe care o are. Fiecare umplere a plămânului costă. Este înglodată în datorii la banca-respiraţiei. Îşi aduce şi acum aminte sentimentul de panică pe care l-a avut atunci când a clipit forţat ca să-şi îndepărteze *chib*-ul cel nou din ochi. N-a reuşit. Atunci a încercat să-l scoată cu degetul. Şi *chib*-ul i-a rămas lipit de globul ocular.

— Toată lumea are aşa ceva, îi spusese atunci agentul de la Departamentul de Iniţiere şi Adaptare din CDS. Indiferent dacă eşti un novice, de-abia sosit de pe orbită, sau Vulturul însuşi.

Atunci i s-a activat bara de stare pentru cele Patru Elemente: situaţia contului pentru apă, spaţiu, informaţii şi aer. De atunci încoace i s-au măsurat şi taxat fiecare gură de apă şi fiecare secundă de somn, fiecare gând şi fiecare răsuflare.

Deja i se învârteşte capul atunci când ajunge în vârful scării. Se sprijină de balustradă şi se chinuie să respire. În faţa ei este doar vidul – înspăimântător, aglomerat, strălucind cu mii de lumini. Blocurile de locuinţe din Meridian au adâncimea de un kilometru şi se supun unei ordini sociale răsturnate: bogaţii locuiesc jos, săracii locuiesc sus. Raze cosmice, ultraviolete şi particule electrice eliberate de exploziile solare bombardează chipul lipsit de apărare al Lunii. Radiaţia este absorbită imediat de cei câţiva metri de regolit selenar, dar razele cosmice de energie înaltă stârnesc focuri de artificii în particulele secundare din sol, care pot deteriora ADN-ul uman. Acesta este motivul pentru care habitatele omeneşti sunt situate la mari adâncimi, iar cetăţenii trăiesc cât de departe de suprafaţă îşi pot permite. Numai nivelurile industriale se află mai sus decât Marina Calzaghe şi ele sunt aproape în întregime automatizate.

În înaltul cerului artificial se leagănă prizonier un balon argintiu de copil.

Marina Calzaghe se duce sus ca să-şi vândă conţinutul vezicii urinare. Negustorul de pişat îi face semn cu capul. O cheamă în cabina lui. Urina ei este puţină, granuloasă şi de culoare ocru. Nu observă şi ea urme de sânge? Negustorul determină conţinutul de minerale şi de substanţe nutritive şi o creditează. Marina transferă fondurile în contul ei de reţea. Îţi poţi înfrâna respiraţia, poţi pirata apa, poţi fura mâncare, dar nu ai cum să te milogeşti ca să ţi se aloce o bandă mai largă. Hetty, avatarul ei, se formează dintr-un mănunchi de pixeli deasupra umărului ei stâng. Însă Marina Calzaghe s-a întors deja în reţeaua ei.

Data viitoare, şopteşte ea, urcând către trapa de ceaţă. *Am să iau medicamentele data viitoare, Blake.*

Marina urcă de-a buşilea ultimele câteva trepte. A reuşit să recupereze plasa din plastic; a furat-o şi a ascuns-o înainte ca programele *Zabbaleen*-ilor să o poată recicla. Principiul este vechi şi de încredere. O plasă din plastic aruncată între grinzile de susţinere. Se ridică un aer cald

şi umed care formează nori cirus efemeri în răceala nopţii artificiale. Ceaţa se condensează pe pânza fină şi picură în vasul colector. O înghiţitură mică pentru ea, una mai mare pentru Blake.

E cineva la trapa ei. Un bărbat înalt şi slab bea apa din vasul ei colector.

— Dă-l încoace!

Bărbatul se uită la ea, apoi goleşte vasul.

— Nu-i al tău!

Marina încă are muşchii pământeni. Chiar şi fără aer în plămâni tot ar putea să-l dovedească pe lunaticul ăsta înalt, palid şi fragil.

— Pleacă de aici! Ăsta e al meu.

— A fost.

Are un cuţit în mână. Ea nu are sorţi de izbândă în faţa unui cuţit.

— Dacă te mai prind pe aici, dacă văd că lipseşte ceva, te tai în bucăţi şi te vând!

Nu are ce face. Niciun gest, niciun cuvânt, nicio ameninţare ori idee ingenioasă nu pot schimba nimic. Bărbatul cu cuţit a înfrânt-o. Nu poate decât să facă bot şi să rămână aşa. Ruşinea e tot mai intensă cu fiecare pas, cu fiecare treaptă. Ajunge în logia strâmtă de unde s-a uitat la femeia cu aripi, se prăbuşeşte în genunchi şi râgâie cu furie crâncenă. Uscat şi neproductiv. Nu a mai rămas pic de umezeală, pic de hrană în ea.

Din cauza Lunii.

Lucasinho se trezeşte. Are pe faţă o cochilie transparentă pe care o abureşte cu răsuflarea. Intră în panică şi dă din mâini ca să îndepărteze obiectul ăla care-i produce starea de claustrofobie. Prin cap i se răspândeşte o căldură întunecată, ajunge spre ceafă, coboară pe braţe şi pe piept. Gata cu panica. Acum vine somnul. Ultimul lucru pe care îl mai vede este o siluetă la piciorul patului. Ştie că nu-i o fantomă, pentru că nu există fantome pe Lună. Fantomele sunt creaturi fragile, vapori, nuanţe şi suspine. Dar arătarea aceea seamănă cu o fantomă,

cenuşie, cu mâinile împreunate.

— *Madrinha* Flavia?

Fantoma ridică privirea şi surâde.

Dumnezeu n-o pedepseşte pe femeia care fură mânată de disperare. În fiecare zi Marina trece pe lângă altarul de pe stradă atunci când se întoarce de la negustorul de urină: o icoană înfăţişând-o pe Maica Domnului din Kazan[2], înconjurată de o constelaţie de bio lumini intermitente. Fiecare dintre boabele astea de gelatină conţine câte o gură de apă. Repede, ştiind că-i un păcat, le îndeasă pe toate în rucsac. Îi va da patru dintre ele lui Blake. Îi e sete mereu.

Nu au trecut decât două săptămâni, însă Marina are impresia că-l cunoaşte pe Blake dintotdeauna. Sărăcia face timpul să pară mai lung. Şi sărăcia vine peste tine ca o avalanşă. Un derapaj oricât de mic atrage după sine altul şi apoi altul şi simţi cum viaţa ţi-o ia la vale. Un contract anulat. O zi în care nu ai primit niciun telefon de la agenţie. Şi toţi digiţii ăia care ticăie în vederea periferică. Iar viaţa ţi se rostogoleşte la vale aidoma unei avalanşe. Şi apoi te pomeneai că urci pe scările şi pe zidurile lui Orion Quadra. Te urci de pe ţesătura podurilor şi a logiilor, te urci deasupra străzilor cu blocuri, te urci cât mai sus pe scările cu pante din ce în ce mai abrupte (căci ascensoarele sunt scumpe şi nici nu pot ajunge atât de sus), te urci către piramidele şi cuburile suspendate din Bairro Alto. Aerul rarefiat mirosea a artificii: piatră brută, abia construită, sticlă sinterizată. Aleile se înclinau primejdios de tare pe lângă draperiile celulelor din piatră, luminate doar de lumina care intra pe uşi şi prin ferestrele fără geamuri. Un singur pas greşit şi te-ai fi prăbuşit urlând peste neoanele Bulevardului Gagarin.

Bairro Alto se schimba la fiecare lună calendaristică, iar Marina a rătăcit destul de mult până să găsească locuinţa lui Blake. *Convenabilă pentru colegii de cameră; chirie zilnică* – aşa suna anunţul din listingurile prezentate în

[2] Kazan – oraş din Rusia (n.tr.).

Meridian.

— Nu o să stau prea mult aici, a spus ea atunci, privind prin garsonieră la cele două saltele din spumă cu memorie, la sticlele din plastic în care fusese apă, la tăvile de unică folosinţă aruncate în toate colţurile.

— Aşa zice toată lumea, i-a răspuns Blake.

Şi imediat l-a apucat accesul de tuse, tusea aia uscată şi chinuitoare, care-i scotea ochii din orbite, îl făcea să se chircească de durere şi îi zgâlţâia toate oscioarele din scheletul şi aşa destul de prizărit. Tusea asta seacă a ţinut-o trează pe Marina toată prima noapte; trei accese mici şi uscate, ca de copil. Apoi încă trei. Şi alte trei. Şi din nou trei. Tusea asta a ţinut-o trează în toate nopţile care au urmat. Tusea asta era imnul din Bairro Alto. Silicoza. Praful de pe Lună pietrifică plămânii. Şi după paralizia asta vine tuberculoza. Bacteriofagii ar trata-o imediat. Oamenii care locuiesc în Bairro Alto îşi dau banii pe aer, apă şi spaţiu. Până şi cei mai ieftini bacteriofagi nu sunt decât o speranţă deşartă.

Marina. De atât de multă vreme nu i-a mai vorbit avatarul, că, de uimire, aproape cade de pe scară. *Ai primit o ofertă de job.* Până jos nu sunt decât câţiva metri; o nimica toată în condiţiile acestei gravitaţii dereglate. Unde mai pui că încă mai visează să zboare; în visele astea ea este o pasăre şmecheră, care se învârteşte într-un planetariu. Un planetariu care se roteşte într-o colivie din piatră.

— O accept.

Este vorba despre catering.

— *O* s-o fac şi pe asta.

Ar face orice. Scanează contractul. A cerut prea puţin, însă şi aşa oferta este cu greu acceptabilă. Doar cât să-i acopere reţeaua de aer-apă-carbon şi să-i mai rămână foarte puţin după aceea. Va primi o sumă în avans. Are nevoie de o uniformă scoasă la imprimantă. Şi de o vizită la *banya.* Simte cât de urât îi miroase părul. Şi mai are nevoie şi de un bilet de tren.

Într-o oră trebuie să ajungă la Gara Centrală. Marina

clipeşte o dată ca să se semneze. Lentila de contact îi scanează retina şi transmite caracteristicile acesteia la agenţie. Avatarurile îşi strâng mâinile şi banii îi intră în cont. Bucuria care o cuprinde este atât de crâncenă că parcă o doare. Puterea şi magia banilor nu se referă la ce îţi permit ei să stăpâneşti, ci la ce îţi permit să devii. Banii înseamnă libertate.

— Apucă-te de treabă! îi spune ea lui Hetty. Restabileşte setările implicite.

Instantaneu plămânii i se destind. Este minunat să expiri. Este divin să inspiri. Marina savurează parfumul din Meridian: electricitate şi praf de puşcă, şi mucegai, şi iz înţepător de canalizare. Crede că a ajuns la capătul inspiraţiei, dar uite că se înşală. Trage adânc în piept.

Însă nu prea mai are timp. Pentru a ajunge la gară, trebuie să ia ascensorul 83 din zona de vest, care este în direcţie opusă faţă de locuinţa lui Blake. Ascensorul sau Blake? Nu ştie ce să facă.

Lucasinho se trezeşte iarăşi. Încearcă să se ridice în capul oaselor, dar durerea îl împinge înapoi la orizontală. Parcă toţi muşchii din corp i-au fost desprinşi de pe oase sau de pe articulaţii, iar spaţiul acela a fost umplut cu sticlă pisată. Zace în pat, îmbrăcat cu un costum lipit de piele, acelaşi pe care l-ar purta pe suprafaţă la o plimbare normală şi sigură. Îşi poate mişca braţele, mâinile. Se pipăie pe toată lungimea corpului. Muşchii abdominali, o armură straşnică; coapsele, bine definite şi robuste. Fundul este absolut fantastic. Şi-ar dori să-şi poată atinge pielea. Trebuie să afle dacă pielea îi este în bună stare. Este vestit pentru pielea lui.

— Mă simt ca un cur. Până şi ochii mă dor. Iau medicamente?

Receptorii opioizi din materia ta periaqueductală sunt stimulaţi direct, îi spune o voce în cap. *Pot să reglez informaţiile primite.*

— Hei, Jinji, te-ai întors.

Exprimarea prea detaliată, ca de majordom conştiincios,

a avatarului său este inconfundabilă. În general, avatarurile au o problemă cu ambiguitatea. E conştient de *chib*-ul din colţul din dreapta jos al câmpului său vizual. Cei din familia Corta nu au nevoie să observe numerele acelea, dar Lucasinho se bucură să le vadă. *Chib*-ul îi spune că este viu, conştient şi consumă.

— Unde mă aflu?

În unitatea medicală Sanafil Meridian, spune Jinji. *Ai fost mutat dintr-o incintă hiperbarică într-una de compresie. Ai fost într-o serie de come induse.*

— Cât timp?

Şi încearcă încă o dată să se ridice în capul oaselor. Durerea îi macină fiecare os şi articulaţie.

— Petrecerea mea!

A fost reprogramată. Acum ţi se va induce o altă comă. Tatăl tău va veni să te vadă.

Din pereţi se întind spre el nişte braţe albe, articulate.

— Nu, stai puţin. Am văzut-o pe Flavia.

Da. Te-a vizitat şi ea.

— Să nu-i spui!

Niciodată nu a înţeles Lucasinho de ce tatăl lui a alungat-o pe *madrinha,* mama lui surogat, din Boa Vista, chiar în dimineaţa zilei când el împlinea şaisprezece ani. Ştie doar că, dacă Lucas Corta ar afla că *Madrinha* Flavia a fost aici, i-ar face rău într-o sută de moduri, care mai de care mai răzbunătoare.

Nu-i voi spune, zice Jinji.

Lucasinho se trezeşte a treia oară. Tatăl lui stă în picioare la capătul patului. Un bărbat scund, zvelt, întunecat şi chinuit, pe când fratele lui mai mare este masiv şi bălai. Drept şi elegant, cu mustaţă subţire; la barbă a renunţat. Perfect, dar permanent atent să-şi păstreze această perfecţiune: hainele, părul, unghiile îi sunt ireproşabile. Un bărbat neprietenos, cu o atitudine mereu critică. Deasupra umărului său stâng pluteşte Toquinho. Avatarul lui este un amalgam complicat de note muzicale şi acorduri complexe care se descompun uneori

într-o bossa-nova de-abia auzită, cântată la chitară.

Lucas Corta aplaudă. De cinci ori.

— Felicitări! De acum eşti un Alergător.

Este un adevăr cunoscut de toată lumea că Lucas Corta nu a reuşit niciodată să termine Cursa-Lunii. Motivul este secretul lui: Lucasinho a auzit că aceia care au încercat să îl afle au fost pedepsiţi cu asprime.

— Echipa de urgenţă; specialişti oftalmologi, pneumologi; închirierea camerei hiperbarice, închirierea incintei de compresie, costul oxigenului… înşiră tatăl lui.

Lucasinho se dă jos din pat. Softul medical i-a scos costumul anti-presiune. Pereţii albi se deschid de jur împrejurul lui; mâini de roboţi îi întind haine proaspăt scoase la imprimanta tridimensională.

— …transferat de la Meridian la João de Deus…

— Acum sunt la João de Deus?

— Trebuie să ajungi la o petrecere. În cinstea unui erou. Fă un efort. Şi încearcă să-ţi ţii scula în pantaloni măcar cinci minute. Vine toată lumea. Chiar şi Ariel a reuşit să se smulgă din Tribunalul lui Clavius.

Înainte de toate: lucrurile esenţiale. Butonii şi ţintele din metal intră uşor în orificiile atent făcute în carnea lui – fiecare dintre ele, mărturie a unei dureri copleşitoare. Jinji îl ajută să se oglindească pentru a-şi putea tapa cârlionţii până ating splendoarea maximă îngăduită de gravitaţia scăzută; un val uriaş de păr strălucitor şi des. Pometţi senzaţionali. Şi ai putea să spargi pietre de abdomenul lui. Este mai înalt decât tatăl său. Toţi din generaţia lui sunt mai înalţi decât părinţii. E nemaipomenit de sexy.

— O să trăiască, spune Lucas.

— Cine?

Lucasinho nu se hotărăşte în privinţa cămăşii şi până la urmă o alege pe cea de culoarea pământului.

— Kojo Asamoah. Are arsuri de gradul doi pe douăzeci la sută din suprafaţa corpului, ruptură de alveole pulmonare, vase de sânge sparte, leziuni cerebrale. Şi degetul ăla de la picior. Şi l-a pierdut. O să se facă bine. O delegaţie a familiei Asamoah te aşteaptă la Boa Vista ca să-ţi

mulţumească.

S-ar putea să vină şi Abena Asamoah. Şi poate va dori să-i dovedească recunoştinţa ei şi se va culca cu el. Pantaloni bej cu manşete de doi centimetri şi şase pliuri. Se încheie la curea. Şosete din fire de păianjen şi mocasini în două culori. Se duce la o petrecere, prin urmare un sacou sport este perfect. Îl alege pe cel din tweed şi-i pipăie fibrele. E lână adevărată, nu scoasă la imprimantă. Lână adevărată, ridicol de scumpă.

— Puteai să mori.

Lucasinho îşi pune sacoul şi de-abia acum observă insigna de la rever: Dona Luna, semnul distinctiv al alergătorilor în cursa aceasta. Patroana Lunii: Stăpâna Vieţii şi a Morţii, a Luminii şi a Întunericului, jumătate chip de înger negru, jumătate craniu alb. Doamna cu Două Feţe, Dona Luna.

— Ce ar fi făcut familia în situaţia asta?

Cum de a ştiut tatăl lui că va alege sacoul cu insigna asta? Dar mâinile din pereţi strâng restul hainelor şi el observă că toate sacourile au câte o insignă cu Dona Luna.

— Eu nu l-aş fi ajutat, dacă eram în locul tău.

— Dar n-ai fost, spune Lucasinho.

Jinji îi arată efectul alegerilor vestimentare făcute. Elegant, dar nu ceremonios; comod, dar cu stil şi în pas cu tendinţele modei actuale, inspirată de vestimentaţia europeană a anilor cincizeci. Lucasinho Corta este înnebunit după haine şi podoabe.

— Sunt gata să merg la petrecerea mea.

— Mă voi lupta cu tine.

Cuvintele lui Ariel Corta se aud limpede în sala de tribunal. Care erupe. Acuzatul răcneşte: nu ai dreptul. Avocatul apărării tună şi fulgeră împotriva atitudinii ei. Echipa de consilieri juridici ai lui Ariel – care au devenit secunzii ei în momentul în care s-a acceptat judecata prin duel – strigă, fac tămbălău, încercând să o convingă să nu facă nebunia asta. *Zashitnik*-ul lui Alyaoum o s-o facă bucăţi. Publicul de la balcon este în delir. Ziariştii

acreditaţi la tribunal supraîncarcă benzile cu transmisiuni în direct.

Un proces banal de încredinţare a custodiei după divorţ s-a transformat într-o dramă de proporţii. Ariel Corta este cel mai important avocat specializat în dreptul familiei al Meridianului şi, prin urmare, şi al Lunii. Face şi desface căsătorii. Toţi cei Cinci Dragoni, marile dinastii ale Lunii, au încheiat *nikah*-urile ei. Ariel aranjează căsătorii, negociază divorţuri, descoperă chichiţe în *nikah*-uri beton, intermediază împărţirea proprietăţilor şi obţine pensii alimentare exorbitante. Judecătorii, publicul de la balcon, presa, analiştii şi pasionaţii de procese au cele mai mari aşteptări în cazul Alyaoum contra Filmus.

Iar Ariel Corta nu-i dezamăgeşte. Îşi scoate mănuşile. Îşi aruncă pantofii din picioare. Îşi dă jos rochia Dior. Ariel stă în Tribunalul lui Cortas doar în colanţi trei sferturi diafani şi bustieră. Ariel îi dă o palmă pe spinare lui Ishola, *zashitnik*-ul ei. Acesta este un *yoruba* lat în spate, cu capul mic şi rotund, un om cumsecade şi un luptător de excepţie. Datorită musculaturii lor pământene, noii imigranţi – cei botezaţi generic Joe Moonbeam – sunt cei mai buni luptători în acest tip de dueluri.

— Mă ocup eu de ăsta, Ishola.

— Ba nu, *senhora.*

— Nici n-o să mă atingă.

Şi Ariel se apropie de cei trei judecători.

— Există vreo obiecţie la provocarea mea?

Judecătorul Kuffuor şi Ariel Corta se cunosc de multă vreme; profesor şi elevă. În prima zi de facultate, el a învăţat-o că dreptul selenar are trei fundamente. Primul spune că nu există drept penal, ci numai drept contractual: adică totul poate fi negociat. Al doilea spune că prea multe legi duc la erori judiciare. Al treilea fundament este acela conform căruia o mişcare rapidă, o răsturnare inteligentă de situaţie, o acţiune îndrăzneaţă pot fi la fel de convingătoare ca un interogatoriu sau o pledoarie bine gândită.

— Avocat Corta, ştii la fel de bine ca noi că acesta este

Tribunalul lui Clavius. Se poate experimenta orice, spune judecătorul Kuffuor.

Ariel îşi împreunează vârfurile degetelor de la mâna dreaptă şi înclină capul în faţa judecătorilor. Apoi se întoarce să-l înfrunte în arenă pe *zashitnik*-ul acuzatului. Individul este tot numai muşchi şi cicatrice, veteran a zeci de procese care s-au soluţionat prin duel. Îi face semn să vină spre el, haide aici, haide, vino în arenă.

— Să ne luptăm.

Incinta tribunalului vuieşte de răcnete de aprobare.

— Până când unul va începe să sângereze, strigă Heraldo Muñoz, avocatul lui Alyaoum.

— Ba nu! urlă Ariel Corta. Pe viaţă şi pe moarte.

Zashitnik-ul şi echipa ei sunt în picioare. Judecătoarea Nagai Rieko încearcă să se facă auzită prin vacarmul îngrozitor.

— Avocat Corta, trebuie să te avertizez…

Dreaptă şi puternică, Ariel Corta este calmul din mijlocul furtunii de strigăte. Avocaţii apărării se consultă. Stau cu capetele aproape lipite şi îi aruncă din când în când câte o privire fugară. Apoi revin la sfatul lor şoptit. Muñoz se ridică în picioare.

— Cu voia curţii, acuzatul se retrage.

Nimeni nu mai respiră în Sala de Judecată 3.

— În cazul acesta, ne pronunţăm în favoarea reclamantului, spune judecătorul Zhang. Achitarea cheltuielilor de judecată cade în sarcina acuzatului.

Sala erupe a treia oară, cel mai tare de data aceasta. Ariel savurează adulaţia publicului. Are grijă să fie surprinsă din toate unghiurile de camerele de luat vederi. Îşi scoate ţigareta electronică din geantă – lungă, subţire, din titan –, o strânge între dinţi, o aprinde şi suflă o şuviţă subţire de ceaţă albă. Îşi aruncă jacheta peste umăr, agaţă pantofii de un deget şi, rămasă în costumul de luptă, iese semeaţă din sală. Aplauzele, publicul, norul planat al avatarurilor: pe toate le devorează. Tribunalul este un teatru.

Un loc la geam costă; distracţia costă încă şi mai mult, aşa că Marina stă pe scaunul ei din mijloc, de pe puntea inferioară şi se strâmbă la puştiul care se uită pe furiş la ea printre tetiere. Cu trenul de mare viteză se face doar o oră de la Meridian la João de Deus. Iar jocul cu un copil este toată distracţia de care are nevoie. Este prima ieşire a Marinei din Meridian. Este pe Lună. Este pe suprafaţa Lunii, goneşte peste ea pe şine magnetice, cu o mie de kilometri la oră şi nu vede nimic din tubul metalic în care se află. Nu vede câmpiile şi nici marginile craterelor, nici fisurile şi nici taluzurile. Nu vede munţii uriaşi şi nici carterele mari. Toate sunt acolo, dincolo de acest interior cald, în culori pastel, cu miros de iasomie şi plin cu murmur de voci. Ce se află afară este cenuşiu şi acoperit cu praf. Monoton şi deloc impresionant. Nu pierde nimic.

Hetty are acces la reţea, aşa că după ce puştiului i se spune să nu o mai necăjească pe doamna din spate, Marina îşi petrece timpul cu muzică şi cu poze. Sora ei a încărcat nişte fotografii noi ale familiei. Uite-i pe nepoţica ei cea nouă şi pe nepotul ei mai mare. Uite-l şi pe Arun, cumnatul ei. Şi pe mama, aşezată pe scaun şi cu perfuzii pe dosul mâinilor. Zâmbeşte. Marina se bucură că nu poate vedea munţii îmbâcsiţi şi mările împietrite şi seci. Deasupra belşugului de frunze şi a mării atât de verde şi de învolburată, încât aproape-i simte parfumul, pe cerul blând al porumbeilor, luna ar arăta ca un craniu alb. În trenul acesta, Marina îşi poate zice că e acasă, pe Pământ, şi că va coborî printre copacii şi vulcanii din Cascadia.

Mama începe marţi o nouă serie de tratamente. Niciodată Kessie nu i-ar cere bani în mod deschis, dar rugămintea este implicită. Facturile medicale uriaşe au trimis-o pe Marina pe Lună. Unde cică plouă cu bani! Toţi stau cu mâna întinsă la ea. Toţi îi cerşesc bani, în fiecare secundă a fiecărei zile. Marina îşi înghite furia. Nu aşa te porţi pe Lună. Dacă toată lumea ar face ce simte, atunci toate oraşele s-ar transforma în morgi până la lăsarea nopţii.

Trenul încetineşte. Au ajuns la João de Deus. Pasagerii

îşi adună bagajele. Instrucţiunile primite de Hetty îi cer să se prezinte la punctul de control de pe peronul 6, de unde un tramvai privat o va duce la destinaţie. Marina se entuziasmează; acum se gândeşte pentru prima dată la ce anume se află la capătul acestei linii private de transport: Boa Vista, domeniul legendar al familiei Corta.

Cortegiul coboară din Sala de Judecată 3. Ariel Corta este în permanenţă înconjurată de admiratori, trepăduşi care se ţin scai de ea, potenţiali clienţi, potenţiali peţitori de toate genurile. *Atrăgătoare* este primul lucru pe care îl spun oamenii despre Ariel. Cei din familia Corta nu au fost niciodată nişte frumuseţi orbitoare, dar nu există brazilian cu adevărat urât şi toţi copiii Adrianei au ceva încântător care atrage privirile. Farmecul lui Ariel stă în comportamentul ei; este calmă, echilibrată şi dovedeşte o mare încredere în sine. Este preţuită oriunde s-ar afla. Idris Irmak, colegul ei, îşi face loc printre mulţimea care o felicită şi se înghesuie să o atingă.

— Ai fi putut să mori acolo.

Camere video de dimensiunea unor insecte roiesc pe deasupra capului lui Ariel.

— Ba nu.

— Te-ar fi despicat ca pe un pui de găină.

— Zici tu?

Ariel îl apucă de antebraţe pe Idris. Îi strânge cotul. Foarte uşor ar putea să-i facă articulaţia să plesnească precum dopul unei sticle cu şampanie. Cohorta de admiratori icneşte. Camerele se reped în jos ca să prindă un unghi mai bun. Senzaţional. Reţelele tabloide vor striga zile în şir. Îi dă drumul. Idris îşi scutură mâna îndurerată. Toţi copiii Corta deprind jiu-jitsu în sălile familiei Gracie[3]. Adriana Corta crede că toţi copiii trebuie să stăpânească mai multe tehnici de luptă, să cânte la un instrument, să vorbească trei limbi străine, să citească un raport financiar anual şi să ştie să danseze tangou.

[3] Gracie – familie renumită pentru aducerea şi dezvoltarea artelor marţiale în Brazilia (n.tr.).

— Normal că m-ar fi făcut bucăţi. Crezi că aş fi riscat dacă nu aş fi ştiut că Muñoz o să cedeze?

Idris întinde nedumerit mâinile. Adică: explică-mi şmecheria.

— Familia Alyaoum a fost clienta casei de avocatură Mackenzie până când Betake Alyaoum a refuzat să se căsătorească cu Tansy Mackenzie, jignindu-l astfel pe Duncan Mackenzie.

Mulţimea soarbe cuvintele lui Ariel.

— Şi atunci avocaţii Mackenzie au refuzat să-i mai reprezinte. Dacă Alyaoum m-ar fi zgâriat doar, ar fi intrat în război cu familia Corta, fără să mai aibă Casa Mackenzie în spate. Şi nu-şi puteau asuma un asemenea risc. Am insistat să obţin eu soluţionarea cauzei prin duel, fiind convinsă că se vor da bătuţi.

Se opreşte la uşa Camerei de Consiliu şi se adresează cortegiului:

— Am să vă rog să mă scuzaţi acum, pentru că trebuie să ajung la petrecerea nepotului meu şi nu mă pot duce îmbrăcată aşa.

Pe Ariel o aşteaptă în Camera de Consiliu judecătoarea Nagai şi o sticlă cu gin din zece plante.

— Mai fă tu încă o şmecherie din asta în sala mea de judecată, şi am să ordon *zashitnik*-ilor să-ţi scoată maţele, îi spune judecătoarea.

Ariel s-a cocoţat pe marginea chiuvetei. Camerele de Consiliu sunt mici şi sufocante.

— Asta ar fi o neîndeplinire clară a atribuţiilor tale, spune Ariel.

Îşi aruncă hainele în dispozitivul de reciclare. Acesta le înghite şi transformă ţesătura în materie organică. Beijaflor, avatarul lui Ariel, i-a ales deja ţinuta pentru petrecere: o rochie Balenciaga din 1958, cu bretele, croială asimetrică, cu flori negre pe cenuşiu-închis.

— Cum adică să nu protejeze instanţa interesele uneia dintre părţi?

— De ce nu poţi tu să sapi după heliu aşa cum fac fraţii

tăi?

— Of, ce băieţi plicticoşi!

Ariel o sărută pe ambii obraji.

— Umorul lui Lucas este negru.

Acum Ariel studiază sticla cu gin: un dar din partea clientului său.

— Făcut la comandă. Frumos!

Întinde sticla spre judecătoarea Nagai. Aceasta scutură din cap. Atunci Ariel îşi prepară un martini, înfiorător de sec.

Rieko îşi atinge locul dintre ochi cu arătătorul stâng: semnul convenţional pentru o discuţie fără avataruri de faţă. Ariel clipeşte şi o goneşte pe Beijaflor – o pasăre colibri transparentă, alcătuită din irizaţii care îşi schimbă permanent nuanţele pentru a se asorta cu îmbrăcămintea lui Ariel. Dispare şi avatarul lui Rieko, o foaie albă de hârtie care se pliază în tot felul de modele origami.

— Nu vreau să te reţin, spune judecătoarea Nagai. Pe scurt, nu ştiu dacă ai aflat că fac parte din Pavilionul Iepurelui Alb.

— Care-i vorba aia? Cel care spune că e membru al Pavilionului…

— …de fapt nu e, termină judecătoarea Nagai aforismul. Dar există excepţii de la orice regulă.

Ariel Corta soarbe elegant din martini. Însă toate simţurile îi sunt în stare de alarmă. În mentalul colectiv, Pavilionul Iepurelui Alb, consiliul format din sfetnicii Vulturului Lunii, ocupă un loc situat între mit şi adevăr. Există. Imposibil să existe. Se ascunde la vedere. Membrii lui îşi confirmă sau nu-şi recunosc apartenenţa. Ariel Corta nu are nevoie de Beijaflor să-i spună că i-a crescut pulsul, că i s-a accelerat ritmul respiraţiei. Are nevoie de toată concentrarea ca să nu-şi trădeze emoţia.

— Eu sunt membră a organizaţiei Iepurelui Alb, repetă judecătoarea Nagai. De cinci ani. În fiecare an, Iepurele Alb renunţă la doi dintre membrii lui. Rândul meu vine anul acesta. Aş vrea să te propun pe tine să-mi iei locul.

Pe Ariel o apucă durerea de stomac. I se propune un loc

la masa rotundă şi ea e doar în chiloţi.

— Sunt onorată. Dar trebuie să întreb…

— Pentru că eşti o tânără excepţional de capabilă. Pentru că Iepurele Alb este conştient de influenţa tot mai mare pe care o exercită anumite elemente din cei Cinci Dragoni asupra CDS şi doreşte să contrabalanseze această influenţă.

— Familia Mackenzie.

Nicio altă familie nu este atât de flămândă de putere politică. Adrian Mackenzie, mezinul CEO-ului Duncan, este *oko*-ul lui Jonathon Kayode, Vulturul Lunii, Preşedintele Corporaţiei pentru Dezvoltare Selenară. Robert Mackenzie, patriarhul clanului, face parcă dintotdeauna campanie pentru desfiinţarea CDS şi declararea deplinei independenţe a Lunii, eliberată astfel de sub supravegherea paternă a Pământului. *Luna ne aparţine.* Ariel cunoaşte bine jucătorii şi argumentele politice, însă a fost mereu neinteresată de această temă. Mai mult decât oricare alta, legea selenară care reglementează sfera matrimonială este un teren semănat cu loialităţi sălbatice, resentimente veninoase şi duşmănii eterne. Alături de politica CDS-ului ar forma un amestec volatil. Dar un loc lângă Vultur… N-o fi simţit ea niciodată miros de praf de lună pe piele, dar Ariel este o Corta, iar toţi membrii familiei Corta sunt motivaţi de perspectiva puterii.

— Sunt anumite persoane la vârf care cred că a venit vremea ca familia Corta să renunţe la autoizolare şi să participe activ la guvernarea selenară.

Din întreaga familie, Ariel se apropiase cel mai mult de zona puterii. Rafa, *bu-hwaejang*-ul companiei Corta Hélio, deţine putere economică: Corta Hélio luminează noaptea Pământului; Adriana, conducătoarea clanului şi fondatoare a companiei Corta Hélio, deţine puterea morală. Însă familia Corta nu este prea agreată de clanurile mai vechi. Familia Corta este al Cincilea Dragon; membrii ei sunt consideraţi parveniţi, escroci care au reuşit să se căpătuiască, indivizi care te înjunghie pe la spate, cowboy

care dansează carioca[4]. Cei din familia Corta îţi zâmbesc în timp ce te spintecă. Cu toată afacerea lor cu heliu, nu sunt decât nişte ţărănoi. Iar acum, prin Ariel, sunt invitaţi la masa puterii. Aceasta este acceptarea familiei Corta în rândul nobilimii. *Mamãe* va pufni cu dispreţ – cine are nevoie de aprobarea degeneraţilor ăstora, cui îi trebuie încuviinţare de la paraziţii ăştia blegi? –, dar se va bucura pentru Ariel. Aceasta a ştiut mereu că nu este preferata mamei sale, însă, dacă Adriana Corta se poartă aspru cu fiica ei, o face doar pentru că are aşteptări mai mari de la ea decât de la băieţi.

— Spune, accepţi? o întreabă judecătoarea Nagai.

— Normal că accept, spune Ariel. Ce credeai?

— Că ai să ceri un timp de gândire, sugerează judecătoarea Nagai.

— De ce? exclamă Ariel cu mirare sinceră. Aş fi proastă să nu accept.

— S-ar putea ca familia ta să fie de altă părere.

— Familia mea vrea să mă întorc la João de Deus, unde să transpir şi să mă umplu de praf muncind îmbrăcată într-un *sasuit.* Nici vorbă.

Ridică paharul cu martini:

— În cinstea mea, Ariel Corta, Iepure Alb!

Judecătoarea Nagai îşi trece arătătorul mâinii drepte peste frunte. *Ne putem întoarce în lumea înregistrată.* Ariel clipeşte şi o aduce înapoi pe Beijaflor. Revine şi avatarul judecătoarei. Apoi aceasta pleacă. Imprimanta sună. Rochia Balenciaga este gata. Beijaflor deja a început să-şi schimbe culoarea ca să se asorteze cu ea.

Micuţa Luna Corta este îmbrăcată cu o rochiţă înfoiată cu imprimeu de bujori. Rochia este albă, încreţită la tiv şi florile sunt roşu-aprins. Creaţie Pierre Cardin. Însă Luna are opt ani şi s-a săturat de rochiile astea elegante. Aşa că se descalţă şi aleargă în picioarele goale printre bambuşi. Numele avatarului ei este tot Luna: o molie-lună de culoarea limetei, cu ochi mari şi albaştri pe aripi. *Moliile*

[4] Carioca – dans popular brazilian (n.tr.).

din specia asta provin din America de Nord, nu din cea de Sud, i-a spus bunica Adriana. *Şi nu-i bine să-i dai avatarului numele tău. Oamenii nu ar şti cu cine stau de vorbă.*

Fluturii ies din ascunzători şi se rotesc deasupra capului Lunei. Sunt albaştri, albaştri precum cerul artificial. Şi mari cât mâna ei. Copiii familiei Asamoah i-au adus într-o cutie şi le-au dat drumul. Luna bate încântată din palme. În Boa Vista nu sunt animale: bunicii îi este groază de ele. Nu tolerează în Boa Vista nicio creatură cu blană, aripi sau solzi. Luna fuge după roiul de fluturi, dar nu ca să-i prindă, ci ca să plutească liberă, la fel ca ei. Curenţii de aer aduc până la ea voci, muzică şi miros de mâncare. Carne! Luna sare în sus de bucurie. Este ceva deosebit. Ameţită de mirosul fripturii la grătar, fetiţa îşi face drum printre tulpinile înalte şi unduitoare ale bambuşilor. În urma ei, cascadele se revarsă alene printre uriaşele chipuri din piatră înfăţişându-i pe *orixas.*

În urmă cu trei miliarde cinci sute de milioane de ani, din inima vie a Lunii a ţâşnit magma şi a acoperit bazinul Fecunditatis[5]. Atunci a murit inima Lunii, valurile de lavă s-au răcit, iar peşterile, numite şi tuburi de lavă, au devenit nişte artere îngheţate, întunecate şi ascunse. În 2050, Adriana Corta a coborât în rapel din tunelul de acces pe care i-l săpaseră selenologii ei în Marea Fertilităţii. Luminile care o însoţesc dezvăluie o întreagă lume secretă; un tub de lavă intact, lat şi înalt de o sută de metri şi lung de doi kilometri. Un adevărat univers virgin, preţios ca o geodă. *Ăsta-i locul,* a anunţat ea solemn. *Aici îmi voi crea dinastia.* Timp de cinci ani, utilajele ei au amenajat interiorul, au sculptat chipuri de zei *Umbanda* de dimensiunile unor blocuri de locuit, au instalat un circuit de apă şi au umplut spaţiul cu balcoane şi apartamente, pavilioane şi galerii. Aici este Boa Vista, reşedinţa familiei Corta. Chiar dacă astăzi este zi de sărbătoare, prin rocă se simt vibraţiile excavatoarelor care construiesc

[5] Bazinul Fecunditatis (Mare Fecunditatis, Marea Fertilităţii) – una dintre „mările” de pe Lună, cu un diametru de 840 km (n.tr.).

apartamente pentru Luna şi generaţia ei.

Astăzi este petrecerea dată în cinstea participării lui Lucasinho la Cursa-Lunii, iar Boa Vista primeşte oaspeţi în inima ei verde. Luna Corta îşi croieşte drum printre iubiţi şi *madrinhas,* rude şi servitori, membri ai familiilor Asamoah şi Sun, ai clanului Voronţov şi chiar ai neamului Mackenzie şi printre oameni de rând. Indivizi înalţi, din a treia generaţie, şi inşi scunzi şi îndesaţi din prima generaţie. Rochii şi costume, pantaloni cu manşete şi jupoane, mănuşi lungi şi fine şi pantofi multicolori. Zeci de nuanţe de piele şi de ochi. Belşug şi frumuseţe. Prieteni şi duşmani. În lumea asta s-a născut Luna Corta, în sunetul cascadelor şi în murmurul vântului artificial printre bambuşi. Nu cunoaşte o alta. Iar în ziua aceasta specială se va servi carne.

Organizatorii au instalat grătarele la adăpostul buzei inferioare a zeiţei Oxum[6]. Bucătarii răsucesc frigăruile. Un fum unsuros se ridică spre orizontul fals, care astăzi aparţine unei după-amiezi senine, cu foarte puţini norişori albi şi pufoşi. După-amiază splendidă de pe Pământ. Ospătarii duc oaspeţilor tăvi mari pline cu cărnuri la frigare. Luna îi taie calea unei chelneriţe.

— Ia te uită ce rochiţă frumoasă! spune chelneriţa într-o portugheză foarte proastă.

Este o femeie scundă, nu cu mult mai înaltă decât Luna. Şi solidă. Se mişcă prea mult ca să-i fie lesne în gravitaţia de aici. O altă Jo Moonbeam, o imigrantă de-abia ajunsă aici. Avatarul ei este un tetraedru desfăşurat, din piele ieftină.

— Mulţumesc, răspunde Luna în *globo* (engleza simplificată pe care o foloseşte toată lumea de aici). Aşa este.

Chelneriţa întinde tava către Luna.

— Pui sau vită?

Luna se serveşte cu o frigăruie unsuroasă şi suculentă

[6] Oxum (sau Oshun) – în mitologia yorubă, zeiţă a apei proaspete, a luxului şi a plăcerilor, a sexualităţii şi a fertilităţii, a frumuseţii şi a iubirii (n.tr.).

de vită.

— Ai grijă să nu-ţi pătezi rochia asta drăguţă, o avertizează femeia cu un pronunţat accent *norte.*

— N-am să mă pătez, spune Luna cu multă gravitate.

Apoi porneşte ţopăind pe poteca din piatră de lângă râul care curge prin centrul Boa Vista. Smulge pofticioasă bucăţi mici de carne cu dinţii ei mărunţi şi albi. Uite-l şi pe Lucasinho în haine de gală, la rever cu insigna Dona Vista şi în mână cu un martini „Luna Albastră”. Toţi prietenii care, de asemenea, au participat la Cursa-Lunii se află în jurul lui. Luna îi recunoaşte pe fata Asamoah şi pe Sun. Sun-ii şi Asamoah-ii au fost mereu apropiaţi ai familiei. Îi este uşor să-l recunoască şi pe băiatul Voronţov. Palid şi straniu. Ca un vampir, îşi spune fetiţa. Şi aceea trebuie să fie fata Mackenzie. Aurită din cap şi până-n picioare.

— Ce pistrui frumoşi ai, îi declară Luna, băgându-se în grupul lui Lucasinho.

Se uită fix la fata Mackenzie. Toţi râd de impertinenţa ei. Fata Mackenzie râde cel mai tare.

— Luna, îi spune Lucasinho, du-te şi mănâncă-ţi chestia aia în altă parte!

Vorbeşte pe ton de glumă, dar nu o poate păcăli pe Luna. E supărat pe ea. Se bagă între el şi Abena Asamoah. Probabil că vrea să facă sex cu ea. E un mare obsedat. La picioarele lui e un şir de pahare de cocktail întoarse cu fundul în sus. Un obsedat şi un beţiv.

— Ziceam şi eu aşa.

Cei din familia Corta spun exact ce gândesc. Luna se şterge la gură cu dosul palmei. Carne. Şi acum aude muzică.

— Şi eu am pistrui!

Îşi atinge obrajii cu degetul, apoi o ia din nou la fugă. Porneşte în căutarea muzicii şi traversează râul, sărind de pe o piatră pe alta. Loveşte apa cu piciorul şi îi udă pe cei din jur. Oaspeţii strigă şi se feresc, dar rămân surâzători. Luna ştie că este irezistibilă.

— *Tio* Lucas!

Luna dă fuga la el şi-l apucă cu mâinile de picioare.

Normal că unchiul se află lângă muzică. Stă de vorbă cu imigranta care i-a servit Lunei friptura. Acum duce o tavă cu cocktailuri albastre. Luna l-a întrerupt. Lucas îi ciufuleşte părul negru şi cârlionţat.

— Luna, *coraçao,* du-te şi te joacă, bine?

O împinge uşor de umeri. În timp ce se întoarce să plece, îl aude spunându-i chelneriţei:

— Să nu-i mai serveşti alcool fiului meu. Ai înţeles? Nu vreau să se îmbete şi să se facă de râs în faţa tuturor. Poată să facă ce vrea atunci când e singur, dar nu permit să facă familia de ruşine. O singură picătură de băutură dacă mai trece pe lângă el astăzi, o să vă expediez pe toţi înapoi în Bairro Alto să cerşiţi oxigen la mâna a doua şi să vă beţi pişatul. N-am nimic cu tine personal. Te rog, transmite mesajul acesta şefilor tăi.

Luna îl iubeşte pe unchiul Lucas; îi place cum se coboară la nivelul ei, îi plac jocurile lui, trucurile şi glumele înţelese doar de ei doi. Însă sunt momente când i se pare distant, pierdut în altă lume, dură, rece şi neprietenoasă. Luna observă expresia de teamă de pe chipul palid al imigrantei şi se simte îngrozitor de rău pentru ea.

Nişte braţe o ridică, o aruncă în aer.

— Hei-hei, *anzinho!*

Şi o prind din zborul ei uşor, ca de fulg. Rochia i s-a ridicat până în cap. Rafa. Luna se lipeşte de pieptul tatălui ei.

— Hei-hei, ia ghici cine a sosit? *Tia* Ariel. Vrei să mergem să o căutăm?

Rafa o strânge pe Luna de mână şi fetiţa dă din cap cu putere.

Într-o rochie absolut mortală, Ariel Corta coboară din tren, traversează gara şi intră în grandioasa grădină de la Boa Vista. Straturile ţinutei ei Balenciaga 1958 plutesc ca nişte petale în gravitaţia selenară. Prin mulţimea de oaspeţi trece un murmur de admiraţie. Ariel Corta. Toată lumea a auzit de procesul Alayoum contra Filmus. Luna

ţopăie până la *tia* ei. Ariel o prinde din aer şi o învârteşte. Luna chiţăie încântată. Acum ajunge şi Mônica, *madrinha* ei. Îmbrăţişări fierbinţi, pupături. Amanda Sun, soţia lui Lucas. Lousika Asamoah, mama Lunei. Rafa însuşi învârtindu-şi sora în aer până când aceasta îl roagă să nu-i şifoneze rochia. Cealaltă *oko,* Rachel Mackenzie, se află în Regina Sudului, cu fiul lor, Robson. Refuză să calce în Boa Vista. Ariel se bucură că Rachel nu este aici. Sunt adversare în instanţă, iar cei din familia Mackenzie sunt firi ranchiunoase. Uite-l şi pe câştigătorul cursei. Stingher şi stângaci în preajma *tiei* lui, cum nu este niciodată cu prietenii. Degetul ei zăboveşte o clipă pe reverul lui, unde este insigna cu Dona Luna, atrăgându-i privirea spre simbolul asemănător din corsajul ei: *Imaginează-ţi cum arăt goală, acoperită cu zahăr, alergând pe suprafaţă aridă a Lunii.*

Apoi vin angajaţii familiei: Helen de Braga, directorul financiar – a mai îmbătrânit de la ultima vizită a lui Ariel la Boa Vista –, şi bătrânul şi cinstitul Heitor Pereira, şeful securităţii. Lucas soseşte la urmă. Îşi sărută sora cu căldură. Dintre toţi fraţii, doar pe ea o consideră demnă de a-i fi egal. O şoaptă: ar dori să discute ceva între patru ochi. Cu mâna înmănuşată, Ariel ia un pahar cu „Luna Albastră” de pe o tavă din apropiere.

— Cum mai merg treburile în Meridian în perioada asta? întreabă Lucas. Pur şi simplu nu am timp să mai trec pe acolo.

Ariel ştie că fratele ei o consideră lipsită de loialitate faţă de familie pentru că a ales profesiunea de avocat în detrimentul companiei Corta Hélio.

— Se pare că sunt celebră. Asta ar fi esenţa.

— Am auzit ceva în sensul ăsta. Bârfe şi zvonuri.

— Mai multe zvonuri decât oxigen, mai multe bârfe decât apă.

— Am mai auzit şi că o delegaţie din partea China Power Investment Corporation va sosi de ziua *Sfinţilor Petru şi Pavel.* Se spune că ar dori să încheie o afacere pe cinci ani cu Mackenzie Metals.

— La fel am auzit şi eu.
— Şi am mai auzit că Vulturul Lunii dă o petrecere în onoarea chinezilor.
— Aşa e. Şi, da, m-a invitat şi pe mine.
Ariel ştie că reţeaua de informaţii a fratelui său este suficient de eficace pentru a fi aflat deja despre discuţia ei din Camera de Consiliu cu judecătoarea Nagai.
— Ai aptitudini deosebite pentru politicile sociale. Te-am invidiat mereu pentru asta.
— Indiferent ce vrei să-mi ceri, Lucas, răspunsul meu este nu.
Lucas ridică mâinile cu un gest care vrea să spună „mea culpa”.
— N-am făcut decât să repet ce am auzit.
Râsul lui Ariel are clinchet argintiu de clopoţei, dar Lucas este tenace, Lucas este călit, Lucas a prins-o în cursă. Apoi, o pală de praf selenar şi piperat îi aduce salvatorul.

Poate încă puţină carne. Poate şi nişte suc. Lucas a încolţit-o pe *Tia* Ariel. Unchiul Lucas e tare enervant atunci când vorbeşte atât de aproape de cealaltă persoană. Şi ea cască ochii şi cască şi gura. Scoate un chiot de entuziasm.
O persoană în *sasuit* traversează viroaga cu paşi mari. Îşi ţine casca sub braţul drept, iar în stânga îşi duce raniţa. E încălţat cu cizme, iar *sasuit*-ul lipit de corp este un ghiveci vesel de logouri şi fâşii reflectorizante, lumini de navigaţie şi insigne. Avatarul lui se conturează, pixel cu pixel, pe măsură ce intră în reţeaua din Boa Vista. Lasă în urma lui o dâră de praf negru-argintiu.
— Carlinhos!
Carlinhos Corta îşi vede nepoata alergând spre el şi face un pas înapoi, dar Luna se izbeşte de el şi îl apucă de picioare, stârnind un nor uriaş de praf care i se aşterne apoi ca funinginea pe rochiţa ei superbă.
La doi paşi în spatele Lunei vine şi Rafa. Îşi loveşte în joacă pumnul de al fratelui său mai mic.
— Ai venit tu pe suprafaţă până aici?

Carlinhos îi întinde casca drept dovadă. *Sasuit*-ul lui bălţat poartă mirosul înţepător, de praf de puşcă, al prafului de pe Lună. Carlinhos este un pirat ajuns la un cocktail. Îşi lasă jos raniţa, înşfacă un pahar cu martini şi îl goleşte dintr-o singură înghiţitură.

— Uite care-i chestia, două ore pe motocicletă, timp în care mi-am băut pişatul…

Rafa clatină din cap, minunându-se de ideea asta smintită.

— Asta o să te ucidă, mersul ăsta pe motocicletă ca prostu'. Poate nu azi, poate nici mâine, dar într-o bună zi o să explodeze soarele şi tu o să fii pe o motocicletă, la suprafaţă, la dracu-n praznic de orice aşezare. Şi o să ţi se prăjească. Curul.

Accentuează fiecare cuvânt cu câte un ghiont în umărul fratelui său.

— Când ai ieşit ultima oară la suprafaţă? îl întreabă Carlinhos, lovindu-l în joacă în abdomen. Ce simt eu aici? Burtă mare. Nu mai eşti în formă, *irmão.* Îţi trebuie musai niscaiva exerciţii fizice la suprafaţă. Ai fost la prea multe şedinţe. Noi ne ocupăm cu extracţia heliului, nu suntem contabili.

Şi cei vârstnici, şi cei tineri din familia Corta adoră sportul. Pasiunea lui Carlinhos este mersul cu motocicleta prin praful de pe suprafaţa Lunii. Este un pionier al sporturilor extreme. El însuşi a creat motocicletele şi costumele astea personalizate. A străbătut Imbrium Appenines[7] şi a fondat cursa de anduranţă peste bazinul Serenitatis. Sportul practicat de Rafa este mai puţin periculos şi se desfăşoară în spaţii închise. Este proprietarul unei echipe de handbal care se află pe un loc fruntaş în Premier League. Rafa împărtăşeşte această pasiune cu cumnatul lui, Jaden Wen Sun, proprietar al echipei Tigrii Soarelui. Se completează unul pe celălalt în umor şi cruzime.

— Mai rămâi pe aici după petrecere? întreabă Rafa.

---

[7] Munţii Appenines despart două „mări” de pe Lună: Imbrium (Marea Ploilor) şi Serenitatis (Marea Serenităţii) (n.tr.).

— Mi-am acordat un concediu.

Carlinhos a fost trei luni pe Tranquillitatis[8] ca să extragă heliu.

— Vino la meci. Ar trebui să vezi ce facem.

— Păi, din câte am auzit eu, pierdeţi, spune Carlinhos. Unde-i alergătorul nostru? Am auzit ce a păţit puştiul Asamoah. Bună treabă a făcut Lucasinho. Mi-ar fi de mare folos dacă o să-şi dorească vreodată o slujbă la suprafaţă.

— Mă tem că asta nu intră în planurile pe care le are Lucas pentru el.

La doi paşi în spatele lui Carlinhos este un alt tânăr, tot în *sasuit.* Carlinhos este blond, iar acesta este brunet, cu pometi superbi şi ochi înguşti şi pătrunzători de vânător.

— Wagner, *irmão,* exclamă Rafa.

Îşi ating pumnii în semn de salut. Wagner, mezinul, zâmbeşte cu timiditate.

Luna se agaţă de piciorul mânjit cu praf negru al unchiului Carlinhos.

— Ia să vă văd, spune Ariel, sosind cu tot alaiul ei. Ce băieţi frumoşi!

Se apleacă să-i sărute, dar, de fapt, nu-i atinge. Nu vrea să-şi murdărească rochia.

Bun strateg, Lucas ajunge ultimul. Îl salută politicos dar formal pe Carlinhos. Îşi îndreaptă atenţia asupra lui Wagner.

— Îmi plac petrecerile. Pentru că avem ocazia să ne vedem cu rude îndepărtate.

— Wagner a venit aici la invitaţia mea, spune Carlinhos.

— Bineînţeles, zice Lucas. Casa mea este şi casa ta.

Între Lucas şi Wagner scapără scântei de aversiune pură. Apoi Carlinhos îl apucă pe Wagner de cot şi se amestecă amândoi printre oaspeţi.

— Luna, ia du-te tu de aici cu *Madrinha* Elis! propune Rafa.

— Haide să te curăţăm de praful ăsta! zice şi *Madrinha* Elis.

---

[8] Marea Tranchilităţii (n.tr.).

Este o paulistană[9] zdravănă, cu maxilare puternice şi mai scundă cu un cap decât generaţia născută pe Lună. Trupurile pământene sunt bune purtătoare de copii. Membrii familiei Corta nu ar alege pe nimeni altcineva în afara braziliencelor să fie mame-surogat pentru copiii lor. O ia de mână pe micuţa şi murdara Luna şi o duce să se uite la muzicanţi, departe de discuţia oamenilor mari.

— Nu aici, Lucas, spune încet Rafa.

— Nu e un Corta, replică sec Lucas.

Simte o atingere uşoară pe mână. Amanda Sun a apărut lângă el.

— Asta a fost o grosolănie chiar şi din partea ta, îl dojeneşte ea.

Amanda Sun face parte din a treia generaţie, cea născută pe Lună. Prin urmare, este înaltă, mai înaltă decât soţul ei. Avatarul ei are formă de *zhen* („creţuri" în limba chineză) şi este roşu-aprins. În mod tradiţional, membrii familiei Sun îşi acoperă avatarurile cu hexagrame din *Cartea schimbărilor*[10]*.*

— Dar de ce? Ăsta este adevărul, spune Lucas.

Toată lumea s-a mirat atunci când Amanda Sun s-a mutat din Palatul Luminii Eterne în Boa Vista, care la vremea respectivă se afla încă în fază de construcţie. În *nikah* nu se specifica acest lucru. Căsătoria lor era una între două dinastii puternice. Toate erau la locul lor, cecurile, bilanţurile contabile, clauzele de anulare. Şi totuşi Amanda Sun a venit în Boa Vista şi aici locuieşte de şaptesprezece ani. Pare de-a locului, la fel ca blânzii *orixas,* la fel ca apele curgătoare. Lumea bună – acea parte a înaltei societăţi care încă se mai sinchiseşte de ceva – crede că joacă un joc. Membrii familiei Sun s-au numărat printre primii colonişti; împreună cu cei din familia Mackenzie, aceştia se consideră a fi de viţă veche, reprezentând adevărata aristocraţie selenară. Peste o jumătate de secol, s-au împotrivit hegemoniei Republicii

---

[9] Persoană născută în São Paulo (n.tr.).

[10] „Cartea schimbărilor" – una dintre cărţile pe care se întemeiază confucianismul (n.tr.).

Populare, care intenţiona să profite de Casa Sun şi să o folosească drept cap de pod pentru a-şi extinde dominaţia asupra Lunii. Este un fapt recunoscut de toată lumea că nu există membru al familiei Sun care să se căsătorească fără un motiv bine întemeiat.

În ultimii cinci ani, Lucas Corta a locuit în apartamentul din João de Deus.

Muzica, un fel de jazz domol, cu accente de bossa-nova, se opreşte. Paharele înţepenesc la jumătatea drumului spre buze. Conversaţiile se sting; cuvintele se evaporă; săruturile nu-şi nimeresc ţintele. Toată lumea se uită hipnotizată la femeia micuţă care a intrat pe uşa dintre enormele, seninele chipuri de *orixas.*

A sosit Adriana Corta.

— Nu crezi că te vor căuta?

Lucasinho a luat-o de mână pe Abena Maanu Asamoah şi a dus-o departe de mulţime, pe coridoare luminate doar de licăririle celorlalte încăperi, prin săli de-abia amenajate, în care încă se mai simte trepidaţia excavatoarelor.

— Îşi vor pupa mâinile şi vor ţine discursuri o groază de vreme. Avem timp.

Lucasinho o trage pe Abena spre el. Lămpile cu infraroşii cresc temperatura de minus douăzeci de grade a aerului din subteran, însă tot este destul de frig. Li se văd aburii groşi ai respiraţiei, iar Abena tremură în rochia ei de seară. Inima Lunii este rece.

— Care e lucrul ăla deosebit pe care vrei să mi-l dai?

Mâna lui Lucasinho coboară şi se opreşte pe şoldul Abenei. Ea îl împinge râzând.

— Kojo are dreptate, chiar eşti un băiat rău.

— Asta e bine. Glumesc. Haide, suntem alergători în Cursa-Lunii.

Cu cealaltă mână atinge insigna Dona Luna a Abenei şi se furişează, cu agilitate de păianjen, până pe partea dezgolită a sânului ei.

— Suntem vii. Nimeni de pe piatra asta nu e mai viu decât suntem noi acum.

— Lucasinho, nu.

— L-am salvat pe fratele tău. Aş fi putut să mor. Aproape că am murit. M-au dus în camera hiperbarică. Am stat în comă indusă. Pentru că m-am întors şi l-am salvat pe Kojo. Nu am fost obligat s-o fac. Cu toţii cunoşteam riscurile.

— Lucasinho, dacă vei continua în felul ăsta, vei distruge tot ce ai făcut.

Tânărul ridică mâinile: capitulează.

— Atunci, spune, despre ce lucru e vorba?

Abena deschide pumnul drept. Argint: un spin strălucitor din metal. Apoi îl plesneşte scurt cu palma peste urechea stângă. El strigă, străfulgerat de o durere neaşteptată. Îşi duce mâna la ureche: degetele îi sunt pătate cu sânge.

— Ce mi-ai făcut? Jinji, ce mi-a făcut?

Suntem în afara zonei de acoperire a camerelor de supraveghere din Boa Vista, răspunde Jinji. *Nu văd nimic.*

— Ţi-am dat ceva ce o să te ajute să-l ţii minte pe Kojo.

Poate este din cauza luminii roşii a lămpilor, dar Lucasinho vede în ochii Albenei o strălucire cu totul nouă, necunoscută. Nici nu mai ştie cine este fata asta din faţa lui.

— Ştii ce se vorbeşte despre tine? Că îţi faci câte un piercing pentru fiecare inimă pe care o sfărâmi. Ei bine, eu sunt altfel. Piercingul ăsta pe care ţi l-am făcut în ureche reprezintă o inimă nouă şi întreagă. Este o promisiune pe care ţi-o fac. Dacă vei avea vreodată nevoie de ajutorul familiei Asamoah, când nu vei mai avea nicio altă speranţă, când vei fi singur şi lipsit de apărare şi expus, aşa cum a fost fratele meu, trimite-mi-l. Şi eu îmi voi aminti de promisiunea aceasta.

— M-a durut! se smiorcăie Lucasinho.

— Înseamnă că îţi vei aminti şi tu, spune Albena.

Pe degetul arătător are o picătură din sângele lui Lucasinho. Foarte încet, foarte graţios, începe să-l lingă.

Adriana Corta este fragilă şi elegantă printre copiii ei înalţi şi nepoţii încă şi mai înalţi; ca o cinteză printre

vulturi. Gravitaţia selenară o ajută să nu-şi arate adevărata vârstă; are pielea netedă, fără riduri, trupul drept, în ciuda celor şaptezeci şi nouă de ani. Se mişcă cu agilitatea unei debutante. Încă mai conduce Corta Hélio, deşi de luni întregi nu a mai fost văzută afară din Boa Vista. De fapt, foarte rar o văd şi locuitorii din Boa Vista. Însă tot este o apariţie spectaculoasă. Adriana îşi salută copiii. Trei sărutări pentru Rafa şi Ariel. Două pentru Lucas şi Carlinhos, una pentru Wagner. Luna fuge de lângă *Madrinha* Elis şi se repede la *Vovo*[11] Adriana. Se aud şoapte despre petele pe care le va face pe rochia Ceil Chapman a Adrianei. Aceasta nu poartă insignă Dona Luna. În anii de început, când se ocupa personal de compania familiei, Adriana a înghiţit mai mult vid decât toţi alergătorii în Cursa-Lunii din Boa Vista.

Lucas îşi ocupă locul în spatele mamei sale, în timp ce ea trece prin faţa tuturor nepoţilor, pe lângă toate *madrinhas,* toţi *oko* şi toţi oaspeţii. Îi adresează fiecăruia câte un cuvânt. Zăboveşte câteva minute în plus alături de Amanda Sun şi de Lousika Asamoah, *keji-oko* a lui Rafa.

— Dar unde este Lucasinho? întreabă Adriana Corta. Trebuie să-l sărbătorim pe eroul nostru.

Lucas îşi dă seama că fiul lui lipseşte. Îşi înghite cu greu furia.

— Îl găsesc eu, mama.

Toquinho încearcă să-l cheme, dar băiatul nu se află în reţea. Adriana ţâţâie dezaprobator. Protocolul nu va fi complet până nu îl va felicita pe sărbătorit. Lucas se apropie de orchestră: un grup mic format dintr-o chitară, un pian, un contrabas şi o baterie.

— Ştiţi *Aguas de Marco?*

— Bineînţeles.

Este o piesă clasică.

— Cântaţi-o. E melodia preferată a mamei mele.

Chitaristul şi pianistul îşi fac un semn din cap şi încep. *Apele lui Martie:* cântec vechi şi foarte frumos, pe care Adriana Corta l-a cântat copiilor atunci când *madrinhas* îi

[11] Bunică, buni – în portugheză în original (n.tr.).

aduceau şi îi aşezau pe genunchii ei. Sau li-l cânta aplecată peste pătuţurile lor. Este un cântec despre toamnă[12], despre ploi, ramuri golaşe şi creaturi micuţe, despre un univers care-ţi încape în căuşul palmei, deopotrivă vesel şi amestecat cu *saudade.* Voci de bărbaţi şi de femei cântă versurile, se acoperă; vioaie şi jucăuşe. Lucas ascultă atent, cu patimă. De-abia mai respiră, are toţi muşchii încordaţi. Lacrimile i se adună în ridurile din colţurile ochilor. Întotdeauna muzica l-a emoţionat puternic, mai ales vechea muzică braziliană. Bossa-nova, muzica populară braziliană. Muzica ambientală; muzica uşoară, comercială. Jazzul neagresiv. Cei care susţin că nu au ureche muzicală nu ascultă. Nu aud inflexiunile de *saudade,* dulcea tristeţe a efemerităţii care amplifică toate bucuriile. Nu aud disperarea mută, gândul că, dincolo de frumuseţe şi de langoare, s-a petrecut ceva foarte, foarte îngrozitor.

Lucas aruncă o privire spre mama sa. Adriana dă din cap în ritmul domol. A reuşit să-i distragă atenţia de la nesocotitul Lucasinho. Lucas se va ocupa de el mai târziu.

Punctul culminant al cântecului este o *capoeira*[13] între două voci. Se întrerup, intră una peste cealaltă. Atât chitaristul, cât şi pianistul sunt foarte buni. Lucas nu a mai auzit niciodată aranjamentul acesta şi acum se bucură nespus. Cântecul ia sfârşit. Lucas încearcă să-şi stăpânească emoţia. Aplaudă cu putere.

— Bravo! strigă el.

I se alătură şi Adriana, apoi şi Rafa. Ariel. Carlinhos. Wagner. Aplaudă toată lumea.

— Bravo!

Se aduc tăvi cu băutură. A fost uitat momentul jenant. Petrecerea continuă. Lucas se apropie de pianist ca să-i adreseze câteva cuvinte.

— Mulţumesc. *Mamãe* a mea este foarte încântată. Aş vrea să vă rog să veniţi să-mi cântaţi în apartamentul meu

---

[12] Martie este prima lună de toamnă în Brazilia (n.tr.).

[13] Capoeira – îmbinare specific braziliană de arte marţiale şi dans (n.tr.).

din João de Deus.

— Am fi foarte onoraţi, domnule Corta.

— Nu. Vreau să veniţi doar dumneavoastră. Singur. Curând. Cum vă numiţi?

— Jorge. Jorge Nardes.

Avatarurile fac schimb de date de contact. Apoi chelnerul, un Joe Moonbeam *norte,* cu o tavă cu cocktailuri în mână, se repede pe neaşteptate la Rafael Corta.

Îi place asprimea zgârieturii de pe urechea lui Lucasinho. Îi place să tragă de ea, să îndepărteze crusta, să facă să-i dea iarăşi sângele. Albena simte că se umezeşte pe sub rochia de bal Helena Barber. S-au întors în reţeaua Boa Vista. Jinji i-a arătat lui Lucasinho darul ei: un colţ din crom pe pavilionul urechii lui drepte. Arată bine. Sexy. Dar tot nu-i permite să o cuprindă cu braţul de talie.

Îşi dau seama că s-a întâmplat ceva încă dinainte să ajungă lângă fereastră. Nu se mai aude muzica, nu se mai aude vorbăria oaspeţilor şi nici zgomotul făcut de cei care se bălăcesc în apa de la baza cascadei. Până la ei răzbat strigăte, comenzi date în portugheză şi *globo.* Ochiul din piatră al lui Xangô[14] priveşte peste grădinile din Boa Vista. Lucasinho vede grupuri de oaspeţi păziţi de *escoltas* aparţinând familiei Corta. Membrii orchestrei şi servitorii au mâinile puse pe cap. Drone de pază scanează pereţii sculptaţi; laserele lor zăbovesc o clipă asupra lui Lucasinho şi a Albenei.

— Ce se-ntâmplă? întreabă tânărul.

Jinji îi răspunde în acelaşi moment în care chipul Albenei se descompune de groază.

A avut loc un atentat împotriva lui Rafael Corta.

Tăişul cuţitului se sprijină de gâtul Marinei Calzaghe. O va străpunge dacă se mişcă, dacă vorbeşte, dacă respiră prea adânc. Este atât de ascuţit, că nu îl va simţi cum îi retează traheea. Dar trebuie să se mişte, trebuie să

[14] Zeu african al furtunii, al dreptăţii şi al virilităţii (n.tr.).

vorbească, dacă vrea să rămână în viaţă.

Atinge cu vârfurile degetelor piciorul paharului de cocktail pus cu susul în jos pe tavă.

— Musca, şuieră ea.

Muştele nu se mişcă aşa. Marina Calzaghe se pricepe la muşte. A lucrat ca vânător de muşte. Pe Lună sunt permise puţine insecte – cele care polenizează şi fluturii decorativi, la fel ca aceia cărora le-au dat drumul în Boa Vista copiii Asamoah. Muştele, viespile, gândacii constituie o ameninţare la adresa sistemelor complexe ale oraşelor selenare şi sunt exterminate. Marina Calzaghe a omorât cam un milion de muşte şi ştie că gângăniile alea nu zboară în linie dreaptă, ca să atace maxilarul lui Rafael Corta. Ea s-a repezit să-l apere şi a prins musca într-un pahar atunci când era la câţiva milimetri distanţă de ţinta ei. Apoi a pus paharul cu fundul în sus pe tavă. O închisoare cu aromă de cocktail. În aceeaşi fracţiune de secundă, un pumnal a ieşit şuierând dintr-o teacă magnetică şi i s-a lipit de gât. La capătul pumnalului era un *escolta* al familiei Corta, în costum strâns pe talie, cu o batistă imaculată în buzunarul de la piept. Cu toate astea, arată ca un criminal. Cu toate astea, arată ca moartea.

Heitor Pereira se apleacă iute ca să examineze insecta captivă în pahar. Deşi face parte din prima generaţie, este un bărbat înalt şi solid. Dacă n-ar fi cuţitele, ar fi nostimă această scenă cu un fost marinar masiv care se uită chiorâş într-un pahar de cocktail întors cu fundul în sus.

— O insectă asasină, spune Heitor Pereira. AKA.

Într-o clipă Lousika Asamoah este înconjurată de cuţite. Vârfurile acestora se află la milimetri de pielea ei. Luna plânge în hohote, agăţându-se de rochia mamei sale. Rafael însuşi se repede la gărzi. Dar bărbaţii în costume îl copleşesc şi îl imobilizează.

— Pentru siguranţa dumneavoastră, *senhor,* îi spune Heitor Pereira. Poate are şi agenţi biologici.

— Este o dronă, şopteşte Marina Calzaghe. Cu cip.

Heitor Pereira se uită mai de aproape. Musca se zbate în pahar, dar se vede clar că are un model auriu pe aripi şi pe

corp.

— Dă-i drumul.

Adriana Corta nu a ridicat vocea, dar tonul de comandă îi face să tresară pe toţi bărbaţii şi femeile din echipa de pază. Heitor Pereira dă din cap. Cuţitele sunt puse la loc în tecile lor. Lousika o ia în braţe pe înspăimântată Luna.

— Şi ei, ordonă Adriana Corta.

Marina răsuflă prelung atunci când cuţitul se îndepărtează de gâtul ei şi îşi dă seama că nu respirase deloc din momentul când a pus mâna pe ea agentul de pază. Acum începe să tremure.

Lucas strigă:

— Lucasinho? Unde-i Lucasinho?

— Am să iau eu ăsta.

Heitor Pereira pune mâna pe pahar. Dintr-un toc mic scoate un pistol cu impulsuri electromagnetice. Dispozitivul este mare cât unghia lui şi arată aiurea în mâna lui uriaşă.

— Închideţi-vă avatarurile!

Pe tot domeniul se sting avatarurile. O închide şi Marina pe Hetty a ei. Pistolul ăla micuţ are suficientă energie ca să demoleze toată reţeaua din Boa Vista. Nu se vede şi nu se mai aude nimic, în afară de musculiţa aia ciudată, care mai zboară ce mai zboară, apoi rămâne nemişcată şi moartă.

Lucas Corta se apropie de şeful securităţii şi-i şopteşte la ureche:

— Au încercat să-l ucidă pe fratele meu. Au intrat în Boa Vista, au intrat în casa noastră şi au încercat să-mi ucidă fratele.

— Situaţia este sub control, *senhor* Corta.

— Situaţia este că un asasin a ajuns la un milimetru distanţă de Rafa. Sub ochii oaspeţilor din toţi cei Cinci Dragoni. Sub ochii mamei noastre. Mie asta nu mi se pare a fi o „situaţie sub control”. Sau poate mă înşel?

— Vom analiza arma. Vom afla cine este în spatele acestui atac.

— Nu-i suficient. În orice clipă ar putea fi un altul. Vreau

să securizaţi locul. Petrecerea s-a încheiat.

— *Senhores, senhoras,* a avut loc un incident de securitate, anunţă Heitor Pereira. Trebuie să închidem Boa Vista. Mă văd nevoit să vă cer să plecaţi şi să vă duceţi la gară. Acum vă puteţi reloga avatarurile.

— Găseşte-mi fiul! îi ordonă Lucas lui Heitor Pereira.

Demoralizaţi, prietenii lui Lucasinho se învârtesc de colo până colo. Atacul eclipsează cursa lor, gestul eroic al lui Lucasinho, care l-a salvat de la moarte pe Kojo Asamoah. Gărzile din Boa Vista îi scot pe oaspeţi din grădini şi îi conduc la gară. Un agent îi însoţeşte înăuntru pe mai-marii familiei Corta. Lucas o cercetează pe Marina Calzaghe cu o privire de gheaţă şi oţel. Femeia tremură puternic din cauza şocului.

— Cum te cheamă?

— Marina Calzaghe.

— Lucrezi pentru firma de catering?

— Lucrez pentru cine pot. Sunt – am fost – inginer informatician.

— Din momentul ăsta lucrezi pentru Corta Hélio.

Lucas îi întinde mâna. Marina i-o strânge.

— Du-te şi vorbeşte cu fratele meu, Carlinhos. Familia Corta îţi este datoare.

Şi pleacă. Năucită din cauza şocului, Marina încearcă să înţeleagă ce s-a întâmplat. Mai întâi familia Corta a vrut să-i taie gâtul, iar acum i-a oferit o slujbă. Familia Corta. Totul o să fie bine, Blake. Am să-ţi iau medicamentele. Nu vom mai suferi niciodată de sete. Şi vom avea aer de respirat.

DOI

Luna Corta: micuţa spioană. O fetiţă care se plictiseşte poate găsi o sumedenie de ascunzători în Boa Vista. Luna a descoperit galeria de serviciu mergând pe urmele unei echipe de curăţenie într-o dimineaţă care părea că nu se mai termină. Ca toţi copiii născuţi aici, Luna este atrasă de galerii şi de subsoluri joase. Acolo nu încape niciun adult, ceea ce este foarte bine pentru că de-aia sunt ascunzătorile ascunzători, ca să rămână secrete. Coridorul acesta i se pare mai strâmt, pentru că Luna a crescut ceva de când s-a furişat pe aici ultima oară şi a aflat că se poate uita în budoarul mamei sale, ba chiar poate auzi ce se discută acolo dacă îşi ţine respiraţia. Luna se contorsionează prin sinusurile lui Oxossi[15] şi se ascunde în spatele ochilor marelui vânător şi protector.

— Mi-au pus cuţitul la gât.

Nu reuşeşte să înţeleagă ce spune tatăl ei. Luna se târăşte mai aproape de grila de ventilaţie. Îi mângâie obrajii raze de lumină pline cu firicele de praf.

— Mi-au pus cuţitul la gât, Rafa!

Luna vede cum mama îşi atinge gâtul chiar acolo unde încă mai simte tăişul cuţitului.

— Erau gărzile noastre.

— M-ar fi omorât?

Luna se mişcă din nou, ca să-şi poată vedea ambii părinţi prin orificiul îngust. Tata stă pe pat. Pare mic, parcă a intrat la apă, parcă trupul i-a fost stors de aer şi de lumină.

— Ne protejau. Toţi care nu făceau parte din familia Corta erau consideraţi suspecţi.

— Amanda Sun nu face parte din familia Corta. Şi n-am văzut niciun cuţit la gâtul ei.

— Musca. Toată lumea ştie că neamul tău foloseşte arme biologice.

[15] Oxossi – zeitate din cultura yoruba (n.tr.).

— Neamul meu.

— Familia Asamoah.

— Mai erau şi alţi Asamoah la petrecere. Abena Maanu, de pildă. N-am văzut vreun cuţit la gâtul ei. Deci este vorba de neamul meu sau doar de câţiva din neamul meu?

— De ce faci asta?

— Pentru că oamenii tăi m-au ameninţat cu cuţitul, Rafa. Şi nu te aud spunând că nu m-ar fi ucis.

— Nu i-aş fi lăsat.

— I-ai fi împiedicat chiar dacă mama ta le-ar fi dat ordinul?

— Sunt *bu-hwaejang* la Corta Hélio.

— Nu mă insulta, Rafa.

— Sunt supărat că oamenii noştri de pază ţi-au pus cuţitul la gât. Că te-au considerat suspectă. Sunt furios la culme, dar tu ştii foarte bine cum trăim noi aici.

— Da, ştiu. Dar poate că nu mai vreau să trăiesc aici.

Luna vede că Rafa ridică ochii.

— Ştiu cum se trăieşte în Twé. Twé este un loc bun. Un loc sigur. Unde trăieşte *neamul meu,* Rafa. Vreau s-o duc acolo pe Luna.

Luna icneşte. Spaţiul este atât de strâmt, că nu-şi poate duce mâna la gură. Probabil că au auzit-o. Dar în fond Boa Vista e plină de şoapte şi de suspine, îşi zice ea.

— N-o duci nicăieri.

— Nu e în siguranţă aici.

— Copiii mei stau lângă mine.

— Copiii tăi?

— N-ai citit *nikah*-ul? Ori ardeai de nerăbdare să te culci cu potenţialul moştenitor al companiei Corta Hélio?

— Nu, Rafa. Nu vorbi aşa. Nu-ţi face cinste.

Însă i-a zgândărit furia. Furia este păcatul lui Rafa. Este latura întunecată a caracterului său: pe de-o parte, este un om plăcut, care râde, se joacă, este bun la pat. Pe de altă parte însă, se înfurie foarte uşor.

— Ştii ceva? Poate neamurile tale au pus la cale…

— Rafa. Încetează!

Lousika îşi duce degetele la buzele lui Rafa. Ştie că furia

lui se va stinge la fel de repede cum s-a stârnit.

— Niciodată în viaţa mea nu aş complota împotriva ta ca să ţi-o iau pe Luna – nici eu, nici *neamul meu.*

— Luna rămâne cu mine.

— Da. Eu nu rămân.

— Nu vreau să pleci. Aici este căminul tău. Alături de mine. Alături de Luna.

— Nu sunt în siguranţă aici. Luna nu este în siguranţă. Dar *nikah*-ul îmi interzice să o iau cu mine. Situaţia ar fi fost alta, dacă ai fi spus măcar o dată că îţi pare rău că *escoltas* mi-au pus cuţitul la gât. Dar nu. Tu eşti furios. Nu eşti cuprins de regrete.

Acum vorbeşte tatăl ei, însă Luna nu îl aude. Nu mai aude nimic în afară de vuietul din cap, care o anunţă că lumea ei e pe punctul de a se destrăma. *Mamãe* ameninţă că pleacă. O doare inima. Îi şuieră îngrozitor urechile, de parcă toată viaţa se scurge din ea. Luna se zbate şi se târăşte departe de ascunzătoarea din care deja a auzit prea multe. Şi-a zgâriat pantofii şi şi-a sfâşiat rochiţa Pierre Cardin pe piatra aspră.

Apa de ploaie duce cu ea trupurile fluturilor morţi. Aripile lor formează o spumă azurie pe marginile băltoacelor. Luna Corta s-a aşezat printre fluturii morţi.

— Ce s-a întâmplat?

Lousika Asamoah se ghemuieşte lângă fiica ei.

— Au murit fluturaşii.

— Nu trăiesc prea mult. O singură zi.

— Mie îmi plăceau. Erau drăguţi. Nu-i drept.

— Aşa îi proiectăm noi.

Lousika îşi aruncă pantofii din picioare şi se aşază pe piatră, alături de Luna. Îşi bălăceşte tălpile în apă. De pielea ei întunecată se lipesc aripi albastre.

— Aţi putea să-i proiectaţi să trăiască mai mult, spune Luna.

— Sigur că am putea, dar ce ar mânca? Unde s-ar duce? Sunt doar nişte simple decoraţiuni, aşa cum sunt

steagurile la Festivalul Yam[16].

— Ba nu sunt decoraţiuni, spune Luna. Sunt vii.

— Luna, ce s-a întâmplat cu pantofii tăi? Şi cu rochia?

Fetiţa se uită la grupurile de fluturi morţi care curg încet la vale.

— Ai să pleci.

— De unde ţi-a venit ideea asta?

— Te-am auzit eu.

Nicio întrebare de a Lousikăi nu poate repara situaţia asta.

— Aşa este. Mă întorc la Twé, la familia mea. Dar voi rămâne acolo doar o perioadă. Nu plec pentru totdeauna.

— Cât de lungă e perioada aia?

— Nu ştiu, scumpa mea. Cât va fi nevoie, nu mai mult.

— Dar eu nu vin cu tine.

— Nu. Mi-aş dori din tot sufletul, mai mult decât îţi poţi tu imagina. Însă nu se poate.

— Sunt în siguranţă, mama?

Lousika o strânge pe Luna în braţe, o sărută pe creştet.

— Eşti în siguranţă. Tati va avea grijă să fii în siguranţă. O să-i ia capul oricui ar încerca să-ţi facă vreun rău. Eu trebuie să stau plecată până când se vor limpezi lucrurile. N-aş vrea şi îmi va fi foarte dor de tine. Papa şi *Madrinha* Elis vor avea grijă de tine. Elis te va proteja.

Vorbele astea îi ard gâtlejul Lousikăi Asamoah. *Madrinhas,* mame-surogat. Utere închiriate, care devin apoi bone, care devin mătuşi neoficiale, care ajung să facă parte din familie. În cazul familiilor mici, aşa cum este familia Corta, care trebuie să pună pe picioare o afacere, femeile nu au timp de sarcină, naştere, creşterea unui bebeluş. Lousika înţelege asemenea aranjamente. Dar omniprezentele şi prefăcutele *madrinhas* nu ar trebui să devină o regulă pentru generaţiile viitoare. I-a displăcut foarte mult că *Madrinha* Elis, brazilianca asta înaltă şi cu pometi pronunţaţi, i-a purtat pruncul în pântece şi apoi i-a dat naştere. Fusese şocată când Rafa o anunţase despre aranjamentul acesta de-abia după ce îl încheiase: în stil

[16] Festivalul Yam – Ziua Recoltei în cultura ashanti (n.tr.).

Corta. Ar fi vrut să-i spună: Pune-ţi sămânţa în mine, planteaz-o în mine, lasă-mă pe mine să am grijă de ea, să o duc la termen şi să o aduc pe lume. N-am nevoie de Fecioare Neprihănite care să amestece sperma ta cu ovulul meu şi apoi să declare: *Să fie viaţă.* N-am nevoie să văd cum aplicaţia ginecologică a reţelei voastre bagă embrionul în Elis cea parşivă şi zâmbăreaţă. N-am nevoie s-o văd cum se umflă tot mai mult cu fiecare zi care trece. N-am nevoie să văd rapoartele, ecografiile, informaţiile zilnice despre evoluţia sarcinii. Şi nu ar fi trebuit să mă încui în cameră ca să urlu şi să sparg tot din jur atunci când i-au făcut cezariana lui Elis. Ar fi trebuit să fiu eu în locul ei, Luna. La pieptul meu ar fi trebuit să te aducă. Iar primul chip pe care tu ar fi trebuit să-l vezi pe lumea asta ar fi trebuit să fie al meu, surâzător, epuizat şi înlăcrimat. O Asamoah, adevărata ta mamă. Viaţa curge năvalnică prin toată seva noastră. Sunt sănătoasă, fertilă, totul în mine este natural, magnific, fecund. Dar nu acesta este obiceiul Corta.

Te iubesc, Luna, însă nu am cum să accept stilul familiei Corta.

Lousika o strânge şi mai tare pe micuţă în braţe, o leagănă îndelung, încercând să se liniştească şi pe sine, nu doar pe Luna. O muscă-asasină i-a distrus lumea. Aici nu este o grădină a zeilor, un palat de ape. Este doar un tunel în stâncă. Toate terenurile luminoase ale familiei sale, toate oraşele, fabricile, aşezările sunt doar nişte tabere şubrede de pietre sub cerul gol şi soarele ucigaş.

Toată lumea este în permanent pericol. Nu ai cum să scapi, nu ai unde să te ascunzi.

— Şi taică-tău, şi contractul, şi restul lumii insistă că eşti o Corta. Dar tu eşti o Asamoah. Eşti o Asamoah pentru că eu sunt o Asamoah şi pentru că mama mea este o Asamoah. Asta este tradiţia noastră.

Lucas Corta îşi mişcă mâna peste masa de consiliu şi răvăşeşte documentele virtuale.

— N-am timp de asta. De unde a venit? Cine a făcut-o?

Heitor Pereira lasă bărbia în piept. Este cu un cap mai scund şi un deceniu mai cărunt decât toţi cei aflaţi în jurul mesei, cu excepţia Adrianei Corta şi a directorului său financiar, Helen de Braga, voinţa obscură din spatele companiei Corta Hélio.

— Încă mai analizăm…

— Avem cea mai bună unitate de cercetare şi dezvoltare de pe Lună şi nu eşti în stare să-mi spui cine a făcut chestia asta?

— S-au străduit din greu să ascundă orice ar putea duce la identificarea dronei. Cipurile sunt universale, aşa că nu am putut da de urma imprimantei.

— Deci nu aţi aflat nimic.

— Încă.

Toată lumea sesizează tremurul din vocea lui Heitor Pereira.

— Nu ştiţi cine a făcut-o, nu ştiţi cine a trimis-o aici, nu ştiţi cum a reuşit să treacă de pază. Nu ştiţi nici dacă, fix în momentul ăsta, nu cumva vine alta să-l omoare pe fratele meu sau pe mine ori, Dumnezeu să ne aibă în paza Lui, pe mama mea. Eşti şeful securităţii şi nu ştii nimic?

Lucas îl ţintuieşte cu privirea. Un muşchi începe să zvâcnească în maxilarul lui Heitor Pereira.

— Securitatea este maximă acum. Monitorizăm orice este mai mare decât un fulg de mătreaţă.

— Dar dacă deja au ajuns aici? Poate că drona aia a fost adusă acum câteva luni. La asta te-ai gândit? S-ar putea să mai fie încă vreo zece care se trezesc de-abia acum. Sau o sută. N-au nevoie decât de o singură reuşită. Eu ştiu foarte bine de ce sunt în stare otrăvurile moderne. Te lasă să aştepţi. Te lasă să aştepţi şi să te zvârcoleşti de durere ore în şir, ştiind că fiecare răsuflare va fi mai scurtă decât cea dinainte, ştiind că nu există antidot, ştiind că ai să mori. Şi petreci mult timp privind moartea în faţă. De-abia atunci te lasă ei să mori. Şi mai ştiu că cineva a încercat să folosească una dintre otrăvurile astea asupra fratelui meu. Asta ştiu eu. Acum, spune-mi, tu ce ştii?

— Ajunge, Lucas!

Adriana Corta stă în capul mesei de consiliu. Luni întregi, scaunul acela nu a fost ocupat. Singura ei prezenţă era portretul uriaş şi prost realizat, de unde Doamna Heliului, îmbrăcată într-un *sasuit,* îi privea pe cei de la masă. Iată însă că o ameninţare directă la viaţa copiilor săi a readus-o în sala de consiliu, la fel de autoritară ca în trecut. Rafa stă la dreapta ei. Ariel, în stânga. Lucas stă în dreapta fratelui său.

— *Mamãe,* dacă şeful securităţii tale nu ne poate feri de pericol, atunci cine?

— Heitor este credincios familiei noastre dinainte să te naşti tu.

Nimănui nu-i scapă tonul ei tăios.

— Da, *Mãe,* şopteşte Lucas cu capul plecat.

— Dar nu-i limpede? umple Rafa tăcerea stânjenitoare.

— Este? spune Ariel.

— Cine altcineva să fi fost?

Rafa se apleacă peste masă. Fumegă de furie.

— Bob Mackenzie n-a iertat-o niciodată pe *mamãe.* El este ca o otravă lentă. Nu te ucide azi şi nici mâine; nu te omoară anul ăsta şi nici măcar deceniul ăsta, dar îţi va aduce moartea cândva. Familia Mackenzie se răzbună întreit. Intenţionează să ne distrugă familia. Vor să dărâme tot ce ai construit tu, *mamãe.*

— Rafa… începe Ariel.

— Kyra Mackenzie, continuă Rafa fără să o bage în seamă. A fost invitată la petrecere. S-a gândit cineva s-o percheziţioneze sau doar i-am făcut semn să intre pentru că e una dintre prietenele lui Lucasinho?

— Chiar crezi că familia Mackenzie ar risca un război total, Rafa? îl întreabă Ariel, trăgând cu nesaţ din ţigareta electronică. Nu serios?

— Ar putea să-şi asume şi riscul ăsta dacă îşi închipuie că aşa ne-ar sparge monopolul, spune Lucas.

— O luăm de la capăt, nu vă daţi seama? spune şi Rafa.

Cu opt ani în urmă, între Corta Hélio şi Mackenzie Metals a avut loc un scurt război teritorial. Cu trenuri deturnate şi mărfuri furate, cu softuri şi inteligenţe

artificiale strivite sub bombardamentele codurilor negre. Cu lupte corp la corp, lupte cu cuţitele, în tunelurile din Maskelyne şi din Jansen, precum şi afară, pe mările împietrite ale Tranchilităţii şi ale Serenităţii. O sută douăzeci de morţi, pagube de milioane de biţi. În cele din urmă, familiile Corta şi Mackenzie au apelat la arbitraj. Instanţa lui Clavius a decis în favoarea Corta Hélio. Două luni mai târziu, Adrian Mackenzie, Vultur al Lunii, CEO al Corporaţiei pentru Dezvoltare Selenară, care este proprietara Lunii.

— Destul, Rafa! spune Adriana.

Vocea îi este subţire, autoritatea din ea, incontestabilă.

— Ne războim cu familia Mackenzie prin afacerile noastre, îi învingem prin succesele noastre. Prin afacerile noastre înfloritoare.

Ţeapănă şi veştejită de vârstă la trup şi la chip, Adriana se ridică de la masă. Copiii şi angajaţii ei se înclină şi o urmează.

Carlinhos îşi uneşte degetele de la mâna dreaptă şi face o plecăciune în faţa mamei sale. Nu a rostit nicio vorbă la această şedinţă de consiliu. Niciodată nu vorbeşte aici. Locul lui este afară, alături de mineri, de rafinori şi de *dusteri*[17]*.* El este un *duster,* un luptător. Îl poate eclipsa Rafa cu şarmul lui, îl poate înfrânge Lucas cu argumentele lui, îl poate încurca Ariel cu elocinţa ei, dar niciunul dintre ei nu poate călca prin praful de pe suprafaţă aşa cum o face el.

Lucas îl mai reţine o clipă pe Heitor Pereira.

— Ai făcut o greşeală, şopteşte el. Eşti prea bătrân şi depăşit.

Wagner Corta aşteaptă în holul din faţa sălii de consiliu. Adriana şi angajaţii trec pe lângă el fără să-l privească. Apoi Lucas şi Ariel. Ariel dă din cap şi îi zâmbeşte cu zgârcenie. Carlinhos îl bate pe spate.

— Hei, frate!

---

[17] *Duster* – „prăfuit” în lb. engl. Aici, oamenii care lucrează la suprafaţa Lunii şi sunt acoperiţi cu praful ei (n.tr.).

Wagner nu a luat parte la şedinţa de consiliu.

— Vreau să discut ceva cu Rafa, spune el.

— Sigur. Vrei să te întorci la João tot cu motocicleta?

— Am alte planuri.

— Pe curând, *Lobinho*[18].

— Ce să discuţi cu mine? îl întreabă Rafa.

S-a cocoţat pe marginea ochiului drept al lui Oxala[19]. Apa curge lin în spatele lui.

— Despre muscă. Vreau să mă uit la ea.

Rafa a avut grijă ca Wagner să primească raportul lui Heitor Pereira. Rafa are grijă ca Wagner să primească mereu documentele de la toate şedinţele de consiliu.

— Ai primit toate informaţiile.

— Tot respectul meu pentru Heitor şi chiar pentru departamentul vostru de cercetare, dar sunt anumite lucruri pe care eu le pot sesiza şi care lor le-au scăpat.

Rafa ştie că, deşi viaţa lui Wagner este una dificilă, dusă în umbrele de la marginea familiei, iar contribuţia lui la dezvoltarea companiei Corta Hélio este una solidă, dar greu de cuantificat, el este un inginer de excepţie în domeniul dispozitivelor mici şi complexe. Sunt momente când Rafa îi invidiază aceste două trăsături: precizia întunecată şi creativitatea luminoasă.

— De exemplu?

— O să ştiu după ce o să mă uit la muscă. Deci trebuie să o văd.

— O să-l anunţ pe Heitor.

Socrates, avatarul lui Rafa, a trimis deja notificarea.

— I-am zis că Adriana nu trebuie să afle.

— Mulţumesc.

De atât de multă vreme stă Wagner în umbra familiei, că fraţii lui şi-au dezvoltat un soi de gravitaţie socială alternativă, informându-l despre ce se petrece, incluzându-l în afacerile lor, dar prefăcându-se că este invizibil, aidoma unei găuri negre.

---

[18] Pui-de-Lup – în portugheză în original (n.tr.).

[19] Oxala – zeitate a cerului în mitologia yoruba şi în cea din America Latină (n.tr.).

— Când mai treci pe la noi, *miudo*[20]*?* îl întreabă Rafa.

Adriana s-a oprit şi se uită peste umăr. Îl aşteaptă.

— Când voi avea ceva să vă spun, zice Wagner. Mă cunoşti. Continuă să respiri, Rafa.

— Continuă să respiri, Pui-de-Lup.

— Ariel!

Lucas strigă după sora lui ajunsă la capătul treptelor lui Oxala. Ariel se întoarce.

— Pleci?

— Am treabă în Meridian.

— Da, recepţia în onoarea delegaţiei din China. Nu ţi-aş putea cere să nu te duci.

— Parcă ţi-am explicat clar la petrecere.

— Este o problemă de familie.

— Of, Lucas, zău aşa.

Lucas se încruntă nedumerit şi Ariel îşi dă seama că fratele ei nu înţelege ce-i spune. Este absolut convins că toate acţiunile lui sunt pentru familie, numai şi numai pentru familie.

— Eu aş rămâne, dacă aş fi în locul tău. Fără să mă mai gândesc.

— Pentru tine totul este mai simplu, Lucas. Lumea e interesată de cariera mea. Nu-mi permit să am puncte slabe. Trebuie să fiu curată.

— Nimeni nu-i curat pe Lună. Au încercat să-l ucidă pe Rafa.

— Nu. Nu începe.

— Poate nu cei din familia Mackenzie. Dar cineva a vrut să-l omoare. Noi suntem Corta Hélio: suntem buni, dar ne pricepem foarte bine la un singur lucru. La extragerea heliului. Ţinem luminile aprinse aici, în adâncuri. Asta-i forţa, dar şi vulnerabilitatea noastră. AKA, Taiyang: sunt pretutindeni şi fac de toate. Au unde să se ducă. Chiar şi Mackenzie Metals se diversifică – ne preiau obiectul de activitate. Dacă ne pierdem afacerea, nu vom avea unde să ne ducem. Vom pierde totul. Iar Luna nu-i acceptă pe

[20] Micuţ – în portugheză în original (n.tr.).

învinşi. Şi *mamãe.* Nu mai e ce a fost.

Ariel se uită peste umărul lui Lucas, refuză să-l privească în ochi. Încă din copilărie, fratele ei câştiga toate jocurile de-a holbatul. Iar acum, doar cinci cuvinte să-i spună şi ea nu-şi mai poate feri privirea.

— Până şi tu trebuie să fi observat, spune Lucas.

Ariel pricepe aluzia. Au trecut luni bune de când nu a mai participat la vreun consiliul al Corta Hélio.

— Ştiu că Rafa se ocupă de ieşirile ei în public.

— Rafa Corta. Băiatul de Aur. El o să ducă la faliment afacerea noastră. Ajută-mă, Ariel. Ajută-mă pe mine, ajut-o pe *mamãe.*

— Eşti un ticălos, Lucas.

— Ba nu sunt. Eu sunt unicul fiu adevărat de aici. Trebuie să închei un contract cu chinezii ăia, Ariel. Nu unul mare. Doar cât să spună că au cumpărat de la noi.

— Las-o în seama mea!

Lucas se înclină. Când se întoarce şi se îndepărtează de sora lui, pe faţă îi înfloreşte un zâmbet.

O lumină pentru închiderea uşilor, două pentru ieşirea din docuri. Trei pentru pornire. O vibraţie uşoară a rocii atunci când motoarele cu inducţie ridică vagonul. Şi trenul pleacă. De la Boa Vista până la João de Deus sunt doar cinci kilometri. Dar, dacă ar fi să te iei după emoţia îmbrăţişărilor lui Rafa, după cuvintele lui de rămas-bun şi, da, după lacrimile lui, ai crede că cele două sunt la ani-lumină depărtare. Toate manifestările lui Rafa sunt exagerate. Aşa au fost mereu. Se umfla cel mai mult în pene, râdea cel mai tare şi cel mai des; el era băiatul charismatic, raza de lumină a familiei, risipitor deopotrivă cu furia şi cu bucuria. Lucas a crescut în umbra lui: reţinut şi pedant, perfect şi periculos ca un pistol cu electroşocuri. Sentimentele lui Lucas sunt la fel de profunde şi de intense ca ale fratelui său mai mare. Dar emoţia nu înseamnă emotivitate. Una este scenariu, cealaltă, actorie. În sufletul lui Lucas este loc pentru emoţii, numai că locul acela este o cameră personală, fără ferestre, albă şi aerisită. O

cameră albă, fără umbre.

Rafa îşi strânge în braţe fratele. Este un gest nedemn şi penibil. Lucas icneşte de durere.

— O să se întoarcă la tine.

Asemenea platitudini sunt aşteptate în situaţii de genul acesta.

— Nu are încredere în mine.

Lucas nu-i în stare să înţeleagă lipsa de moderaţie emoţională a fratelui său. Pentru asta sunt contractele de căsătorie. Doar cu încredere şi dragoste n-ai cum să construieşti o dinastie.

— O să se întoarcă la tine, pentru că tu o ai pe Luna, spune Lucas. Înţelege cum stau lucrurile. Şi eu îl ţin pe Lucasinho aici până când voi fi convins că suntem în siguranţă. N-o să-i placă deloc. Dar o să-i facă bine. O să aibă motive de revoltă. Prea îi vin toate de-a gata.

Lucas îl bate pe Rafa pe spate. Nu te mai necăji. Revino-ţi. Dă-mi drumul din braţe.

— Am să-l aduc înapoi pe Robson.

Lucas îşi stăpâneşte oftatul exasperat. *Iarăşi* povestea asta. Ori de câte ori Rafa se simte frustrat, indiferent că e vorba de afaceri, sport, viaţă socială sau sex, îşi aduce aminte de nedreptatea suferită de fiul lui, primul lui născut. Trei ani au trecut de când Rachel Mackenzie l-a luat pe Robson şi l-a dus la familia ei. Contractele au fost încălcate în mod flagrant şi deliberat. Avocaţii încă se mai contrazic, încercând să determine în ce măsură se poate vorbi despre o răpire. Ariel a negociat un acord indestructibil de vizite, dar, de fiecare dată când Robson se urcă în trenul cu destinaţia Regina Sudului, cicatricele din inima lui Rafa se rup şi sângerează. Când se află în dispoziţia asta, nici măcar Lucas nu-l mai poate calma.

— Faci ce trebuie să faci.

Lucas îşi respectă mama din toate punctele de vedere, mai puţin când este vorba despre adoraţia ei oarbă faţă de Rafa. Minunatul Rafa, potenţialul moştenitor. Care este mult prea emotiv, prea moale ca să poată conduce compania. Nu poţi decide cu inima soarta dinastiilor care

păstrează aprinse luminile Pământului. Lucas îl îmbrăţişează încă o dată pe Rafa. Îi este clar ce are de făcut. Va trebui să preia controlul asupra Corta Hélio.

Doar două salturi de la Regina Sudului la João de Deus. Rafa, însoţit de *escoltas,* aşteaptă în salonul particular al gării BALTRAN. Până astăzi, gărzile lui Rafa au fost computerizate. Acum sunt vii şi stau lângă el: doi bărbaţi, o femeie, înarmaţi şi cu ochii în patru.

Capsula este în galerie, îl informează Socrates.

Luminile verzi. Uşile se deschid. Un băiat ţâşneşte afară: piele smeadă, frizură rasta, mai mult mâini şi picioare decât trup. Se izbeşte de Rafa. Rafa îl ridică în braţe şi îl învârteşte râzând.

— Ia te uită! Ia te uită!

În spatele băiatului vine femeia: înaltă, roşcată, cu pielea albă. Dar cu ochii verzi ca ai fiului ei. Cu infinită graţie se apropie de Rafa şi îl pălmuieşte cu putere. Mâinile bodyguarzilor se îndreaptă fulgerător spre mânerele pumnalelor ascunse în costumele bine croite.

— Să ştii că există şi trenuri.

Rafa izbucneşte în râs.

— Arăţi senzaţional, îi spune Rafa soţiei sale.

Şi chiar că arată fantastic, mai ales dacă te gândeşti că a traversat Luna într-un container pentru minereu. Machiajul impecabil; fiecare fir de păr, fiecare cută şi pliu: absolut impecabile. Şi are dreptate. În comparaţie cu linia de mare viteză, BALTRAN, sistemul balistic de transport, pare demodat. Este inconfortabil, dar rapid. La suprafaţa lipsită de aer a Lunii, traiectoriile balistice pot fi calculate cu maximă precizie. Un lansator electromagnetic imprimă acceleraţie unei capsule şi o aruncă în aer. Gravitaţia o coboară. Dispozitivul din celălalt capăt prinde capsula şi îi reduce viteza până la zero. Între aceste două momente sunt douăzeci de minute de cădere liberă. Procedeul se repetă de câte ori este necesar. În capsulele acestea pot fi mărfuri sau oameni. Este o călătorie dură, dar suportabilă; foarte rapidă şi înspăimântătoare numai dacă te gândeşti

prea mult la asta. Lui Rafa îi plăcea pentru senzaţiile pe care i le dădea sexul făcut în cădere liberă.

— Vreau să prindă meciul. N-ar fi ajuns la timp cu trenul.

Apoi i se adresează băiatului.

— Vrei să vezi meciul? Moços contra Tigrii. Jaden Sun crede că o să ne bată fără probleme, dar eu zic c-o să-i caftim de nu se văd. Tu ce părere ai?

Robson Corta are unsprezece ani şi în apropierea lui, la vederea părului său magnific, a ochilor mari şi verzi, a felului cum întredeschide buzele de emoţie, sufletul lui Rafa se umple cu o bucurie atât de mare, că începe să-l doară, şi cu un sentiment de pierdere atât de profund, că îi vine să vomite. Se aşază pe vine ca să fie la nivelul copilului.

— E zi de meci. Ce părere ai?

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, Raf!

Rachel Mackenzie ştie, Rafa ştie, bodyguarzii lor ştiu, până şi Robson ştie că nu are nicio legătură cu meciul de handbal. Termenii înţelegerii îi permit lui Rafa să-şi vadă fiul oricând are chef. Chiar dacă asta înseamnă să-l azvârle peste Lună ca pe o minge de handbal. Arunci şi prinzi. Arunci şi prinzi.

— Dacă ţii cu tot dinadinsul, putem purta discuţia asta în faţa lui, spune Rafa.

— Robbo, scumpule, vrei, te rog, să te întorci în capsulă? Nu durează decât vreo două minute.

Rachel face un semn scurt din cap şi unul dintre cuţitarii ei îl însoţeşte pe băiat. Acesta aruncă o singură privire în urmă, la tatăl lui. Superbi ochii ăia verzi. Multe inimi va frânge Robson. Frânge una chiar acum.

— Robbo! spune Rafa sfidător.

— N-are nicio legătură cu ce s-a petrecut la petrecere.

— „Ce s-a petrecut la petrecere.” La petrecere cineva a încercat să mă înţepe cu o muscă plină cu neurotoxine. Şi m-aş fi chinuit ore în şir, cuprins de convulsii şi pişându-mă şi căcându-mă pe mine, înainte să-mi dau duhul.

— Elegant, dar nu-i stilul nostru. Membrii familiei

Mackenzie vor ca victimele să le vadă chipurile înainte de moarte. Ar trebui să cauţi vinovatul printre prietenii tăi din clanul Asamoah. Insecte asasine, otrăvitoare, asta-i mai degrabă metoda lor.

— Îl vreau înapoi.

— Termenii înţelegerii…

— Mă fut în ea de înţelegere.

— Lasă-i pe avocaţi să facă asta, Raf. Habar n-ai despre ce vorbeşti.

— Nu e în siguranţă alături de tine. Invoc clauza de securitate. Te rog, lasă-mi-l mie pe Robson!

— Nu e în siguranţă alături de mine?

Râsul lui Rachel Mackenzie sună precum târnăcoapele pe piatră.

— Ai înnebunit? Raf, nu-mi pasă cum te vor ucide, nici măcar dacă te vor ucide până la urmă, dar cunosc viaţa pe Lună şi ştiu că nu se vor mulţumi doar cu tine. Vor să vă termine cu totul, Rafa. Să-l las pe Robson cu tine? Nici prin cap nu-mi trece. Rob rămâne cu mine. Familia Mackenzie are grijă de membrii ei.

Se întoarce către bodyguardul ei.

— Programează un alt salt cu BALTRAN. Mergem la Crucible[21].

Rafa urlă de furie. Cuţitele răsar din tecile lor magnetice.

— Ştii ceva? Fratele tău are dreptate, spune Rachel Mackenzie. Eşti bătut în cap. Vrei să declanşezi un război cu noi? Staţi cuminţi, băieţaşi!

Gărzile deschid capsula. Rachel Mackenzie adaugă înainte ca aceasta să se închidă:

— Şi îţi mai spun ceva: sora ta mă sperie mai mult decât tine. Are mai mult sânge în coaie.

Capsula este în elevator, spune Socrates. *Lansatorul este pornit.*

Rafa dă un pumn în zidul din beton. Tare. Îi ţâşneşte sânge din încheieturile degetelor.

— Ştiu că tu ai fost! zbiară el. Ştiu că tu ai fost! Vrei să-l

[21] „Creuzet” în lb. engl. (n.tr.).

faci preşedinte la Corta Hélio!

Pentru întoarcerea în Meridian, Marina Calzaghe îşi cumpără un loc la geam, pe platforma superioară. Aşa cum şi-a imaginat, munţii şi craterele, măreţe şi acoperite de praf selenar, sunt aproape magnifice. Urmăreşte o telenovelă pe canalul de divertisment. Nu are niciun sens, are tot sensul din lume. Dragoste, trădare şi rivalitate în înalta societate. Membrii acesteia sunt mineri de lantanidă[22]. Filmul este prost, dezlânat. Actorii joacă jalnic. Dar se uită la el pentru că are această posibilitate. Trimite un mesaj acasă. *Mami, Kessie: veşti veşti veşti. AM PRIMIT O SLUJBĂ! O slujbă adevărată. La Corta Hélio. Ăia care se ocupă de fuziune. Cinci Dragoni. Vă pot trimite banii.* Hetty expediază mesajul, apoi Marina intră pe meniul comercial al trenului ca să-i găsească o nouă înfăţişare avatarului ei. Maimuţicile robotizate sunt drăgălaşe, dar ies mult prea tare în evidenţă. Zeu cu sabie magică. Vrăjitoare din abur. Orcă cyborg. Da. Clipeşte acceptând achiziţia, iar Hetty are acum o formă suplă, din metal lichid, de culoare neagră. Marina chicoteşte încântată. Banii îţi aduc libertate. Se uită din nou pe geam la munţii de un cenuşiu blând şi la câmpiile cu urme de roţi şi de paşi; încearcă să se imagineze pe sine acolo, afară, alături de Carlinhos Corta şi de *dusterii* lui. Ei încarcă praful selenar în găleţi uriaşe, apoi îl cern, îl sortează, extrag heliu-3 şi aruncă ce rămâne. Neplăcută muncă.

Du-te şi vorbeşte cu Carlinhos, îi spusese Lucas Corta. Şi Marina a dat fuga. Promisiunile post-criză se uită repede. Carlinhos i-a oferit o ceaşcă de ceai şi a invitat-o să se aşeze sub cupola unuia dintre nenumăratele pavilioane din Boa Vista ca să le vorbească despre ea. Lui şi lui Wagner.

— Ce pregătire ai?

— După ce am terminat universitatea, am studiat aplicarea cibernetică a biologiei evolutive în structura de comandă a programelor de computer.

Întotdeauna când nu înţelegea ceva, Carlinhos Corta îşi

---

[22] Lantanidă – element chimic din grupa pământurilor rare (n.tr.).

răsfrângea foarte puţin buza inferioară, un milimetru doar; şi o cută subţire i se forma între sprâncene. Marinei i se părea drăguţ. Dar atunci când s-a încruntat şi Wagner, a înţeles că acesta căuta să înţeleagă ce se afla în spatele cuvintelor ei.

— Adică să transformi industria în ceva asemănător cu biologia, a spus Wagner.

— Asta e o descriere simplistă. Am studiat modul în care un mediu bogat în energie solară, aşa cum este Luna, poate fi asemănat cu un ecosistem fotosintetic terestru ca, de exemplu, o prerie şi cum acesta ar putea genera noi paradigme de producţie care să ducă la creşterea eficienţei. Întotdeauna tehnologia se întrepătrunde cu biologia.

— Interesant! a comentat Wagner, aplecând uşor capul, parcă dezechilibrat de greutatea acestor noţiuni.

Ăsta-i gestul tău drăgălaş, şi-a zis Marina atunci.

— Înseamnă că ai ceva experienţă la suprafaţă, a intervenit Carlinhos.

— Sunt aici doar de opt săptămâni. Nu am ieşit până acum din Meridian.

Cei doi fraţi Corta încă nu-şi schimbaseră *sasuit*-urile. Dungile reflectorizante urmau conturul musculaturii lor. Marina adulmecă parfumul celor doi bărbaţi: praf selenar şi fluide corporale. Sudoare selenară. Cei doi erau relaxaţi în costumele acelea murdare şi îngrozitor de strâmte. La vederea lor, inima Marinei s-a umplut de durere şi de dor, exact ca în faţa unui snowboard şi a unei perechi de ochelari de protecţie. Toţi prietenii ei se dădeau cu snowboardul; urcau până în Snoqualmie şi Mission Ridge. Erau copii ai zăpezii. Odată i-au propus să o ia şi pe ea şi să o înveţe sportul acesta, însă avea o lucrare de predat. Nu una imposibilă, dar una complicată şi neplăcută. Care cerea timp. Aşa că ea a rămas acasă şi a vărsat lacrimi amare de singurătate în vreme ce prietenii ei s-au urcat în maşină şi au plecat. A făcut lucrarea, dar a rămas de atunci Fata Care Nu S-A Dat Cu Snowboardul. Nu au mai invitat-o a doua oară. Aşa că, ori de câte ori vedea în

vitrine ochelari de protecţie şi mănuşi şi echipamente de iarnă, ori de câte ori buletinele meteo anunţau ninsori pe culmi, o durea inima de dorinţă şi tristeţe. Era convinsă că undeva, într-un orizont paralel, exista Marina Cea Care Se Dădea Cu Snowboardul, o persoană sănătoasă şi fericită. Şi acum *sasuit*-urile astea, căştile: o chemau ca nişte fulgi de zăpadă. I s-a dat o a doua şansă. Nu trebuie să fie Femeia Care Nu A Reuşit Pe Lună.

— Vreau să lucrez la suprafaţă. Vreau să ajung acolo. Pot să învăţ.

— Îţi trebuie o pregătire fizică cu totul ieşită din comun, a spus Wagner.

— Am să te pregătesc eu, i-a zis şi Carlinhos. Prezintă-te la Centrul de Extracţii al Corta Hélio din João de Deus.

— Am înţeles.

A trimis-o în gând pe Hetty să-i găsească un loc unde să stea.

— Şi învaţă portugheza, i-a strigat Carlinhos în loc de rămas-bun.

Gărzile însoţeau la gară grupurile de oaspeţi şi angajaţi ai firmei de catering.

— Şi îţi mulţumim pentru ce ai făcut.

Marina se sprijină de spătarul locului ei de la geam. Slujba aceasta nouă, apartamentul, completa transformare a vieţii ei sunt cuprinse într-o singură mişcare aproape imperceptibilă: îşi împinge *chib*-ul în colţul din dreapta jos al ochiului şi vede că indicatorul de oxigen este aurit. Acum respiră în contul familiei Corta. Marina aproape şi-a terminat cel de-al doilea cocktail când trenul intră în Meridian. Scara rulantă o duce în haosul zgomotos care domneşte în catedrala Nebuloasa lui Orion. Toate standurile cu ceai şi apă, toate prăvăliile şi tarabele, toate gheretele şi chioşcurile cu mâncare stradală sunt pline cu lucruri pe care le poate *cumpăra.* Şi îşi aduce aminte de Blake, care zace acolo sus, sub plafonul oraşului, şi îşi scuipă plămânii fărâmiţă cu fărâmiţă. Orca-Hetty descarcă oferte de la *farmácias* şi cumpără o terapie cu bacteriofagi. În ciuda carantinei stricte, tuberculoza rezistentă la

tratamentul medicamentos este un invadator de dată recentă, căruia nu i-a trebuit mult să-şi găsească adăpostul, lipindu-se ca mucegaiul de grinzile umede şi putrezite din partea de sus a blocurilor de locuinţe, acolo unde trăiesc săracii. Ghereta îi printează douăzeci de tablete albe. Tablete micuţe şi albe.

Trei biţişori pentru ascensorul expres. Un biţişor pentru scara rulantă, care o duce printre acoperişuri plate, scări şi alei cum se întâlneau doar în Occidentul anilor optzeci şi nouăzeci. Dincolo de etajul 110, nu mai funcţionează nimic automat. Face pe picioarele ei tot restul drumului până în Bairro Alto. Ţopăie aşa cum o făcea pe Pământ. Iată-l pe negustorul de urină; iat-o pe Maica Domnului din Kazan, la fel de singură şi de întunecată. Iată logia de unde a invidiat-o pe femeia înaripată.

Camera este goală. Au dispărut toate lucrurile: salteaua, sticlele de apă, gunoaiele pe care le păstra Blake. Lingurile şi farfuriile din plastic. Nu mai există aici nici măcar o picătură de mucus, nici măcar un firicel de praf. Cât despre fărâme de pieliţe nici nu poate fi vorba: constituie o materie organică deosebit de preţioasă.

Precis a nimerit greşit.

Precis Blake s-a mutat.

Precis că nu e adevărat ce se întâmplă.

Marina se sprijină de cadrul uşii. Nu mai poate să respire. Nu mai poate. Hetty îi reglează funcţiile plămânilor. *Respiră.* Nu ar trebui să o facă, nu ar fi bine să o facă. Nu trebuie să respire un aer nemeritat când Blake a dispărut.

— Ce s-a întâmplat? strigă ea la draperiile şi la ferestrele goale ale firidelor înghesuite. De pe scări şi coridoare, locuitorii din Bairro Alto îi întorc spatele.

— Unde ai fost?

Am filmarea, spune Hetty, şi pe lentila Marinei apare aceeaşi cameră, dar plină acum. *Zabbaleen*-ii şi roboţii lor. Gunoierii. Marina remarcă o gleznă ieşind de sub o saltea. *Zabbaleen*-ii se apropie de el şi nu-l mai vede. Înregistrarea a fost făcută de o cameră de pe stradă, aşa

că unghiul este prost şi calitatea imaginii este infectă. *Zabbaleen*-ii ies ducând în fiecare mână câte o canistră grea din metal.

— Nu mai vreau, nu mai vreau! ţipă ea.

Hetty opreşte filmul, dar nu înainte ca Marina să poată vedea cum roboţii acoperă fiecare uşă şi fereastră cu folie de plastic. Până la ultima pieliţă. Până la ultima picătură de sânge. Şi nu se poate face nimic. Nu există posibilitate de recurs. Blake este mort, însă pe Lună moartea nu te scapă de plata datoriilor. *Zabbaleen*-ii încasează datoriile înregistrate de *chib*-ul lui Blake, reciclându-i cu violenţă trupul şi transformându-l în compuşi organici, deosebit de valoroşi.

Te sufoci de tuse şi faci eforturi să auzi scârţâitul softurilor de *zabbaleen* la uşa ta. Şi ei stau acolo, aşteptând răbdători să te sufoci până la capăt.

— De ce n-aţi făcut ceva? zbiară Marina la uşă şi la ferestre. Aţi fi putut să faceţi ceva. Nici nu era mare lucru. Vreo două *decimas*[23] de la fiecare. V-ar fi omorât două *decimas?* Ce fel de oameni sunteţi?

Uşile închise, fundurile întoarse, umerii grăbindu-se să se îndepărteze de ea reprezintă răspunsul. Oamenii Lunii.

Tramvaiul îi interzice urcarea. Îl refuză. Îl sfidează.

Nimeni şi nimic nu l-a mai sfidat pe Lucasinho Corta până acum. O clipă rămâne ca paralizat în faţa acestui afront făţiş. Îi ordonă încă o dată lui Jinji să deschidă uşa.

Îţi este interzis accesul, îi spune Jinji.

Accesul în tramvai a fost interzis pentru următoarele persoane: Luna Corta, Lucasinho Corta.

Crezuse că tatăl lui glumea atunci când i-a spus că a închis Boa Vista. Ca să-i protejeze pe copii.

— Anulează comanda.

Nu pot. Dar aş putea să informez paza. Vrei să informez paza?

— Las-o baltă.

Lui Lucasinho îi plăcuse ideea de a petrece un timp în

---

[23] Zecimi – în portugheză în original (n.tr.).

Boa Vista şi João de Deus. Să se bucure de viaţă. Să nu se grăbească înapoi la universitate: lectorul lui îl va pune la curent. Asta e treaba lui. Dar acum tatăl lui îl ţine închis şi el simte că trebuie să iasă de aici. Are un atac de claustrofobie. Boa Vista este ca un intestin de piatră. Iar el este încuiat în burta fiarei, care îl digeră lent. Ridică pumnul ca să lovească în metalul sfidător al porţii. Se opreşte. I-a venit o idee mult mai bună. Excelentă.

Carlinhos şi Wagner au venit prin ecluza de suprafaţă. Ar putea să iasă pe acolo. Şi, după ce va ieşi, se va putea duce oriunde. Pretutindeni. Departe. La dracu' cu captivitatea asta, la dracu' cu măsurile de securitate impuse de familie! La dracu' cu familia! Poate nu şi cu *vovo.* A îmbătrânit şi nu mai e ce a fost, dar încă e aprigă şi Lucasinho o admiră pentru felul în care impune respect la fel de uşor precum respiră. Şi poate nu-l dă dracului nici pe Carlinhos, deşi niciodată nu ştie ce să-i spună şi cum să vorbească cu unchiul său. Ani întregi Lucasinho s-a temut ca nu cumva Carlinhos să-l considere o puţă bleagă. Cât despre copii… la ei nici nu merită să se gândească. Iar ceilalţi… la dracu' cu toţi!

Mai ales la dracu' cu tatăl lui!

Costumele de urgenţă nu au fost create pentru cei din a treia generaţie, aşa că Lucasinho se chinuieşte vreo cinci minute până când reuşeşte să intre. Nu are loc pentru hainele lui în punga antipresiune a costumului. Nicio pagubă. Îşi va printa îmbrăcăminte nouă când va ajunge în João de Deus. Îşi scoate insigna cu Dona Luna şi o pune în pungă. Costumul de urgenţă este roz reflectorizant, cu avertizoare optice. Suficient de încăpător pentru ca Lucasinho să se poată mişca puţin. Jinji intră în sistemul costumului şi îl porneşte. La suprafaţă va fi în afara reţelei. Încuietorile se închid. Costumul se etanşeizează. Presurizarea fâsâie.

— Haide la plimbare! şopteşte Lucasinho.

Jinji îl duce prin ecluză. Lucasinho îşi aminteşte de ultima ecluză prin care a trecut. Trupuri goale. Coapse lipite. Abena Asamoah în pielea goală vizavi de el. Stropi

de transpiraţie care se evaporau de pe sânii ei perfecţi atunci când s-a redus presiunea. Va pune mâna pe sânii ăştia. Acolo, în lumea largă. Îi va găsi. Îi sunt datori. Stăpâna lor l-a făcut să sângereze.

Nu se gândeşte la cum au fost închişi acolo. La amestecul de trupuri goale ce-şi pierdeau şi-şi recăpătau cunoştinţa. Nu se mai gândeşte la durere, la roşu, la negru. La zbieretul represurizării.

Uşile exterioare se deschid brusc.

Jinji controlează serverele costumului şi îl împinge cu putere afară. Paznicii vor afla imediat că s-a deschis o ecluză şi că s-a furat un costum. Nu vor şti însă cine l-a furat, încotro se îndreaptă, cu ce viteză. Vor afla curând, dar atunci Lucasinho va fi ieşit deja din el şi se va fi pierdut printre mulţimile din João de Deus.

Nu eşti prea isteţ, *Pai.*

Lucasinho iese prin ecluza din João de Deus şi ia ascensorul până în centru. Costumul se va întoarce automat în Boa Vista. Asemenea costume de urgenţă sunt mult prea valoroase pentru fi lăsate la întâmplare în jurul Mării Fecundităţii. Într-o bună zi s-ar putea ca viaţa cuiva să depindă de ele. Insigna cu Dona Luna s-a stricat în punga antipresiune. Lucasinho speră doar că nu va depinde de ea viaţa cuiva. Speră că viaţa lui nu va depinde de ea. Nu: a fost ultima dată când Lucasinho Corta a vrut să ajungă la suprafaţă.

João de Deus este un oraş pe jumătate terminat; piatră goală şi praguri joase, bulevarde şi blocuri compacte şi subţiri. Uşile de siguranţă zvâcnesc, orizontul pâlpâie. Miroase a fecale şi a oameni nespălaţi şi a sisteme de mediu ajunse la limita performanţelor. Apa are gust de cocleală. Prea mulţi oameni, oameni prea grăbiţi. Mereu e câte cineva în faţa ta, cineva care îţi stă în drum. Coate ascuţite şi respiraţie urât mirositoare, printre cetele plutitoare ale avatarurilor. Firmele şi inscripţiile, reclamele şi tot ce înseamnă graffiti sunt în portugheză. João de Deus este Helium-Ville, oraş de frontieră. Oraş al companiei şi tocmai acesta este motivul pentru care

Lucasinho nu locuieşte aici.

— Ce-ai face tu, dacă ai fi în locul tatălui meu? îl întreabă el pe Jinji.

Ţi-aş îngheţa conturile bancare.

Aşa că Lucasinho se îndreaptă către gară, nu către imprimeria de haine.

Costumele de urgenţă sunt ceva comun în João de Deus. Doar douăzeci de capete se întorc după el în gara principală din Meridian, atunci când urcă pe scara rulantă ca să ajungă pe Bulevardul Gagarin. Trebuie să iasă din costumul ăsta, chiar dacă se simte bine în el? Ar putea să-i convingă pe cei din jur că este o nouă tendinţă a modei? Luna trecută, la modă a fost stilul anilor cincizeci. Eleganţa muncitorului de la suprafaţă. Acesta este trendul acum: veritabil şi *actual.* Începe să calce puţin mai apăsat. Ţanţoş. Cu burta înainte. Se simte bine. A realizat ceva. Pentru că Boa Vista şi familia lui nu l-au putut ţine închis. Pentru că a fugit de acolo, bazându-se doar pe inteligenţa şi calmul lui. Pentru că este liber. Pentru că s-a întors. Nu-i doar o simplă realizare. Este realizarea *realizărilor.* Lucasinho Corta nu se simte bine. Se simte excelent.

Ospătarul de la cafenea nu-şi poate ascunde uluirea când Lucasinho comandă o ţigară cu marijuana şi un ceai de mentă şi se tolăneşte pe scaun. Din cauza costumului ori a muşchilor conturaţi prin el? Lucasinho îşi arcuieşte spatele, ca să i se vadă muşchii abdomenului, şi desface picioarele ca să-şi etaleze coapsele. Îi place nespus să fie admirat. Sunt un băiat de bani gata într-un costum de urgenţă. Arăt bine în el, dar nu-ţi dă mâna să mă ai.

Lucasinho aprinde capătul ţigării electronice şi inhalează. Tetrahidrocanabinolul[24] îi răcoreşte gâtlejul. Se relaxează pe dinăuntru; zâmbeşte pe dinăuntru. Ia o gură de ceai şi îl pune pe Jinji să-i prezinte pe lentilă catalogul de modă „Băiat de Băiat". Ameţeşte binişor până când reuşeşte să se hotărască ce haine să-şi ia. Jinji trimite comanda la o imprimerie. Aceasta o respinge.

Nu ai credit.

---

[24] Tetrahidrocanabinol – ingredientul principal din marijuana (n.tr.).

Lucasinho se dezmeticeşte. E lungă şi brutală prăbuşirea de pe piscul unde l-a urcat marijuana.

Ţi-a îngheţat contul, spune Jinji. Pe Lucasinho îl ia cu rău de la stomac; parcă o mie de dinţi ascuţiţi au început să-l roadă. Se uită în jur ca să vadă dacă i-a observat cineva şocul, dacă i-a auzit cineva geamătul. Vehiculele vâjâie pe lângă el, mulţimile merg neabătute înainte, pe sub copacii de pe Bulevardul Gagarin. Nu ştie nimeni că a trecut de la statutul de Dragon la cel de cerşetor într-o singură fracţiune de secundă. Nu mai are bani. Nu a fost niciodată în situaţia asta. Nu ştie ce să facă dacă nu mai are bani.

Degetele lui Lucasinho ating piercingul pe care i l-a făcut Abena Asamoah în ureche. *Dacă vei avea vreodată nevoie de ajutorul familiei Asamoah; când nu vei mai avea nicio altă speranţă, când vei fi singur şi lipsit de apărare şi expus, aşa cum a fost fratele meu...* Îl răsuceşte, savurând durerea. Dar nu. Încă nu-i disperat. El este Lucasinho Corta: fermecător, chipeş şi sexy. Se poate folosi de trăsăturile astea.

Cele patru cifre din *chib*-ul lui sunt mari şi strălucitoare. Reprezintă întreaga lume: aer, apă, carbon, acces la reţea. Nu-i pot lua cele Patru Elemente. Doar cei obligaţi să muncească trebuie să plătească pentru aer şi acces la reţea. Aşa a stabilit familia Corta. El poate să respire, poate să bea, este conectat, are raţia de carbon. Acum trebuie să se gândească ce va face în continuare. Nu se poate duce la apartament. Probabil că bodyguarzii tatălui său au ajuns deja acolo. Dar are prieteni, are iubite, are unde să se ducă. Îi trebuie haine şi un adăpost.

Trebuie să devină invizibil. Da. Chiar aşa. Tatăl lui îi poate da de urmă în reţea. Aşa că Jinji trebuie să dispară. Stomacul şi testiculele i se strâng de frică la gândul ăsta. Va ieşi din reţea, va fi deconectat. Şovăie să şoptească vorbele care îl vor decupla pe Jinji. Asta înseamnă autoexcluderea din societate. Ba nu, asta înseamnă supravieţuire. Probabil că tatăl lui a identificat deja locul unde se află din cauza creditului respins. Probabil că

oamenii lui sunt deja pe drum.

Trebuie să plătească pentru ţigară şi ceai.

Ba nu, nu trebuie. Poate să facă la fel cum făcea în Boa Vista: se ridică şi pleacă. Ce o să-i facă ospătarul? O să-l înjunghie? O să pună lumea pe urmele lui? El tot un Corta rămâne. Pune tu mâna pe un Corta şi toţi membrii familiei vor avea grijă să plăteşti. Pe Lună nu există crime, nu există hoţii. Doar contracte şi negocieri.

Lucasinho se ridică de pe scaun şi traversează calm Bulevardul Gagarin. Chiar şi în costumul acela fluorescent, tot dispare repede în şuvoiul de oameni, *motos* şi softuri. Mai are câţiva paşi până va ajunge sub pomi. Nu te uita înapoi. Să nu te uiţi niciodată înapoi. Mergând, decuplează comenzile şi programele lui Jinji, taie conexiunile şi închide toate utilităţile, până când din avatarul lui nu mai rămâne decât o membrană goală care planează deasupra umărului său stâng. Oamenii devin suspicioşi dacă nu-ţi văd avatarul.

Pereţii de la Orion Quadra se înalţă de-o parte şi de cealaltă; cat peste cat, nivel peste nivel, lumini şi neoane; firme scrise cu caractere latine, chirilice şi chinezeşti. Când l-a deconectat pe Jinji a îndepărtat şi o mulţime de reclame agresive din lume, însă mai sunt suficiente ecrane reale şi animaţii *kawaii*[25] care îl privesc cu dispreţ. Este singur în Meridian şi nu mai are nici măcar un biţişor. Ca sărăntocii. Diferenţa este că el are prieteni acolo sus, unde sunt luminile alea strălucitoare. Deci nu-i tocmai ca sărăntocii. Să-i ia dracu' pe sărăntoci. Trebuie să pornească la drum.

Toţi invitaţii la recepţia în onoarea delegaţiei comerciale din China o iubesc pe Ariel. CDS a închiriat pentru acest eveniment un pavilion de la al optsprezecelea etaj al rotondei, axa centrală, unde se întâlnesc toate cele cinci bulevarde ale Aquarius Quadra. Străzile se întind pe kilometri întregi. Din grădinile verticale curg draperii de plante peste arcade. Dincolo de ele, luminile alunecă peste

[25] *Kawaii* – „drăgălaş” în limba japoneză (n.tr.).

spaţiile goale.

Rochia de cocktail a lui Ariel este o creaţie Ceil Chapman. Toţi ochii sunt aţintiţi asupra ei. Toţi oamenii vor să se afle pe orbita ei. Ariel le aude şoaptele, îi vede cum dau aprobator din cap. Atenţia de care se bucură e exact ca oxigenul. Trage din ţigareta din titan şi se amestecă prin mulţimea de invitaţi.

Oaspeţii care îi reprezintă pe cei Cinci Dragoni: Yao Asamoah, din partea Tronului de Aur[26]; Alexei Voronţov, cam fără chef şi destul de timid; Verity Mackenzie, în braţe cu un superb dihor angora, unul adevărat, care atrage admiraţia tuturor; Wei-Lun Sun, care se ţine la distanţă de chinezi.

Delegaţia este formată numai din bărbaţi cu mişcări stângace şi exagerate. Nu fac niciun efort pentru a-şi acorda trupurile la cerinţele gravitaţiei selenare. Nu au de gând să rămână aici atât de mult timp. Se înclină şi zâmbesc şi îi strâng mâna lui Ariel, deşi habar nu au cine este, doar că pare foarte respectată de toţi cei prezenţi. Ariel savurează un fior aproape sexual în partea de jos a abdomenului. Ea este spioana în rochie Ceil Chapman.

Mai-marii de la CDS. Manageri şi directori financiari. Avocaţi şi judecători.

Judecătoarea Nagai Rieko face un semn din celălalt capăt al sălii. Către Vulturul Lunii. *I-am pomenit Vulturului despre tine,* îi zice ea prin intermediul avatarului. *Este de acord.* Ariel îi răspunde ridicând paharul de cocktail. Bun venit în Pavilionul Iepurelui Alb!

Şi iată-l pe Vulturul Lunii. Jonathon Kayode, Preşedinte al Corporaţiei pentru Dezvoltare Selenară; rege, papă şi împărat, în realitate conducător doar cu numele, pasăre cu penaj multicolor, închisă în colivie. Familia lui reprezintă vulturul. Lui îi este permis doar să-i ia numele. Alături de el se află *oko*-ul lui, Adrian Mackenzie, mereu atent să fie o idee mai puţin strălucitor decât magnificul Vultur. Avatarul lui are formă de corb.

— Faimoasa Ariel Corta, spune Vulturul Lunii.

---

[26] Tronul de Aur – simbol divin al poporului ashanti (n.tr.).

Este un bărbat destul de masiv, cu toate că s-a născut pe Pământ; un uriaş Igbo din Lagos. Are aceeaşi înălţime cu cei din a doua generaţie de copii născuţi pe Lună.

— Să mă bazez pe tine că n-ai să te iei la bătaie aici?

— În rochia asta? spune Ariel pe un ton cochet, dar tot îşi întoarce paharul cu fundul în sus: semn că s-ar putea lupta cu toţi invitaţii.

Vulturul Lunii nu cunoaşte semnul acesta, dar soţul lui australian ştie de glumă. Şi zâmbeşte acru.

— Te-am înscris la Bursa Celebrităţilor[27], şopteşte Vulturul, aruncând o privire la *oko*-ul lui. Organizăm competiţii din acestea. Ne ajută să nu înnebunim. Dar el nu ştie deloc să piardă.

— Chiar şi pe Lună, o fată nu poate atrage atenţia decât dacă se dezbracă.

Vulturul Lunii izbucneşte în hohote zgomotoase de râs. Da, are un râs de-a dreptul homeric. Toţi cei din sală încremenesc, apoi intervine mimetismul: oamenii râd pentru că râd alţi oameni mai influenţi decât ei.

— Cât de adevărat. Vai, cât de adevărat, nu crezi?

Şi-l loveşte în joacă pe Adrian Mackenzie în coaste. Adrian se strâmbă de durere, îşi înăbuşă indignarea. Se zice că Adrian Mackenzie l-a convins pe Vulturul Lunii să se implice mai mult în politică, să capete mai multă forţă, mai multă autoritate şi să-şi întărească poziţia în cadrul Mackenzie Metals.

— Familia ta a ştiut mereu să atragă atenţia opiniei publice. Tu faci şmecheria spectaculoasă cu dezbrăcatul la tribunal. Nepotul tău îl salvează pe puştiul Asamoah în Cursa-Lunii. Şi apoi povestea cu fratele tău, ce să zic, şocantă. Foarte şocantă.

— Se pare că am avut o breşă în sistemul de securitate, spune Ariel, suflând o spirală de vapori spre lămpi.

Jonathon Kayode îşi trage o pleoapă în jos.

— Ochiul Vulturului, spune el sarcastic.

O conduce pe Ariel printre draperiile de hibiscus spre balcon, îi cere din priviri lui Adrian Mackenzie să rămână

---

[27] Aluzie la o emisiune a postului BBC (n.tr.).

înăuntru. Balconul se află la înălţime şi este mângâiat de curenţii de aer care se ridică în spirală de la etajele inferioare. Se apropie crepusculul. Raze aurii şi lungi, umbre mov, alte umbre indigo, care se ridică de foarte jos; cartiere întregi unde luminile scapără prin vălul de praf. Şoapta lui Jonathon Kayode este profundă şi confidenţială:

— Sunt încântat să te am în grupul meu consultativ.

— Este o onoare să fac parte din el.

— Eu unul consider că a venit vremea ca familia Corta să îşi ocupe locul cuvenit în viaţa politică. Politica nu este un cuvânt de ocară. În orice caz, ne-a tulburat vestea despre încercarea de asasinat. Este ca o întoarcere înfiorătoare în anii şaizeci. Dueluri, şi vendete şi asasinate – credeam că am depăşit etapa asta. Fireşte, Vulturul nu are dreptul să intervină, însă putem da sfaturi şi avertismente. Ar fi mare păcat dacă familia Corta ar fi împiedicată să profite de această ocazie de câţiva indivizi belicoşi.

Vulturul Lunii înclină capul. Ariel Corta îşi uneşte vârfurile degetelor. Întrevederea a luat sfârşit. Jonathon Kayode trece prin draperia de hibiscus. Petale căzute îi pudrează umerii *agbadei.* Adrian Mackenzie se agaţă de braţul lui.

Ariel mai zăboveşte pe balcon. Se sprijină de balustrada din piatră. Pe deasupra trec luminile dronelor şi ale pedicopterelor, străfulgerările navelor rapide, ale cabinelor luxoase de ascensoare şi teleferice: Ariel este cufundată în lumină, o respiră exact aşa cum un peşte respiră apa.

Trage din ţigareta electronică şi recapitulează scurta conversaţie. Două lucruri. CDS ştie despre încercarea de asasinat şi despre convingerea lui Rafa că a fost vorba despre o reaprindere a vechii duşmănii dintre clanurile Mackenzie şi Corta. Iar Vulturul Lunii a permis avatarurilor să le audă discuţia aceasta. Înseamnă că ea trebuia să o relateze celor din Boa Vista, cu tot cu promisiunile şi ameninţările din ea. Putem deveni regii Lunii, întocmai cum suntem regii heliului, dar trebuie să

ne purtăm ca nişte regi, nu ca nişte *bandeirantes*[28]. Vulturul Lunii i-a dat sarcina de a-l stăpâni pe violentul ei frate.

O trage inima să se întoarcă la petrecere şi are de gând să flirteze scandalos de mult în seara aceasta, dar mai are ceva de făcut; o treabă de Corta. O treabă de *bandeirante.* Face un semn cu capul spre bărbatul pe care l-a observat cu coada ochiului întreaga seară. Acesta iese imediat pe balcon şi rămâne o clipă lângă ea, uitându-se la mişcarea uniformă a oraşului.

— An Xiuying, spune el fără să o privească.

Şi dispare. Este un funcţionar public de rang mediu din Corporaţia pentru Dezvoltare Selenară. Costumul lui costă mai mult decât leafa pe care o primeşte; avocatul *nikah* pe care l-a angajat costă mai mult decât leafa pe care o primeşte, dar a făcut-o pentru că doreşte să se căsătorească cu băiatul Sun pe care îl iubeşte din toată inima lui generoasă şi bleagă.

— Lucas... îi şopteşte Ariel lui Beijaflor.

Fratele ei este instantaneu pe recepţie. A aşteptat toată seara apelul acesta.

— An Xiuying, spune Ariel.

— Mulţumesc.

— Să nu mai îndrăzneşti să-mi ceri şi alte favoruri, Lucas, zice Ariel şi întrerupe legătura.

Îşi îndreaptă spatele ca să se elibereze de tensiunile zilei. Încrederea în sine este cel mai seducător colier. Lui Ariel i se potrivesc bijuteriile sexy ale puterii. I se potrivesc atât de bine!

Agitaţie, zarvă la uşă. Cineva în haine roz se află dincolo de softuri şi de tenacea protecţie asigurată de oameni. Unii caută, unii se opun, unii speră. Şi alţii solicită. Acum se uită şi chinezii într-acolo.

— *Senhora* Corta?

Ariel nu a văzut-o pe secretară când s-a apropiat de ea. Doar s-a pomenit pe neaşteptate cu o voce care-i vorbeşte

---

[28] *Bandeirantes* – colonişti şi aventurieri portughezi sosiţi în Brazilia în secolul al XVII-lea (n.tr.).

la ureche. De fapt, aşa şi trebuie să se poarte secretarele: să se mişte fără să le observe nimeni. O insignă în formă de vultur la decolteul rochiei Suzy Perette stabileşte identitatea şefului ei.

— Cunoşti un Lucas Corta Junior?

— E nepotul meu.

— Ar dori să stea de vorbească cu tine. Afară, dacă nu te superi. Ţinuta lui nu cadrează cu evenimentul nostru.

Individul în roz o recunoaşte. Dar ce e ăla, un costum de urgenţă? Însă nu are cum să nu-l recunoască pe prostovanul ăla frumuşel şi înalt. N-are cum să nu recunoască pometţii ăia divini, zâmbetul ăla înduioşător.

— *Tia,* îi spune el în portugheză. Am fugit din Boa Vista. Pot să stau la tine?

Pe Ariel o aşteaptă un tort şi ceai de mentă în bucătăria mică şi nefolosită.

— Eu am făcut tortul, spune Lucasinho. Ca să-ţi mulţumesc. Pentru hamac.

Apartamentul lui Ariel este foarte mic. Adecvat pentru o singură persoană. L-a trimis aici pe Lucasinho de la recepţia în onoarea chinezilor. În tava imprimantei îl aştepta deja un hamac. Când Ariel a venit acasă, tânărul dormea tolănit în el, dus pe altă lume, cu gura căscată şi picioarele crăcănate, sub fotografia în alb-negru a modelului Dovima, făcută de celebrul Richard Avedon. Este singura decoraţiune din apartamentul lui Ariel: un chip decolorat, ochi negri, gură estompată.

— N-ai să mă spui lui *Papai?* o întreabă Lucasinho.

— Lucas va afla oricum, spune Ariel.

Îşi taie o felie de tort. E din lămâie, uşor ca o adiere.

— Dacă nu cumva a şi aflat. O să mă întrebe.

— Şi ce o să-i zici?

— Fratele meu îmi este dator.

Probabil că Lucas n-a pus geană pe geană toată noaptea. A apelat la cei care îi sunt datori, a încercat să-şi convingă aliaţii să-l ajute, şi-a chemat la ordin toţi agenţii, fie oameni, fie programe de calculator. Îşi va fi folosit toate

resursele ca să afle ce este de aflat despre An Xiuying, dar cel mai mult îşi va fi folosit toţi spionii, precauţi, dar îndârjiţi, care nu vor avea odihnă până când nu îi vor oferi lui Lucas Corta ceea ce îşi doreşte. Lui Ariel parcă îi pare rău de bietul om. Lucas îl va face să vorbească folosindu-se de toate mijloacele de constrângere pe care le are la îndemână. „Deci pot să spun ce vreau.” De data asta. Însă nici ea nu este nepătată. De-abia ce a obţinut un loc în Pavilionul Iepurelui Alb şi deja a divulgat informaţii confidenţiale; şi asta chiar sub ochii Vulturului. Lucas nu a fost niciodată de acord ca ea să-şi trăiască viaţa şi să aibă o carieră în afara familiei. Acum, comiţând acest act micuţ de trădare în folosul familiei, i-a oferit un avantaj fratelui ei. Şi se va servi de el. Nu acum. Nu prea curând. Ci într-o zi când va avea cea mai mare nevoie. Pentru binele familiei, întotdeauna pentru binele familiei.

— E bun tortul, spune Ariel, luând încă o îmbucătură. Unde ai învăţat să-l faci?

— De unde se învaţă orice în ziua de azi? De pe net.

Lucasinho împinge tortul mai aproape de Ariel, pentru ca mătuşa lui să-l admire mai bine.

— Mă pricep la torturi.

— Aşa este.

— Deşi am avut ceva probleme. N-ai mare lucru în bucătărie. De fapt, n-ai mai nimic, în afară de apă şi gin.

— Şi ai făcut comandă?

— Pentru ingrediente? Da. Pentru chestiile pe care nu mergea să le scot la imprimantă. Ouăle, de exemplu.

— Înseamnă că eşti şi foarte meticulos.

Lucasinho zâmbeşte. Şi este limpede că buna lui dispoziţie este sinceră.

— Spune, Ariel, mă laşi să rămân la tine?

Ariel şi-l imaginează ca pe un accesoriu al apartamentului. O jucărică sclipitoare, nostimă şi imprevizibilă, printre albul sever al pereţilor şi al suprafeţelor curate, ginul şi apa din frigider, chipul cât un perete al unui model al anilor cincizeci – ochi închişi, dinţi muşcând buza inferioară. Ar fi ceva drăguţ şi plăcut.

— Nu-mi datorează chiar atât de mult.

Lucasinho ridică din umeri.

— Bine. Înţeleg.

— Unde ai să te duci?

— La prieteni. Fete. Băieţi. Colegi de facultate.

— Aşteaptă!

Ariel intră în camera ei şi ia ceva din geantă.

— Vei avea nevoie de asta.

Lucasinho se încruntă la snopul de foi cenuşii pe care i le-a pus în mână.

— Ăştia sunt…?

— Bani.

— Uau.

— Cash. Taică-tu ţi-a îngheţat contul.

— Niciodată… Uau! Ce miros ciudat au! Ca de ceva fierbinte. Şi iute, ca piperul. Din ce sunt făcuţi?

— Hârtie.

— Adică…

— Celuloză, dacă ştii ce înseamnă. Şi da, nu sunt aprobaţi de CDS, dar te pot duce unde ai nevoie şi chiar mai departe, oriunde vrei.

— Cum ai făcut rost de ei?

— Am clienţi plini de fantezie când vine vorba să mă plătească. Încearcă să nu-i toci pe toţi dintr-odată.

— Cum se folosesc?

— Ştii să numeri, nu?

— Ţi-am făcut tort. Ştiu să număr. Şi să fac adunări. Şi scăderi.

— Fireşte că ştii. Sunt hârtii de câte o sută, cincizeci, zece şi cinci. Aşa se folosesc.

— Mulţumesc, Ariel.

Zâmbetul acela superb şi înduioşător. Ariel are din nou şaptesprezece ani; de-abia ieşită de sub aripa mamei ei şi clipind năucită în lumina unei lumi mai mari decât credea ea că este. Universitatea Farside de-abia îşi deschisese o facultate în Meridian, iar Ariel Corta s-a numărat printre primii studenţi. Farside era o crescătorie de tocilari; João de Deus era un avanpost minier, murdar şi îmbâcsit; Boa

Vista era puţin mai mult decât o grotă. Meridian era culoare, farmec, patimă. Acolo se aflau cele mai bune minţi de pe Lună din domeniul juridic. A plecat cu BALTRAN. Pentru că nimic nu o putea duce suficient de repede cât mai departe de Corta Hélio. A fugit de acasă şi nu s-a mai întors. Lucas nu va permite ca fiul lui să facă acelaşi lucru. Viitorul lui Lucasinho este planificat până în cele mai mici detalii: un loc la masa din Boa Vista, o slujbă la compania familiei, pe măsura talentelor şi a limitelor sale. Oare există printre toate astea şi un loc pentru torturile făcute cu dragoste? Un loc aşa cum este cel pentru pasiunea faţă de muzică a tatălui său? Acolo toate se supun exigenţelor impuse de Corta Hélio.

Bucură-te de acest respiro cât încă mai poţi, puştiule.

— Încă ceva: am cheltuit o grămadă de carbon ca să-ţi printez hainele astea. Aşa că ai putea să le porţi.

Lucasinho zâmbeşte. Superb băiat, îşi spune Ariel. Tot numai muşchi şi fibră şi ţinută de balerin. Iar tortul e atât de bun.

Handbal! Seara meciului! Handbal! Echipa Moço din João de Deus împotriva Tigrilor, echipa familiei Sun.

Estádio da Luz este un amfiteatru uriaş, asemănător cu Colosseumul din Roma; scaune rudimentare şi loji cioplite din piatră brută, rând peste rând, astfel încât cei aflaţi la ultimele niveluri au o privelişte aproape verticală asupra terenului. Singurele lucruri aflate la înălţime mai mare decât locurile acestea ieftine sunt instalaţiile de lumini şi dirijabilele de observaţie, complet automate, având forma unor îndrăgite personaje de *manhua* şi purtând bannere pe burţi. Suporterii se înghesuie; dacă şi-ar ridica privirea, un jucător ar vedea că tribunele sunt formate dintr-un zid de chipuri omeneşti. Şi jucătorul cu pricina s-ar simţi ca un gladiator în arenă. Dar echipele nu au intrat încă pe teren. Camerele video trec repede peste valurile de suporteri, transmiţând imaginile pe lentilele tuturor. Pe teren acum sunt nişte jongleri care execută acrobaţii extraordinare; majorete care defilează şi îşi învârtesc bastoanele; băieţi

superbi şi fete splendide care fac exerciţii uluitoare de gimnastică. Aşa se întâmplă înaintea fiecărui meci, tot spectacolul acesta face parte din tradiţie. Muzica şi luminile. Dirijabilele, grase ca nişte zei, îşi modifică formaţia de zbor. Chiote şi fluierături. Bineînţeles că CDS a crescut preţul oxigenului în vederea acestui meci. Dar tot se pariază cu furie.

Locuitorii din João de Deus trăiesc în tuneluri şi labirinturi, dar au cel mai bun stadion de handbal de pe Lună.

Rafa Corta deschide uşa din sticlă de la loja directorului şi îl conduce în ea pe An Xiuying. Are mâna dreaptă într-o mănuşă medicinală. A fost tâmpit. Tâmpit şi ne*chib*zuit. Ne*chib*zuit*,* nervos şi emotiv. Ar trebui să fie şi Robson în lojă alături de el, deasupra rândurilor de fani: este echipa ta, fiule. Jucătorii tăi. Dar a procedat greşit. Din momentul în care a văzut-o pe Rachel Mackenzie coborând, magnifică şi impecabilă, din capsula BALTRAN. Atunci şi-a amintit ce a iubit nespus de mult la ea. Graţia, mândria, inteligenţa, patima. Mariaj dinastic. Armistiţiu între familiile Corta şi Mackenzie, parafat prin naşterea unui fiu. Robson a fost principala clauză a contractului de căsătorie şi cel care i-a despărţit, aşa cum sparge gheaţa o piatră. La ceremoniile de botez – una pentru Biserică, una pentru *orixas* – îi văzuse pe toţi membrii clanului Mackenzie gângurind în jurul pruncului ca un stol de porumbei flămânzi. Vampiri. Paraziţi. Ori de câte ori Rachel lua copilul în vizită la neamurile ei – fiecare vizită fiind mai lungă decât cea dinainte –, oasele lui Rafa erau roase de neîncredere şi de groază. Mâna din mănuşa medicinală îi pulsează de durere.

Dar este seara meciului. Seara meciului! Şi are un oaspete sosit de pe Pământ. Pentru că este meciul de pe teren şi mai este şi un alt meci. Cel care contează cu adevărat în această seară.

Închide-ţi inima, Rafa.

Sunetele, imaginile, senzaţiile, toate acestea îl năucesc preţ de o clipă pe An Xiuying la intrarea în lojă. Rafa ridică

mâna către galerii. Suporterii răspund cu urlete entuziasmate. A venit *Patrão.* Rafa îl vede pe Jaden Wen Sun în loja alăturată şi se repede să-l salute şi să-l tachineze pe prietenul şi rivalul lui, lăsându-şi oaspetele să intre în atmosfera stadionului. Ameţit de zgomot şi de gravitaţie, pământeanul se apucă de balustradă cu ambele mâini.

Acum crainicul stadionului citeşte componenţa echipelor. Suporterii pot oricum obţine informaţia aceasta de la avatarurile lor, dar nu ar mai avea aceeaşi importanţă, aceeaşi emoţie. Fiecare nume este salutat cu câte un torent de urale. Zgomotul este asurzitor la auzul numelui lui Muhammad Basra, extrema stângă transferată recent de la CSK St Ekaterina.

— Foarte impresionant, *senhor* Corta! spune An Xiuying.

— Aşteaptă să intre echipele.

Fanfară! Toţi ochii se îndreaptă spre teren. Suporterii echipei oaspete înnebunesc de-a binelea la peluze; agită bannere şi suflă în vuvuzele. În loja învecinată, Jaden Sun dă din pumni şi zbiară până răguşeşte. Tigrii lui fac câteva pase de încălzire, îşi exersează săriturile şi sprinturile şi aruncările de la umăr. Portarul agaţă o iconiţă în spatele plasei. Asta face ca handbalul să fie cel mai bun sport de echipă de pe Lună: şi-o face gravitaţia de cap, dar plasa porţii este bine întinsă.

Muzică! *S-au întors copiii.* Imnul echipei Moço. Şi iată-i pe băieţi! Suporterii se ridică în picioare. Urletele lor depăşesc pragul sonic. Întregul *Estádio da Luz* vibrează puternic. Rafa Corta savurează momentul prin toţi porii. Atmosfera de aici îl spală de furie şi durere. Iubeşte această clipă de început mai mult chiar decât iubeşte victoria; clipa când deschide mâinile şi din ele ţâşneşte magia. Vedeţi ce v-am dat eu vouă? Dar sunt egoist; mă bucur şi eu alături de voi. Şi eu sunt suporter.

Echipa lui începe încălzirea. An Xiuying se apleacă peste balustradă. Rafa îl observă în lentila lui: apare avatarul. Îl informează cu privire la Muhammad Basra: nume, număr, sponsor.

— Am încheiat un contract nou de sponsorizare, spune Rafa. Cu Golden Phoenix Holdings.

Numele companiei se află imprimat pe spatele fiecărui jucător al echipei Moço.

An Xiuying se retrage de lângă balustradă. Îi tremură mâinile. Chipul îi este palid şi acoperit de transpiraţie.

— Nu mă simt prea bine, *senhor* Corta. Nu cred că rezist până la finalul meciului.

Şi Lucas este chiar în spatele lui. Cămaşa îi este atât de apretată, cutele atât de exacte, batista din buzunarul de la piept absolut perfectă.

— Îmi pare rău, domnule An. Este un spectacol cu adevărat deosebit. Sau te-a deranjat cumva logoul pe care l-am ales pentru tricourile echipei? Interesantă companie, Golden Phoenix asta! La început mi-a fost surprinzător de greu să-mi dau seama cu ce anume se ocupă. Din câte am aflat, se pare că domeniul lor de activitate se limitează la redirecţionarea fondurilor pentru dezvoltarea infrastructurilor printr-o serie de societăţi fictive înregistrate în paradisuri fiscale – multe dintre acestea aflându-se chiar aici, pe Lună. Încă nu am reuşit să-mi lămuresc schema după care funcţionează. Dacă nu vrei să urmăreşti meciul – te asigur că vor câştiga Tigrii, pentru că băieţii lui Rafa au fost într-o formă mizerabilă tot sezonul –, poate stăm de vorbă despre legăturile dumitale cu Golden Phoenix. Pentru că, înţelegi, le pot da în vileag. Guvernul dumitale pare că trece printr-una din perioadele lui de luptă împotriva corupţiei. Iar pedepsele sunt destul de aspre. Sau pot să îmi ţin gura. Rafa va renunţa la tricourile astea. Dumneata decizi cum facem. Am mai putea discuta şi despre necesarul de heliu-3 al Corporaţiei pentru Investiţii în Domeniul Energetic din China. Corta Hélio este perfect capabilă să vi-l furnizeze. Meciul durează o oră. Sunt convins că putem ajunge la o înţelegere în acest timp.

Ţinându-l cu mâna de umăr, îl conduce pe An Xiuying înapoi în loja directorului. Înainte de a închide uşa, Lucas îi face un semn din cap fratelui său mai mare.

Rachel a avut dreptate, îşi zice Rafa. Eşti mai deştept decât mine. Dar se aude fluierul arbitrului. A început meciul!

O oră, plus time-outuri. Tigrii câştigă; 31-15. Înfrângere zdrobitoare a echipei lui Rafa. Jaden Sun jubilează. Rafael Corta este deprimat. Lucas nu greşeşte niciodată rezultatele meciurilor.

Tramvaiul va transporta un singur pasager. O femeie. Agenţii de pază au fost informaţi. Supravegherea va fi discretă. Sub nicio formă pasagera nu va fi percheziţionată. Este invitata personală a Adrianei Corta.

Vagonul intră în staţia Boa Vista. Femeia care coboară pe piatra lustruită este înaltă chiar şi după standardele de pe Lună. Are tenul tuciuriu, ochi negri şi este cumplit de slabă. Poartă straturi multiple de alb: o rochie cu mai multe jupoane, un turban lejer. Culori: o eşarfă ţesută în albastru şi verde-auriu; multe şiraguri de mărgele grele la gât; cercei de aur la urechi şi inele pe fiecare deget. Femeia nu are avatar; absenţa lui este ca lipsa unui membru. Agenţii de pază îşi îndreaptă spinările. Ţâşneşte charisma din femeia asta. Nici prin cap nu le-ar trece să o percheziţioneze.

— *Irmã,* spune Nilson Nunes, administratorul din Boa Vista.

Femeia îi răspunde cu o înclinare aproape imperceptibilă a capului. Se opreşte în grădina familiei Corta. Ridică ochii spre panourile care ţin loc de cer şi clipeşte în lumina soarelui artificial. Măsoară cu privirea chipurile uriaşe din piatră ale zeităţilor, murmură numele fiecăreia.

— *Irmã?*

Din nou, un semn din cap. Mergem mai departe.

Adriana Corta aşteaptă în Pavilionul São Sebastião, o construcţie din coloane şi cupole, situată în punctul cel mai înalt al tubului de lavă. Printre pilaştri curge apa. Două scaune, o masă. Un samovar cu ceai de mentă. Adriana Corta, îmbrăcată cu pantaloni de casă şi o bluză din

mătase moale, se ridică să o întâmpine.

— *Irmã* Loa.

— *Senhora* Corta. Îţi aduc toate urările de bine din partea surorilor noastre şi binecuvântări de sfinţi şi *orixas.*

— Îţi mulţumesc, soră. Doreşti ceai?

Adriana Corta toarnă ceaiul de mentă într-un pahar.

— Tare mult mi-aş dori să putem cultiva cafea în lumea asta. Au trecut aproape cincizeci de ani de când am băut-o pe ultima.

Femeia se aşază, însă nu se atinge de pahar.

— Îmi pare rău pentru necazul suferit recent de familia ta, spune ea.

— Am supravieţuit, răspunde Adriana.

Soarbe din ceai şi se strâmbă.

— Dezgustător! Nu conteneşti niciodată să-ţi faci griji pentru ei. Rafa nu vrea să renunţe la Robson. Carlinhos nu are linişte şi de-abia aşteaptă să se întoarcă pe teren. Ariel s-a dus înapoi în Meridian. Lucasinho a fugit de acasă. Lucas i-a îngheţat contul, dar asta nu-l aduce pe băiat înapoi. Seamănă cu tatăl lui mai mult decât îşi dă Lucas seama.

Irmã Loa ridică la buze o cruce din cascada de mărgele de la gât şi îl sărută pe cel crucificat.

— Să te apere sfinţii şi *orixas.* Şi Wagner?

Adriana evită să răspundă şi o întreabă:

— Dar tu ce faci?

— Şi păcătoşii, şi sfinţii plătesc taxă pe respiraţie, spune *Irmã* Loa. Iar catolicii încă ne fac viaţa grea. Pe de altă parte, pot spune că festivalul de Adormirea Maicii Domnului s-a bucurat de cel mai mare succes de până acum. Patronajul tău constituie o permanentă binecuvântare. Trec secole până reuşim să găsim pe cineva care să gândească la fel ca noi.

— Voi investiţi în oameni. Eu investesc în tehnologie. Ţelurile noastre pe termen lung se vor întâlni în mod inevitabil. Şi este cu mult mai bine dacă se întâlnesc de acum, ca să se recunoască atunci când se vor întâlni din nou, peste sute, mii de ani. Puţini sunt cei care gândesc pe

termen lung. Cu adevărat pe termen lung. Amândouă reprezentăm dinastii.

Lipăind prin apă, atrasă de sunetul vocilor, apare Luna, desculţă şi într-o rochiţă roşie de joacă.

— Tu cine eşti? o întreabă ea pe femeia în alb.

— Este *Irmã* Loa, soră din Ordinul Celor Care Stăpânesc Prezentul, spune Adriana. A venit să ia ceaiul cu mine.

— Dar nu şi-l bea, remarcă Luna.

— Ce-i aia de deasupra umărului tău? O molie? o întreabă *Irmã* Loa.

Luna dă din cap: deşi femeia asta slabă şi îmbrăcată în alb îi zâmbeşte, tot îi este puţin teamă de ea.

— E atrasă de lumină, continuă *Irmã.* Este încăpăţânată şi îţi distrage uşor atenţia. Molia este o creatură fragilă, dar Yemanja[29] este mama ei. Are multă intuiţie molia. Este atrasă de dragoste şi toţi o iubesc.

— Tu nu ai avatar, spune Luna.

— Noi nu folosim aşa ceva. Ne incomodează. Ne împiedică să comunicăm cum se cuvine.

— Dar poţi să-l vezi pe al meu.

— Purtăm şi noi lentile, *anzinho.*

Irmã Loa scoate un obiect dintre cutele turbanului şi îl pune în palma Lunei: o medalie micuţă din plastic, care reprezintă o sirenă cu o stea pe frunte.

— Stăpâna Apelor. Va fi prietena ta şi te va călăuzi spre lumină.

Luna strânge medalia în pumn şi o ia la fugă prin apă.

— Frumos din partea ta, spune Adriana. Cred că pe Luna o iubesc cel mai mult dintre toţi nepoţii mei. Mi-e teamă pentru ei. Ştii cum se spune la noi, în Brazilia, soră? Prima generaţie se ridică din oameni sărmani. A doua generaţie face avere. A treia generaţie risipeşte averea. Şi o iau iar de la capăt. Proiecte pe termen lung, soră.

— De ce m-ai chemat la tine, *senhora* Corta?

— Vreau să mă spovedesc.

Pe chipul imobil al călugăriţei se aşterne uimirea.

— Cu tot respectul, dar nu îmi pari o femeie căreia să-i

[29] Yemanja – zeitate yoruba, mamă a tuturor zeilor (n.tr.).

pese că ar fi păcătuit, *senhora.*

— Nici ordinului tău nu-i prea pasă de asta. Sunt bătrână, soră. Am şaptezeci şi nouă de ani. Din punct de vedere biologic, nu-i o vârstă prea înaintată; dar sunt mai bătrână decât lumea asta în care trăiesc. N-am fost prima aici, însă m-am aflat printre primii veniţi. N-aveam nimic, eram doar o sărmană fată venită de nicăieri. Şi am construit imperiul acesta. Vreau să-mi spun povestea. Să o spun pe toată. Cu bune şi cu rele. Chiar ai crezut că banii ăia au fost o donaţie?

— *Senhora* Corta, simplitatea spiritului nu este totuna cu naivitatea.

— Vreau să vii aici o dată pe săptămână ca să-mi asculţi spovedania. Familia mea te va întreba ce cauţi – Lucas simte nevoia să mă protejeze în permanenţă –, dar nu trebuie să spui absolut nimic. Până când…

Şi Adriana Corta nu mai continuă.

— Eşti pe moarte, nu-i aşa?

— Da. Bineînţeles că am păstrat secretul. Nu ştie decât Helen de Braga. Mi-a fost alături în tot acest timp.

— Este avansat?

— Da. Însă durerea este sub control. Ştiu că îţi cer foarte mult. Te priveşte ce ai să le spui lui Rafa şi lui Ariel şi, mai ales, lui Lucas. El este cel care te va descoase în permanenţă. Minciunile tale trebuie să fie fără cusur. Copiii mei se vor sfârteca între ei dacă află că voi muri. Iar Corta Hélio se va prăbuşi.

— Aş dori să mă rog pentru tine, *senhora* Corta.

— Fă ce vrei! După aceea o să-ţi povestesc.

TREI

Numele meu. Să încep cu el. Corta. Nu este un nume portughez. Este un cuvânt de origine spaniolă: înseamnă „tăiere”. De fapt, în spaniolă nici nu este un nume. Ci un amestec de sunete, care s-a rostogolit prin lume, din ţară în ţară, din limbă în limbă, până când a ajuns să fie un cuvânt, apoi un nume şi, în cele din urmă, a fost aruncat pe ţărmurile Braziliei.

Atunci când faci cerere să vii pe Lună, CDS te obligă să îţi faci un test ADN. Pentru că, dacă ai intenţia să rămâi aici, dacă vrei să-ţi creşti copiii aici, CDS nu vrea să se confrunte mai târziu cu anumite degenerări genetice la descendenţii tăi. ADN-ul meu provine din toate colţurile Pământului. Din Lumea Veche, din Lumea Nouă, din Africa, din estul Mediteranei, din vestul Mediteranei, din valea Amazonului – unde trăieşte neamul Tupi[30], din Japonia, din Norvegia. Eu sunt o planetă într-un singur trup de femeie.

Adriana Corta. Mă numesc Adriana după strămătuşa mea, Adriana. Îmi aduc aminte că obişnuia să cânte la o orgă electrică. Locuia într-un apartament micuţ şi orga asta uriaşă era pusă în mijlocul camerei. Era singurul obiect de valoare pe care îl deţinea. Şi nu avea cum să îi fie furată orga asta, pentru că nimeni nu ar fi fost în stare să o scoată pe uşa apartamentului. Ea ne cânta şi noi dansam. Eram şapte. Byron, Emerson, Elis, Adriana, Luiz, Eden, Caio. Eu eram sora mijlocie. Cel mai rău este să fii sora mijlocie. Dar te descurci mai bine când eşti la mijloc. Fraţii şi surorile tale îţi sunt paravan. Întotdeauna era muzică la noi în casă. Mama nu ştia să cânte la niciun instrument, dar cânta frumos din gură şi radioul era în permanenţă deschis. Am crescut pe muzica tuturor clasicilor. I-am luat cu mine. Pe vremea când lucram la suprafaţă, obişnuiam să-i ascult în cască. Lucas este singurul care îmi

[30] Tupi – indieni din America de Sud (n.tr.).

moşteneşte dragostea pentru muzică. Păcat că nu are voce.

Adriana Arena de Corta. Pe mama o chema Maria Cecilia Arena. Lucra în domeniul sanitar, la o instituţie caritabilă catolică. Se ocupa de copii şi se declara împotriva contracepţiei. Nu sunt dreaptă cu ea. A lucrat în Vila Canoas; când a ieşit la pensie a sărbătorit-o toată *favela*[31]. Tata şi-a ars mâna într-o zi când suda caroseria unei maşini. S-a dus la mama să i-o panseze şi s-a pomenit sudat de ea. Era o femeie masivă, cu mişcări lente; cam ţeapănă în zona şoldurilor şi, după naşterea lui Eden, a renunţat să mai muncească şi doar rareori părăsea apartamentul. Nu ne putea stăpâni pe toţi, aşa că ţipa. Avea o voce tunătoare, care îl găsea mereu pe cel căruia îi era adresată dojana. Dar era atât de bună! Tata o adora. Avea circulaţia proastă şi inima bolnavă. Oare de ce aceia care lucrează în domeniul sănătăţii sunt mereu cel mai puţin sănătoşi?

Şi acum îmi este dor de ea. Dintre toţi, la ea mă gândesc cel mai mult.

Adriana Mão de Ferro Arena de Corta. Mão de Ferro. Mână de fier. Ce nume, nu? Toţi eram Mâini de Fier, aşa cum erau şi tata, şi toţi unchii noştri. Aceasta a fost porecla bunicului meu, Diogo, din Belo Horizonte. A murit înainte de naşterea mea. A lucrat în minele de fier de la paisprezece ani şi până când l-au concediat, pentru că era un pericol atât pentru el însuşi, cât şi pentru ceilalţi. Zece milioane de tone a întors cu lopata. Eu l-am depăşit. Dacă este cineva care să merite cu adevărat numele de Mână de Fier, atunci eu sunt aia. Minerit şi metal. Tata era vânzător de maşini. A învăţat să dezmembreze şi să refacă o maşină încă dinainte de a învăţa să o conducă. A venit la Rio atunci când criza economică a lovit Minas Gerais[32] şi a găsit de lucru într-un atelier ilegal de asamblat maşini din părţi disparate – iei două rable fără valoare, tai partea din

---

[31] Mahala – în portugheză în original (n.tr.).

[32] Minas Gerais – unul dintre statele Republicii Federative Brazilia (n.tr.).

faţă a uneia şi partea din spate a celeilalte şi le sudezi. Aşa obţii o maşină nouă! Nu i-a plăcut acolo – tata era un om foarte cinstit. Striga la televizor de fiecare dată când se dădeau ştiri despre corupţie sau mită. În Brazilia striga mai tot timpul. Mita aia dată pentru construirea stadionului olimpic! Clasa muncitoare nu-şi permite să circule cu autobuzul! Apoi a ajuns vânzător de maşini la mâna a doua – deşi nu-mi dau seama dacă afacerea asta era mai legală decât prima. Însă a reuşit destul de repede să aibă propriul lui magazin şi după aia a riscat şi a cumpărat o franciză Mercedes. A fost cea mai bună decizie din viaţa lui – după aceea de a se căsători cu *Mãe.* Se pare că tatăl meu avea un fler deosebit pentru afaceri. Ne-a mutat în Barra de Tijuca. Of! Niciodată nu mai văzusem ceva asemănător! Un etaj întreg al unui bloc de locuit, doar pentru noi. Trebuia să împart camera doar cu o singură soră! Şi dacă ne aplecam peste pervazul ferestrei şi ne suceam gâtul într-o parte, puteam vedea marea dincolo de celelalte blocuri!

Adriana Maria de Céu Mão de Ferro Arena de Corta. Maria din Ceruri. Stăpâna Bolţilor înstelate. Mama a lucrat la Abrigo Cristo Redentor[33] şi ne-a trimis pe toţi la biserică şi ne-a pus să învăţăm catehismul, dar era departe de a fi o bună catolică. Când ne îmbolnăveam, obişnuia să aprindă o lumânare şi să ne pună o cruciuliţă sfinţită sub pernă, dar, de asemenea, ne cumpăra ierburi şi iconiţe de la Mãe-do-Santo[34]. Asigurare dublă, îşi explica ea gestul. Cu cât se ocupau mai multe zeităţi de noi, cu atât mai bine. Astfel am crescut la intersecţia acestor două lumi invizibile: lumea cu sfinţi şi lumea cu *orixas.* Numele meu este numele unei sfinte catolice, care era şi Yemanja. Mi-aduc aminte că de Anul Nou mama ne ducea pe plaja din Barra. Era singura perioadă din an când avea curaj să meargă la plajă. O înspăimânta oceanul. În săptămâna de după Crăciun, ne coseam costumele – din materiale albastre şi albe, culorile sfinte. Din sârmă şi ciorapi vechi *Mãe* ne

[33] Adăpostul Hristos Mântuitorul – în portugheză în original (n.tr.).
[34] Preoteasă *Umbanda* (n.tr.).

făcea nişte podoabe absolut fantastice pe care să ni le punem pe cap. *Pai* le vopsea în atelierul lui. Pentru mine aşa miroase Anul Nou – a vopsea de maşină. *Mãe* se îmbrăca în alb şi toată lumea o saluta respectuos pe drumul spre plajă. Cât de mândră mă simţeam – parcă era o corabie mare şi frumoasă. Milioane de turişti se duceau la Rio de Revelion, dar nici la Barra nu era rău. Acesta era festivalul nostru. Toţi îşi atârnau frunze de palmier de balcoane. Maşinile se plimbau încoace şi încolo pe Avenida Sernambetida şi din ele se auzea muzică dată la maximum. Atât de mulţi oameni hoinăreau pe străzi, că maşinile mergeau foarte încet şi nu-i puneau în pericol nici pe copiii foarte mici. Mai erau şi DJ şi munţi de mâncare. Toate lucrurile pe care le iubea Yemanja. Iarbă. Flori. Flori albe, bărcuţe din hârtie, lumânări. Mergeam până la marginea apei, ca să ne ude oceanul degetele de la picioare. Chiar şi *Mãe* intra în valuri până la glezne. Aveam flori în păr şi lumânări în mâini. Aşteptam clipa când creştetul Lunii se ridică peste ocean. Şi uite-l – subţire cât tai dintr-o unghie. Parcă Luna sângera peste orizont. Uriaşă. Atât de uriaşă. Şi atunci mi se modifica percepţia şi vedeam că nu se ridică peste marginea lumii, ci că se formează din apă. Oceanul fierbea şi se spărgea de ţărm şi crestele albe ale valurilor se uneau cu Luna. Nu mai puteam să vorbesc. Niciunul dintre noi nu mai putea. Rămâneam încremeniţi acolo, mii de oameni. Un tiv alb şi albastru pe hotarul Braziliei. Şi apoi Luna se ridica, plină şi clară; şi un fir de argint ajungea până la mine peste apă. Cărarea Yemanjei. Drumul pe care a venit Doamna în lumea noastră. Şi-mi aduc aminte că îmi spuneam că drumurile au două sensuri. Deci şi au aş putea merge pe cărarea aia până la Lună. Apoi ne aruncam florile în apă şi valurile le duceau în larg. Le urmau lumânările şi bărcuţele din hârtie. Cele mai multe se duceau la fund, dar rămâneau câteva care pluteau pe cărarea Lunii spre Yemanja. Nu am uitat niciodată cum se legănau şi se săltau bărcuţele acelea pe drumul argintiu spre Lună.

Mãe nu a crezut niciodată că omul a pus piciorul pe

Lună. Aşa ceva era de neconceput. Luna era o persoană, nu un satelit din rocă. Oamenii nu sunt purici să poată călca pe pielea altor oameni. Chiar şi mai târziu, peste ani, tot nu credea. Am dus-o pe plajă, înainte de plecarea mea. La vremea aceea de-abia mai putea să se mişte. Am închiriat o maşină şi am parcurs în ea cei două sute de metri până acolo. *Pai* îşi pierduse afacerea. Nu mai aveam nimic de-a face cu maşinile. Ne păstrasem apartamentul pentru că *Pai* avusese prevederea să achite integral ipoteca. Şi ne înghesuiserăm din nou acolo cu toţii: Byron, Emerson, Elis, Luiz, Eden, Caio. Şi Adriana. Ca nişte păsări întoarse pe aceeaşi cracă.

Mãe se făcuse uriaşă cât Luna, dar toată lumea venită aici de revelion o saluta la fel de respectuos, iar automobilele de pe Avenida claxonau prelung în onoarea ei. Era uriaşă şi divină. Am luat-o de mână şi am condus-o către apă şi am urmărit împreună cum se năştea Luna din ape şi i-am zis: *Curând voi fi şi eu acolo.* A râs şi mi-a spus că nu mă crede; dar apoi mi-a zis: *În cazul ăsta îmi va fi uşor să-ţi fac cu mâna de pe balcon.*

Adriana Maria de Céo Mão de Ferro Arena de Corta. *A Outra. Outrinha.* Cealaltă, cealaltă micuţă. O oarecare. Acesta este ultimul meu nume. Numele care mi-a modelat viaţa în cea mai mare măsură. O oarecare. O mediocră. Nici cea mai frumoasă, nici cea mai inteligentă şi mai comunicativă. Nu mie mi-ar fi dat *vovo* darul de Paşte înaintea celorlalţi. Adriana cea mediocră. Aveam picioare frumoase, dar eram prea scundă, iar nasul şi urechile îmi erau prea mari. Ochii – mici şi înguşti; pielea, prea închisă la culoare. Părinţii mei credeau că-mi fac un bine. Nu voiau să am iluzii. Îmi ziceau: n-ai să fii niciodată vreo frumuseţe, n-ai să fii niciodată vreo zână, vreo norocoasă, aşa că să nu te aştepţi să-ţi cadă lumea la picioare. Va trebui să munceşti din greu pentru tot. Va trebui să-ţi foloseşti toate talentele, toate puterile ca să capeţi ce obţin restul oamenilor datorită înfăţişării şi zâmbetelor lor. Mediocra. De cincizeci de ani nu mi-a mai zis nimeni aşa. În lumea în care ne aflăm, tu eşti singura persoană care

cunoaşte numele acesta. Şi simt cum mi se încleştează fălcile. Strâng din dinţi. Doar din cauza acelui nume. Trăiesc de cincizeci de ani în lumea aceasta şi tot mă irită numele ăla! Numele ăla!

Aşa cum spuneam, m-am născut fără graţie şi fără farmec. Aşa cum spuneam, aveam nasul prea mare şi pielea prea închisă la culoare. Şi mi-am jurat că voi deveni o femeie remarcabilă. Că voi deveni o persoană care va face orice, care va cuteza orice. La şcoală eram prima care ridica mâna. Eram fata care nu tăcea când începeau să vorbească băieţii. Am fost eleva care a intrat în calculatorul şcolii şi a schimbat rezultatele de la examen. Toată lumea a crezut că a făcut-o un băiat. I-am cerut lui Baby Norton, vedeta de fotbal în sală şi adorat de toate fetele, să-mi bage mâna pe sub fustă. Şi a făcut-o, şocând astfel pe toată lumea. Nu am mai fost aleasă în echipă de atunci. Fie! Mi-am ales un sport numai pentru mine: jiu-jitsu brazilian. Mama nu era deloc de acord. *Pai* era înnebunit după Artele Marţiale Mixte şi le urmărea la televizor ori de câte ori avea ocazia. Aşa că mi-a găsit un dojo. Eram mică de înălţime, şmecheră, jucam murdar şi puteam să pun la pământ băieţi de două ori mai mari decât mine. La vremea aceea eram în liceu. O, şi ce dezmăţată eram! Pe mine mă plăceau cel mai mult băieţii pentru că ştiau că mă pretez la orice. Aşa şi era, însă nu făceam chiar tot ce îşi imaginau fetele drăgălaşe care rămâneau cu buzele umflate. Îmi ajungea să se vorbească aşa despre mine. Fetele drăgălaşe m-au exclus din bisericuţele lor şi nu m-au mai invitat la petreceri. Pagubă-n ciuperci! Au pus la cale planuri prin care să mă umilească, dar toate tertipurile lor au fost de doi bani. Au scris lucruri rele despre mine pe Facebook; le-am piratat calculatoarele şi le-am plătit înzecit. Mă pricepeam la asta mai bine decât toate la un loc. Şi n-au îndrăznit să mă agreseze fizic sau să arunce cu acid de baterie în mine: eram iute şi eram dură şi le-aş fi putut face bucăţi ca pe nişte păpuşele Barbie. Perioada liceului a fost un adevărat război. Dar nu

este pretutindeni aşa?

Să nu uit, băieţii erau în regulă. Voiau sex anal, dar asta-i ce vor mereu băieţii. Le-o sugeam o dată şi se declarau satisfăcuţi. Se temeau de mine la fel de mult cât se temeau fetele.

Nu ţi se pare scandalos? La vârsta mea să mai vorbesc despre sex anal şi oral.

Papai a sărit în sus de bucurie când a auzit că vreau să studiez ingineria. Ingineria extractivă: pentru că eram o adevărată urmaşă a bunicului meu care trudise în minele din Minas Gerais. O adevărată Mână de Fier. Mama s-a oripilat în zece feluri la auzul veştii. Ingineria era o muncă de bărbat. Însemna că nu mă voi mărita niciodată. Că nu voi avea copii. Că o să mănânc cu mâinile şi o să am mizerie sub unghii şi niciun bărbat nu se va uita la mine. Unde mai pui că urma să locuiesc în São Paulo. Oraşul ăla absolut îngrozitor.

Eu m-am îndrăgostit de São Paulo. De urâţenia lui înspăimântătoare. De caracterul lui anonim. De banalitatea lui. De străzile nesfârşite, străjuite de zgârie-nori. Îl iubeam pentru că nu făcea compromisuri. În comparaţie cu Luna, São Paulo este întruchiparea frumuseţii. Pentru că pe Lună nu există frumuseţe. São Paulo semăna cu mine; hâd, dar plesnind de energie, idei, furie şi cinism.

Mi-am făcut un grup de prieteni. Mai ales bărbaţi – pentru că era încă neobişnuit pentru o femeie să studieze ingineria extractivă, plus că ştiam cum funcţionează sexul masculin. Bărbaţii erau simpli şi deschişi. Dar am descoperit că pot fi prietenă şi cu fetele. Am descoperit prin ce anume diferă prietenia femeilor de cea a bărbaţilor. Am descoperit că îmi plăceau fetele. Şi am mai descoperit că eram în stare să ţin la ele. Eram o oportunistă la modul flagrant. O şmecheră. Mă gândesc la tânăra aceea, la curajul şi la impertinenţa ei şi îmi este tare dor de ea. Nu rata nicio ocazie. De-abia mă mutasem în campus când mi-am pictat tot corpul în culorile steagului naţional – de la cap şi până la unghiile de la picioare – şi m-am plimbat cu bicicleta pe străzile din São

Paulo chiar aşa cum eram: goală puşcă şi vopsită. Toată lumea s-a uitat la mine, nu m-a văzut nimeni. Eram despuiată şi invizibilă. Şi tare mult mi-a plăcut. Of, ce corp aveam pe vremea aia! Câte aş fi putut face cu el!

Acum vreau să-ţi povestesc despre Lyoto. Este un nume din vechime. Uneori uit că sunt cuvinte şi nume din lumea de demult pe care generaţiile tinere nu le cunosc. Comparaţii cu animale care îi fac pe nepoţii mei să se încrunte când le aud. Luna n-a văzut niciodată vreo vacă sau vreun porc; nici măcar n-a auzit vreodată cotcodăcit de găină.

Lyoto. Nu-mi mai aduc aminte cum arăta, dar îmi amintesc vocea lui. Avea un accent din sud – era originar din Curtiba. Cred că el a fost prima mea dragoste. Da, zâmbeşti. Nu am flirtat cu el, nu l-am tachinat, nu am încercat să-l seduc, nu am jucat jocuri sexuale cu el, aşa că trebuie să fi fost dragoste. Făcea parte din echipa de jiu-jitsu, aşa l-am cunoscut. Sporturile de echipă se caracterizează prin sex, mult sex şi numai sex: toată lumea face tot timpul doar asta. Eram la o competiţie – eu făceam parte din echipa feminină, categoria uşoară, centura mov. El era la categoria grea, centura neagră. Îmi aduc aminte categoria şi culoarea centurii, însă nu şi chipul lui.

Papai împrumuta cel mai ostentativ Mercedes din showroom şi venea cu el la competiţii. Drumul era lung, dar lui îi făcea plăcere. După aceea, mă plimba prin Jardins[35] şi mă ducea să cinăm la un restaurant de lux. Ori de câte ori coboram din maşina aia uriaşă mă simţeam milionară.

Însă o dată nu m-am urcat în Mercedes ca să mă plimb cu el. Am vrut să merg cu Lyoto la bere şi apoi la o petrecere. Îmi amintesc expresia de mâhnire aşternută pe chipul lui *Papai* când i-am spus că nu mă plimb cu el pe Rua Barão de Campanema. Cred că şi el se simţea ca un milionar atunci când se plimba cu mine. A continuat să vină la competiţii până când m-am dus la Ouro Preto

[35] Jardins – cartier de lux din São Paulo (n.tr.).

pentru cursurile postuniversitare. Era prea departe ca să mai poată veni cu maşina şi deja eu începusem să-mi pierd interesul pentru jiu-jitsu. Mă cam săturasem să mă rostogolesc pe o saltea, an după an, ca să obţin ba un dan, ba o centură.

Lyoto era mort de doi ani. Fusesem iubiţi mai mult de un an. Nu am fost de faţă atunci când a fost împuşcat în Praça da Sé. Îmi făceam o lucrare semestrială atunci când am primit vestea. Nu m-a interesat niciodată politica. Eu eram inginer, el era student la literatură. Activist. Eu eram doar o capitalistă de rând, nu luasem niciodată poziţie pentru că niciodată nu mă gândisem la politică, îmi spunea el. Eu eram pragmatică. El teoretiza. Niciodată nu mă puteam contrazice cu el pentru că se gândise la toate; argumentele lui veneau unul după altul, aidoma unei armate coloniale. Când cădeau cei din prima linie, înaintau cei din spate, trăgând în toate direcţiile. Ordinea mondială era putredă. Bolnavă de inechitate socială, rasism, discriminare sexuală, inegalitate şi misoginism. Mie mi se părea că aceasta era situaţia normală din Brazilia. Dar chiar şi eu vedeam că pe deasupra campusului treceau tot mai multe elicoptere zilnic: limuzinele celor hiperbogaţi, ale celor care locuiau în turnuri şi nu puneau niciodată piciorul pe pământ. Schimbările au căzut peste noi ca nişte micrometeoriţi, cu impact în sute de locuri. Biletele de autobuz şi de metrou s-au scumpit din nou. Prietenii mei îşi puneau dispozitive de urmărire la biciclete pentru că furtul de biciclete era în creştere deoarece crescuse preţul biletelor pentru transport. Proprietarii de magazine îşi cumpărau obloane pentru că din ce în ce mai mulţi oameni începuseră să doarmă pe pragul lor. Pe străzi se instalau din ce în ce mai multe camere de supraveghere tocmai din cauza oamenilor care dormeau sub cerul liber. Apăruseră şi drone de observaţie. În São Paulo! Sigur, poate că prezenţa lor ar fi fost normală în vreun stat european sau în zona Golfului, dar nu erau deloc caracteristice Braziliei. Acolo unde sunt drone, este şi poliţie. Unde este poliţie se întâmplă inevitabil violenţe. Şi din zi în zi preţul pâinii

creştea. Şi creştea, şi tot creştea. Dacă există un motiv cert care să-i scoată pe oameni în stradă, atunci acela este preţul pâinii.

Lyoto era dedicat cauzei. S-a dus în Praça da Sé, a făcut pancarte şi a ocupat piaţa. Credea că mie nu îmi pasă. Dar îmi păsa, însă nu şi de soarta oamenilor pe care nu îi cunoşteam. Nu îmi păsa de companiile alea chinezeşti care cumpărau provincii întregi şi-i goneau de acolo pe localnici. Nu-mi păsa de refugiaţi, pe care îi priveau cu dispreţ până şi *favelados*[36]. Îmi păsa doar de ceea ce cunoşteam. Familia mea, prietenii mei, familia pe care urma să o am într-o bună zi. Pe locul întâi venea familia. Întotdeauna familia.

Îmi era teamă pentru el. Mă uitam pe YouTube. Vedeam cum se înteţesc protestele. De la strigăte la pietre, de la pietre la cocktailuri Molotov. Iar poliţia riposta de fiecare dată: mai întâi cu scuturi, apoi cu gaze lacrimogene, apoi cu gloanţe. I-am spus că nu-mi place să-l ştiu acolo. I-am spus că l-ar putea aresta, că ar putea intra la închisoare şi ar avea cazier şi nu ar mai putea niciodată să ia vreun credit sau să-şi găsească o slujbă corespunzătoare. I-am spus că îi pasă mai mult de străini decât de oamenii care ţin la el. Că îi pasă mai mult de străini decât îi pasă de mine. Ne-am despărţit pentru o vreme. Dar încă mai făceam sex. Nimeni nu se desparte de tot.

La început nu am înţeles ce s-a întâmplat. Am primit brusc zece mesaje în acelaşi timp. Prăpăd! Poliţia trage. Oameni morţi. Se trage. Lyoto rănit, Lyoto bine, Lyoto împuşcat. Mesajele se înghesuiau. Am văzut nişte secvenţe filmate de un participant la proteste: cineva era târât înăuntrul unui magazin. Apoi sirenele ambulanţelor. Filmarea era proastă, neclară; omului cu camera îi tremurau puternic mâinile. Din depărtare s-au auzit focuri de armă. Ai auzit vreodată focuri de armă? Probabil că nu. Pe Lună nu sunt arme de foc. Scot un zgomot mic, meschin. Eram bombardată cu tot felul de informaţii, dar nu puteam să discern adevărul. Am încercat să-l sun. Nu

[36] Locuitori ai mahalalelor – în portugheză în original (n.tr.).

avea semnal. Apoi zvonurile au început să se închege. Lyoto fusese împuşcat. Şi dus la spital. La care spital? Îţi poţi imagina cât de neputincioasă mă simţeam? I-am sunat pe toţi cunoscuţii lui Lyoto, pe toţi cunoscuţii prietenilor lui activişti. Era la Spitalul Sírio-Libanês. Am furat o bicicletă. În câteva secunde i-am dezactivat dispozitivul de urmărire. Am pedalat ca o nebună prin traficul din São Paulo. N-au vrut să mă lase să-l văd. M-am dus în sala de aşteptare – locul era împânzit cu poliţişti şi echipe de televiziune. Nu am spus nimic şi m-am aşezat în spate. Mai întâi m-ar fi luat la întrebări poliţiştii şi apoi reporterii. Am ascultat şi am ascultat, dar nimeni nu vorbea despre starea lui. Apoi au venit şi ai lui. Nu-i văzusem niciodată, nici nu ştiam că are familie. Dar mi-am dat imediat seama cine erau. Am aşteptat şi am tot aşteptat. Am tras cu urechea. Apoi a venit vestea că a murit în camera de urgenţe. Părinţii lui au fost devastaţi. Personalul spitalului i-a ferit de poliţişti. Cameramanii de la televiziuni au reuşit să-i filmeze. Nu mai era nimic de făcut. Nu mai aveau pe cine să ia acasă. Moartea nu mai dă nimic înapoi. M-am strecurat afară şi am plecat pe bicicleta furată.

Lyoto a murit. Plus alţi cinci. Nu a fost primul mort în confruntările cu poliţia, aşa că nimeni nu i-a reţinut numele. Nimeni nu i l-a scris cu vopsea pe ziduri şi pe autobuze: Să nu-l uităm pe Lyoto Matsushita. Nimeni nu-şi aminteşte cum îl chema pe al doilea om care a pus piciorul pe Lună. Mi-aduc aminte că eram în şoc; paralizată, îngrozită, dar furia era emoţia cea mai puternică pe care o simţeam. Eram furioasă pe el pentru că îi păsase atât de puţin de mine şi se pusese în pericol de moarte. Eram furioasă pe el pentru că murise într-un fel atât de stupid. Îmi amintesc furia, dar nu şi presiunea din spatele ochilor, senzaţia că mor iar şi iar pe dinăuntru. Sunt bătrână. A trecut o eternitate de când eram studentă la Universitatea din São Paulo. Oare furia are şi ea viaţă biologică?

Mă întreb ce ar crede despre mine Lyoto, dacă ar mai trăi? Sunt bogată şi sunt puternică. Cu un singur cuvânt pot să sting toate luminile de pe Pământ şi să arunc

planeta în beznă şi iarnă. Nu mai sunt nici măcar unu la sută din tânăra de atunci. Şi fac parte din cei 0,1% care au părăsit Pământul.

După o săptămână, lumea uitase de Lyoto Matsushita, cel de-al doilea martir. Pentru că au început noi revolte, au murit alţi oameni. Guvernul a făcut promisiuni şi le-a încălcat pe toate. După aceea a venit prima dintr-o serie de crahuri, fiecare din acestea dând câte o lovitură puternică economiei, până în punctul când a fost iremediabil distrusă.

Nu am ştiut la vremea respectivă că Lyoto a fost una dintre primele victime ale războiului dintre clasele sociale ale Braziliei. Războiul cel mare; războiul decisiv – cel care a dus la dispariţia clasei de mijloc. Într-un capitalism financiar, economia nu mai avea nevoie de muncitori, iar automatizarea distrugea clasa de mijloc. Dacă un robot îţi putea face treaba suficient de bine şi cu costuri mai mici, atunci robotul căpăta slujba ta. Maşinile te forţau să intri în competiţie cu ele. Maşinile îţi ofereau chiar şi argumentele pe care să le foloseşti atunci când intrai în competiţie cu ele şi cu ceilalţi de teapa ta. Dacă erai mai ieftin decât o maşină, atunci aveai ce pune pe masă. Dar nu prea mult. Întotdeauna ne-am imaginat că apocalipsa roboţilor va fi cu flote de drone ucigaşe şi arme de dimensiunile unor blocuri de locuit şi terminatori cu ochi roşii. Banking online; taxiuri fără şofer; sistem automat de triere a bolnavilor în spitale. Unul după celălalt, am fost înlocuiţi de softuri.

Şi iată-mă aici, în societatea cea mai dependentă de sisteme automatizate din câte a cunoscut vreodată omenirea. M-am îmbogăţit. Am creat o dinastie folosindu-mă exact de aceiaşi roboţi care au pauperizat Pământul.

Tatăl meu nu-şi mai amintea de aselenizarea nord-americanilor, pentru că era prea mic la vremea respectivă; dar mi-a spus că bătrânul Mão de Ferro a văzut-o. Bunicul era într-un bar din Belo Horizonte. Mão de Ferro era să se ia de gât cu proprietarul cârciumii, pe care îl acuza că

schimbase programul televizorului în favoarea unui meci de fotbal. Îi cerea să-l lase să urmărească aselenizarea. Este istorie, spunea el. Nu vom mai apuca să vedem ceva atât de important. E o făcătură! i-au strigat ceilalţi clienţi ai barului. Tot ce vezi a fost filmat pe un platou de la Hollywood. Dar el a stat în faţa ecranului, cu ochii la imaginile alb-negru, înfruntând pe oricine ar fi vrut să mute înapoi la fotbal. Eu îmi aduc aminte de roboţii duşi de familia Mackenzie pe Lună. Eram tot într-un bar, împreună cu grupul meu de studiu. Mă întorsesem acasă, în Minas Gerias şi îmi făceam cursurile postuniversitare la DEMIN, Institutul de Mine. Eram o ciudăţenie în Ouro Preto. Ba nu: eram unică. Eram singura femeie. Bărbaţii se purtau exagerat de politicos şi de amabil cu mine. Nu voiam să fiu exclusă, aşa că am mers cu ei la bere în barul ăla. Proprietarul tot schimba canalele sportive ale televizorului şi, la un moment dat, a oprit pe ştiri. Şi am văzut Luna, am văzut maşini, am văzut urme de roţi. Am strigat la el – hei, hei, hei, lasă-l aici. Doar eu m-am uitat, doar eu am văzut istoria petrecându-se chiar sub ochii mei. Corporaţia Minieră Mackenzie din Australia trimisese roboţi pe Lună ca să facă prospecţiuni pentru metale rare, necesare în industria IT. Voi de ce nu vă uitaţi? am vrut eu să le strig celor din grupul meu. Voi de ce nu vedeţi ce văd eu? Şi mai ziceţi că sunteţi ingineri? Mă uitam la televizor şi am simţit ceva ca o lumină în minte. Mi s-a tăiat respiraţia şi aveam senzaţia că inima îmi bate din doi în trei. Simţeam că imposibilul a devenit nu numai posibil, ci şi realizabil. Şi că eu am să-l realizez. Apoi au trecut la prezentarea altor ştiri – pentru că nimeni nu era interesat de spaţiu şi de ştiinţă. Ştirile cu audienţă erau acelea despre viaţa modelelor şi a starurilor de telenovele. Am ieşit din bar, m-am dus în grădina de vară, m-am aşezat pe zid, sub copacii plini de praf, şi m-am uitat la cerul nopţii. Am văzut Luna. Şi mi-am spus: acolo sunt multe lucruri care îmi pot aduce bani.

A venit tata în vizită. Cu autobuzul a venit. Şi am ştiut imediat că aduce veşti proaste. Ouro Preto era departe, dar tatei i-ar fi plăcut să vină cu maşina. Pierduse

magazinul. Nimeni nu mai cumpăra Mercedesuri de lux, nici măcar în Barra. Dar fusese prevăzător: achitase integral apartamentul şi îmi plătise studiile. Eram în siguranţă, cu condiţia să încep să lucrez în doi ani şi să nu-mi umplu săptămânal frigiderul cu bere. Însă afacerea lui dăduse faliment şi, la vârsta pe care o avea, nu mai putea spera să se recalifice pentru o mai bună integrare în economia automatizată. De o altă slujbă nici nu putea fi vorba. Era mâhnit, dar mândru – făcuse tot ce depinsese de el. Pieţele l-au învins.

Apoi a apărut Doamna Tuberculoză şi i-a dat planurile peste cap. Caio, mezinul. Caizinho: prâslea al nostru, aşa îi ziceam. Nu a plecat niciodată de acasă şi parcă rămăsese încremenit la vârsta de treisprezece ani. Când s-au pierdut slujbele şi s-au distrus căsniciile, iar familiile au făcut implozie, s-au mutat înapoi toţi cei şapte copilaşi ai lui *mamãe* Corta. Toţi, cu excepţia mea. Cea care urmase drumul învăţăturii. Şi apoi, din autobuz, de la biserică sau de la şcoală, Caio a inhalat bacilul tuberculozei rezistente la tratament. La vremea respectivă, se cunoşteau trei tipuri de tuberculoză. Cu rezistenţă redusă la medicamente, cu rezistenţă extinsă la medicamente şi cu rezistenţă totală la medicamente. Acestui din urmă tip noi îi ziceam Doamna Albă şi ea îşi făcuse sălaş în plămânii lui Caio.

Mamãe a transformat în sanatoriu una dintre camere; a sigilat-o cu plastic. *Papai* a construit un aparat de aer condiţionat. Nu aveau bani de spital, nu aveau bani de medicamente. Aşa că au cumpărat tratamente experimentale de pe piaţa neagră – bacteriofagi experimentali ruseşti, compuşi generici. M-am întors acasă. M-am uitat la Caio prin folia din plastic. Era riscant să intru în cameră. Printre foliile groase îi strecura *Mãe* mâncarea aşezată pe tăvi furate de fraţii mei de la McDonalds. Caio arunca resturile în saci dubli. L-am văzut cum arăta. L-am văzut pe *Pai* obosit până în măduva oaselor. Am auzit-o pe *Mãe* vorbind cu sfinţii şi cu *orixas.* Am văzut cum fraţii şi surorile mele şi copiii lor încercau

să facă rost de un ban pe unde apucau: colectau fiare vechi, le vindeau, organizau lupte ilegale între animale. Caio avea să moară, dar nu-mi puteam învinui familia pentru că economisea fiecare *centavo* în speranţa că l-ar putea salva. Nu-şi mai puteau permite să-mi plătească cursurile postuniversitare. Dar am găsit o metodă prin care să le pot termina. La câteva săptămâni după aselenizarea Mackenzie, în gazetele şi pe site-urile de specialitate au început să apară oferte de muncă.

Aşa că am făcut cerere pentru un job pe Lună.

Conducătorul meu de licenţă m-a ajutat să fac o cerere de credit. Lucrarea mea despre distilarea solară a elementelor rare din regolitul selenar m-a ajutat să fiu considerată drept o persoană valoroasă pentru procesul de dezvoltare selenară. Am încheiat un contract cu Mackenzie Metals. Mi s-a aprobat cererea, am primit creditul.

În weekendul acela m-am dus acasă. Acum îmi permiteam biletul de avion. Am ajuns în Barra şi am văzut iarba crescută printre dalele aleilor create de arhitectul Niemeyer. Buruienile prinseseră rădăcini pe acoperişuri şi pervazurile goale. Pe Avenida Serenambetida erau dughene şi cutii de carton în care dormeau oamenii şi în fiecare intersecţie erau o mulţime de cisterne cu apă şi panouri solare. Stadionul de fotbal din parcul olimpic avea scaunele smulse şi acoperişul pe jumătate dărâmat în urma ultimei furtuni. Oraşul se năruia. Planeta se năruia.

Apartamentul nostru era înţesat de oameni, dar am primit propria-mi cameră. Caio stătea tot în peştera lui din plastic. Acum era conectat la un tub de oxigen. Caio şi cu mine aveam camerele noastre: prinţul aflat în pragul morţii şi prinţesa revenită acasă. Televizorul era în permanenţă deschis; în permanenţă oamenii veneau şi plecau: soţi şi soţii, parteneri şi rudele acestora, neamuri care nu ne erau neamuri. Şi *mamãe* a mea atât de mare se făcuse, că de-abia se mai ţinea pe picioare, însă tot îi dirija pe toţi cu strigătele ei. În noaptea aceea am ieşit pe balcon şi m-am uitat la Lună. Yemanja, zeiţa mea: numai că nu se forma din ocean; era departe de lume şi lumea se întorcea

spre ea. Lumea se întorcea şi mă aducea sub privirile ei şi toată apa din ocean era atrasă de ea. Cu tot cu mine. Da, cu tot cu mine.

Mi-a plăcut perioada de pregătire pentru Lună. Am alergat, am înotat, am ridicat greutăţi. Eram slabă, hotărâtă şi într-o formă foarte, foarte bună. Îmi adoram muşchii. Cred că mă iubeam tare mult. Nu mai eram doar Mână de Fier. Devenisem Femeia de Fier.

Centrul de pregătire din America de Sud se afla în Guyana, lângă rampa de lansare a Agenţiei Spaţiale Europene. În timp ce alergam pe afară, auzeam mugetele motoarelor de la vehiculele de transfer orbital. Atât de cumplite şi de puternice erau, că asurzeam o vreme. Atât de cumplite şi de puternice erau, că mă zguduiau până în măduva oaselor. Zguduiau şi Pământul, şi Cerul. Apoi vedeam dâra de condens, urcând spre înalt şi apoi curbându-se. Şi vedeam nava spaţială în capătul ei, ca un ac mic şi negru. Urca, îndepărtându-se de lumea noastră. Îmi venea să plâng. De fiecare dată.

Când te pregăteşti pentru Lună, de fapt nu te pregăteşti pentru Lună. Te pregăteşti doar pentru lansare. Luna nu avea nevoie de corpul meu fantastic. Pentru că Luna mi-l va măcina treptat. Luna mă va transforma şi mă va face aidoma ei.

Nu eram chiar singura femeie de acolo. Unitatea de la Korou era la fel ca facultatea mea, dar după ce s-a îndopat cu steroizi. Mi-am dat seama că Luna nu era un loc sigur. Cunoştea o mie de metode prin care să te omoare dacă erai prost, imprudent, leneş. Însă adevăratul pericol îl constituiau oamenii din jurul tău. Luna nu era o lume, ci un submarin. Iar în afara lui nu era decât moarte. Urma să fiu închisă înăuntru cu oamenii aceia. Şi acolo nu existau legi, nu exista justiţie: nu exista decât management. Luna era ultima frontieră şi după ea nu mai era nimic. Nu mai aveai unde să fugi.

Trei luni a durat pregătirea. Simularea în centrifugă, antrenamente de cădere liberă – dintr-un A319 antic, care

zbura peste Atlanticul de Sud, iar eu vomitam la fiecare picaj. Şi pregătirea organismului în costume – uriaşe, ţepene şi incomode, spre deosebire de aceste *sasuits* pe care le avem acum. Dar m-am descurcat de minune. Aptitudinile mele motorii erau excepţionale. Ne-am pregătit pentru mediu cu presiune scăzută, pentru un mediu cu presiune zero. Ne-am perfecţionat în robotică şi în printarea 3D. În doar trei luni! Nici trei ani nu ar fi fost de ajuns. Trei vieţi de om.

Când mai aveam trei săptămâni până la lansare, m-am dus acasă să-mi iau rămas-bun. Tata mi-a organizat o petrecere pe acoperişul blocului. Mereu profita de orice ocazie să dea o *churrasceria*[37]. Toată lumea mi-a spus că arăt splendid. Petrecerea a fost minunată: veselie condimentată cu melancolie. Ca un priveghi. Ştiau toţi că nu mă voi mai întoarce niciodată.

Caio a murit cu trei zile înainte de lansare. Şi primul gând care mi-a trecut prin minte la aflarea veştii nu a fost unul de regret sau durere. M-am gândit: de ce n-ai mai putut să aştepţi? O săptămână, cinci zile chiar? De ce a trebuit să mă încarci cu sentimentele astea, când tot ce simt eu acum trebuie să fie dedicat Lunii şi stelei care se vede pe cerul zorilor, mai mare cu fiecare zi – corpul ceresc care se apropie de Pământ? Şi mai trebuie să mă gândesc şi la pasărea aia neagră care va ieşi pe pistă din hangarul numărul 6.

Prin urmare, la început am simţit doar furie. Iar apoi a venit sentimentul de vină. Am cerut o permisie pe motive personale. Am fost refuzată. Nu puteam să risc să mă contaminez cu ceva atât de aproape de ziua lansării. Orice bacterie ar fi ajuns în spaţiile închise ale unităţii. Luna este o sală enormă şi aseptică. Zilnic ni se făceau controale medicale pentru depistarea infecţiilor virale, a paraziţilor, a insectelor. Pe Lună nu există boli.

L-au incinerat pe Caio în timp ce eu eram dusă la navă în maşina presurizată. Exersasem de zeci de ori îmbarcarea, însă doar în hangar. Iar acum stăteam cu

[37] Petrecere cu grătar – în portugheză în original (n.tr.).

feţele lipite de geamurile întunecate ca să zărim vehiculul de transfer orbital, negru şi scânteind în lumina soarelui. Incredibil de puternic era sentimentul forţei, al talentului omenesc. Mulţi dintre bărbaţi au izbucnit în lacrimi. Bărbaţii se emoţionează atât de uşor!

Aveam costumele şi căştile pe noi şi ne-am strâns centurile de siguranţă. Nu existau geamuri, ecranele erau toate stinse. Mai făcusem treaba asta de douăzeci de ori înainte, dar mie tot mi-au tremurat degetele când a fost să prind cataramele. Nu eram pregătită. Nimeni nu poate fi pregătit pentru aşa ceva. Mă tot gândeam la rezervoarele cu hidrogen din faţa şi din spatele meu, la rezervorul cu oxigen de sub picioarele mele. Eram ţeapănă de frică. Apoi mi-am dat seama că există un loc dincolo de teama aceea, dar nu un loc calm şi nici frumos, resemnat sau lipsit de apărare, ci un loc ferm şi hotărât.

Apoi vehiculul a început să ruleze cu zgomote metalice pe pistă. Cincizeci de ani au trecut de atunci şi eu tot îmi amintesc totul de parcă a fost ieri. Am simţit cum virează, l-am simţit cum se opreşte, apoi s-au aprins motoarele. Dumnezeule! Câtă putere! N-ai simţit niciodată aşa ceva, nici măcar în capsula BALTRAN. Parcă toate organele din tine încep să zbiere. Şi am aflat ce se găsea dincolo de spaimă, dincolo de hotărâre. Excitare. Excitare pură. Niciodată nu mai simţisem atâta senzualitate.

Motoarele s-au oprit brusc. Am simţit un şoc mic: se desprinsese capsula. Eram în cădere liberă. Am simţit cum mi se urcă stomacul în gât şi gustul de fiere mi-a umplut gura. Nu-i doar scârbos să vomiţi în cască. Poţi să te sufoci. Apoi am simţit cum forţa centrifugă îmi trage stomacul şi am ştiut că ne-am cuplat şi suntem puşi pe direcţia staţiei spaţiale. Mi s-a dus tot sângele în picioare. Şi iar senzaţia de cădere liberă.

Apoi o trepidaţie. O zdruncinare puternică, pocnete metalice şi scâncetul servomotoarelor. Am realizat joncţiunea cu staţia spaţială. Ni s-au desfăcut centurile. M-am împins spre ecluza deschisă. Părea mult prea mică, chiar şi pentru o persoană slabă ca mine. Dar am trecut

prin ea, am trecut toţi prin ea, toţi douăzeci şi patru.

Am rămas o vreme în ecluză, ţinându-mă strâns de o bară de susţinere, luptându-mă cu greaţa şi privind printr-un hublou micuţ la Pământul uriaş şi albastru. Nu-mi puteam da seama de mişcarea staţiei spaţiale, dar o simţeam. Ajunsesem pe cărarea care ducea la Lună. Eu: Adriana Maria de Céu Mão de Ferro Arena de Corta.

PATRU

Două sărutări pentru Adriana Corta, câte una pe fiecare obraz. Un dar micuţ, împachetat în hârtie japoneză de heliograf, moale ca mătasea.

— Ce este?

Lui Lucas îi place să-i aducă daruri mamei sale atunci când vine în vizită. Este foarte atent cu ea: cel puţin o dată pe săptămână ia tramvaiul spre Boa Vista şi se întâlneşte cu mama în pavilionul Santa Barbra.

— Deschide-l! spune Lucas Corta.

Vede cum chipul mamei sale se luminează de bucurie în timp ce desface cu grijă ambalajul şi simte aroma indiscretă a darului. Îi place la nebunie să controleze emoţiile celorlalţi.

— Vai, Lucas, nu trebuia. E mult prea scumpă.

Adriana Corta deschide borcanul micuţ şi inspiră parfumul robust al cafelei. Lui Lucas i se pare că privirea i-a încremenit undeva, la sute de mii de kilometri şi zeci de ani depărtare.

— Îmi pare rău că nu este braziliană.

Cafeaua este mai scumpă decât aurul. Pe Lună aurul este ieftin, apreciat doar pentru frumuseţea lui. Cafeaua este mai preţioasă decât alcaloizii şi diamorfina. Narcoticele pot fi sintetizate la imprimantă; dar niciodată nu a fost produs pe Lună vreun tip de cafea care să nu aibă gust de rahat. Lucas nu este amator de cafea – prea amară, în plus, te minte: gustul ei nu seamănă niciodată cu mirosul.

— Am s-o păstrez, spune Adriana.

Închide borcanul şi îl lipeşte de inimă o clipă.

— Este ceva deosebit. Am să o folosesc la o ocazie specială. Mulţumesc, Lucas. Ai luat legătura cu Amanda?

— M-am gândit că de data asta ar fi bine să nu o fac.

Adriana nu comentează, nici măcar nu-i aruncă vreo privire.

Mariajul lui Lucas cu Amanda Sun este de ani buni un

subiect tabu.

— Şi Lucasinho?

— I-am tăiat fondurile. Cred însă că i-a dat Ariel ceva bani. Murdari. Ce-ţi spune chestia asta despre familia noastră?

— Lasă-l să facă ce vrea!

— La un moment dat, băiatul ăsta va trebui să-şi asume anumite răspunderi.

— Are şaptesprezece ani. La vârsta lui şi eu mă zbenguiam. Are nevoie să-şi facă de cap. Nu spun să nu-i tai fondurile – îi va face bine să vadă cum e atunci când trebuie să-şi folosească mintea ca să se descurce. Recunosc că a dat dovadă de ceva imaginaţie când s-a gândit să fugă de aici în costumul ăla de urgenţă.

— Minte? Nu a fost binecuvântat cu prea multă. Seamănă cu mamă-sa.

— Lucas!

Lucas tresare la auzul tonului de reproş.

— Amanda încă mai face parte din familie. Nu vorbim urât despre rudele noastre. Şi nu ai niciun drept să fii supărat pe Ariel. Nici nu şi-a ocupat bine locul în organizaţia Iepurelui Alb şi te-ai şi apucat să-i periclitezi poziţia.

— Am încheiat afacerea cu chinezii. Am învins familia Mackenzie.

— M-am bucurat foarte mult, Lucas. Ai avut o idee bună cu tricourile de handbal. Îţi suntem datori. Dar uneori există chestiuni mai importante decât familia.

— Nu pentru mine, *mamãe.* Niciodată.

— Eşti fiul tatălui tău, Lucas. Cu adevărat fiul tatălui tău.

Lucas acceptă complimentul, deşi i se pare amar, aşa cum este cafeaua. Nu şi-a cunoscut niciodată tatăl. Şi-a dorit să fie doar fiul mamei sale.

— *Mamãe,* pot să-ţi spun un secret?

— Bineînţeles.

— Sunt foarte îngrijorat din cauza lui Rafa.

— Îmi pare rău că Rachel l-a dus pe Robson la Crucible. Prea curând după tentativa de asasinat. S-ar putea crede

că e vorba despre o conspiraţie.

— Rafa este convins că aşa stau lucrurile.

Adriana strânge din buze şi clatină nemulţumită din cap.

— Haide, Lucas.

— Vede mâna familiei Mackenzie în absolut orice. Mi-a zis-o chiar el. Îl ştii pe Rafa: dragul de Rafa, Rafa cel amuzant, Rafa cel mereu pus pe distracţii. Oare cui i-ar mai putea mărturisi asta într-un moment de neatenţie? Nu vezi că reprezintă un pericol pentru companie?

— Robert Mackenzie va vrea să se răzbune pentru că a pierdut afacerea cu chinezii.

— Sigur că da. Şi noi am face la fel. Numai că Rafa va crede că-i iar vorba de vendeta personală a lui Robert Mackenzie.

— Ce anume doreşti, Lucas?

— Minţi mai limpezi şi mai cumpătate, *mamãe.* Nimic mai mult.

— Aşa cum este mintea lui Lucas Corta?

— Rafa este *bu-hwaejang.* Şi sunt perfect de acord cu asta. N-aş dori să-i lezez prestigiul. Dar dacă ar delega anumite responsabilităţi?

— Continuă!

— El este imaginea companiei Corta Hélio. Aşa să rămână. Să fie în continuare conducătorul ei formal. Să se ducă în continuare la şedinţe şi la negocieri. Să stea în continuare pe scaunul ăla din capul mesei de consiliu. Însă lasă-l fără puterea de a mai lua decizii pentru companie. Foarte subtil, ca să nu-şi dea seama.

— Ce vrei, Lucas?

— Doar ce este mai bun pentru compania noastră, *mamãe.* Doar ce este mai bun pentru familie.

Lucas Corta îşi ia rămas-bun de la mama sa. O sărută de două ori, o dată pe fiecare obraz.

La douăzeci de kilometri de Crucible, avatarul lui Robson Corta-Mackenzie îl trezeşte pe băiat cu un cântec. Cel mic dă fuga la parbrizul din faţa vagonului şi îşi lipeşte palmele de sticlă. Pentru un copil de doar unsprezece ani,

vederea capitalei familiei Mackenzie este mereu la fel de spectaculoasă. Vagonul este o navetă privată aparţinând firmei Mackenzie Metals şi circulă peste Oceanul Furtunilor pe linia de la est de Ecuator Unu: şase perechi de şine cu lăţimea de trei metri; strălucitoare atunci când reflectă lumina de pe Pământ şi înconjurând întreaga planetă. Expres rapid, cu plecare din Jinzhong, apare parcă de nicăieri şi dispare imediat într-o ceaţă luminoasă. Pe Rachel o enervează priveliştea din faţa navetei. Băiatului îi place la nebunie.

— Uite, un tren din grupa Ghan[38], exclamă Robson atunci când trec foarte aproape de latura unui tren de marfă, lung şi masiv, aflat pe linia cu limită de viteză.

Dar îl uită repede pentru că un al doilea soare răsare deasupra orizontului de la est; un punct de lumină, atât de strălucitor, atât de orbitor, că sticla parbrizului se întunecă pentru a proteja ochii pasagerilor. Punctul se dilată, se face o minge care pluteşte aidoma unui miraj deasupra marginii de lume.

Ajungem la Crucible în cinci minute, anunţă avatarurile.

Rachel Corta îşi protejează ochii. S-a lăsat păcălită de multe ori: punctul acela orbitor va mai ţopăi o vreme, iar apoi se va descompune. Iluzia asta optică o impresionează de fiecare dată. Mai întâi lumina acoperă tot parbrizul. Şi imediat după aceea naveta ajunge în Crucible.

Crucible ocupă patru şine interioare din Ecuator Unu. Pe cele două şine exterioare circulă două drezine: din oţel învechit, fără levitaţie magnetică. Modulele atârnă la douăzeci de metri deasupra liniei; sunt pline de geamuri şi lumini şi aruncă veşnic umbre pe şinele de dedesubt. Deasupra lor se află separatoarele, selectoarele, topitoarele; iar deasupra tuturor, oglinzi parabolice care trimit lumina soarelui în convertoare. Crucible este un tren lung de zece kilometri, care stă pe Ecuator Unu. Trenurile expres, trenurile de marfă, vagoanele de intervenţie şi reparaţii trec pe sub el şi prin el, ca şi cum ar fi un pod colosal. Se deplasează mereu cu aceeaşi viteză de zece

[38] Tren rapid de pasageri din Australia (n.tr.).

kilometri pe oră şi reuşeşte să facă drumul complet pe orbită într-o zi selenară. Deasupra oglinzilor şi a cuptoarelor lui, soarele a încremenit la zenit. Membrii familiei Sun au numit spirala din sticlă de pe vârful Muntelui Malapert Turnul Luminii Eterne. Membrii familiei Mackenzie îşi bat joc de această preţiozitate a lor. Ei trăiesc în lumina cea fără de sfârşit. Se scaldă în lumină, se îmbibă cu lumină, devin mai frumoşi prin lumină; lumina îi curăţă şi îi albeşte. Născuţi într-un loc fără umbre, cei din familia Mackenzie poartă întunericul în sufletele lor.

Vagonul trece pe sub Crucible şi intră într-o zonă întunecoasă, luminată doar de reflectoare. Apoi încetineşte: trenul şi inteligenţa artificială din Crucible fac schimb de protocoale. Partea aceasta îi place cel mai mult lui Robson. Naveta este apucată de nişte dispozitive de prindere, care o ridică de pe şine şi o introduc într-un spaţiu din rastelul pentru navetele feroviare ale companiei Mackenzie Metals. Trapele se deschid, presiunea se egalizează.

Bine ai venit acasă, Robson Mackenzie.

Junghere de lumină străpung fantele acoperişului; atât de strălucitoare sunt, că dau senzaţia de consistenţă. Accesul către centrul Crucible-ului este străjuit de o fortificaţie de lumină; cioburi din oglinzile prin care soarele se reflectă în topitoare. De mii de ori a mers Rachel pe coridorul acesta şi de fiecare dată simte greutatea şi căldura miilor de tone de metal topit de deasupra. Pericol, bogăţie, protecţie. Metalul acesta topit reprezintă unicul scut care apără Crucible de radiaţiile vătămătoare. Şi oamenii din Crucible sunt permanent conştienţi de existenţa lui deasupra capetelor lor, ca o plăcuţă din oţel într-o ţeastă spartă. În echilibru precar. Într-o bună zi s-ar putea să cadă un sistem şi atunci se va prăbuşi metalul. Dar nu astăzi, nu în zilele ei, nu în viaţa ei.

Robson o ia la fugă înainte. L-a văzut pe Hadley

Mackenzie la ecluza care dă în următorul compartiment. Unchiul lui preferat, mai mare decât el doar cu opt ani. Hadley este fiul patriarhului Robert, născut din căsătoria lui târzie cu Jade Sun. Îi este unchi, dar pare mai degrabă un frate mai mare. Robert Mackenzie nu are decât fii. *Sunt unicul bărbat adevărat de pe Lună,* glumeşte şi acum bătrânul monstru. Iar gluma aceasta a devenit realitate datorită avorturilor selective, intervenţiilor în dezvoltarea embrionară, ingineriei cromozomiale. Hadley îl ia pe Robson în braţe şi îl aruncă în aer. Băiatul râde şi cade înapoi în braţele puternice ale lui Hadley Mackenzie.

— Înseamnă că ai terminat cu brazilianul, spune Hadley, sărutându-şi nepoata pe fiecare obraz.

— Cred că nu s-a maturizat încă, zice Rachel Mackenzie.

— Mi-era şi groază să mă gândesc că Robo ar putea creşte acolo, adaugă Hadley.

Este un bărbat scund, numai muşchi şi fibră. Flăcăul curajos şi elegant al familiei Mackenzie, cu obrajii acoperiţi de pistrui în urma şedinţelor de bronzare la solar. Pete peste pete, ca un leopard. Se scarpină aproape încontinuu. A stat prea mult sub lumina puternică a lămpilor cu ultraviolete şi are probleme cu necesarul de vitamina D.

— Ăla nu-i un loc în care un copil să înveţe să trăiască aşa cum se cuvine.

Mesaj de la Robert Mackenzie, anunţă Cameny, avatarul lui Rachel. Expresiile de pe feţele lui Hadley şi Robson îi dau de înţeles că şi ei au primit acelaşi comunicat.

„Rachel, scumpa mea, sunt bucuros că l-ai adus cu bine pe Robson acasă. Sunt absolut încântat. Vino pe la mine.”

Vocea duioasă şi-a păstrat accentul australian şi pare cumva ireală. Robert Mackenzie nu a mai vorbit aşa de dinainte de naşterea celor care i-au primit mesajul. Imaginea care le-a apărut pe lentile nu este a lui Robert Mackenzie, ci a avatarului său: Câinele Sălbatic, simbolul oraşului[39] unde se născuse şi unde îşi ţesuse planurile ambiţioase.

[39] Dampier, oraş în vestul Australiei (n.tr.).

— Te duc eu la el, propune Hadley.

Rachel, Robson şi Hadley se urcă într-o capsulă care îi duce spre partea din faţă a Crucible-ului; cam zece kilometri mai departe. Rachel are sentimentul că sistemul de levitaţie magnetică amplifică vibraţia slabă, dar permanentă, a capsulei. Această legănare lentă a Crucible-ului pe şine este bătaia de inimă a căminului ei. Lui Rachel Mackenzie i-a plăcut să citească în copilărie şi astfel a cunoscut multe lumi construite din cuvinte, a navigat pe oceane din apă adevărată, alături de piraţi fioroşi şi aventurieri temerari. În lumea ei cu mări din piatră, doar legănarea aceasta îi poate da senzaţia că se află pe o corabie în larg.

Capsula încetineşte brusc şi intră în staţie. Ecluza se deschide. Rachel simte miros de verde şi de putregai, miros de umezeală şi de clorofilă. Vagonul acesta este o seră uriaşă. La lumina invariabilă a soarelui şi în condiţii de gravitaţie scăzută, ferigile ating înălţimi uluitoare; o arcadă verde din frunze pe pereţii curbaţi ai serei. Lumină filtrată, lumină cu dungi ca de tigru: soarele stă nemişcat, la un milimetru de zenit. Toate ferigile se înclină către el. Dintre ele se aude ciripit de păsări şi se văd sclipiri de penaj colorat. O bufniţă ţipă undeva. Aceasta este grădina paradisului, dar Robson simte nevoia să îşi ia mama de mână. Aici locuieşte Bob Mackenzie.

O potecă şerpuieşte printre iazuri şi râurile cu clipocit molcom.

— Rachel! Draga mea!

Jade Sun-Mackenzie îşi întâmpină nepoata vitregă sărutând-o pe amândoi obrajii. La fel face şi cu Robson. Este o femeie înaltă, cu degete lungi, elegantă şi delicată, aidoma ferigilor din jurul ei. Nu pare să fi îmbătrânit nici măcar o zi de la căsătoria ei cu Robert Mackenzie, petrecută în urmă cu nouăsprezece ani. Însă niciunul dintre copiii lui Robert Mackenzie nu se lasă păcălit de înfăţişarea ei. Este o femeie aprigă, cu o voinţă de fier.

— De-abia aşteaptă să vă vadă.

Robson îşi strânge şi mai tare mama de mână.

— E într-o dispoziţie mizerabilă de când familia Corta ne-a furat afacerea cu chinezii, spune Jade peste umăr.

Îl vede pe Robson ridicând ochii înfricoşaţi spre mama lui.

— Dar voi veţi reuşi să-l îmbunaţi.

Robert Mackenzie îi aşteaptă într-un foişor construit din ferigi împletite. Peruşii şi papagalii fac o larmă infernală. Fluturi-roboţi dau leneş din aripile lor confecţionate din polimeri irizaţi.

Se vorbeşte că funcţia îl ţine în viaţă pe Robert Mackenzie. Însă o singură privire îndreptată spre el dezvăluie adevărul: dorinţa îl face să mai trăiască încă, dorinţa aceea care îi arde în ochi. Dorinţa de a avea putere, dorinţa de a fi stăpân, dorinţa de a nu renunţa la nimic, nici măcar la iluzia aceasta jalnică de viaţă. Robert Mackenzie priveşte moartea în ochi şi o înspăimântă. Aparatura care îl menţine în viaţă se înalţă deasupra capului său ca o coroană, ca un nimb. Drenele pulsează, pompele şuieră şi se rotesc, motoarele zumzăie. Pe spatele mâinilor lui, acolo unde acele şi canulele au străpuns carnea, sunt o mulţime de hematoame care se vindecă greu. Nu există nimeni care să se poată uita mai mult de o clipă la tubul care îi intră în gât. Nici parfumul ferigilor şi nici aroma de proaspăt a apei nu pot masca mirosul greu pe care îl emană. Stomacul lui Rachel se revoltă în faţa duhorii de colostomie.

— Scumpa mea!

Rachel se apleacă să sărute obrajii scofâlciţi. Robert Mackenzie ar observa orice ezitare sau reacţie de scârbă.

— Robson!

Întinde braţele spre copil. Robson face un pas înainte şi se lasă cuprins în îmbrăţişare. Mumia hidoasă îl sărută pe fiecare obraz. Robert Mackenzie avea patruzeci şi opt de ani când a dat Australia de Vest pe Mare Insularum[40] şi şi-a legat de Lună familia şi viitorul. I s-a spus că este prea bătrân ca să zboare până pe Lună. Că nu va reuşi să scape

[40] Marea Insulelor – zonă de pe Lună situată la sud de Mare Imbrium (Marea Ploilor) (n.tr.).

cu viaţă nici măcar din ridicarea pe orbită, nemaipunând la socoteală gravitaţia redusă care îi va roade lent oasele, vasele de sânge şi plămânii, nemaipunând la socoteală lapoviţa constantă de radiaţii. Lasă treaba asta pe seama tinerilor şi a roboţilor. Dar Robert Mackenzie a venit şi a dat o lovitură puternică bogatei societăţi care exista deja aici. Creatura asta, ajutată de aparate să mai trăiască, are tot dreptul să pretindă că este „unicul bărbat adevărat de pe Lună”. Are o sută trei ani, este conectat la zece aparate medicale, dar îl alimentează aceeaşi voinţă care i se citeşte în ochii de un albastru spălăcit.

— Eşti un copil bun, Robson, şopteşte Robert Mackenzie în urechea băiatului. Un copil tare bun. Mă bucur că te-ai întors aici, unde îţi este locul, departe de pungaşii ăia din familia Corta.

Îl scutură pe Robson cu mâini pergamentoase.

— Bine ai venit acasă!

Robson se smulge din degetele lui ca nişte gheare.

— Voi avea grijă să nu mi te ia înapoi.

— Soţul meu are o idee, spune Jade Sun.

Stă în picioare în spatele bătrânului, cu o mână pe umărul lui. Mâna aceasta este fină, unghiile sunt date cu lac, şi totuşi Robert Mackenzie pare să se cocoşeze sub greutatea ei.

— Există vreun motiv pentru care Robson nu ar putea să se căsătorească?

Bună, Mami, bună, Kessie. Bună şi vouă, copii, dacă vedeţi asta. N-am mai luat legătura cu voi de ceva vreme. Dar am scuze. Deci: aşa cum am spus în ultima mea corespondenţă, lucrez pentru Dragoni. Pentru Corta Hélio. Compania care extrage heliu-3.

Încă o dată: sunt angajată la Corta Hélio. M-am gândit să repet ca să vă daţi seama ce chestie importantă este. În primul şi în primul rând, înseamnă că nu mai trebuie să-mi fac griji pentru oxigen sau apă, pentru carbon, sau acces la reţea şi tocmai de asta vă pot trimite mesajul. Nu cred că sunt în stare să vă fac să pricepeţi ce înseamnă să îmi pot

permite cele Patru Elemente. E ca şi cum aş fi câştigat la o loterie, unde premiul cel mare nu este suma de zece milioane de dolari, ci şansa de a putea respira încontinuu.

Nu vă pot povesti prea multe despre felul în care am obţinut slujba – este o chestiune de securitate: cei Cinci Dragoni sunt la fel ca familiile mafiote, în permanent conflict. Dar pot să mă laud că mă aflu sub directa supraveghere a lui Carlinhos Corta. Kessie, surioara mea. Ar trebui să emigrezi şi tu. Piatra asta-i plină cu tipi sexy.

Fac parte dintr-un detaşament de pregătire. Învăţ să merg pe suprafaţa Lunii. Am multe de învăţat, nu doar asta. Luna te poate ucide în mii de feluri. Asta-i prima regulă de care trebuie să ţii seama şi ei i se subordonează toate celelalte reguli. Există anumite procedee de mers, de citit, de făcut semne, de comunicat, de analizare a datelor în interiorul costumului şi trebuie să le cunoşti pe toate, pentru că, dacă uiţi un amănunt cât de mic, te poţi trezi prăjită, sau congelată, sau asfixiată, sau plină de radiaţii. Am petrecut trei zile întregi în praful selenar. Sunt cincisprezece feluri de praf şi trebuie să ştii proprietăţile fizice ale fiecăruia, de la cele de abraziune la cele electrostatice, de adeziune. Exact ca Sherlock Holmes când a învăţat cele cincizeci de tipuri de scrum de trabuc, mai ţineţi minte? Există anumite perioade când se reîncarcă bateriile, anumite perioade când se învaţă navigaţia pe Lună – pentru că imigranţii de dată recentă (Joe Moonbeam li se spune aici) pot aprecia greşit distanţa până la linia orizontului. Şi încă nu ne-au dus pe suprafaţa adevărată a Lunii. Mai sunt şi *sasuit*-urile. Ştiu că trebuie să fie foarte strâmte, dar oare nu mi-au greşit măsura? Am avut nevoie de zece minute ca să-l pun pe mine. Şi aşa ceva nu trebuie să se întâmple în condiţii de depresurizare. Puneţi-l anapoda şi o să te umpli de vânătăi la cusături. Dar ia aminte, vânătăile s-ar putea să fie cea mai măruntă grijă a ta.

Probabil că v-am speriat de moarte. În cele din urmă, te obişnuieşti. Nimeni nu poate trăi într-o stare de groază permanentă. Dar dacă o singură dată nu eşti atent şi te

porţi neglijent, ăla eşti. Carlinhos zice că se întâmplă cel puţin câte un deces în fiecare asemenea detaşament de pregătire. Am foarte multă grijă să nu fiu eu aia care moare.

Detaşamentul meu: Oleg, José, Saadia, Thandeka, Patience şi cu mine. Eu sunt singura *norte.* Ceilalţi se uită ciudat la mine. Ştiu că şi-ar dori să mă bârfească, însă singura limbă comună este *globo,* iar eu sunt anglofonă prin naştere. E limpede că nu mă plac. Carlinhos lucrează adesea alături de mine şi asta mă deosebeşte de ceilalţi. Mă face specială. În consecinţă, instructorii cred că sunt un spion din partea familiei Corta, iar colegii mei cred că sunt preferata şefului. Doar Patience nu mă antipatizează prea mult. Este din Botswana, însă, la fel ca noi toţi, a trecut prin universităţi şi corporaţii din toată lumea. Se vede treaba că Jo Moonbeam-ii sunt cei mai educaţi imigranţi din istorie. Patience stă de vorbă cu mine şi ne bem ceaiul împreună. José vrea să mă vadă moartă. Dacă ar putea să mă ucidă chiar el, fără să rişte să fie prins, cred că ar face-o fără să stea pe gânduri. Mă întrerupe în permanenţă atunci când vorbesc. Nu-mi dau seama dacă mă urăşte atât de mult din cauză că sunt femeie sau din cauză că vin din America de Nord. Poate că din ambele. Idiotul. Mentalitatea detaşamentului nostru este cea a unei echipe universitare de fotbal. Agresivitate, agresivitate şi iarăşi agresivitate. Răsuflarea tuturor miroase a testosteron. Nu doar pentru că lucrăm în industria extractivă; suntem toţi tineri, isteţi, ambiţioşi şi foarte, foarte motivaţi. În acelaşi timp, aceasta este societatea cea mai permisivă din punct de vedere sexual din câte au existat. Limba *globo* vorbită pe Lună nici măcar nu are cuvinte pentru „heterosexual” sau „homosexual”. Aici se regăsesc toate orientările sexuale.

Acum am să vă spun ce mi se pare cu adevărat greu. Învăţarea limbii portugheze. Ce fel de limbă e asta? Sună de parcă vorbitorul are o răceală cronică. Nimic nu se pronunţă aşa cum se scrie. Nu e o problemă să o citeşti. Dar să o vorbeşti… Există pronunţie portugheză şi mai

există şi pronunţie braziliană. În plus, există portugheza braziliană vorbită la Rio. Şi, în sfârşit, mai este şi varianta selenară a portughezei braziliene vorbite la Rio: folosită de Corta Hélio. Nu vă pot descrie cum s-au uitat la mine atunci când am spus că îmi va traduce Hetty. Aşa că trebuie să învăţ limba portugheză. Adică *adeus, eu te amo, eu vou falar com você de novo em breve*[41] *!*

Uşor şi fragil ca un vis, Lucas Corta cade printre coloanele din frunze. Prin canalele şi ţevile care fac legătura între nivelurile rezervoarelor, apa picură şi curge, se prelinge şi ţâşneşte. Lucas coboară în spirală în jurul coloanei din oglinzi care reflectă lumina soarelui. Se uită în sus: vegetaţia se întinde la nesfârşit, până se contopeşte cu bolta orbitoare a fermei. Puţul în care se află sera are o adâncime de un kilometru. Zona agricolă Obuasi[42] conţine cinci asemenea puţuri. Twé se află în centrul unei pentagrame alcătuite din şaptezeci şi cinci de asemenea zone agricole. Acolo cresc atât de dese lăptucile şi legumele, că nici măcar un gândac nu s-ar putea strecura printre ele. Presupunând, fireşte, că pe Lună ar exista gândaci, ceea ce nu este cazul. Pe Lună nu sunt nici gândaci, nici păduchi de frunze şi nici omizi rumegătoare: pe Lună nu există insecte. Frunzele de cartofi sunt cât copacii; vrejurile de fasole se caţără pe grilaje de o sută de metri înălţime. Frunzele de rădăcinoase; şiruri proaspete de *calaloo*[43] şi de *aki*[44]*.* Batate; tărtăcuţe şi pepeni; bostani mari cât maşinile din Meridian. Toate acestea hrănite cu apa cu conţinut mult îmbogăţit din punct de vedere nutriţional, hibridizate şi supuse unor acţiuni simbiotice, care le transformă în microecosisteme autonome. Oubasi dă recoltă de patru ori pe an şi nu s-a întâmplat niciodată să se strice vreuna. Acum Lucas priveşte în jos. La mare depărtare, se văd două siluete foarte mici, pe pasarelele de

---

[41] La revedere, te iubesc, pe curând – în portugheză în original (n.tr.).
[42] Obuasi – oraş în regiunea Ashanti din Ghana (n.tr.).
[43] Calaloo – plantă din Caraibe, asemănătoare cu spanacul (n.tr.).
[44] Aki (akee, achee) – fruct african (n.tr.).

deasupra bazinelor cu peşti. Raţele măcăne, broaştele orăcăie. Una dintre siluetele acelea este a lui.

— Calitatea audio este extraordinară, spune el, clipind din ochi ca să închidă imaginea de pe lentilă.

— Mulţumesc, răspunde Kobby Asamoah.

Acesta este o namilă de om – înalt şi lat în umeri. Pe lângă el, Lucas Corta este doar o umbră palidă. Ridică mâna şi musca aterizează pe ea.

— Îmi permiţi?

Puterea gândului trimite musca de pe mâna lui Kobby Asamoah pe a lui Lucas. O ridică până la nivelul ochilor.

— Ai putea să ne ucizi în somn. Îmi placi.

Lucas Corta aruncă musca în aer şi se uită după ea. Musca zboară în sus prin raza de lumină şi verdeaţa umedă şi plină de clorofilă până când nu se mai vede.

— O cumpăr.

— Viaţa dispozitivului este de trei zile, spune Kobby Asamoah.

— Îmi trebuie treizeci.

— Îţi putem livra acum zece, iar pe restul le printăm.

— În regulă.

Toquinho află preţul de la avatarul lui Kobby Asamoah şi îl afişează pe lentila lui Lucas. Este neruşinat de mare.

— Autorizează plata! îi ordonă Lucas.

— Ţi le trimitem la gară, îi spune Kobby Asamoah.

Cu chipul mare şi deschis şifonat de câteva grimase, el adaugă:

— Cu tot respectul, domnule Corta, nu-i o măsură prea drastică pentru a-ţi supraveghea fiul?

Lucas Corta izbucneşte în hohote de râs. Râsul lui Lucas Corta este profund, răsunător, ca bătăile unui orologiu. Şi îl ia prin surprindere pe Kobby Asamoah. Amuţesc raţele şi broaştele din ferma agricolă Oubasi.

— Cine zice că-i pentru fiul meu?

Heitor Pereira lasă musca să-i zboare pe mână. Picioarele minuscule îi gâdilă pielea zbârcită şi închisă la culoare. Oricum ar întoarce el mâna, musca Asamoah nici

nu se clinteşte.

Lucas spune:

— Vreau supraveghere douăzeci şi patru din douăzeci şi patru.

— Desigur, *senhor.* Cine este subiectul?

— Fratele meu.

— Carlinhos?

— Rafael.

— În regulă, *senhor.*

— Vreau să ştiu când se regulează, dă vânturi sau dă bani. Vreau să ştiu ce face în fiecare secundă. Mama nu trebuie să afle despre asta. Nu trebuie să afle nimeni. Doar tu şi cu mine ştim.

— Am înţeles, *senhor.*

— Toquinho o să-ţi trimită protocoalele. Vreau să te ocupi personal. Şi vreau să-i trimiţi zilnic lui Toquinho rapoarte codificate.

Lucas observă dezgustul de pe chipul lui Heitor Pereira. Acesta este fost ofiţer din marina braziliană, dat afară atunci când Brazilia şi-a privatizat forţele armate. Aşa că şi-a luat rămas-bun de la mare şi a venit pe Lună unde, la fel ca mulţi foşti militari, şi-a înfiinţat o firmă de securitate. Zilele acelea de început pentru afacerea lui au fost zile însângerate, zile când Adriana smulgea Corta Hélio din încleştarea companiei Mackenzie Metals. Zile de preluări ilegale, de dueluri şi de lupte între coaliţii, când disputele de natură legală se rezolvau mult mai repede şi mai practic cu un cuţit în întuneric. În numeroase rânduri, Heitor Pereira a salvat-o pe Adriana Corta de la moarte. Loialitatea lui, onoarea şi curajul de care dă dovadă sunt mai presus de orice îndoială. Însă caracterul lui nu are legătură cu ce se întâmplă acum. Dezgustul pe care i l-a observat Lucas nu este provocat nici măcar de musca de supraveghere. Pur şi simplu Heitor detestă faptul că neglijenţa lui de la petrecere l-a adus la cheremul acestui om. De acum înainte, Lucas îi poate cere absolut orice.

— Şi Heitor?

— *Senhor?*

— Să nu mă dezamăgeşti!

Un arhipelag de spermă uscată acoperă adâncitura perfectă din fesa stângă a lui Lucasinho Corta. Tânărul ridică uşor braţul lui Grigori Voronţov şi se strecoară afară din îmbrăţişarea lui. Se întinde, îşi încordează muşchii, îşi trosneşte încheieturile. Puştiul Voronţov e greu. Şi pretenţios. De cinci ori a fost pe punctul de a adormi, când i-a simţit ţepii bărbii pe obraz, şoapta fierbinte la ureche – *hei, hei* – şi pulsaţia penisului întărit pe coapsa lui.

Lucasinho a ştiut mereu că lui Grigori i s-au aprins călcâiele după el – că e nebun după el, cum spusese Afua, de la facultate, în timpul unuia dintre jocurile alea stupide de fete la care nu ţi se spun regulile, dar eşti pedepsit cu asprime dacă le încalci –, însă nu a ştiut că este un virtuoz în pat. Putea să facă sex ore în şir. Constant, profund, cu putere. Un futadore neobosit. Şi generos cu stimularea manuală a partenerului. Lucasinho nici măcar nu mai apucase să geamă. Cine ar fi zis că există atâta patimă în tipul ăla pe care l-a cunoscut la unul din seminarele săptămânale? A fost cea mai fantastică, mai nemaipomenită, mai bună partidă de sex pe care a avut-o vreodată cu un băiat. Dar acum, gata, da? Gata.

Dar ce să ofere Lucasinho Corta în schimb? Prăjituri. Oricum nu mai poate oferi nimic altceva de când l-a lăsat taică-su fără bani. Îl lasă pe Grigori să sforăie în pace şi se duce să verifice frigiderul. Este aproape la fel de gol ca al lui Ariel, dar tot găseşte din ce să facă o tavă cu negrese fără făină. Ba două tăvi. Lucasinho se gândeşte unde va dormi la noapte. Nu mai poate rămâne aici. Nu mai rezistă. Pune în amestecul de prăjitură câteva picături din rezerva de suc de canabis a lui Grigori. L-au prizat azi-noapte, printre fumuri şi sărutări, în timp ce stăteau tolăniţi pe canapea, unul peste celălalt. Aruncă o privire spre Grigori: parcă-i o stea, aşa cum doarme cu mâinile şi picioarele desfăcute. Cât de păros este! Asta se zice despre cei din familia Voronţov. Că sunt păroşi şi trăsniţi. Că i-a afectat spaţiul. Lucasinho a auzit legendele. Familia Voronţov se

trage din Valeri, un patriarh excentric, un oligarh care a construit o rampă de lansare privată în Asia Centrală. Pe unde o mai fi şi asta. Şi tipii din familia asta şi-au construit propriile staţii orbitale care se mişcă între Lună şi Pământ pe un traseu în forma cifrei opt. Tot a lor este şi reţeaua BALTRAN. Dar i-a schimbat spaţiul. S-au înmulţit aiurea: vlăstare ciudate şi prea lungi, cu un talent nativ pentru căderea liberă. Nimeni nu i-a mai văzut de ani buni pe cei de pe staţia orbitală. Nu pot coborî. I-ar strivi gravitaţia ca pe nişte fluturi decorativi. Însă nimic din toate poveştile astea nu-i atât de straniu ca Valeri însuşi – încă în viaţă, un monstru atât de uriaş, atât de umflat, că singur ocupă tot centrul unei staţii orbitale. Aici povestea se complică: nu se ştie exact dacă este vorba despre staţia *Sfinţii Petru şi Pavel* sau de cea botezată *Alexandru Nevski.* Şi aşa îţi dai seama că totul este adevărat. Minciunile sunt întotdeauna mult prea precise.

Lucasinho dă cu mâna peste geamul cuptorului ca să se uite la negresele lui. Apoi aruncă o privire neliniştită spre Grigori. Nu trebuie să trezească fiara. Las-o să mai doarmă câteva minute. Să se răcorească. Dar îi vede umbra şi imediat simte părul şi muşchii lui Grigori lipiţi de spatele lui.

— Hei!

— Hei!

— Ce faci?

— Prăjituri.

— De care?

— Negrese. Sunt bune. Le-am pus şi canabis.

— Întotdeauna faci prăjituri aşa?

— Aşa cum?

— În pielea goală.

— Mă concentrez mai bine.

— Pe mine mă excită.

Lui Lucasinho i se strânge inima. Grigori este lipit de el. Îi simte erecţia. Din ce-i făcut băiatul ăsta? Lucasinho ia o firimitură dintr-o negresă care a apucat să se răcească şi o strecoară printre buzele lui Grigori.

— E bună.

Şi se apucă din nou de treabă.

Marina are balcon. Mic, dar dă dependenţă. Iese pe balconul acesta la sfârşitul fiecărei zile, când se întoarce de la pregătire obosită până în măduva oaselor şi cu dureri în tot corpul din cauza tuturor lucrurilor pe care trebuie să le deprindă pentru a face faţă la Corta Hélio.

Apartamentul pe care i l-a repartizat Corta Hélio se află la nivelul 23, în Santa Barbra Quadra. Este la un etaj superior, însă nu la fel de sus cum se afla camera ei din Bairro Alto, deasupra Bulevardului Gagarin. O atrage senzaţia de vertij. Şi zgomotele. Portugheza vorbită pe străzile din João de Deus are un alt timbru decât cea din Meridian. Strigăte şi saluturi; chiote ale adolescenţilor, voci de copii care mişună încolo şi încoace pe Bulevardul Kondakova pe triciclete cu roţi mari. Voci diferite. Bâzâit de motoare, ascensoare, scări şi trotuare rulante; zgomote diferite. Lumina orizontului este mai puternică, spectrul are mai mult auriu decât în Meridian. Culorile neoanelor sunt verde-albăstrui şi galben, steagul Braziliei. Numele, cuvintele sunt exclusiv portugheze. Totul este diferit, incitant. João de Deus este un oraş compact; optzeci de mii de locuitori în trei ansambluri, fiecare defazat cu opt ore faţă de vecinul lui: *mañana, tarde, noche*[45]. În multe privinţe João de Deus este un loc de modă veche, sculptat din tuburile de lavă care străbat Mare Fecunditatis. Santa Barbra Quadra are un diametru de trei sute de metri. Marinei i se pare cam strâmt. Are senzaţia că o apasă acoperişul. Este puţin claustrofobă. Nu există suficient spaţiu pentru zburători, iar Marina este recunoscătoare. Îi detestă pe aeronauţii ăştia sănătoşi şi aroganţi.

— O *bloqueio de ar não é completamente despressurizado*[46], spune ea.

Încearcă să vorbească portugheză atunci când este

---

[45] Dimineaţă, amiază, noapte – în portugheză în original (n.tr.).

[46] „Ecluza pneumatică nu este complet depresurizată” – în portugheză în original (n.tr.).

acasă. A programat-o pe Hetty să nu-i răspundă dacă i se adresează în *globo.*

Daqui a pouco sair para a superfície da lua[47]*,* răspunde Hetty. *Seu sotaque é péssimo*[48]*.*

Nu numai că avatarul ei vorbeşte o portugheză mult mai bună, dar are şi accentul folosit la Corta Hélio.

Hetty întrerupe lecţia.

Carlinhos Corta está na porta[49]*,* o anunţă ea.

Părul stă bine, faţa arată bine, hainele trebuie aranjate, dinţii verificaţi, patul nefăcut trebuie rabatat la perete. În douăzeci de secunde, Marina este pregătită să-şi primească şeful.

— O!

Carlinhos Corta este îmbrăcat în pantaloni scurţi, şosete cu degete şi poartă bentiţe colorate în jurul coatelor, al încheieturilor de la mâini, al genunchilor şi al gleznelor. Atâta tot. O salută în portugheză. Marina de-abia dacă-l aude. Carlinhos este un tablou absolut superb. Miroase a miere şi a ulei de cocos. Este frumos, o intimidează.

— Îmbracă-te! îi spune el în *globo.* Vii cu mine!

— Dar sunt îmbrăcată.

— Ba nu eşti.

Senhor Corta está acessando a sua impressora[50]*,* spune Hetty. Imprimanta descarcă o pereche de pantaloni scurţi (foarte scurţi), un maiou (mult prea mic) şi ciorapi cu degete. Ordinul este clar. Marina intră în toaletă şi se îmbracă. Încearcă să-şi tragă maioul în jos şi şortul în sus. Se simte mai dezbrăcată decât dacă ar fi în pielea goală. În cameră se află şeful ei şi ea habar n-are ce face, de ce a venit, cine este el cu adevărat.

— Astea sunt pentru tine, spune Carlinhos, scoţând un mănunchi de bentiţe verzi din imprimantă. Îţi dau culoarea

---

[47] „De aici se poate ieşi la suprafaţa Lunii” ” în portugheză în original (n.tr.).

[48] „Accentul tău e îngrozitor” – în portugheză în original (n.tr.).

[49] „Carlinhos Corta este la uşă” – în portugheză în original (n.tr.).

[50] „Domnul Corta îşi accesează imprimanta” – în portugheză în original (n.tr.).

pe care o are şi *orixa* mea, Ogun[51].

Îi arată cum să şi le prindă în jurul încheieturilor şi cât să le lase să atârne. Are senzaţia că ciorapii îi sug degetele.

— Poţi să alergi, da?

Marina coboară în urma lui. Scara este îngustă, treptele sunt mici. Greu de făcut jogging pe ele. Ceilalţi se lipesc de pereţi ca să le facă loc. Şi îi salută. Aleargă umăr la umăr cu Carlinhos pe Trei, stradă paralelă cu bulevardul central, dar mai înaltă cu trei niveluri. Pe lângă ei vâjâie biciclete şi maşini. Marina simte aromă de porumb copt, ulei fierbinte, falafel prăjit. Muzica răsună din barurile micuţe, cu câte cinci locuri, cioplite în roca goală. Orizontul îşi schimbă culorile: se face roşu şi violet. Carlinhos coteşte la stânga, spre un pasaj. Marina a ajuns la lumină artificială. I se pare că aude nişte cântece din tunelul principal. Apoi vede un grup de alergători care trec pe lângă ei; avatarurile acestora cântă în cor. Trupurile goale lucesc de la ulei, sudoare, vopseluri. Ciucuri şi bentiţe le atârnă de la coate şi genunchi, de la încheieturile mâinilor şi de la gât, de pe frunte. Cântă. Atât de surprinsă este Marina, că aproape uită să mai alerge.

— Haide, dă-i bătaie, o îndeamnă Carlinhos.

Marina se repede după el. Nu le are cu atletismul, dar şi-a păstrat muşchii pământeni şi îl prinde repede din urmă. Carlinhos intră într-un tunel care se intersectează cu cel pe care au venit ei; acesta o ia uşor spre dreapta. Marina nu cunoaşte această parte din João de Deus. În faţă este un alt grup de alergători, strânşi unul în altul, un pluton. Gravitaţia selenară îi determină să facă salturi neregulate, ca nişte gazele. Parcă sunt nişte valuri. Dincolo de voci, Marina aude tobe, fluiere, clopoţei de cinele. Carlinhos îi ajunge din urmă pe alergătorii de la spatele grupului. Marina se află la doi paşi în urma lui. Alergătorii le fac loc printre ei şi Marina intră uşor în ritm.

— Hai mai repede! îi strigă Carlinhos şi o ia din nou înainte.

---

[51] Ogun – orixa, reprezentând un războinic, spiritul metalelor (n.tr.).

Marina accelerează şi îl urmează până în centrul plutonului. Tempoul o învăluie, ritmul muzicii este ritmul inimii ei, al picioarelor ei. Vocile care cântă o cheamă să li se alăture. Nu înţelege cuvintele, dar vrea şi ea să cânte. Se simte dilatată. Spaţiul ei personal, simţurile ei se suprapun cu ale alergătorilor din apropiere, dar totodată este conştientă de propriul ei corp. Plămâni, nervi, oase şi creier formează un tot unitar. Se mişcă perfect, fără efort. Toate simţurile îi sunt intensificate la maximum. Tobele îi răsună în genunchi, în călcâie. Simte mirosul transpiraţiei lui Carlinhos. O excită jocul ciucurilor pe pielea ei goală. Poate distinge fiecare firişor de praf din aer. Recunoaşte tatuajul de pe umărul unui alergător din frunte şi, ca şi cum ar fi chemat-o cu privirea, Saadia, din grupul ei de pregătire, întoarce capul şi o recunoaşte. Un val de bucurie pură inundă trupul Marinei.

Cuvintele. Acum le înţelege. Sunt în portugheză, o limbă pe care încă nu o cunoaşte, într-un dialect care îi este străin, dar sensul lor este foarte limpede. *Sfântul Jorge, stăpân al fierului, soţ al meu. Plin de curaj. Are apă, dar în sânge se scaldă. Sfântul Jorge are două hangere. Unul pentru iarbă, altul pentru luptă. Poartă o mantie de foc. Poartă o cămaşă din sânge. Are trei case. Casa belşugului. Casa valorilor. Casa războiului.* Are cuvintele în vârful limbii. Are cuvintele pe buze. Habar n-are cum au ajuns acolo.

— Hai mai repede, Marina, îi spune Carlinhos a treia oară şi trec împreună printre alergători şi avataruri, spre fruntea grupului.

În faţa lor nu mai este nimic. Tunelul şerpuieşte la nesfârşit. Curenţii de aer răcoresc pielea Marinei. Ar putea alerga aşa o veşnicie. Trup şi minte, suflet şi simţuri sunt un tot mai mare şi mai receptiv decât oricare dintre părţile lui componente.

— Marina.

Vocea o strigă de ceva vreme.

— Rămâi în urmă.

Marina şi Carlinhos încetinesc.

— Fă la dreapta.

Simte o durere fizică pentru că trebuie să-i părăsească pe alergători, dar nici nu se compară cu suferinţa emoţională. Marina se opreşte, cu mâinile sprijinite pe coapse, capul plecat. Îşi urlă amarul. Aude cum dispar în depărtare vocile şi tobele şi cinelele alergătorilor. Parcă a fost izgonită de pe tărâmul zânelor. Cu fiecare bătaie de inimă începe să-şi aducă aminte cine este ea. Cine este el.

— Îmi pare rău. Of, Doamne!

— Trebuie să te mişti, dacă nu vrei să anchilozezi.

Îşi forţează trupul îndurerat să pornească mai departe. Tunelul iese la Santa Barbra Quadra, nivelul 3. Orizontul este întunecat. Ansamblul este luminat de felinare şi de zece mii de ferestre. Acum i s-a făcut frig.

— Cât timp am…

— Două circuite complete. Şaisprezece kilometri.

— Nu mi-am dat seama…

— Aşa este. Asta-i ideea.

— Cât timp…

— Nimeni nu ştie cu adevărat, dar, de când mă ştiu, alergătorii sunt acolo. Chestia este că nu trebuie să se oprească niciodată. Unii intră în cursă, alţii abandonează. Ne învârtim printre sfinţi. Acolo este biserica mea, locul unde mă vindec, unde dispar un timp. Locul unde nu mai sunt Carlinhos Corta.

Marina simte în coapse şi gambe povara celor şaisprezece kilometri. Niciodată nu a alergat cu tragere de inimă în timpul antrenamentelor. Însă acum este altceva. O parte din ea va fi mereu acolo şi va alerga în cercul acela de slavă. De-abia aşteaptă să se întoarcă.

— Îţi mulţumesc.

Doar atât spune, pentru că orice altceva ar murdări clipa.

— Acum ce facem?

— Acum, îi răspunde Carlinhos Corta, mergem să facem duş.

Analiese Mackenzie coboară din dormitor pe scara în

spirală şi dă cu ochii de măruntaiele unei muşte. Aripile smulse sunt nişte palete, ochii s-au descompus în lentile, are capul plin cu nanocipuri şi procesoare de proteine. În centru stă Wagner, întors cu spatele, complet în pielea goală – aşa cum îi place să fie atunci când lucrează, când măreşte şi suprapune imagini pe ecranul pe care îl împart. E uluitor, e ameţitor, e patru şi jumătate dimineaţa.

— Ana!

Nu şi-a dat seama că ar fi făcut vreun zgomot, dar Wagner a detectat-o din amestecul de sâsâieli, bâzâieli şi scârţâieli ale apartamentului. Începe prin ascuţirea simţurilor, agitaţie, energie fără margini. Insomnia aceasta este ceva nou.

— Wagner, este…

— Uită-te la asta!

Wagner se lasă pe spătarul scaunului şi o cuprinde pe Analiese de fund. Cu cealaltă mână învârteşte prin încăpere musca dezmembrată.

— Ce este?

— Musca aia care a încercat să-l ucidă pe fratele meu.

— Înainte să tragi vreo concluzie pripită, îţi repet că nu am fost eu, că nu a fost nimeni din familia mea.

— Sunt convins.

Wagner întinde mâna, smulge un circuit din musca descompusă şi aruncă restul.

— Vezi?

Dă din mâini şi măreşte obiectul până când aproape umple camera micuţă: un creier din straturi de proteine.

— Ştii bine că nu mă pricep la astea.

Analiese este specialistă în teoria sistemelor logice şi cântă la lăută într-un ansamblu de muzică persană.

— Heitor Pereira nu avea de unde să ştie ce anume să caute. Nici măcar tipii ăia de la cercetare n-ar fi ştiut. Şi mie mi-a luat ceva până să-l găsesc, dar, atunci când l-am văzut, mi-am spus că ăsta trebuie să fie, l-am mărit şi gata. Vreau să spun că este scris pe toate moleculele, ca şi cum ar avea mai multe etichete, dar trebuie să ştii ce anume cauţi, trebuie să ştii unde să te uiţi.

— Wagner.
— Chiar aşa de repede vorbesc?
— Da. Mi se pare că începe.
— Nu se poate. E prea devreme.
— Din ce în ce mai devreme.
— Nu se poate! izbucneşte Wagner. E doar un ceas. Soarele răsare, soarele apune. Nu poţi să schimbi asta. E astronomie.
— Wagner…
— Scuze, scuze!
O sărută pe abdomen şi simte cum muşchii femeii se încordează sub pielea ca mierea. Iubeşte nespus asta, pentru că n-are nicio legătură nici cu tehnologia, nici cu matematica. Este o reacţie fizică şi chimică. Dar simte schimbarea, aşa cum simte şi soarele de sub linia orizontului. Îşi imaginase că starea de spirit îi era influenţată de fascinaţie şi devotament, dar îşi dă seama că schimbarea este cea care influenţează fascinaţia pe care o simte. Când Pământul este plin, poate lucra zile în şir fără întrerupere. Febril.
— Trebuie să mă duc în Meridian.
O simte pe Analiese cum se îndepărtează de el.
— Ştii că nu-mi place să te duci acolo.
— Acolo se află femeia care a construit procesorul ăsta.
— Înainte nu aveai nevoie să cauţi scuze.
O sărută din nou pe burtă, iar ea îi trece mâna prin păr. Analiese are miros de vanilie şi de balsam de rufe. Wagner îi inspiră parfumul şi se retrage.
— Mai am ceva de lucru.
— Vrei să zici „Du-te la culcare, Analiese”.
— Urc şi eu mai târziu.
— Ba n-ai s-o faci. Promite-mi că vei mai fi aici dimineaţă.
— Voi fi.
— N-ai promis.
După plecarea lui Analiese, Wagner bate încet din palme, chemând părţile componente ale muştei-asasin. Le pune pe o orbită în jurul lui, căutând indicii care să-l ducă

la proprietarii ei. Însă nu se poate concentra. La limita auzului, la limita tuturor simţurilor sale, aude cum îl cheamă haita lui de pe celălalt mal al Mării Tranchilităţii.

Pentru prima apariţie în Pavilionul Iepurelui Alb, Ariel Corta a ales să poarte o reeditare a unei toalete Dior de culoarea ciocolatei, din 1955, cu o bluză Chantilly cu mâneci căzute pe umăr şi volănaşe. O tocă cu un trandafir maro din mătase, mănuşi lungi, poşetă şi pantofi în culori complementare. Ţinută armonioasă, dar nu asortată la modul exagerat. Profesională, dar nu excesiv de formală.

O funcţionară de la recepţie o conduce pe Ariel în sala de conferinţe. Hotelul este elegant, serviciul, discret, dar nu este nici pe departe cel mai scump sau opulent din Meridian. În ascensor, Ariel o deconectează pe Beijaflor, aşa cum fusese instruită. Există un anumit nivel al vieţii politice şi sociale unde conexiunea la reţea reprezintă o inconvenienţă. Nagai Rieko o întâmpină pe Ariel în hol, unde consilierii socializează la o ceaşcă cu ceai şi *baozi*[52] umplute cu fasole dulce. Paisprezece, inclusiv cei cărora li s-a încheiat mandatul. Multe toalete splendide, mulţi umeri dezgoliţi. Ariel are sentimentul că a fost primită la o orgie secretă: lipsită de pudoare, puţin cam scandaloasă.

Rieko face prezentările. Jaiyue Sun, şefa departamentului de dezvoltare de la Taiyang. Stephany Mayor Robles, specialista în pedagogie de la Regina Sudului. Profesoara Monique Dujardin, de la Facultatea de Astrofizică din cadrul Universităţii Farside. Daw Suu Hla, din familia aliată cu familia Asamoah atât prin sânge, cât şi prin afaceri. Ataa Afua Asamoah, din *Kotoko,* ocupată să-şi stăpânească papagalul cel prea vioi. Marin Olmstead, bucătarul celebrităţilor: Ariel clipeşte nedumerită când îl vede. *Toată lumea are reacţia asta,* o linişteşte el. Este în Pavilionul Iepurelui Alb de patru ani. Piotr Voronţov, din partea VTO. Marlena Lesnik din partea Sanofil, lider în domeniul asigurărilor de sănătate. Şeicul Mohammed el-Tayyeb, mare muftiu al Moscheii Centrale din regina

[52] *Baozi* – un fel de chifle în gastronomia chineză (n.tr.).

Sudului, cărturar şi cunoscător al dreptului, renumit pentru *fatwa*[53] prin care i-a scutit pe musulmanii de pe Lună de efectuarea unui Haj[54]. Niles Hanrahan, care şi-a încheiat mandatul; şi înlocuitorul său, poetul V.P. Singh. Şase femei, cinci bărbaţi, un *neutro:* toţi experţi în domeniul lor, cu mult succes şi cu bani.

— Vidhya Rao.

Un *neutro* micuţ şi cam bătrâior strânge cu putere mâna întinsă de Ariel.

— Îmi face mare plăcere să vă cunosc, *senhora* Corta. Aşteptăm de multă vreme ca un membru al familiei dumneavoastră să intre în Pavilionul Iepurelui Alb.

— Plăcerea este a mea, răspunde Ariel, dar deja examinează încăperea, căutând să obţină cât mai multe avantaje de natură socială.

— De multă vreme vă aşteptăm printre noi, repetă Vidhya Rao. Am fost doctor în matematici la Farside, dar în ultimii zece ani am făcut parte din consiliul de la Whitacre Goddard.

Ariel devine brusc atentă la *neutro.*

— Contractele futures Rao.

Vidhya Rao aplaudă încântat.

— Mulţumesc. Sunt onorat.

— Am auzit de contractele futures Rao, dar nu le înţeleg. Fratele meu joacă la bursă în mod regulat pe seama lor.

— Aş fi crezut că Lucas Corta e mult prea *chibz*uit ca să mizeze pe piaţa de futures.

— Aşa şi este. Despre Rafa vorbesc. Lucas îi cere să folosească doar banii personali.

Rafa i-a explicat ce înseamnă contractele Rao de multe ori – de prea multe ori. Sunt nişte instrumente financiare care exploatează decalajul de comunicare de 1,26 secunde între Pământ şi Lună: timpul în care orice semnal, călătorind cu viteza luminii, reuşeşte să parcurgă cei 384.000 de kilometri. Contractele Rao sunt contracte pe

53 *Fatwa* (lb. arabă) – decret dat de o autoritate religioasă a lumii islamice (n.tr.).

54 *Haj* – pelerinaj (n.tr.).

termen foarte scurt prin care se cumpără sau se vinde la un preţ fixat dinainte. Dacă preţul de pe Lună scade, te-ai îmbogăţit. Dacă preţul creşte, s-a ales praful de tine. Ca toate acţiunile la bursă, şi aceste contracte se bazează pe intuiţie, şi legea de fier care le reglementează este viteza luminii. Până aici înţelege Ariel Corta. Restul este voodoo. Pentru Inteligenţele Artificiale care fac tranzacţii de milisecunde pe pieţele electronice, 1,26 secunde reprezintă un eon. Miliarde de contracte, triliarde de dolari sunt tranzacţionate între Pământ şi Lună. Ariel a auzit că familia Voronţov se gândeşte să construiască o platformă automată de tranzacţionare, în punctul L1, între Lună şi Pământ, înfiinţând astfel o a doua bursă: decalaj = 0,27 secunde.

— Lucas este de părere că nu trebuie să investeşti în ceva ce nu pricepi.

— Lucas Corta este un bărbat înţelept, zâmbeşte Vidhya Rao.

Se deschid uşile sălii de conferinţe. Se văd mese scunde, sofale adânci, tapiţate cu piele sintetică, obiecte frumoase de artă.

— Intrăm?

— Nu ar trebui să-l aşteptăm pe Vultur? întreabă Ariel.

— O, nu, el nu este invitat, spune Vidhya Rao. Marin este persoana de legătură.

Şi face un semn din cap spre bucătarul celebrităţilor.

— Este o întrunire informală, spune judecătoarea Rieko din uşă.

Rămâne afară, alături de Niles Hanrahan, în vreme ce Ariel intră în încăpere în urma lui Vidhya Rao. Apoi personalul hotelului închide uşile, iar Pavilionul Iepurelui Alb îşi începe lucrările.

— Hei!

Kojo Asamoah stă cu faţa la perete. De jur împrejurul lui zboară iute tot felul de dispozitive medicale. Când aude vocea lui Lucasinho se întoarce şi se ridică surprins în capul oaselor.

— Hei!

Dă din mână şi alungă aparatele medicale. Acestea se grupează în colţurile camerei; digiţii s-au tulburat. Pentru că acum Lucasinho este Puştiul-Exclus-din-Reţea, nu i-a fost uşor să pătrundă în centrul medical. L-a ajutat Grigori Voronţov. A fost mereu cel mai bun programator din facultate.

— Cu ce eşti îmbrăcat?

Lucasinho pozează în costumul de urgenţă. Hainele pe care i le-a printat Ariel sunt de firmă, sunt la modă, dar le-a probat o singură dată, apoi le-a pus în raniţă. Îi place cum arată în costumul ăsta de urgenţă. Ca un rebel zvelt. Oamenii îl observă. Îl urmăresc cu privirile. Super! Poate chiar va da tonul modei sezonul ăsta.

Îl sărută pe Kojo pe gură.

— Cum te simţi?

— Plictisit plictisit plictisit plictisit plictisit.

— Dar altminteri eşti bine?

Kojo se lasă pe spate şi-şi încrucişează braţele sub cap.

— Încă îmi mai scuip fărâme din plămâni, dar măcar pot să stau în cur.

Ridică piciorul stâng. E încălţat cu ceva ce seamănă cu o gheată de *sasuit,* din care ies tuburi care duc la baza patului.

— Îmi fac un deget nou. Au printat osul şi celulele stern. O să fie gata cam într-o lună.

— Ţi-am adus ceva.

Lucasinho scoate din raniţă un pachet sigilat şi îl deschide. Dispozitivele medicale vibrează tulburate când senzorii lor înregistrează ciocolata, zahărul, tetrahidrocanabinolul. Kojo se sprijină într-un cot şi ia negresa întinsă de Lucasinho. O adulmecă.

— Ce-ai pus în asta?

— Voie bună.

— Am auzit că exact de asta ai avut tu parte cu Grigori Voronţov.

— De unde ai auzit?

— De la Afua.

— De data asta nu se înşală.

Kojo se ridică iarăşi în capul oaselor. Este nedumerit.

— Ce s-a întâmplat cu Jinji?

— Nu-l mai folosesc.

A nu mai folosi un avatar este acelaşi lucru cu a nu mai purta haine. Sau piele.

— Afua mi-a mai zis că ai fugit de acasă. Şi că taică-tu te-a lăsat fără bani.

— Şi aici are dreptate.

— Uau!

Kojo îl studiază cu atenţie pe Lucasinho, ca şi cum ar încerca să-i descopere pe chip urme de păcat sau de paraziţi.

— Şi poţi să mai respiri?

— Nu m-a lăsat fără aer. Bunica nu i-ar ierta-o niciodată. Mă iubeşte. Şi cu apa mă descurc. Dar mi-a îngheţat carbonul şi conturile de date.

— Şi de unde faci rost de bani?

Lucasinho îi arată un teanc de bancnote.

— Am o mătuşă cumsecade.

— N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Îmi dai voie să miros hârtiile astea?

Kojo flutură bancnotele în dreptul nasului. Se înfioară.

— Gândeşte-te la toate mâinile prin care au trecut.

Lucasinho se aşază pe marginea patului.

— Cât te mai ţin aici, Kojo?

— Ce vrei?

— Nimic. Dar mă gândeam că, dacă tot nu stai acasă…

— Vrei să stai tu acolo?

— Ţi-am salvat viaţa.

În secunda următoare, Lucasinho regretă că şi-a scos asul din mânecă. Argumentul este imbatabil. Argumentul este josnic.

— Pentru asta ai venit aici? Ca să mă întrebi dacă poţi să stai la mine?

— Da' de unde! Nici vorbă… dă înapoi Lucasinho.

Nu îl poate convinge prin vorbe. Îi întinde o negresă.

— Pentru tine le-am făcut. Pe bune.

— Nu am voie să iau niciun drog recreaţional până nu-mi creşte degetul la loc, spune Kojo şi ia negresa.

Muşcă. Se topeşte de plăcere.

— Aoleu, ce bune sunt!

Termină prăjitura.

— Chiar că ai talent!

Şi adaugă repede:

— Poţi să stai cinci zile în apartamentul meu. Deja am resetat încuietoarea după irisul tău.

Lucasinho se urcă pe pat şi se încolăceşte ca un bursuc domestic la picioarele lui Kojo Asamoah. Mănâncă şi el o negresă. Dispozitivele medicale zbârnâie, şi se agită şi înregistrează nivelul tot mai crescut de drog din organismul pacientului. În următoarele ore, cei doi adolescenţi mănâncă negrese, vorbesc şi chicotesc cu gurile pline.

Uşile înalte şi duble se deschid, iar delegaţii se ridică de pe sofale şi se împrăştie care încotro. Conversaţiile lor se întrepătrund. Şedinţa Pavilionului Iepurelui Alb s-a încheiat.

— Aşadar, *senhora* Corta, cum vi s-a părut prima întâlnire cu politica selenară?

Bancherul Vidhya Rao apare de nicăieri alături de Ariel.

— Surprinzător de banală.

— Atenţia pe care o acordăm banalului ne ţine în viaţă, spune Vidhya Rao.

Chef-ul Marin Olmstead se grăbeşte în hol, nerăbdător să-şi reactiveze avatarul ca să-i poată da raportul lui Jonathon Kayode.

— Fireşte că politica nu trebuie să fie atât de banală, continuă *neutro,* atingând braţul lui Ariel – gest care o invită să mai zăbovească puţin, să ţeasă intrigi alături de el. Există consilii în interiorul consiliilor.

— De-abia am luat parte la prima şedinţă, spune Ariel.

— Nominalizarea dumneavoastră nu a fost privită cu ochi buni de toată lumea, spune bancherul, făcându-i semn să se aşeze alături de el.

Dintotdeauna pielea asta sintetică a făcut-o să se înfioare. Nu poate uita cum se fabrică: este piele de om tratată chimic.

— Ar fi lipsit de tact din partea mea să mă apuc acum să bârfesc, insinuează Ariel.

— Desigur. Unii s-au luptat din răsputeri pentru admiterea dumneavoastră în Pavilion. Am făcut parte dintre aceştia. V-am urmărit cu mult interes cariera. Sunteţi o tânără excepţională, cu un viitor remarcabil.

— Sunt mult prea vanitoasă ca să mă îmbujorez, spune Ariel. Sper să aveţi dreptate.

— O, draga mea, dar nu-i doar un simplu deziderat, spune Vidhya Rao cu o sclipire în ochi şi renunţând la pronumele de politeţe. Contractele Rao constituie cea mai puţin importantă parte a realizărilor mele. Orice bancă de investiţii îşi doreşte să poată vedea viitorul. Să poată prezice care anume preţuri se vor menţine la un anumit nivel şi care nu. Iar asta ne-ar oferi un avantaj incredibil.

Ariel renunţă şi ea la politeţuri şi îi zice direct:

— Ai spus „ne-ar oferi”.

— Da, chiar aşa am spus, nu? În ultimii şapte ani am elaborat tot felul de algoritmi cu ajutorul cărora să pot influenţa pieţele. De fapt, am creat pieţe-fantomă, care funcţionează pe computere cuantice. Prin ele se pot face estimări avizate referitor la mişcările pieţelor reale. Acurateţea lor este surprinzătoare, deşi ne-am dat seama că este un instrument mai puţin util decât ne imaginaserăm – dacă acţionăm în concordanţă cu informaţia cunoscută, ne dăm în vileag atuurile, iar atunci piaţa ne va contracara, anulând orice avantaj de care s-ar putea bucura Whitacre Goddard.

— Economie voodoo, spune Ariel. Magie neagră.

Îşi întinde ţigareta electronică, o aprinde, trage în piept, scoate un colac de fum.

— Şi am găsit o aplicaţie mult mai folositoare pentru tehnica aceasta, continuă Vidhya Rao, aplecându-se către ea şi căutându-i privirea. Profeţia. Evident că vorbim aici despre jargonul religios. Însă eu mă refer la predicţiile

utile, bazate pe estimări extrem de competente. Astfel putem influenţa atât economia, cât şi societatea selenară. Avem trei sisteme independente. Taiyang a construit trei servere cuantice, eu am dezvoltat algoritmii. Le-am numit Cei Trei Venerabili: Fu Xi, Shennong şi Împăratul Galben. Rareori găsim puncte comune în outputurile lor, dar s-a întâmplat să fie toţi de acord în privinţa unei singure persoane. Tu.

Atitudinea lui Ariel este calmă şi elegantă – a afişat mina de mare aristocrată –, dar simte cum informaţia o străbate din inimă şi până la rădăcina părului ca un şoc electric.

— Nu prea ştiu dacă îmi convine să fiu Aleasa unei cabale formate din computere cuantice.

— Dar nu-i deloc vorba de ceva tendenţios. I-am modelat pe cei Cinci Dragoni în chip absolut natural. Familiile voastre sunt principalii formatori ai economiei şi ai politicii. Iar din familia Corta tu eşti persoana care iese în evidenţă. Singura care iese în evidenţă.

— Rafa este *bu-hwaejang.*

— Şi Lucas este puterea din umbră. Sper că ştii că se pregăteşte să preia compania. Băieţi talentaţi, nu zic nu, dar extrem de previzibili.

— Dar şi tu ai prezis că eu aş fi imprevizibilă, spune Ariel, suflând alt cerc de fum.

Pare indiferentă fără efort. Pe dinăuntru este în stare de alarmă.

— Opinia celor Trei Venerabili a fost unanimă. Cei Trei Venerabili nu sunt niciodată de acord. Am să fiu sincer cu tine, Ariel. Dorim să-ţi facem o ofertă pentru potenţialul tău.

— Nu te referi la Whitacre Goddard.

— Mă refer la o mişcare, o fantomă, o filosofie, o diversitate.

— Nu mai avem nimic de discutat dacă începi să-mi ţii teoria luptei dintre bine şi rău.

Dar micuţul *neutro* i-a captat întreaga atenţie. Curiozitatea merge mână în mână cu vanitatea.

— Mama ta a construit Luna.

Este vocea judecătoarei Reiko. Ariel nu o văzuse când a revenit în hol.

— Dar patrimoniul politic al CDS şi al celor Cinci Dragoni este de natură pur feudală. Marile Dinastii şi Casa Regală, care împart teritorii şi favoruri, pun monopol pe apă, oxigen, raţii de carbon. Vasali şi şerbi legaţi de corporaţiile care-i subvenţionează. Ca în Japonia shogunilor sau în Franţa medievală.

Reiko se aşază lângă Vidhya Rao. Ariel se simte încolţită.

— Cei Trei Venerabili au convenit că modelul acesta este nesustenabil, spune Vidhya Rao. Cei Cinci Dragoni au atins apogeul puterii lor – în ultimul trimestru, profiturile noastre le-au întrecut pe cele ale celor Cinci Dragoni pentru a treia oară la rând. Entităţile financiare, aşa cum este Whitacre Goddard, sunt în ascensiune.

Ariel se uită pătrunzător în ochii lui până când bancherul îşi fereşte privirea. Dispreţul tipic familiei Corta.

— Femeia din Hamburg, care îşi încarcă maşina la un punct de alimentare de pe stradă; fata din Accra, care îşi reîncarcă cipul avatarului ei de la tableta şcolii; băiatul din oraşul Ho Şi Min, care ascultă muzică; bărbatul din Los Angeles, care se urcă în expresul de San Francisco: toţi se alimentează cu heliu Corta.

— Foarte elocvent, *senhora* Corta.

— Ar fi şi mai elocvent în portugheză.

— Sunt convins. Însă asta nu schimbă realitatea: viitorul aparţine finanţelor. Noi suntem o economie săracă în resurse, însă bogată în energie. De aceea este evident că viitorul nostru economic depinde de bunurile digitale, imponderabile.

— Bunurile imponderabile devin ciudat de grele atunci când îţi cad în cap. Sau n-aţi învăţat nimic din cele Cinci Prăbuşiri?

— Cei Trei Venerabili…

— Noi suntem o mişcare de independenţă, intervine Nagai Reiko.

— Bineînţeles, spune Ariel, cu zâmbet de felină.

— Avem propriul nostru pavilion. Societatea Selenariană.

— Alte discuţii la nesfârşit.

— Cuvintele sunt mai eficace decât cuţitele.

— Şi aveţi nevoie de mine.

— Societatea Selenariană îşi alege membrii din toţi cei Cinci Dragoni şi din toate nivelurile societăţii.

— Şi este mult mai democratică decât Iepurele Alb, spune şi Vidhya Rao.

— Eu sunt o Corta. Noi nu avem treabă cu democraţia.

Vidhya Rao nu-şi poate ascunde repulsia. Nagai Reiko surâde.

— Mă invitaţi să intru în societatea voastră, spune Ariel.

Vidhya Rao pare sincer uluit.

— Draga mea *senhora* Corta, nu e vorba de nicio invitaţie. Noi vrem să vă *cumpărăm.*

Acum, că a făcut rost de un acoperiş deasupra capului şi are bani în pungă, Lucasinho îşi poate permite să meargă la petreceri. Iar un tânăr Corta găseşte cu uşurinţă aşa ceva. Se ia după nişte cunoştinţe ale unor cunoştinţe şi ajunge în apartamentul lui Xiaoting Sun, în Ansamblul Aquarius, nivelul 30. Veştile despre aventura lui i-au luat-o înainte. Ai plecat de la taică-tu? Vrei să zici că nu mai ai acces la reţea, la carbon, la biţişori? Unde dormi?

La Kojo Asamoah. Cât el aşteaptă să-i crească degetul. L-am salvat de la moarte. Dar nimeni nu-l ascultă, pentru că sunt mult mai curioşi să afle: *Cu ce eşti îmbrăcat?*

Xiaoting Sun a angajat-o pe Banyana Ramilepe, o DJ-iţă nouă. Mixează şi printează la cerere stări euforice, dispoziţii şi sentimente. Lucasinho se amestecă printre invitaţi, superb în costumul lui roz, inhalând empatia, admiraţia evlavioasă, veselia mai bună decât orice partidă de sex, euforia, melancolia aurită. Vreme de douăzeci de minute face dragoste profundă, foarte profundă, cu o fată din familia Budiño, scundă şi cu şolduri late. Este un înger, o zeiţă, face amor ca nimeni alta; şi el vrea să nu mai facă nimic toată viaţa decât să stea şi să se uite la ea, să stea şi

să se uite. Dar substanţele se termină şi se pomenesc amândoi că stau şi se uită unul la celălalt, iar Lucasinho îşi mai pune nişte drog în ţigara electronică. Spre sfârşitul nopţii, un băiat şi o fată îi desenează cu markerul creaturi fantastice pe costumul de urgenţă.

Nu-l însoţeşte nimeni în apartamentul lui Kojo.

În noaptea următoare merge la o altă petrecere în Orion Quadra. Aici sunt două fete, şi ele în costume de urgenţă, colorate în verde fosforescent şi cu benzi reflectorizante portocalii. Lucasinho încă încearcă să-şi aducă aminte dacă nu cumva una dintre ele fusese şi la petrecerea lui Sun, când în faţa lui apare o tânără blondă, care îl întreabă: *Îmi arăţi şi mine banii?*

Scoate bancnotele şi le răsfiră în evantai ca un scamator din colţul străzii.

Bancnote de cinci, de zece, de douăzeci, de cincizeci şi de o sută de biţişori.

În jurul lui s-a strâns lumea, bancnotele trec din mână în mână, degetele pipăie materialul.

Dacă le iau?

Dacă le rup în două?

Dacă le dau foc?

Atunci n-ar mai avea nicio valoare, spune Lucasinho. *Nu sunt asiguraţi.*

Un băiat ia o hârtie de cinci biţişori şi mâzgăleşte ceva pe ea cu pixul. Este un *moço*[55] din aceia care scot limba atunci când se concentrează. Se vede treaba că nu-i obişnuit cu scrisul.

Ce ziceţi de chestia asta?

A schimbat bancnota de Cinci în una de Cinci Milioane.

Nu contează, spune Lucasinho. Băiatul i-a mai lăsat şi un mesaj pe marginea hârtiei. Atât de urât este scris, că Lucasinho de-abia dacă-l descifrează. O adresă din Antares Quadra şi o oră.

Antares Quadra este cu opt ore în urma lui Orion, aşa că Lucasinho are vreme doar să-şi dea costumul de urgenţă la spălătorie, să doarmă puţin, să facă un duş şi să-şi

[55] Flăcău, puşti – în portugheză în original (n.tr.).

comande nişte carbohidraţi (cu plata cash). Şi imediat după asta se pomeneşte pe Vest, nivelul 97, la apus, înconjurat de oameni pe biciclete luminoase. Drumul este lung şi anevoios atunci când ascensoarele şi scările rulante nu primesc bani de hârtie. Sunt de parcurs cinci kilometri de arhitectură urbană foarte abruptă. Trebuie să coboare în zigzag pe rampe şi scări. Să facă salturi fantastice, să se avânte în zbor peste acoperişuri înalte şi să aterizeze în alei înguste; şi tot aşa, să ia curbe periculoase, să ia viteză ca să poată sări şi zbura din nou. Fără întrerupere. Se prăbuşeşte prin întuneric, ghidându-se doar după imaginile de pe lentila cu vedere nocturnă, după săgeţile luminoase vopsite pe ziduri, după felinarele de pe Antares Vest şi după fluierele care-i avertizează pe pietoni şi pe biciclişti. O mână de fată îl trage pe Lucasinho sub un portal, în timp ce se aud de nicăieri fluiere de avertizare şi două biciclete trec vâjâind pe lângă el, lăsându-i imagini remanente pe retină.

Dumnezeule, tu eşti?

Eu sunt, spune Lucasinho. A devenit vedetă. Îi cumpără o porţie de *mejadra*[56] de la o tonetă, nu pentru că fetei i-ar fi foame, ci pentru că îi cere să-i arate cum funcţionează banii lui.

Trebuie să faci toate socotelile astea în minte?

Nu-i prea greu.

Privesc amândoi cum aleargă luminile prin alei şi pe acoperişuri şi apoi coboară pe trotuare şi dispar şi reapar de sub anexe sau de după colţuri. În depărtare, pe Bulevardul Budarin, spirale luminoase se întrepătrund: bicicliştii la linia de sosire. Nu contează timpul scos. Nu contează câştigătorul. Nici măcar cursa nu contează. Doar spectacolul este important, cutezanţa, fiorii fărădelegii comise, sentimentul că ceva minunat a căzut din ceruri în placida şi convenţionala viaţă selenară.

În seara asta sunt mult mai multe costume de urgenţă în jur. Doi tipi se decorează reciproc cu vopseaua luminoasă

[56] *Mejadra* – mâncare tradiţională arăbească, cu linte galbenă şi orez (n.tr.).

folosită şi de bicicliştii din cursă. Prezenţa lui Lucasinho a adus mai multă strălucire cursei de coborâre. Două fete îşi fac loc prin mulţime. Poartă costume bărbăteşti din Europa secolului al XIX-lea: fracuri, gulere înalte pentru papion, jobene şi monocluri. Perciuni curbați şi ascuţiţi şi machiaj de vampir. Duc bastoane în mâinile înmănuşate. Avatarurile lor au formă de dragoni micuţi, unul verde, celălalt roşu. Una dintre fete îi şopteşte lui Lucasinho o adresă şi o oră. Tânărul simte cum îl trage cu dinţii de bucăţica de metal din lobul urechii. Încântătoare durere. Abena Asamoah i-a lins sângele la petrecerea dată în cinstea lui.

Pe tânăra care l-a tras din calea bicicliştilor şi care a mâncat *mejadra* împreună cu el o cheamă Pilar. Nu este din vreo familie de rang înalt, dar merge cu Lucasinho în apartamentul lui Kojo şi adoarme imediat în hamacul destinat musafirilor. Încă este lumină. Doarme şi Lucasinho până se face dimineaţă în Quadra locală şi, ca dar de despărţire, îi dă câteva brioşe.

Duce restul brioşelor din tavă la petrecerea cea nouă. Are loc în Antares Quadra, în şapte încăperi dintr-un bloc studenţesc. Îl întâmpină cele două fete de la petrecerea de cu o seară înainte. Şi acum sunt îmbrăcate tot ca doi aristocraţi tineri din secolul al XIX-lea.

Ooo, bunătăţi la cuptor! exclamă una.

Dar asta deja s-a răcit, spune cealaltă, trasând cu degetul o linie de-a lungul costumului de urgenţă al lui Lucasinho şi ţinându-i-l o clipă sub bărbie. Are buzele foarte pline şi foarte roşii. *Trebuie să facem ceva în privinţa ta.*

Îşi petrec restul nopţii machiindu-l pe Lucasinho Corta. Tânărul chicoteşte atunci când fetele îl despoaie, dar este suficient de vanitos să se bucure de această expunere a trupului său superb.

Vezi tu, nu contează cu cine faci sex.

Eşti bisexual, eşti polivalent, eşti normal.

Contează cine eşti tu.

Ce eşti tu.

Îl fardează, îl cosmetizează, îi schimbă pieptănătura, îi fac tatuaje temporare, se joacă cu piercingurile lui, îl costumează. Cu haine din toate timpurile şi de nicăieri; invenţii ale studenţilor de la facultatea de modă; haine pentru toate sexele şi pentru niciunul.

Ăsta eşti tu.

O rochie din lamé auriu din anii optzeci, strânsă pe talie, cu mâneci bufante până la cot şi apoi foarte strâmte şi cu pernuţe la umeri. Dresuri şi pantofi roşii cu toc.

Indiscutabil, tu eşti.

Ceilalţi dau aprobator din cap şi îşi manifestă încântarea prin vorbe şi interjecţii. La început, Lucasinho a crezut că ajunsese la un bal mascat: fuste cu turnuri scurte şi tutuuri; oglinzi şi colivii împletite în păr; pălării şi tocuri înalte; dresuri din dantelă şi piele; costume mulate şi genunchiere. Toată lumea fardată impecabil într-o sută de feluri diferite. Şi apoi a înţeles că se află într-o subcultură, unde fiecare persoană reprezintă, la rândul ei, câte o altă subcultură.

Un băiat are o oglindă în geantă, în chip de accesoriu al epocii, iar Lucasinho i-o cere ca să vadă cum arată acum. Uluitor. Nu este fată, nu este travestit. Este doar un *moço* în rochie. Părul de pe frunte i-a fost pieptănat pe spate, tapat şi dat cu mult gel. Fardul de obraz i-a transformat pometţii în două stilete, iar fardul de pleoape i-a transformat ochii în doi asasini întunecaţi. Se mişcă pe tocuri ca un ninja. Nu este fată, dar nici băiat nu prea este.

Cred că-i place, comentează Joben-şi-Monoclu.

Cred că a înţeles cine este, spune Papion-şi-Baston.

Îl abordează o fată: *Hei, tu eşti Lucasinho Corta, faină rochie, arată-mi şi mie bancnotele.* Şi-i mai spune: *Vrei să mergi la o petrecere?*

Unde?

Îi dă adresa şi, de-abia după ce se întoarce singur în apartamentul lui Kojo, Lucasinho îşi dă seama că locul cu pricina este în Twé, capitala familiei Asamoah şi Abena Asamoah ar putea fi acolo. Şi ce îşi doreşte el, ce îşi doreşte el cu adevărat este fata care i-a făcut piercingul în

ureche.

— Ce încăpere stranie! observă muzicianul.

Lucas stă pe canapea. În cameră nu se mai află nicio altă piesă de mobilier, cu excepţia unui scaun aşezat cu faţa la canapeaua asta.

— Are o acustică perfectă. A fost concepută special pentru mine, dar îţi vei da seama şi tu că nu ai mai întâlnit o acustică atât de bună.

— Unde să…

Lucas îi arată scaunul din mijlocul camerei.

— Vocea ta, spune muzicianul.

— Da, zice Lucas încet şi fără să accentueze cuvântul care umple încăperea.

Se îndoieşte că ar mai exista în cele două lumi vreo altă cameră acustică atât de perfectă. A adus ingineri de sunet din Suedia ca să o construiască. Lui Lucas îi place nespus de mult discreţia ei. În pereţii cu mici caneluri sunt ascunse alte miracole sonice; la fel şi sub podeaua neagră, din material absorbant; la fel şi în tavanul remodelabil. Această cameră acustică este unicul său viciu, aşa crede Lucas. Încearcă să-şi stăpânească emoţia atunci când îl vede pe muzician că îşi scoate chitara din cutie. Acesta este un experiment. Nu a mai testat camera aceasta cu muzică live.

— Dacă nu te superi, spune Lucas, făcând un semn din cap spre cutia rămasă pe podea. Va interfera cu forma undelor sonore.

Odată cutia îndepărtată, muzicianul se apleacă asupra chitarei, ciupeşte corzile şi scoate un acord blând. Lucas are impresia că sunetul este viu.

— Ar trebui să stai în locul meu ca să-ţi dai şi tu seama cum se aude. Dar, în cazul ăsta, cine ar mai cânta la chitară?

Chitaristul îşi pune mâinile pe cutia din lemn a instrumentului ca să se odihnească.

— Ce doriţi să ascultaţi?

— La petrecere ţi-am cerut să cânţi un anume cântec.

Preferatul mamei.

— *Aguas de Marco.*

— Cântă-mi-l!

Degetele plutesc peste corpul instrumentului. Câte o coardă pentru fiecare cuvânt. Vocea tânărului nu este nici cea mai puternică şi nici cea mai cultivată din câte a auzit Lucas. Este mai degrabă o şoaptă tainică, de parcă omul ar cânta doar pentru sine. Un dialog intim între interpret şi chitara lui. Voce şi acorduri în sincope ritmice; între ele doar conversaţia: corzi şi versuri. Lucas începe să gâfâie. Toate simţurile lui sunt acordate la fel de precis ca şi corzile chitarei, sunt vii, armonice, concentrate asupra chitaristului şi asupra cântecului. Iată esenţa sentimentului de *saudade.* Iată tainele sfinte. Încăperea aceasta este biserica lui, este singurul *tereiro*[57] la care se închină. Este încununarea tuturor speranţelor lui.

Jorge, chitaristul, termină cântecul. Lucas îşi recapătă stăpânirea de sine.

— *Eu Vim da Bahia?* întreabă el.

Acesta este un cântec vechi al lui João Gilberto, cu acorduri descendente extrem de grele şi o sfâşietoare schimbare de tonalitate. Jorge dă din cap. Îl ştie. *Lua de São Jorge. Nada Sera Como Antes. Cravo e Canela*[58]*.* Toate cântecele vechi luate de mama lui din înverzita Brazilie şi aduse pe Lună. Cântecele copilăriei lui, cântecele golfurilor şi ale colinelor şi ale apusurilor de soare pe care nu la va vedea vreodată. Germeni de frumuseţe, puternici şi trişti, purtaţi în inimă în iadul acesta verde al Lunii. De foarte tânăr şi-a dat seama Lucas Corta că trăieşte în iad. Iar unica metodă prin care poţi transforma iadul, prin care îi poţi chiar supravieţui, este să îl guvernezi.

Pe obrazul lui Lucas se prelinge o lacrimă.

Se termină şi cântecul *Por Toda a Minha Vida*[59]*.* Lucas nu scoate niciun cuvânt. Nu face nicio mişcare. Lasă timp

---

57 Altar – în portugheză în original (n.tr.).

58 „Eu vin din Bahia”; „Luna Sfântului Jorge”; „Nimic nu va mai fi ca înainte”: „Cuişoare şi scorţişoară” – în portugheză în original (n.tr.).

59 „Toată viaţa mea” – în portugheză în original (n.tr.).

emoţiilor să se domolească.

— Îţi mulţumesc, spune el în cele din urmă. Cânţi foarte frumos.

Trimite cu gândul onorariul la avatarul lui Jorge.

— Este mai mult decât ne-am înţeles.

— De când se supără un muzician că primeşte prea mulţi bani?

Jorge îşi pune chitara în cutie. Lucas observă grija şi dragostea cu care manevrează instrumentul, cu care şterge corzile de transpiraţia de pe mâinile lui, cu care suflă praful de sub capătul grifului. Ca şi cum ar pregăti un copil de culcare.

— Camera aceasta este prea bună pentru mine, spune Jorge.

— Camera aceasta a fost făcută special pentru tine, spune Lucas. Mai vino. Săptămâna viitoare. Te rog!

— Pentru atâţia bani, nu trebuie decât să fluieraţi şi voi veni.

— Nu mă ispiti!

Şi gata: licărul unui zâmbet, scânteia schimbului de priviri.

— Este minunat să aflu că există cineva care îi apreciază pe clasici, spune Jorge.

— Este minunat să aflu că există cineva care îi înţelege, îi răspunde Lucas.

Jorge se ridică să plece. Toquinho deschide uşa de la camera acustică. Chiar şi paşii lui stinşi, chiar şi scârţâitul cutiei în care se află chitara – toate sună perfect.

Raze groase de lumină cad peste cele două siluete care se luptă. Sala Cavalerilor este un tunel în care soarele a înălţat pilaştri din lumină şi praf. Cei doi oameni – unul înalt, celălalt scund – fandează şi dansează, fentează şi atacă, se mişcă desculţi pe podeaua din material absorbant, acum luminată, acum în umbre. Lupta lor are graţia şi farmecul unui balet. Rachel Mackenzie îi urmăreşte din loja micuţă a spectatorilor, situată lângă uşă. Robson este rapid şi îndrăzneţ, dar nu are decât

unsprezece ani, în vreme ce Hadley Mackenzie este un bărbat în toată firea.

Pe Lună nu există legi, ci doar consens, iar prin consens este interzisă folosirea armelor cu proiectile. Gloanţele nu sunt compatibile cu mediile presurizate şi cu mecanismele complexe. În concluzie, nu au rămas decât cuţitele, bâtele, frânghiile şi otrăvurile lente, acestea din urmă reprezentând corespondentul găsit de familia Asamoah pentru armele biologice. Acestea sunt uneltele violenţei pe Lună. Luptele se poartă corp la corp şi durează puţin. Lui Rachel nu-i place să-l vadă pe Robson în Sala Cavalerilor. Şi mai puţin îi plac pasiunea şi talentul lui pentru tehnicile predate de Hadley. Dar cel mai tare detestă faptul că povestea asta este necesară. Cei Cinci Dragoni nu au linişte în privinţa siguranţei averilor lor. Hadley este duelistul familiei. Prin Crucible se zvoneşte că Robert Mackenzie a ordonat ca ambiţiile lui Jade Sun să fie ţinute în frâu şi din linia de succesiune să facă parte doar persoane cu sânge Mackenzie. Nu există niciun alt bărbat mai bine pregătit care să-l înveţe pe Robson lupta cu cuţitul, dar Rachel şi-ar dori ca între cei doi să existe şi o altă legătură mai profundă. Orice sport – căci, uite, tatăl lui este pasionat până la obsesie de handbal – i-ar dezvolta sănătatea şi spiritul lui Robson şi l-ar forma aşa cum se cuvine.

Îşi priveşte fiul: subţire, dar energic, aşa cum este cuţitul din mâna lui. Pantalonii de antrenament atârnă pe şoldurile lui micuţe. Pieptul îngust palpită, dar privirea calmă cuprinde tot ce se află în sala cea lungă. Un ţipăt. Robson face o fandare, urmată de o lovitură fulgerătoare din stânga sus până în dreapta jos. Ţinteşte ochii, gâtul. Hadley face o eschivă, intră pe sub cuţit şi-i răsuceşte braţul. Robson ţipă de durere. Scapă cuţitul din mână. Hadley îl prinde înainte de a atinge podeaua. O altă răsucire şi o piedică pe la spate îl pun pe Robson la pământ. Hadley apropie cuţitele de gâtul lui Robson.

— Nu!

Lamele se opresc la un milimetru de pielea cafenie a

băiatului. O picătură de sudoare cade de pe fruntea lui Hadley până în ochii lui Robson. Hadley rânjeşte. Nici măcar nu a auzit strigătul lui Rachel. Nu i-a oprit mâna. Nu sunt decât ei doi aici. Nu mai există nimic altceva. Aceasta este intimitatea violenţei.

— Ce zice regula, Robbo? Dacă iei cuţitul adversarului tău…

— Trebuie să ucizi cu el.

— De data asta, doar de data asta, îţi cruţ viaţa. Acum spune-mi, ce ai învăţat?

— Că nu trebuie să pierd cuţitul.

— Nu trebuie să-i dai niciodată drumul din mână. Foloseşte-te de armele lor ca să-i învingi, spune o voce din uşă.

Rachel nu auzise când a intrat Duncan. Tatăl ei a împlinit de curând şaizeci de ani, dar are energia şi ţinuta unui bărbat cu douăzeci de ani mai tânăr. Este îmbrăcat cu un costum cenuşiu, la un singur rând, impecabil croit, dar foarte simplu. Esperance, avatarul său, are forma unei sfere argintii, pe suprafaţa căreia trec unde de lichid. Nimic din minimalismul şi modestia îndelung exersate ale lui Duncan Mackenzie nu ar sugera faptul că este CEO al companiei Mackenzie Metals. Şi totuşi întreaga atitudine a lui Duncan Mackenzie îi divulgă statutul.

— E bun? întreabă Duncan Mackenzie.

— Şi pe tine te-ar face bucăţi, răspunde Hadley.

Zâmbetul lui Duncan Mackenzie este strâmb. Este acru.

— Adu-l la mine, Rachel, spune el. Vreau să-i prezint pe cineva.

— Trebuie să facă duş mai întâi, se opune Rachel.

— Adu-l la mine, Rachel! repetă Duncan Mackenzie.

Robson se uită la mama lui. Aceasta încuviinţează cu un gest din cap. Hadley ridică cuţitul: aşa salută luptătorii.

Pe Rachel Mackenzie a dezgustat-o dintotdeauna unchiul ei, Bryce. Robert este o sperietoare, dar Bryce Mackenzie, directorul financiar, este un monstru. Este uriaş. Înalt chiar şi după normele celei de-a doua generaţii pe lună. Gravitaţia de aici i-a permis să se îngraşe cumplit

de mult. Este un colos cât un munte, care se ţine pe picioare bizar de micuţe. Nu pare gras. Ci imens. Şi se mişcă cu sprinteneala şi gingăşia de care dau adesea dovadă oamenii foarte mari.

Bryce Mackenzie îl studiază pe Robson din cap şi până în picioare. S-ar zice că admiră o sculptură. S-ar zice că analizează un registru contabil.

— Ce băiat drăguţ!

Un tânăr adoptat de Bryce le aduce ceai de mentă. Ritualul este următorul: Bryce Mackenzie îşi găseşte băieţi la vârsta pubertăţii şi îi adoptă, iar mai târziu le găseşte de lucru în cadrul companiei. Mulţi dintre aceştia s-au căsătorit cu membri ai familiei, alţii s-au căsătorit în afara ei, câţiva au devenit părinţi. Bryce ţine legătura cu foştii lui amanţi şi îi sprijină cu generozitate. Nu a existat niciodată vreun scandal. Bryce este prea conştiincios ca să dea naştere la aşa ceva. Tânărul care le serveşte ceaiul este în prezent unul dintre cei trei amorezi la dispoziţia lui Bryce. Degetele lor se ating pe paharul cu ceai. O privire, un zâmbet. Rachel şi-l imaginează deasupra lui Bryce, deasupra colosului de Bryce. Călărindu-l, călărindu-l. Cu fesele săltând puternic.

— Robson, fă cunoştinţă cu viitorul tău soţ, spune Duncan.

Rachel cască ochii.

— Îl cheamă Hoang Lam Hung.

Bărbat în toată firea, bine clădit, de douăzeci şi nouă, poate treizeci de ani.

— Unul dintre băieţii tăi, scrâşneşte Rachel.

Bryce strânge ofensat din buzele moi şi umflate.

— Rachel, o avertizează Duncan.

Pe Hung pare să nu-l atingă insulta, deşi gura i se boţeşte rănită.

— Acesta este *nikah*-ul.

Bryce aruncă contractul tipărit peste masă. Apare o inteligenţă artificială specializată în drept, care sintetizează documentul pe puncte.

— Cred că glumeşti! spune Rachel Mackenzie.

— Este forma standard. Fără probleme, fără surprize, o asigură Bryce.

— Pe Robson l-ai întrebat ce îşi doreşte? insistă Rachel.

— Tata vrea să fie aşa, spune Duncan Mackenzie.

— Ce spui? îşi întreabă Rachel propriul tată.

Îşi doreşte să nu şi-l fi imaginat pe tânăr făcând amor cu Bryce. Acum îi trec prin faţa ochilor scene atât de scârboase, că trebuie să-şi acopere gura cu mâinile.

— Este contractul standard, aşa cum zice şi Bryce.

— Am nevoie de o zi sau două ca să mă gândesc.

— Ce e de gândit? spune Bryce.

Rachel este neputincioasă. Voinţa lui Robert Mackenzie guvernează Crucible, iar ea se află în raza de acţiune a puterii lui. Nu există nimeni la care să poată apela. Jade Sun este mereu de partea soţului său. Indiferent dacă Hung este un bărbat blând sau crud, căsătoria aceasta îl face pe Robson prizonier al familiei Mackenzie.

Duncan scoate capacul stiloului. Cameny îi arată pe contractul virtual locul destinat semnăturii digitale.

— N-am să ţi-o iert niciodată, Bryce!

— Am luat notă, Rachel.

I-ar putea scoate ochii doar din două împunsături hotărâte cu stiloul. Dar semnează, iar Cameny îi introduce yinul. Gata.

— Robson, du-te la soţul tău! spune Duncan.

Hung îl aşteaptă cu braţele deschise. Rachel se lasă în genunchi şi îşi îmbrăţişează fiul.

— Te iubesc, Robbo. O să te iubesc toată viaţa mea şi n-o să las pe nimeni să-ţi facă vreun rău. Îţi jur!

Îl ia de mână şi îl conduce în cealaltă parte a încăperii. Din trei paşi, i se schimbă întreaga lume: fiul ei devine soţul cuiva. Rachel se apropie de Hung şi îi şopteşte suficient de tare ca să fie auzită şi de ceilalţi.

— Dacă îi faci vreun rău, dacă îl atingi fie doar şi cu un singur deget, am să te ucid pe tine şi pe toţi pe care i-ai iubit vreodată. Crede-mă că nu glumesc.

Rachel spune cuvintele astea la urechea lui Hung, dar are ochii aţintiţi asupra lui Bryce. Şi încă o dată, Bryce

strâmbă nemulţumit din gura lui umedă şi umflată.

— Voi avea grijă de el, doamnă Mackenzie.

— Voi avea eu grijă să fie aşa.

Hung pune mâna pe umărul lui Robson. Lui Rachel îi vine să-i rupă fiecare deget pe rând. Îl plesneşte peste încheietură şi îi îndepărtează braţul de fiul ei.

— Ţi-am spus să nu-l atingi.

Acum braţul ei este atins de cineva: tatăl ei.

— Haide, Rachel.

Uşa biroului se deschide şi intră doi dintre bodyguarzii lui Duncan.

— Dar ce crezi că am să fac, tată?

— Haide, Rachel!

Rachel Mackenzie îşi sărută fiul, apoi se întoarce cu spatele – foarte repede se întoarce, ca să nu-i poată vedea nimeni chipul. Niciodată, dar absolut niciodată nu le va permite unchiului, tatălui, bunicului ei să vadă urmele cuielor pe care i le-au bătut în inimă.

— Mami, ce se întâmplă?

Uşa se încuie în urma ei, dar încă mai aude ţipetele lui Robson.

— Ce se întâmplă? Mi-e frică! Mi-e frică!

Foloseşte-te de armele lor ca să-i învingi, spusese tatăl ei.

Ecluza este încăpătoare, a fost concepută pentru maşini de teren şi autobuze, dar Marina tot simte cum o sugrumă un acces de claustrofobie atunci când se vede închisă înăuntru. Cât se depresurizează ecluza, Marina se uită cu atenţie în jur. Observaţia minuţioasă este felul în care ea reuşeşte să-şi înfrângă spaima de spaţiile închise. Se lasă în seama senzorialului. Crănţănitul fin al prafului sub tălpi. Şuieratul tot mai stins al aerului evacuat. Felul cum *sasuit*-ul i se strânge pe trup când se adaptează la vid. Imaginea avatarurilor de pe umerii colegilor ei. Ar trebui să poarte şi ele *sasuit*-uri virtuale.

José, Saadia, Thandeka, Patience. Oleg a murit. Fizica l-a ucis. A confundat greutatea cu masa, viteza cu impulsul.

Greşeală de Joe Moonbeam. A crezut că poate opri cu o singură mână platforma de încărcare. Impulsul i-a împins în piept oasele de la mâna întinsă. Iar oasele i-au perforat inima.

Oleg. Blake, din Bairro Alto. În scurta perioadă pe Lună, Marina a pierdut tot atâţia oameni ca în toţi anii petrecuţi pe Pământ. Moartea lui Oleg a adâncit prăpastia dintre ea şi camarazii ei. Jose nici nu-i mai vorbeşte. Marina ştie că toţi o acuză pe ea. Ea este piaza rea, ea este cobea, ea este magnetul care atrage ghinionul. Aude tot mai des un cuvânt nou din dialectul selenar: *apatoo.* Discordie. Luna este mama vrăjilor şi a superstiţiilor.

Marinei nu-i iese din minte Cursa. Nu înţelege cum au dispărut orele şi kilometri. Nu înţelege cum a putut fi captivată de ceva atât de iraţional. Doar adrenalină şi endorfine, nimic mai mult. Însă atunci când stă lungită în pat, încă simte ritmul în picioare, încă aude bătăile ca de inimă ale tobelor. De-abia aşteaptă să se întoarcă. Data viitoare îşi va picta întregul corp.

Lumini roşii. Rotative. *Ecluza e depresurizată,* o anunţă Hetty. Apoi, împreună cu celelalte avataruri, îşi pierde conturul, devin toate nişte pete verzi care plutesc deasupra stăpânilor lor. Verde este culoarea sistemelor funcţionale. Galbenul este culoarea de alertă: rezerva de aer, baterii, mediu. Roşul este pentru pericol. Roşu intermitent înseamnă pericol extrem, risc de moarte iminentă. Alb înseamnă moarte.

— Apelul, spune Carlinhos.

Marina îşi rosteşte numele, împreună cu exerciţiul de dicţie care trebuie să demonstreze că nu este afectată de lipsa de oxigen.

— Recepţionat, se mai grăbeşte să adauge.

Bine că şi-a adus aminte.

— Se deschide uşa ecluzei, îi anunţă Carlinhos.

Sasuit-ul lui este un mozaic multicolor de abţibilduri, logouri şi insigne, dar pe spate are chipul lui Ogun, São Jorge, *orixa* lui personală. Pe peretele de lângă uşă este efigia Doamnei Luna. Chipul i-a fost tocit de atingerea a

mii de degete înmănuşate. O ating ca să le poarte noroc. O ating ca să-i ferească de moarte.

— Aceasta este Dona Luna. Mai uscată decât deşertul cel mai uscat, mai fierbinte decât jungla cea mai fierbinte, mai rece decât o mie de kilometri de gheaţă polară. Este reprezentarea tuturor infernelor pe care şi le-au imaginat vreodată oamenii. Cunoaşte o mie de metode prin care să vă omoare. Şi aşa va face dacă nu o veţi respecta. Vă va ucide fără să stea pe gânduri. Vă va ucide fără milă.

Unul câte unul, Jo Moonbeam-ii se aşază la rând ca să o atingă pe Dona Luna. Deşerturi, jungle, gheţuri polare: Carlinhos nu a cunoscut realităţile exprimate de cuvintele astea, îşi spune Marina. În gura lui sună ca o mantră veche. Rugăciunea *dusterului.* Marina îşi trece degetele peste icoana cu chipul Doamnei Luna.

Simte prin tălpile ghetelor trepidaţia uşii care se deschide spre o privelişte cenuşie şi urâtă: maşini de teren, boţi industriali, turnuri de comunicaţii, coarnele BALTRAN-ului. Echipamente dezafectate, echipamente stricate, echipamente în curs de reparare. Un extractor mult prea înalt chiar şi pentru ecluza aceasta uriaşă, izolat prin lanţuri cu semnalizatoare galbene: ca un pom de Crăciun din lumini şi faruri. Şiruri de panouri solare, rotindu-se agale. Nişte coline în depărtare. Suprafaţa lunii este un morman de gunoi cenuşiu.

— Să facem câţiva paşi, spune Carlinhos şi îşi conduce detaşamentul pe rampă.

Marina păşeşte pe suprafaţa Lunii. Nu există nicio tranziţie, niciun prag între interior şi ce o aşteaptă afară, nici măcar vreo senzaţie anume dată de suprafaţa stearpă şi cerul gol. Orizontul este curbat. Carlinhos îşi conduce oamenii la o galerie de ocol, marcată prin lumini intermitente. Sute de Jo Moonbeam au păşit pe drumul acesta, urme de ghete peste alte urme de ghete peste alte urme de ghete. Pretutindeni numai urme de ghete, urme de roţi, urme discrete de roboţi. Regolitul este ca un pergament pe care se disting urmele fiecărui drum făcut pe el. Şi e foarte urât. Aidoma unui copil care a pus prima

oară mâna pe un binoclu, Marina se uită curioasă la King Dong: un falus gigantic de iască, de o sută de kilometri, plin cu urme de paşi şi de roţi, care intră în Mare Imbrium. Pe acolo au călcat lucrătorii cu prea mult timp liber la dispoziţie. Şi în urmă cu cincisprezece ani, zona era la fel de brăzdată de urmele încrucişate ale misiunilor care au trecut pe acolo.

Marina ridică ochii. Şi se opreşte. Nu mai lasă urme pe regolit.

O jumătate de Pământ se înalţă deasupra Mării Fecundităţii. Niciodată nu a mai văzut Marina ceva mai albastru, ceva mai curat. Atlanticul domină emisfera vizibilă. Identifică zona vestică a Africii, cornul Braziliei. Vede turbioanele furtunilor, aspirate de bazinul Caraibilor, unde se transformă în fiare şi monştri şi, duse de Curentul Golfului, pornesc în spirale către Europa. Uraganul cuprinde linia estică. Marina îi desluşeşte cu uşurinţă structura elicoidală, punctul ochiului. Albastru şi alb. Nici urmă de verde, dar ea nu a văzut niciodată ceva mai însufleţit. Când era pe staţia orbitală, s-a uitat în jos la Pământ şi s-a minunat de splendoarea lui. Cursa norilor, rotirea planetei, răsăritul soarelui pe marginea lumii. În prima jumătate a drumului pe orbită văzuse cum Pământul se micşorează; în a doua jumătate a văzut cum creşte Luna. Marina nu s-a mai uitat niciodată la Pământ de pe Lună. Ocupă tot cerul această planetă Pământ; e mult mai mare decât şi-a imaginat ea vreodată şi atât de departe. Strălucitoare, gânditoare şi tristă, inaccesibilă şi intangibilă. Mesajele Marinei ajung la familia ei într-o secundă şi jumătate. Iar Pământul îi răspunde: aici este căminul tău, iar tu eşti departe de el.

— Ai de gând să stai acolo toată ziua? se aude vocea iritată a lui Carlinhos pe canalul personal de recepţie al Marinei şi ea îşi dă seama, cu surpriză şi ruşine, că toată lumea s-a întors la uşă, în timp ce ea a rămas ca proasta cu ochii la Pământ.

Altă deosebire. De pe staţie se uitase mereu în jos. De pe Lună, Pământul este mereu deasupra.

— Cât timp am stat acolo? îl întreabă ea pe Carlinhos, aşteptând represurizarea ecluzei.

— Zece minute, răspunde el.

Aeratoarele curăţă praful de pe *sasuit*-uri.

— Şi eu am păţit la fel prima oară când am ieşit la suprafaţă, continuă Carlinhos. Am stat şi m-am holbat până când São Jorge m-a avertizat că rămân fără oxigen. Niciodată n-am mai văzut ceva asemănător. Heitor Pereira era cu mine. Iar primele cuvinte pe care le-am spus au fost: „Cine a pus chestia aia acolo?”

Carlinhos îşi desface casca. Peste câteva secunde îi vor auzi şi ceilalţi ce vorbesc, aşa că Marina se grăbeşte să-l întrebe:

— Acum ce facem?

— Acum, spune Carlinhos Corta, bem ceva.

— Te-a atins?

Micuţul rover aleargă din răsputeri peste Oceanus Procellarum[60]. Se izbeşte cu viteză mare de fiecare piatră, saltă în aer, aterizează apoi în nori de praf. Accelerează şi mai tare, aruncând în urma roţilor trombe mari de colb selenar. Chiar dacă au hamurile de siguranţă puse, cei doi pasageri sunt zgâlţâiţi, zdruncinaţi puternic, aruncaţi în toate direcţiile. Rachel Mackenzie accelerează dincolo de limita prudenţei.

O urmăresc oamenii de la Mackenzie Metals.

— Ţi-a făcut ceva? întreabă din nou Rachel Mackenzie peste scâncetul motoarelor şi scârţâitul suspensiilor.

Robson clatină din cap.

— Nu. A fost foarte drăguţ. Mi-a dat să mănânc şi mi-a povestit despre familia lui. După aia m-a învăţat nişte trucuri cu cărţile. O să ţi le arăt şi ţie. Sunt bune.

Şi băiatul vrea să bage mâna în buzunarul *sasuit*-ului.

— Când ajungem, îi spune Rachel.

A crezut că o să aibă mai mult timp la dispoziţie. Îşi ţesuse cu mare grijă planul. Înscenările şi minciunile constituiau un talent aparte al femeilor Mackenzie.

[60] Oceanul Furtunilor (n.tr.).

Cameny rezervase un vagon spre Meridian. Rachel intrase în programul ecluzei şi crease iluzia că două persoane ar fi ieşit de acolo. Robert Mackenzie oprise vagonul cu o telecomandă când nu parcursese nici douăzeci de kilometri. În acelaşi timp, două rovere porniseră din Crucible în direcţii opuse. Prima o luase pe drumul evident, spre nord-est, până la centrul de date Taiyang, din Rimae Maestlin[61]. Era logic ca pe aici s-o apuce cineva care dorea să scape; familia Sun se încăpăţâna să nu se implice în conflictele dintre dinastiile selenare. Casa Sun nu se temea de furia lui Robert Mackenzie.

Însă Rachel o apucase pe drumul iraţional. Pare că se îndreaptă spre sud-est, către vechea linie de transport mărfuri. De-a lungul şinelor sunt înşirate centrale electrice şi depozite de provizii. Vechea tradiţie – veche după standardele selenare – spune că membrii familiei Voronţov trebuie să oprească trenul pentru oricine le face semne de pe şine. Mai departe totul se poate negocia, dar acest obicei de a acorda sprijin celor care îl cer rezistă în timp. Duncan Mackenzie va fi angajat deja firme private de securitate care să aştepte trenurile în toate gările principale: Meridian, Regina Sudului, Hadley. Însă nu într-acolo se îndreaptă Rachel Mackenzie. Nici nu a luat trenul.

Roverul nu are geamuri, este lipsit de aer, nepresurizat, şi are prea puţine comenzi pe lângă transmisie şi motor. Toate celelalte au fost dezactivate de pe roverul acesta şi de pe celălalt – momeala, trimisă în direcţie opusă. Rachel a fost dintotdeauna un programator de excepţie. Deşi familia ei nu i-a apreciat niciodată acest talent. Nu i-a apreciat niciun talent. Destinaţia ei reală este releul izolat BALTRAN de la Flamsteed. La început a avut un avantaj, însă acum rovere, aparţinând companiei Mackenzie Metals, se apropie de ea dinspre minele de la sud şi de la est. A micşorat până la şoaptă volumul lui Cameny: nu vrea să-şi facă cunoscută poziţia prin reţea. Speră că urmăritorii vor încerca să-i taie drumul la calea ferată. Durata călătoriilor poate fi calculată cu precizie extremă.

[61] Craterul Maestlin (n.tr.).

Ecuaţiile sunt clare şi fără greşeală. Dacă vor presupune că se îndreaptă către releu, atunci o vor prinde. Dacă vor crede că se îndreaptă spre linia principală, atunci va scăpa. Însă pentru asta este nevoită să intre în reţea, şi aşa toţi cei de pe Lună îi vor afla poziţia.

— Ajungem curând, îi spune Rachel Mackenzie fiului său.

Uită-te la el cum stă cuminte în vehiculul de teren, îmbrăcat în *sasuit,* cu hamul de siguranţă cuplat şi cu genunchii lipiţi de ai ei: doar uită-te la el. Vizorul căştii îi acoperă părul, forma chipului şi atrage întreaga atenţie asupra ochilor – ochii lui mari şi verzi. Nu există nimic mai frumos – nici lumea aceasta cenuşie, nici lumea aceea albastră şi mare de dincolo de orizont – decât lumea din ochii aceştia.

— Trebuie să vorbesc cu cineva. Am s-o activez pe Cameny, dar te rog să nu te conectezi la Joker. Nu încă.

Simte prin tot trupul cum reintră Cameny în reţea: ca şi cum ar respira din adâncul plămânilor.

Avatarul lui Ariel Corta îi preia apelul. Apoi apare şi Ariel în lentila lui Rachel.

— Rachel, care-i problema?

Totul este impecabil la Ariel: rochia, părul, tenul, machiajul. Rachel a considerat-o mereu pe cumnata ei o snoabă distantă şi carieristă. Însă este suficient de sinceră ca să-şi recunoască invidia – brazilienii ăştia au parte de toate calităţile. Ariel i-a învins de multe ori familia în instanţă, însă acum are nevoie de ea.

Rachel îi povesteşte pe scurt împrejurările care au determinat-o să fugă de acasă. Cameny prezintă *nikah*-ul.

— O clipă, te rog!

Beijaflor o înlocuieşte câteva clipe pe Ariel. Apoi aceasta reapare.

— Este un contract standard de căsătorie prin care nepotul meu este obligat la un mariaj de zece ani cu Hoang Lam Hung. Este destul de solid.

— Desfă-l!

— Contractul este legal şi obligatoriu. Îndatoririle sunt

foarte clare. Nu există nicio clauză care să mă ajute să-l pot elibera pe Robson. Dar pot să anulez contractul.

— Anulează-l! Nu are decât unsprezece ani. M-au obligat să-l semnez.

— Din punct de vedere legal, nu există nicio limită de vârstă pentru căsătorie. Dacă mi-aş baza pledoaria pe faptul că aţi fost constrânşi să acceptaţi, nu m-ar asculta nimeni. Aşa este sistemul nostru legal. Aşa că va trebui să demonstrez că, din moment ce înainte de semnarea clauzei de activităţi sexuale nu l-ai consultat pe Robson în privinţa preferinţelor sale, tu ai încălcat contractul de părinte pe care îl ai cu el. Iar prin asta *nikah*-ul va fi anulat. Vezi bine că nu voi pleda în favoarea ta, ci în favoarea lui Robson şi împotriva ta. Voi încerca să demonstrez că eşti o mamă rea. După standardele stabilite de Lucreţia Borgia. Pe de altă parte însă, prin faptul că te-ai hotărât să-l ajuţi să scape, ai devenit o mamă bună. Este un cerc vicios.

— Nu-mi pasă cât de urât mă prezinţi.

Dar oare o vede ea acum pe Ariel Corta, pe Ariel Corta cea perfectă, cum schiţează un zâmbet în colţul gurii?

— Vorbim despre multă mizerie.

— Familia Mackenzie şi-a făcut averea din mizerie.

— La fel şi noi. Robson trebuie să mă angajeze şi să semneze un contract. Îţi mai spun o dată: doar un părinte bun l-ar sfătui să mă angajeze. Şi te anunţ, la modul neoficial, că procesul acesta va duce la un conflict deschis între familiile noastre. Este o declaraţie de război.

— Ar fi o declaraţie de război dacă ar afla Rafa că i-am lăsat să mi-l ia pe Robson fără să mă opun. În cazul ăsta ar distruge Crucible cu mâinile lui goale ca să-l poată recupera.

Ariel Corta dă din cap.

— Nu-mi vine în minte vreo altă situaţie mai ingrată. Parcă bunicul tău ar fi ales dinadins să ne provoace în cel mai dezgustător mod cu putinţă.

Roverul se zguduie brusc. Hamul de siguranţă plesneşte. Şi altă zguduitură. Ceva se izbeşte încontinuu de rover. Rachel simte vibraţiile frezelor. Vehiculul încetineşte.

— Ce se întâmplă? întreabă Ariel Corta.

Pe chipul perfect machiat se citeşte îngrijorarea.

— Cameny, arată-mi! strigă Rachel.

— Îl anunţ pe Rafa, spune Ariel.

Cameny pune pe lentila lui Rachel imaginile surprinse de camerele exterioare. Drona de mentenanţă se ţine după vehiculul de teren ca un coşmar. Manipulatoarele şi lamele ciopârţesc cablurile şi conductorii electrici. Roverul încetineşte după ce drona îi retează încă o baterie. Cum de a ajuns aici? De unde a venit? Cameny roteşte camerele: la nici două sute de metri distanţă se vede un desiş de panouri solare din care ies stâlpii de la BALTRAN. Acesta este răspunsul: familia ei a modificat funcţia dronei de mentenanţă a releului.

Însă rudele ei au uitat că roverul acesta este un model depresurizat. În *sasuit*-uri, două sute de metri de vid reprezintă o plimbare de voie.

Rachel pune mâna pe genunchiul lui Robson. Băiatul tresare; are ochii mari de spaimă.

— Când spun „haide”, vii după mine. Trebuie să facem pe jos restul drumului.

Cu un bubuit puternic, roverul se răstoarnă pe o parte. Rachel este împinsă cu forţă în hamul de siguranţă. Vehiculul este culcat într-o poziţie anormală. Drona i-a tăiat una dintre roţi. Iar acum distruge şi ultima cameră.

— Robson, iubitule, hai!

Trapa se deschide. Praf, coline şi cerul plat şi negru. Rachel se apucă de o margine a trapei şi se împinge afară. Sare pe regolit, o ia la fugă. Se uită în spate şi îl vede pe Robson care aterizează uşor ca un colibri şi începe să alerge. Drona planează deasupra roverului distrus. Rachel se gândeşte la Robert Mackenzie. Îşi spune că este ca un cancer.

Acum drona se ridică din nou. Îşi desface lamele şi degetele lungi şi ascuţite din plastic. Porneşte după ea. Nu are viteză prea mare, dar nu se abate de la drum. Mai sunt nişte lucruri pe care Rachel trebuie să le facă înainte să ajungă la adăpost împreună cu fiul ei.

— Robson!

Puţin câte puţin, drona îl ajunge din urmă pe băiat. Acesta se mişcă greu pe regolit. Nu ştie cum să se deplaseze prin vid, cum să nu stârnească nori orbitori de praf. Prea mult l-a cocoloşit tatăl lui şi nu l-a lăsat să iasă din Boa Vista. Ar fi trebuit să-l ducă la suprafaţă şi să-i arate Pământul încă de când avea cinci ani, aşa cum este regula în clanul Mackenzie. Ar fi trebuit, ar fi putut, ar fi fost bine.

Trapa este pregătită, o anunţă Cameny. În ecluza pentru personal se poate intra doar pe rând. Aici, pe „mările" Lunii, sistemul BALTRAN este brut şi expeditiv, anume conceput pentru transportul de încărcături grele.

— Intră! strigă Rachel.

Robson bâjbâie după intrarea în ecluză, se mişcă încet. Atât de neîndemânatic este copilul ăsta!

— Am intrat!

Cameny închide trapa. Acum capsula trebuie rotită. Se mişcă încet. De ce se mişcă atât de încet? Unde-i drona? Rachel nu are vreme să mai privească îndărăt. Se concentrează şi respiră greu printre dinţii încleştaţi. Cameny iniţiază lansarea.

Durerea pe care o simte în gamba dreaptă este atât de puternică şi neaşteptată, că Rachel nici măcar nu ţipă. Nu se mai poate sprijini pe piciorul acela. Pe ecranul din cască vede pete roşii; o doare şi mai tare atunci când materialul din care este confecţionat *sasuit*-ul se strânge deasupra rupturii, etanşeizând la loc costumul, presând rana.

Ţi-a fost secţionat tendonul popliteu în spatele genunchiului, o anunţă Cameny. *Integritatea costumului a fost compromisă. Sângerezi. Drona este aici.*

— Bagă-mă înăuntru! şuieră Rachel.

Şi imediat o copleşeşte durerea, o durere atât de mare cum nu şi-a imaginat niciodată că ar exista în univers. Şi urlă. Prelung, cumplit. Urletele ei nu par produse de corzi vocale omeneşti. O mişcare, o străfulgerare, o a doua tăietură abilă şi se prăbuşeşte. Drona este deasupra ei, o nălucă pe fundalul negru al cerului.

— Lansează capsula, Cameny! Ia-l de aici!

Procedura de lansare este iniţiată, spune Cameny. *Probabilitatea supravieţuirii tale este zero. Adio, Rachel Mackenzie.*

Vizorul căştii se întunecă. Şi, la final, Rachel Mackenzie simte doar furie: furie pentru că trebuie să moară, furie pentru că moartea a găsit-o aici, în pustiul rece din Falmsteed, furie la gândul că întotdeauna familia este cea care te distruge. Vizorul i se sfărâmă. Când aerul explodează din cască, simte cum se cutremură solul, vede scânteile capsulei BALTRAN în gura tubului de lansare.

S-a dus.

Rafa Corta este foc şi pară. João de Deus este oraşul lui; angajaţii de la Corta Hélio l-au văzut de multe ori, însă niciodată ca acum: întruchipare a mâniei nestăpânite şi a fericirii. El este Xango cel Drept, este São Jeronimo, judecător şi apărător. Angajaţii lui evită să-l privească în ochi şi îi fac loc să treacă.

Băiatul a ieşit deja din ecluză. Stă singur în zona pentru sosiri, în *sasuit* şi cu casca pe cap, acoperit de praf selenar. Avatarul pluteşte deasupra umărului său stâng.

— M-a învăţat un truc cu cărţile de joc, spune Robson. Un truc foarte drăguţ.

Programul Joker transmite vorbele lui lumii de dincolo de cască. Mâini acoperite cu mănuşi albe scot un pachet cu cărţi de joc. Robson le desface în evantai. Vocea lui este moartă, egală, străină.

— Alege una!

Cărţile îi cad din mâini. I se înmoaie genunchii, dă să se prăbuşească. Îl prinde tatăl său.

— Mama ta, spune Rafa scuturându-l. Unde este mama ta?

CINCI

Duncan Mackenzie trece ca o furtună prin Crucible. Oamenii se dau la o parte din faţa lui, roboţii îl ajută. CEO-ul companiei Mackenzie Metals nu trebuie lăsat să aştepte îndeplinirea unor funcţiuni banale de securitate. Nu acum când este livid de furie. Mânia lui Duncan Mackenzie este cenuşie, la fel cum îi este costumul, părul; la fel cum este suprafaţa Lunii. Esperance s-a strâns într-o bilă de cositor fără luciu.

Jade Sun-Mackenzie îl întâmpină la intrarea în ecluza de la *moto*-ul privat al lui Robert Mackenzie.

— Tatălui tău i se face o primenire de rutină a sângelui, îi spune ea. Îţi dai seama că nu poate fi deranjat acum.

— Trebuie să-l văd.

Vocea lui Duncan Mackenzie este tot atât de rece pe cât este de fierbinte metalul de deasupra capului său.

— Soţului meu i se face un tratament medical extrem de delicat şi de important, reformulează Jade Sun.

Mâna lui Duncan Mackenzie se înfige în gâtul ei. O loveşte cu capul de ecluză. O şuviţă groasă de sânge începe să se prelingă pe uşa albă. *Ai o contuzie craniană şi un posibil traumatism în urma impactului,* îi spune Tong Ren, avatarul ei.

— Du-mă la el!

Am imagine, îl anunţă Esperance. Avatarul proiectează pe lentila lui Duncan Mackenzie o scenă de ansamblu, în care se vede bătrânul cel hidos întins pe un pat de spital. În jurul lui mişună infirmieri şi roboţi. Prin tuburi şi catetere pulsează lichidul roşu.

— Nu-i adevărat. Puteai să încarci tu imaginea asta în Esperance. Sunteţi nişte nemernici care vă credeţi mari şmecheri.

— Nemernici? şopteşte Jade Sun.

Duncan Mackenzie îşi trage mâna de pe gâtul ei.

— Fiica mea e moartă, spune el. Fiica mea e moartă, auzi?

— Îmi pare foarte rău, Duncan. Îngrozitor. Îngrozitor. A fost o eroare de soft.

— Echipa care a recuperat-o a observat tăieturi foarte precise în *sasuit*-ul ei. Drona aia i-a retezat tendoanele de la genunchi.

Duncan Mackenzie îşi acoperă gura cu mâinile, ca şi cum ar vrea să-şi înăbuşe urletul de disperare. Continuă după o clipă:

— S-au găsit şi urme de burghiu în casca ei. Asta-i o eroare de soft extrem de precisă.

— Radiaţiile provoacă dereglări regulate de sistem. Ştii şi tu că este o problemă endemică.

— Să nu cumva să îndrăzneşti să-mi insulţi inteligenţa! răcneşte Duncan Mackenzie. Problemă endemică. Endemică! Ce cuvânt mai e şi ăsta? Fiica mea a fost ucisă. Ordinul a fost dat de tatăl meu?

— Robert nu ar face niciodată una ca asta. Nu se poate să insinuezi că tatăl tău – soţul meu, *oko* al meu – ar fi ordonat asasinarea propriei lui nepoate. Ridicol. Ridicol şi odios. Am văzut raportul. A avut loc un accident robotic absolut îngrozitor. Fii măcar mulţumit că băiatul este nevătămat.

— Şi că familia Corta îl etalează peste tot, de parcă ar fi un star de handbal recent achiziţionat. Asta, atunci când idiotul ăla de Rafa Corta nu se jură că îi va lua gâtul fiecărui Mackenzie care-i iese în cale. Am ajuns în pragul războiului din cauza asta.

— Robert nu ar face niciodată ceva care să pună în pericol compania. Niciodată.

— Pui o mulţime de cuvinte în gura tatălui meu. Vreau să le aud de la el. Dă-mi voie să intru!

Jade Sun face un pas înainte. Blochează intrarea în ecluză.

— Ce spui tu acolo?

— Aşa cum zici şi tu, Robert nu i-ar face niciodată rău propriei nepoate.

— Mă acuzi de ceva?

— De ce nu mă laşi să-mi văd tatăl?

Duncan Mackenzie o apucă de umeri pe Jade Sun, o ridică şi o aruncă cu putere în uşă. Femeia se prăbuşeşte. Mâini străine îl înşfacă de la spate. Braţe puternice îl smulg de lângă femeia aproape leşinată. Duncan Mackenzie se eliberează şi se întoarce cu faţa la agresorii lui. Patru bărbaţi în costume cenuşii, sobre şi elegante, exact ca al lui. Bărbaţi masivi, Jo Moonbeam, cu muşchi umflaţi, lucraţi în sălile de pe Pământ.

— Plecaţi! le ordonă el.

Cei patru nici nu se clintesc. Îi aruncă o privire fulgerătoare lui Jade Sun.

— Aceştia sunt bodyguarzii mei personali, spune ea.

Chipul îi este tot palid, tremură şi nu s-a ridicat de jos.

— De când? urlă Duncan Mackenzie. Cine ţi-a dat voie?

— Tatăl tău. De când am început să nu mă mai simt în siguranţă în Crucible. Cred că mai bine pleci de aici, Duncan.

Bărbatul cel mai trupeş, un maori[62] cât un munte, cu colaci de muşchi la ceafă, pune o mână grea pe umărul lui Duncan Mackenzie.

— Ia-ţi laba împuţită de pe mine! spune Duncan Mackenzie şi îl loveşte, vrând să-i îndepărteze mâna.

Dar ei sunt patru şi sunt solizi şi nu sunt angajaţii lui. Aşa că ridică mâinile: nu vreau să creez probleme. Bodyguarzii se dau înapoi. Duncan Mackenzie îşi aranjează sacoul, manşetele. Gărzile de corp ale lui Jade Sun se aşază între Duncan Mackenzie şi mama sa vitregă.

— Am să reuşesc să stau de vorbă cu tatăl meu. Şi am să comand o anchetă care să descopere ce anume s-a petrecut acolo.

Duncan Mackenzie se răsuceşte pe călcâie şi se îndepărtează cu paşi mari. Iese din scenă plin de ruşine şi umilinţă, printre razele groase de lumină reflectate de oglinzile metalice. Însă mai are vreme să arunce peste umăr nişte cuvinte pe care ar fi trebuit să le rostească mai devreme:

— Eu sunt CEO în compania asta. Nu tatăl meu. Nu

[62] Maori – populaţie indigenă din Noua Zeelandă (n.tr.).

nemernicii tăi!

— Nemernicii mei stau umăr la umăr cu nemernicii tăi! strigă după el Jade Sun. Voronţov-ii sunt nişte barbari, Asamoah-ii sunt nişte ţărani, iar cei din familia Corta sunt nişte gangsteri veniţi direct din *favela.* Familiile Sun şi Mackenzie au construit lumea asta. Ea aparţine familiilor Sun şi Mackenzie.

— Nu vrea să mai poarte nimic altceva în afară de rochia aia.

Helen de Braga şi Adriana Corta stau lângă balustrada balconului de la nivelul opt, între pometţii din piatră ai lui Ogun şi Oxossi. Obrajii statuilor sunt uscaţi: au fost închise cascadele. Grădinarii – oameni şi roboţi – curăţă frunzele din iazuri şi albia râului.

— De fiecare dată când se murdăreşte, Elis îi printează una nouă, spune Adriana Corta.

Îmbrăcată cu rochiţa preaiubită, Luna aleargă în picioarele goale prin băltoacele de pe fundul iazurilor, împroşcându-i cu apă pe roboţii de grădină, sărind din piatră în piatră conform regulilor unui joc complicat: pe asta trebuie să aterizeze cu piciorul stâng, pe aia cu cel drept, pe cealaltă trebuie să cadă în ambele picioare ori să o sară cu totul.

— Probabil că şi tu ai avut o rochie preferată când erai de vârsta ei.

— Colanţi, spune Helen de Braga. Colanţi care aveau un imprimeu cu cranii şi oase încrucişate. Doar unsprezece ani aveam şi mă credeam cel mai pirat dintre piraţi. Mama nu reuşea să mă convingă să-i dau jos, aşa că mi-a cumpărat o pereche nouă. Am refuzat să o port pentru că nu era la fel, însă adevărul este că nu mai reuşeam să le deosebesc între ele.

— Micuţa are ascunzători în toată Boa Vista, spune Adriana Corta, privind după Luna, care dispare printre bambuşi. Le cunosc pe cele mai multe dintre ele. Oricum ştiu mai multe decât ştie Rafa. Dar nu pe toate. Şi nici nu vreau să le ştiu pe toate. O fetiţă are dreptul la secretele

ei.

— Când ai de gând să le spui?

— M-am gândit că de ziua mea, însă parcă-i prea morbid. Am să-mi dau seama când este momentul potrivit. Înainte de a le spune, trebuie să termin ce am început cu *Irmã* Loa. Trebuie să-mi închei spovedania.

Helen de Braga strânge din buze. Este o bună catolică. Participă săptămânal la liturghia din João de Deus, se închină la sfinţi şi ţine *novena*[63]. Adriana Corta ştie că dezaprobă *Umbanda,* deşi se află zilnic sub privirile zeilor păgâni. Oare ce crede ea despre Adriana, care se spovedeşte unei preotese păgâne şi nu unui preot catolic?

— Fereşte-te de Rafa! spune Adriana.

— Termină cu vorbele astea!

— Îmi voi pierde puterile şi competenţele. Deja simt că am început să mi le pierd. Şi Lucas îmi vânează tronul.

— Ţi l-a vânat dintotdeauna.

— L-a pus pe Rafa sub supraveghere. Se foloseşte de tentativa de asasinat ca să-l destabilizeze pe Rafa. Şi după ce s-a petrecut cu Rachel…

Helen de Braga îşi face semnul crucii.

— *Deus entre nós e de mal*[64].

— Rafa vrea o anchetă independentă.

— Asta n-o să se întâmple niciodată.

Helen de Braga şi Adriana Corta sunt din aceeaşi generaţie. S-au numărat printre pionierii veniţi pe Lună. Helen se trăgea dintr-o familie cu bani, era contabilă şi portugheză din Porto. Adriana se formase prin puteri proprii, era inginer şi braziliancă din Rio. Adriana şi-a încălcat jurământul de a nu avea niciodată încredere în cineva din afara Braziliei. Pentru că, mai presus de naţionalitate, mai presus de dialect, amândouă erau femei. De mai bine de patruzeci de ani, Helen de Braga conduce cu discreţie finanţele companiei Corta Hélio. Adriana nu face nicio diferenţă între ea şi rudele sale de sânge.

---

63 Post de nouă zile – în portugheză în original (n.tr.).

64 „Să ne ferească Dumnezeu de mai rău” – în portugheză în original (n.tr.).

— Robson este în siguranţă, spune Helen de Braga.

Copiii Adrianei îi sunt a doua familie. Propriii ei copii şi nepoţi lucrează în zeci de unităţi Corta Hélio răspândite pe toată suprafaţa Lunii.

— *Nikah*-ul ăla nenorocit, spune Adriana. Am insistat mereu să primim compensaţii de la Crucible.

— Ariel o să-l facă fărâme în instanţă.

— E fată bună, spune Adriana. Mi-e teamă pentru ce se va întâmpla cu ea. Este atât de îngrozitor de vulnerabilă. Este oare o prostie să-mi doresc să vină acasă, să stea cu noi şi să îl aibă pe Heitor plus cincizeci de *escoltas* între ea şi restul lumii? Grija unei mame nu conteneşte niciodată, nu-i aşa? Nici Tribunalul lui Clavius, nici măcar Pavilionul Iepurelui Alb nu îi vor asigura protecţia.

— Cum am ajuns să fim două doamne în vârstă care discută despre vendete pe balcon? spune Helen de Braga.

Adriana Corta îşi pune mâna peste a prietenei sale.

În mijlocul pâlcului de bambuşi este o ascunzătoare, un loc special în foşnet de frunze. Deshidratarea naturală a expus solul pe care mâini şi picioare zglobii şi curioase l-au bătătorit, formând un cerc fermecat. Aceasta este încăperea secretă a Lunei. Nu se află în raza camerelor de supraveghere, iar roboţii sunt prea mari ca să o urmărească printre bambuşi, deci tatăl ei nu ştie de existenţa acestui loc şi fetiţa este destul de sigură că nu ştie nici Buni Adriana, care le ştie pe toate. Luna şi-a marcat bucata de teren cu panglici legate de nuiele, figurine Disney din ceramică, nasturi şi funde de la hainele ei preferate, piese de boţi, împletituri de sârmă. Acum se ghemuieşte în cercul acesta magic. Bambuşii se clatină şi foşnesc deasupra ei. Felipe, grădinarul-şef, i-a explicat odată că Boa Vista este destul de mare ca să aibă propriile adieri de vânt, dar Lunei îi displace faptul că există o cauză ştiinţifică.

— Luna, şopteşte ea.

Avatarul îşi desfăşoară aripile. Mai întâi îi acoperă tot câmpul vizual, apoi se unesc şi formează chipul mamei

sale.

— Luna.

— *Mãe.* Bună! Când am să te văd?

Lousika Asamoah îşi fereşte privirea.

— Nu-i chiar aşa de uşor, *anzinho.*

Vorbeşte în portugheză cu fiica ei.

— Nu-mi mai place aici.

— O, scumpa mea, ştiu. Dar ia spune-mi, spune-mi: ce ai mai făcut tu?

— Păi, începe Luna, ridicându-şi degetele pe care vrea să numere. Ieri, m-am jucat cu *Madrinha* Elis de-a animalele. Ne-am făcut costumele la imprimantă după ce ne-am inspirat din ce vedeam în reţea. Eu am fost un furnicar. Ăsta-i un animal de dincolo. Are nasul lung-lung, aproape până în pământ. Şi o coadă la fel de lungă.

Îndoaie un deget. Şi continuă.

— Şi după aia am fost şi o pasăre cu un… cum se cheamă gurile lor?

— Pliscuri, *coração.*

— Cu un plisc lung cât mâna mea. Şi aveam penele galbene şi verzi.

— Mi se pare că ai fost un tucan.

— Da, spune Luna îndoind încă un deget. Şi am mai fost şi o pisică mare cu pete. Elis a fost o pasăre la fel cum e avatarul pe care îl are *Tia* Ariel.

— Beijaflor, spune Lousika.

— Da. Şi deghizarea asta i-a plăcut cel mai mult. M-a întrebat dacă nu vreau să mă fac fluture, dar molia e cam la fel cu fluturele şi i l-am lăsat ei şi cred că i-a plăcut.

— Mi se pare că te-ai distrat.

— Daaa, recunoaşte Luna. Dar… Mereu mă joc doar cu *Madrinha* Elis. Înainte mă duceam în João ca să mă joc cu alţi copii, dar acum *Papai* nu mă mai lasă. Nu vrea să mă mai joc cu nimeni care nu face parte din familie.

— Of, comoara mea. Nu o să dureze mult.

— Aşa ai zis şi atunci când ai plecat.

— Aşa am zis.

— Mi-ai promis.

— Îţi promit că mă voi întoarce.

— Pot să vin şi eu la Twé ca să văd animale adevărate?

— Nu-i aşa de simplu, scumpa mea.

— Aveţi furnicari? Vreau să văd un furnicar.

— Nu, Luna, nu avem furnicari.

— Dar ai putea să-mi faci tu unul. Unul mic, aşa cum e bursucul lui Verity Mackenzie.

— Nu prea cred, Luna. Ştii şi tu că bunica nu vrea animale în Boa Vista.

— Tati ţipă foarte mult în ultimul timp. Îl aud. Din locul meu special. Ţipă şi e supărat.

— Nu-i supărat pe tine, Luna. Crede-mă. Şi, de data asta, nici pe mine nu este supărat.

Lousika Asamoah zâmbeşte, dar zâmbetul ei o nedumereşte pe Luna. Acum zâmbetul se stinge şi Lousika se strâmbă de parcă vorbele pe care urmează să le spună ar avea un gust rău.

— Luna, *tai-oko* Rachel…

— A plecat.

— A plecat?

— În rai. Numai că raiul nu există. Există doar *zabbaleen*-ii care te iau şi te macină până te fac praf şi te dau la AKA să te pună la plante.

— Luna! E îngrozitor ce spui!

— Helen de Braga crede în rai, dar mie mi se pare o prostie. Eu i-am văzut pe *zabbaleen*-ii ăia.

— Luna, draga mea, Rachel…

— A murit, a murit, a murit, a murit, a murit. Ştiu. Din cauza asta e supărat tati. Din cauza asta ţipă şi sparge tot ce-i cade-n mână.

— Sparge?

— Tot. Şi după aia printează din nou obiectul şi îl sparge iarăşi. Tu eşti bine, *mamãe?*

— Am să vorbesc cu Rafa – cu tăticul tău.

— Adică te întorci?

— Of, Luna, mi-aş dori.

— Deci când am să te văd?

— La sfârşitul lunii va fi ziua de naştere a lui *Vovo*

Adriana, spune Lousika.

Chipul Lunei se luminează precum cerul la zenit.

— Da!

— Atunci am să vin. Îţi promit. Atunci ne vom vedea, Luna. Te iubesc.

Lousika Asamoah îi trimite fiicei ei un sărut din vârful degetelor. Luna se apleacă şi-şi lipeşte buzele de chipul virtual al mamei sale.

— Pa, *mamãe.*

Lousika Asamoah dispare şi reapare avatarul în formă de molie, care-şi reia locul stabilit deasupra umărului stâng al Lunei Corta. Pe când se întoarce acasă pe poteca şerpuită dintre bambuşi, fetiţa îşi dă seama că s-a întâmplat ceva: aerul este parcă mai umed, se aude un zgomot. Grădinarii îşi isprăviseră treaba şi porniseră din nou cascadele. De pe buzele de *orixas* picură mai întâi câţiva stropi, apoi un firicel de apă şi, în cele din urmă, valuri de apă limpede. Boa Vista s-a umplut din nou de susurul vesel al apelor jucăuşe.

Mingea se răsuceşte în zbor. Trasează un arc splendid de la dreapta la stânga, de la înălţimea mâinii care a aruncat-o până în colţul din stânga jos al porţii. Portarul nici nu apucă să se mişte. Mingea ajunge în plasă înainte ca picioarele lui Rafa să atingă din nou terenul.

Handbalul este un sport minunat pe Lună şi o ciudăţenie olimpică pe Pământ tocmai datorită relaţiei sale cu gravitaţia. Cu ea şi împotriva ei. Mărimea plasei, dimensiunile terenului şi spaţiul din faţa porţii limitează avantajele gravitaţiei selenare; în schimb sunt posibile pasele cu fentă, care-i fac pe spectatori să ofteze la vederea mişcărilor făcute de jucătorii de top.

— Tu trebuie să prinzi mingea, râde Rafa Corta.

Robson o culege posac din plasa porţii. Cât de competitiv poate fi un părinte în raport cu copiii săi? Cât de mult poate el să triumfe atunci când le dă gol?

— Haide!

Rafa traversează terenul. Sprinten, aproape atingând

podeaua cu picioarele. Acest teren de handbal din Boa Vista este pasiunea lui Rafa Corta. Suprafaţa de joc este perfect netedă. Sistemul de sonorizare a fost instalat de acelaşi specialist care a construit camera acustică a lui Lucas, deşi acustica de aici este setată pentru tumultul entuziasmant al loviturilor, nu pentru subtilităţile bossa-novei tradiţionale. Are şi peluze pentru spectatorii meciurilor dintre Rafa şi celelalte echipe din ligă. Este terenul perfect de handbal, iar Robson nu-i în stare să arunce mingea, nu-i în stare s-o prindă, nu-i în stare să înscrie, nu-i în stare să facă nimic pe el. Rafa interceptează mingea de la Robson, băiatul se împiedică şi, în mai puţin de o secundă, culege iarăşi mingea din plasă.

— Ce te-au învăţat ăia din familia Mackenzie, ei?

Gărzile familiei Corta l-au transportat de urgenţă pe Robson din capsula BALTRAN la centrul medical din Boa Vista. Fuga din Crucible nu-i produsese traume fizice, dar Inteligenţele Artificiale din domeniul psihologiei au remarcat că băiatul nu vrea să vorbească şi că se simte obligat să arate un truc cu cărţile de joc oricărui om care îl bagă în seamă. Psihologii au recomandat consiliere de specialitate pe o perioadă extinsă. Terapia practicată de Rafa Corta este una mai robustă.

— Nu te-au învăţat asta?

Rafa aruncă mingea cu putere. Îl loveşte pe Robson în umăr. Băiatul ţipă de durere.

— Nu te-au învăţat să te fereşti?

Robson aruncă mingea înapoi la tatăl său. Gestul său este plin de venin, însă lipsit de talent. Rafa o prinde din aer şi o aruncă înapoi la Robson. Băiatul încearcă să se mişte, dar mingea îl loveşte acum în coapsă.

— Nu mai face asta! strigă Robson.

— Atunci ce te-au învăţat?

Robson se întoarce cu spatele şi lasă mingea să-i cadă din mâini. Rafa o culege de pe jos şi o aruncă cu toată puterea de la distanţă foarte mică. Echipamentul de handbal este subţire şi strâmt, iar pocnetul făcut de minge atunci când loveşte fundul băiatului seamănă cu al unui os

care se rupe. Robson se întoarce. Are chipul strâmbat de furie. Rafa prinde mingea care a ricoşat. Robson se repede să o ia din mâna tatălui său, însă mingea nu mai este acolo: Rafa a driblat, a făcut câteva fente şi a prins-o din nou. Acum o izbeşte cu putere de teren. Sala răsună. Robson se fereşte de mingea care altminteri l-ar lovi în obraz.

— Ţi-e frică de o amărâtă de minge? spune Rafa.

O are din nou în mână. Şi din nou se repede Robson la el. Din nou Rafa îl fentează şi se învârteşte în jurul lui. Robson se întoarce şi se întoarce iarăşi, dar nu poate urmări mingea. Se uită încoace. Se uită încolo. Bum! Mingea îl loveşte în burtă.

— Cui îi e o dată teamă de minge, îi va fi teamă mereu de ea, îl tachinează Rafa.

— Termină! strigă Robson.

Şi Rafa se opreşte.

— Te-ai enervat. Asta e bine.

Şi pune din nou mingea în joc. Du-du-dum, du-du-dum. Aruncare. Robson scânceşte. Strigă şi se năpusteşte la tatăl său. Rafa e un bărbat masiv, dar iute şi se mişcă uşor. Se îndepărtează graţios şi fără efort de fiul lui. Dezinvoltura tatălui intensifică furia lui Robson.

— E bine să fii furios, Robbo.

— Nu-mi mai zice aşa!

— De ce, Robbo?

Driblare, aruncare, vânătaie pe trupul băiatului. Ricoşeu şi interceptare, în permanenţă cu o fracţiune de secundă înaintea lui Robson.

— Aşa îmi ziceau ei.

— Ştiu, Robbo.

— Taci, taci, taci, taci, taci!

— Fă-mă tu să tac, Robbo! Prinde mingea şi n-am să mai zic nimic.

Robson se chirceşte de durere după ce mingea îl loveşte în stomac.

— Mama ta a murit, Robson. Ei au ucis-o. Ce vrei să faci în situaţia asta?

— Du-te de aici! Lasă-mă în pace!

— Nu se poate, Robson. Eşti un Corta. *Mamãe* a ta. *Oko* a mea.

— Tu nu puteai s-o suferi.

— Era mama ta.

— Taci!

— Ce vrei?

— Să încetezi!

— Aşa voi face, Robson. Îţi promit. Dar trebuie să-mi spui ce vrei să faci.

Robson a încremenit la mijlocul terenului. Ţine mâinile în jos, întinse la distanţă de câteva degete de corp.

— Vrei să-ţi spun că aş vrea să-i văd morţi.

Mingea îl loveşte în spate. Robson se clatină, însă nu se mişcă din loc.

— Vrei să-ţi spun că mă voi răzbuna pe ei pentru ce i-au făcut lui *mamãe,* indiferent cât de mult ar trebui să aştept pentru asta.

Lovitură în burtă. Robson se clatină şi mai tare, dar nu se prăbuşeşte.

— Vrei să jur răzbunare şi vendetă împotriva lor.

Burtă, picior, umăr.

— Şi dacă eu aşa am să fac, atunci la fel vor face şi ei; şi atunci eu o să mă răzbun şi mai mult, iar ei se vor răzbuna şi mai mult şi nu se va termina niciodată.

Burtă. Burtă. Faţă. Faţă.

— Nu se termină niciodată, *Pai!*

Întinde brusc mâna şi loveşte din lateral mingea mică şi dură de handbal. Suficient cât să o devieze. Într-o secundă revine în mâna lui Rafa.

— Ce m-au învăţat ei în Crucible, spune Robson. Ce am învăţat eu de la Hadley…

Rafa nu vede prea bine ce face Robson, dar într-o fracţiune de secundă băiatul se apropie de tatăl său şi mingea este acum în mâna lui.

— Am învăţat cum să iau arma din mâinile unui om şi să o folosesc împotriva lui.

Aruncă mingea în lungime şi pleacă, însoţit de sunetul

salturilor ei tot mai încete.

Du-du-dum. Du-du-dum. Du-du-dum.

Din locul unde stă agăţată, în interiorul ochiului drept al lui Oxala, musca-spion observă masa de consiliu de la Corta Hélio.

Mare Anguis[65] acoperă întregul câmp vizual mult amplificat al lui Lucas Corta. Socrates şi Yemanja le prezintă hărţi identice Adrianei Corta şi lui Rafa.

— Un şantier de prospecţiuni pe Mare Anguis, intervine Toquinho, încercuind zonele la care se face referinţă. Douăzeci de mii de kilometri pătraţi de regolit.

Lucas bate uşor cu degetul în harta virtuală. Datele din expertiza selenologică acoperă cenuşiul şi praful. Rafa parcurge la iuţeală informaţiile, însă Lucas vede cum ochii mamei sale se îngustează din cauza concentrării.

— Mi-am luat libertatea de a întocmi o analiză cost-beneficiu. Corta Hélio va începe să scoată profit în al treilea trimestru după obţinerea licenţei. Putem repoziţiona unitatea de extracţie de la Condorcet, pentru că mina aceea a fost deja exploatată în proporţie de optzeci la sută. Peste doi ani vom ajunge să extragem heliu-3 în valoare de jumătate de miliard de dolari anual. Estimăm că durata de exploatare a Mare Anguis este de zece ani.

— Foarte detaliată prezentare! spune Rafa cu acreală pe limbă şi buze.

De la musca lui, Lucas a aflat de crizele de furie ale fratelui său. A aflat despre faptul că este păzit în permanenţă de un bodyguard, chiar şi la baie. A mai aflat şi că Luna se face mică de teamă atunci când tatăl ei o ia în braţe şi o aruncă în aer. Amabilul Rafa, Băiatul de Aur al familiei Corta, s-a transformat într-o persoană întunecată şi antipatică şi are ieşiri nervoase la petreceri şi la recepţii. Îi înjură în permanenţă pe managerul echipei sale de handbal, pe antrenor, pe jucători. Spune că sunt inutili şi că habar n-au de nimic. Lui Lucas nu are cum să-i scape

[65] Marea Şerpilor (n.tr.).

ironia situaţiei: bărbatul care nu a avut niciodată vreo vorbă bună pentru soţia lui atunci când aceasta trăia este cuprins de nebunie la moartea ei. Posturile de ştiri au prezentat decesul lui Rachel Mackenzie drept un eveniment tragic, produs de o depresurizare accidentală. O minciună politicoasă. Presa nu vrea să facă presiuni. Jurnaliştii care îl supără pe vreunul dintre cei Cinci Dragoni au parte şi ei de aceleaşi evenimente tragice produse de depresurizări accidentale. Drept care se mulţumesc să relateze doar despre zâmbete şi haine de gală, despre afaceri de succes şi copii frumoşi, despre căsnicii şi adultere. Nu-i bine să-l tragi de coadă pe Dragon.

— În cât timp?

— Până la ora douăsprezece a zilei *Muku.*

— Nu mai e mult până atunci, spune Rafa.

— E destul de mult, spune şi Lucas.

— Informaţia asta este corectă? întreabă Adriana.

Lucas vede cum mama lui priveşte tot mai des la proprietatea ei de pe Lună. Adriana a petrecut la suprafaţă cel mai mult timp dintre toţi membrii familiei, mai mult chiar decât Carlinhos. Nu şi-a mai pus casca aia pe cap de zece ani, dar, dacă ai apucat să fii *duster,* chestia asta nu-ţi mai iese din sânge. Va analiza terenul, stratul de praf, logistica, efectul electric produs de tranzitul Lunii peste magnetosfera Pământului, probabilitatea unei furtuni solare.

— Ariel ni le-a trimis. Un pont pe care l-a primit de la cineva din Pavilionul Iepurelui Alb.

— Al naibii pont, spune Rafa.

Lucas îi aude energia din voce, îi remarcă interesul din ochi. I se încordează toţi muşchii şi îşi îndreaptă spatele cocoşat până atunci. Vechea strălucire aurie îi luminează din nou pielea. Ca într-o seară de meci. Echipele nu au ieşit încă pe teren, dar mulţimea din tribune este în delir. Şi totuşi, încă e neîncrezător.

— Trebuie să acţionăm acum.

— Cu discreţie, spune Adriana.

Îşi lipeşte vârfurile degetelor, boltă a unei catedrale din oase. Lucas cunoaşte bine gestul acesta. Mama lui calculează.

— Dacă vom acţiona prea repede, o vom da în vileag pe Ariel, iar eu voi fi obligată să-mi petrec tot restul vieţii în Tribunalul lui Clavius, încercând să mă apăr de acuzaţia că aş fi preluat ilegal un teren. Dacă vom acţiona prea târziu…

Legea care reglementează drepturile de exploatare este una primitivă: aceeaşi după care s-au călăuzit căutătorii de aur din America de Nord. Acela care apucă să jaloneze primul un teren are la dispoziţie patruzeci şi opt de ore ca să depună la CDS cererea de revendicare şi taxa pentru licenţă. Este o cursă strânsă. Lucas l-a văzut pe Rafa zbierând şi vorbind incoerent la meciurile de handbal. Emoţia de acum este asemănătoare. Asta-i place lui Rafa: dinamismul. Energia. Acţiunea.

— Ce active avem?

Lucas îi ordonă lui Toquinho să scoată în evidenţă unităţile extractive situate în jurul patrulaterului vizat. Simboluri portocalii se află la diferite distanţe de colţurile dinspre nord-vest, nord-est şi sud-est. Colţul de sud-vest rămâne întunecat.

— Unităţile de la nord-est s-au pus deja în mişcare. Însă va fi greu să pretindem că ar fi vorba despre o reamplasare de rutină sau despre o operaţiune de mentenanţă planificată de mai multă vreme.

Lucas deţine funcţia de *jonmu:* nu intră în atribuţiile lui să dea ordine de deplasare. Rafa îşi stăpâneşte furia. A trecut testul.

— Mă îngrijorează vârfurile.

Toquinho măreşte imaginea.

— Nu putem ajunge acolo mai devreme de treizeci de ore, spune Rafa, descifrând indicaţiile de staţionare.

— Pe suprafaţă nu putem, insinuează Lucas.

Rafa sesizează aluzia.

— Mă duc să vorbesc cu Nik Voronţov, spune el.

Îşi salută mama cu un gest grăbit din cap şi dă să plece:

are decizii de luat, acţiuni de pregătit.

— Un singur apel ne-ar economisi mult timp, spune Lucas.

— Tocmai de asta sunt eu *hwaejang,* frate. Relaţiile sunt extrem de importante în afaceri.

Lucas îşi lasă capul în piept. Acum este momentul să cedeze. Să-i arate mamei cât de uniţi sunt băieţii ei.

— Rezolvă problema, Rafa, spune Adriana.

I s-a luminat chipul, i s-au limpezit ochii. Pare mai tânără cu mulţi ani. Lucas o vede acum pe Adriana Corta din copilăria lui, femeia care a clădit un imperiu, care a creat o dinastie, care îl privea din pragul de la *berçário.* Aude şi acum cum îi şoptea *Madrinha* Amalia: „Spune-i noapte bună mamei tale, Lucas.” Simte mirosul parfumului ei când se apleca peste pătuţ. Poartă şi acum acelaşi parfum. Oamenii sunt mai devotaţi parfumurilor lor decât oricăror podoabe personale.

— Aşa voi face, *mãezinha.*

Cel mai drăgăstos termen de alint pentru o mamă.

Nevăzută, musca-spion se desprinde de zid şi pluteşte pe urmele lui Rafa.

Vopseaua albastră îl loveşte pe Lucasinho drept în muşchii abdominali. Albastru şi roşu, şi violet, şi verde, şi galben. Nu mai are nicio porţiune din corp neacoperită cu vopsea. Este un mozaic de culori, bălţat ca un chefliu care a ieşit să defileze în ziua de Holi[66].

— Uau! exclamă Lucasinho când îşi face efectul substanţa halucinogenă.

Se răsuceşte, se mai lasă împroşcat o dată de arma cu vopsea şi apoi milioane de fluturi îşi desfăşoară aripile în lumea lui. Râzând ca prostul, începe să se învârtească în mijlocul tornadei de aripi iluzorii.

Jocul se numeşte Vânătoarea şi se joacă pe tot cuprinsul terenului agricol Madina. Participanţii sunt despuiaţi la piele şi înarmaţi cu puşti încărcate cu cartuşe de

[66] Holi – festival al culorilor în India şi Nepal, prin care se sărbătoreşte sosirea primăverii (n.tr.).

halucinogen colorat.

Fluturii îşi strâng aripile. Realitatea a revenit. Lucasinho se ascunde sub frunzele unui bananier uriaş. Sub tălpile goale simte mâzgă de frunze putrezite. Înaintează, cu arma pregătită de tragere şi cu ochii încă pierduţi şi înceţoşaţi după efectul drogului albastru. S-a simţit sfărâmat în cioburi de diamant, înălţat pe acoperişul unui zgârie-nori infinit, de unde a privit cum se scurg culorile din lume; a fost o eternitate în locul degetului lui mare de la piciorul stâng, a urmărit şi a fost fugărit printre turnuri înalte de lumină tărcată, s-a târât pe sub tufe de batate şi linte.

Foşnesc frunzele: o mişcare. Cu ţeava puştii lipită de obraz, Lucasinho se furişează pe sub crengi până ajunge într-un luminiş mic şi umed, căptuşit cu buruieni şi cu mucegai, un adăpost secret.

Ceva îl atinge pe ceafă.

— Te-am nimerit, spune o voce de femeie.

Lucasinho aşteaptă să simtă înţepătura vopselei, apoi călătoria într-un alt univers. A venit la petrecerea asta pentru că are loc în Twé şi pentru că speră să o întâlnească pe Abena Asamoah, deşi asemenea jocuri de gherilă nu se numărau printre preferatele Abenei. Cu toate astea, i se pare palpitant să urmărească şi să fie urmărit, să se rătăcească şi să se sperie niţeluş uneori, să tragă mai repede decât alţii, să-i ia prin surprindere, astfel încât victimele lui să nu ştie de unde a apărut şi să fie lovit la rândul lui. I se pare teribil de sexy senzaţia pe care i-o dă arma lipită de umăr. Şi acum este la mila acestei fete. Neputincios.

Aude clicul trăgaciului. Nimic.

— Rahat! exclamă fata. Am rămas fără muniţie.

Lucasinho se întoarce cu arma pregătită.

— Nu, nu, nu, nu! ţipă fata şi ridică mâinile în semn că se predă.

Ya Afuom Asamoah, soră *abusua* cu Abena şi cu Kojo. *Abusua* din neamul Leopard. Sau Bretuo, cum se zice în limba lor. Pe Lucasinho îl doare capul numai când încearcă să se gândească la încrengăturile de rudenie dictate de

AKA. Pe pielea fetei se văd cinci pete de culoare: pe şoldul drept, genunchiul stâng, sânul stâng, coapsa stângă, obrazul drept. Lucasinho apasă pe trăgaci. Nimic.

— Nici eu nu mai am muniţie, spune el.

Vorbele astea răsună până departe de-a lungul puţului agricol. Departe. Departe. Până în tunelurile care conectează serele.

— Ai noroc, spune Lucasinho.

— Ce vrei să spui? îl întreabă Yo Afuom. Te făcusem să stai în genunchi.

Îl măsoară din priviri.

— Eşti plin de vopsea şi de mizerie, omule. Trebuie să te speli. Hai cu mine. Aşa e cel mai bine. Nu îţi este frică de peşti, nu-i aşa?

— De ce?

— Pentru că trăiesc în iazurile de pe aici. La fel, broaştele şi raţele. Sunt oameni care se isterizează numai la gândul că i-ar putea atinge o creatură care nu-i om.

— Cred că jocul ăsta e aiurea rău de tot, spune Lucasinho. Cu cât eşti mai plin de vopsea, cu atât este mai uşor să fii descoperit.

— Ţi se pare aiurea doar dacă vrei să câştigi, spune Ya Afuom.

Pe platformă este amenajat un bar. Aprovizionat din belşug cu băutură şi droguri, însă Lucasinho are deja atât de multe chimicale în creier, că i s-a făcut lehamite. Iazurile sunt deja pline. Puţul răsună de vocile şi clipocitul apei. Lucasinho coboară cu grijă în apă. Oare peştii muşcă? Oare îţi sug degetele? Oare sunt capabili să-ţi intre prin orificiul instrumentului? Vopseaua halucinogenă se dizolvă în apă, creând nimburi roşii şi galbene, şi verzi, şi albastre. Ce efect are chestia asta asupra peştilor? Ce efect are asupra oamenilor care mănâncă peşti? Îşi spune că n-ar putea să pună în gură niciun fel de creatură care a stat în aceeaşi apă cu el. Îşi spune că n-ar putea să pună în gură niciun fel de creatură cu ochi.

— Hopa!

Ya Afuom sare în apă lângă el. Li se ating şoldurile,

fesele. Picioarele li se împletesc. Abdomenele li se freacă unul de celălalt. Degetele nu mai au răbdare.

— Ăla a fost un peşte?

Ya Afuom chicoteşte şi Lucasinho îşi dă seama că a apucat-o cu mâna de un sân, iar ea l-a apucat de fund. Acum mâinile lui caută prin apă alte falduri, alte secrete.

— Ah!

Are cel mai frumos fund pe care l-a mângâiat de la Grigori Voronţov încoace. Şi imediat i se întăreşte şi frunţile li se ating şi se privesc în ochi şi ea râde de el pentru că bărbaţii dezbrăcaţi sunt caraghioşi.

— Eu am auzit că fetele din familia Asamoah sunt cuviincioase şi pudice, o tachinează Lucasinho.

— De la cine ai auzit asta? îl întreabă Ya Afuom şi-l trage înăuntru.

Abena. A observat-o printre frunzele de roşii. A plecat de la bar şi se îndreaptă spre galeria de serviciu.

— Hai! Hai! Abena! Stai puţin!

Iese repede din iaz. Abena se întoarce. Se încruntă.

— Abena!

Se îndreaptă cu paşi mari în direcţia ei. Apa picură de pe el. Semierecţia i se bălăngăneşte ridicol. Abena ridică dintr-o sprânceană.

— Bună, Luca.

— Bună, Abena.

Ya Afuom apare lângă el şi îl cuprinde de mijloc.

— De când? întreabă Abena.

Iar Ya Afuom zâmbeşte şi se lipeşte şi mai tare de el.

— Distracţie plăcută, Luca!

Şi pleacă.

— Abena! strigă Lucasinho.

Dar Abena a dispărut şi acum a dispărut şi Ya Afuom.

— Abena! Ce se întâmplă?

Un joc între surori *abusua.* Acum aerul este rece, erecţia vagă a dispărut şi ea şi îl izbeşte o durere cumplită de cap de la prea multele doze de halucinogene, îl apucă frisoanele şi paranoia şi petrecerea nu mai are niciun haz. Îşi găseşte hainele, se roagă de cineva să-i dea bani de

bilet până înapoi în Meridian şi se întoarce în apartamentul unde a revenit Kojo, împreună cu noul său deget de la picior. Da, poate să mai rămână aici, dar numai în noaptea asta. Fără casă, fără sex şi fără Abena.

Wagner ajunge târziu în Meridian. Theophilus este un orăşel, cu o mie de suflete, situat pe marginea nordică a pustiului Sinus Asperitatis[67], unde ajung doar roboţii. Legătura feroviară cu linia principală a fost dată în folosinţă în urmă cu trei ani: o singură şină, lungă de trei sute de kilometri; patru vagoane pe zi până la transferul de la Hypatia. Prăbuşirea unui micrometeorit a întrerupt semnalul la Torricelli, blocându-l pe Wagner, care s-a plimbat nervos, şi-a scărpinat pielea care îl mânca îngrozitor de tare, a băut multe ceaiuri cu gheaţă şi a urlat pe dinăuntru de nerăbdare în cele şase ore câte au trecut până când roboţii de mentenanţă au adus un nou modul. Vagonul era aglomerat şi nu avea decât locuri în picioare. Bine că drumul nu a durat decât o oră.

Mă schimb înaintea ochilor tăi? se întrebă Wagner. *Am un alt miros, altul decât cel de om?* Mereu şi-a închipuit că aşa este.

Incidentul de la Torricelli a stricat planurile de călătorie pentru multă lume din emisfera vestică. Atunci când Wagner ajunge în Gara Hypatia – un nod de cale ferată între cele patru linii care vin dinspre „mările” sudice şi Mare Tranquilitatis şi cea de la Ecuator Unu – peroanele sunt ticsite cu navetişti, lucrători ieşiţi din schimb şi bunici porniţi să-şi viziteze familiile răspândite pe toată Luna. Cohorte de copii care aleargă, ţipă, se vaită uneori că îi plictiseşte aşteptarea aceasta îndelungată. Vocile lor stridente raşchetează nervii şi aşa suprastimulaţi ai lui Wagner. Avatarul său a reuşit să-i rezerve un loc pe Regional 27; are de aşteptat trei ore. Găseşte un loc întunecos şi liniştit, departe de familiile zgomotoase şi de maldărele de ambalaje alimentare de carton aruncate. Se aşază pe jos, cu spatele sprijinit de un stâlp, îşi trage

[67] Strâmtoarea Asperitaţii – „mare selenară” (n.tr.).

genunchii la piept, îşi lasă capul în jos şi îşi reproiectează avatarul. *Adeus,* Sombra: *olá,* Dr. Luz[68]. Stâlpii se cutremură, sălile lungi răsună de vuietul trenurilor rapide. Roboţi *zabbaleen* amuşină pe lângă el, în căutare de materiale reciclabile. Apeluri, mesaje, fotografii din Meridian. *Unde eşti, avem nevoie de tine, începem.* Probleme cu transportul. *Ne e dor de tine, Pui-de-Lup.* Nicio veste de la Analiese. Cunoaşte regulile. Există o jumătate luminoasă a vieţii şi există şi o jumătate întunecată a ei.

Dr. Luz nu a izbutit să-i facă rost de locul lui obişnuit lângă fereastră, aşa că nu îşi poate trece timpul uitându-se în sus, la Pământ. Dar nu-i nimic: are de lucru. Trebuie să pună la punct o strategie. Nu are cum să convoace o şedinţă. Elisa Stracchi o va lua la fugă numai dacă aude numele Corta. Aşa că va fi nevoit să o ademenească promiţându-i un comision; va trebui să o facă într-o manieră convingătoare, căreia să nu-i reziste. Şi atunci ea va depune toate eforturile. Companii în interiorul altor companii, structuri ascunse, un labirint de organizaţii subordonate: organigramă tipică pentru o corporaţie selenară. Însă nu excesiv de complexă, pentru că şi acest aspect ar putea stârni bănuieli. Wagner va avea nevoie de un avatar nou, de un cont fals pe reţelele sociale, de o biografie online. Inteligenţele Artificiale de la Corta Hélio se vor ocupa de asta, dar chiar şi ele au nevoie de timp. Lui Wagner îi este greu să se gândească la toate detaliile planului, când simte cum Pământul trage de el, îl zoreşte şi îl schimbă cu fiecare kilometru parcurs. Se simte ca atunci când cunoaşte o nouă dragoste, ca atunci când îl ia cu rău de la stomac din cauza emoţiei, ca în primele momente de euforie ale unei beţii cumplite, ca sub efectul drogurilor recreative, ca atunci când are vertij. Însă comparaţiile acestea sunt mediocre; niciuna dintre limbile vorbite pe Lună nu are vreun cuvânt care să descrie schimbarea care se petrece în tine la vederea Pământului.

Wagner iese din gară aproape în fugă. În primele ore ale

[68] Adio, Sombra; bună, dr. Luz – în portugheză în original (n.tr.).

dimineţii ajunge la Bârlog. Amal îl aşteaptă.

— Wagner!

Amal şi-a asimilat cele două identităţi într-un mod mai complet decât a făcut-o Wagner şi a adoptat pronumele neutru. De ce să se refere pronumele doar la sex? spune *né. Né* îl trage pe Wagner la *ner,* îl apucă cu dinţii de buza inferioară, îl trage de ea până îl doare ca să-şi afirme autoritatea. *Né* este lider de haită. Urmează sărutul.

— Ţi-e foame? Ai nevoie de ceva?

Epuizarea este evidentă în purtarea lui Wagner, mult mai evidentă decât ar fi reuşit el să o explice în cuvinte. Zilele cu schimbări secătuiesc omul de resurse.

— Du-te, copile! Mai trebuie să-i aşteptăm pe Jose şi pe Eiji.

Wagner intră în vestiar şi îşi scoate hainele. Face duş. Se duce desculţ în dormitor. Deja este plin. Se culcă; îşi simte pielea mângâiată de tapiţeria moale, de căptuşeala din blană artificială. Se aud mârâieli, murmure, trupurile se întorc pe partea cealaltă. Wagner se strecoară între ele, se lipeşte de ele şi se face covrig, ca un copil. Începe să respire regulat. Avatarurile plutesc deasupra trupurilor încolăcite; îngeri ai inocenţilor. Haita s-a reunit.

Roverul este un vehicul utilitar în forma cea mai pură: corpul cilindric expus vidului, două rânduri de câte trei scaune situate faţă în faţă, staţie de aer, motor, suspensie şi Inteligenţă Artificială, patru roţi uriaşe între care se află corpul vehiculului, în care stau pasagerii. Este al dracului de rapid. Înghesuită înăuntru alături de camarazii ei din Detaşamentul pentru Activităţi de Suprafaţă, Marina se izbeşte de zăvoare, în ritm cu zdruncinăturile şi salturile roverului peste fisurile şi craterele selenare. Marina încearcă să calculeze viteza cu care se deplasează, dar matematica este înfrântă de orizontul situat prea aproape şi de lipsa de cunoaştere a dimensiunilor pe care le au feluritele repere selenare. Se deplasează repede. Se plictiseşte. Grade de plictiseală: ochiul albastru al Pământului – sus, colinele cenuşii ale Lunii – jos, vizorul

orb al căştii de la *sasuit*-ul de vizavi de ea: Paulo Ribeiro, scrie pe eticheta avatarului. Hetty se oferă să o distreze. Marina joacă douăsprezece runde de Marble Mayhem, se uită la un episod din *Hearts and Skulls* (destul de palpitant, pentru că scenariştii împing acţiunea şi personajele spre finalul serialului) şi urmăreşte un filmuleţ primit de acasă. Mama este pe verandă şi îi face cu mâna din scaunul cu rotile. Braţele îi sunt subţiri ca nişte beţe şi pline de pete; părul cărunt este încâlcit foarte tare. Dar zâmbeşte. Kessie, nepoţelele ei şi câinele Canaan. Şi uite-l acolo pe Skyler, fratele ei, revenit acasă din Indonezia. Şi uite-o şi pe soţia lui, Nisrina, alături de ceilalţi nepoţei şi ai Marinei. În spatele lor se vede apa cenuşie curgând şiroaie din streaşina verandei, pentru că afară plouă şi plouă atât de tare, că toţi ţipă ca să se facă auziţi peste ropotul ăla.

Marina plânge în spatele vizorului orb al căştii. Şi casca îi absoarbe lacrimile.

O bătaie pe umăr. Marina îşi descoperă vizorul: Carlinhos se apleacă prin intervalul îngust dintre scaune. Arată spre ceva din spatele Marinei. Centurile de siguranţă de-abia dacă îi îngăduie să se întoarcă şi acum vede pentru prima oară instalaţia extractivă. Macaralele subţiri ale extractoarelor se ridică spre orizontul compact. Detaşamentul ei trebuie să efectueze o inspecţie programată la instalaţia extractivă a Corta Hélio din zona estică a Mării Tranchilităţii. Câteva momente mai târziu roverul frânează într-un nor de praf selenar şi hamurile de siguranţă se decuplează.

— Stai lângă mine.

Vocea lui Carlinhos pe canalul privat din casca Marinei. Ea sare pe regolitul brăzdat de roţi. A ajuns printre combinele de heliu. Sunt hidoase, aşa cum numai nişte utilaje de pe Lună pot fi. Sunt sfrijite, dar eficace. Amplasarea lor pare haotică, greu de înţeles la o primă privire. Au grilaje separatoare şi curele transportatoare. Braţele din oglinzi merg după soare, concentrând energia pe filtrele solare care separă heliul din regolit. Sfere de colectare. Heliu-3 este recolta pentru export, dar compania

familiei Corta se mai ocupă şi cu distilarea hidrogenului, a oxigenului şi a nitrogenului – carburanţii necesari vieţii. Deşeurile sunt aruncate de mai multe „şuruburi ale lui Arhimede”[69] de mare viteză în arcuri înalte de câte un kilometru, pentru ca apoi să cadă în nori uriaşi de praf, ca nişte fântâni răsturnate. Lumina Pământului, refractată de praful fin şi de particulele de sticlă, formează curcubee selenare. Marina înaintează. Zece extractoare lucrează pe un front de cinci kilometri. Avansează extrem de încet, pe roţi de trei ori mai înalte decât Marina. Excavatoarele scot tone de regolit într-o singură cupă, mişcându-se într-o sincronizare perfectă. Marina îşi închipuie că sunt conduse de monştrii pe care ea îi văzuse în filmele cu Ţestoasele Ninja. Doar Godzilla ar putea să înfrângă dihăniile astea. Simte solul vibrând sub ghetele *sasuit*-ului, dar nu aude nimic. Îi învăluie o linişte desăvârşită. Marina ridică privirea spre şirul de oglinzi şi spre jeturile de deşeuri de deasupra capului, apoi se uită iar la şinele paralele şi în faţă, la marginea de la Roma Messier. Acesta este locul ei de muncă. Aceasta va fi lumea ei.

— Marina!

Numele ei. Cineva i-a rostit numele. Mâinile înmănuşate ale lui Carlinhos o apucă de braţ şi îi îndepărtează uşor mâna de cataramele cărţii. Cataramele: fusese pe punctul de a le desface. Fusese cât pe ce să-şi scoată casca *sasuit*-ului în mijlocul Mării Tranchilităţii.

— Dumnezeule mare! exclamă Marina, îngrozită că fusese pe punctul de a se sinucide. Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău. Eu…

— Ai uitat unde te afli? o întreabă Carlinhos Corta.

— Sunt bine.

Dar nu este. A comis păcatul suprem. A uitat unde se află. Este pentru prima oară pe teren şi i-a ieşit din minte tot ce a învăţat. Gâfâie amarnic, nu reuşeşte să-şi recapete respiraţia. Nu intra în panică. Panica te va ucide.

— Vrei să te întorci în rover? o întreabă Carlinhos.

— Nu, îi răspunde ea. Îmi revin imediat.

[69] Şurubul lui Arhimede – mecanism spiralat (n.tr.).

Dar i se pare că vizorul căştii aproape i s-a lipit de faţă. Se simte captivă într-un clopot de sticlă. Trebuie să scape de el, să iasă din el. Să fie liberă, să respire liber.

— Singurul motiv pentru care nu te trimit înapoi este că mi-ai zis că îţi *vei* reveni, spune Carlinhos. Nu te grăbi!

Îi urmăreşte semnele vitale pe afişajul din cască: puls, glicemie, gaze şi respiraţie.

— Vreau să mă apuc de lucru, spune Marina. Dă-mi ceva de făcut, ca să nu mă mai gândesc la ce era să se întâmple.

Vreme de o secundă înfiorător de lungă vizorul orb al lui Carlinhos rămâne imobil. Apoi îi spune:

— Apucă-te de lucru!

Luna este la fel de violentă cu roboţii cum este cu oamenii. Radiaţiile nefiltrate distrug cipurile Inteligenţelor Artificiale. Lumina degradează plasticul. Tranzitul lunar al Lunii peste câmpul magnetic al Pământului poate micşora durata de viaţă a circuitelor electrice şi poate stârni vârtejuri scurte, dar distrugătoare, de praf. Praful. Pericolul cel mai mare din Marea Tranchilităţii. Praful este pretutindeni. Praful este peren. Acoperă ca o blană stâlpii şi barele şi spiţele de la roţi, şi toate suprafeţele. Marina trece uşor cu degetul peste o grindă cu zăbrele. Particulele de praf încep să danseze, agitate de încărcătura electrostatică a *sasuit*-ului ei. Praful macină, toceşte, roade, distruge. Sarcina Marinei este să demagnetizeze. Treabă destul de uşoară şi distractivă pentru un Jo Moonbeam. Un temporizator setează inversarea magnetică şi electrică şi Marina trebuie să alerge cu paşi săltaţi, paşi selenari, ca să se pună la adăpost. Câmpul se inversează şi aruncă particulele de praf cu încărcătură electrică într-un nor de pulbere argintie. Scena e drăguţă şi dramatică. Marina compară norul acesta cu tot felul de scene de pe Pământ: un câine care îşi scutură blana după o baie în ocean, explozia sporilor unei ciuperci. Echipa se apucă de muncă încă dinainte ca praful să li se aşeze pe *sasuit*-uri; schimbă circuitele integrate şi servomotoarele – treabă prea dificilă pentru a fi executată de roboţi. Marina urmăreşte cu degetele inscripţiile ascunse sub praf ca

hieroglifele egiptene sub nisip: nume de iubiţi, nume de echipe de handbal, blesteme şi înjurături în toate limbile vorbite pe Lună.

Buf! Marina provoacă o altă explozie de praf. Ar trebui să facă zgomot. Tăcerea este nefirească. *Buf,* şopteşte ea în cască. Aude râsete pe canalul privat.

— Toată lumea face aşa, spune Carlinhos.

Sunt hieroglife sub stratul de praf. Generaţii de *dusteri* şi-au scris acolo numele, numele lor şi ale zeilor lor, şi ale iubitelor lor. Tot felul de blesteme au scris acolo, pe metalul simplu, cu zeci de creioane colorate pentru vid. Pyotr H. Futu-i.

Marina spune *buf* la fiecare extractor. Munca pe Lună are subtilităţile ei. Trebuie să-ţi păstrezi concentrarea. Monotonia terenului, apropierea orizontului, uniformitatea extractoarelor, legănarea ameţitoare a cupelor lor – toate acestea împreună te sedează, te hipnotizează. Gândurile Marinei zboară spre Carlinhos, spre cursa făcută alături de el, spre bentiţe, ciucuri şi sudoare. Îşi scutură capul ca să şi-l scoată din minte. Al doilea şiretlic al lucrului pe Lună are, de asemenea, legătură cu seducţia. Nu toate costumele pentru activitatea la suprafaţă sunt la fel. Iar un *sasuit* nu seamănă cu un costum de scafandru. Pentru că pe suprafaţa Lunii nu există apă care să-ţi opună rezistenţă, aşa cum nu există nici aer care să-ţi opună rezistenţă. Lucrurile de aici se mişcă repede. Oleg a murit în timpul antrenamentelor tocmai pentru că a făcut această greşeală. Masă, viteză, impuls. Concentrează-te! Fii atentă! Verifică-ţi parametrii costumului. Apă, temperatură, aer, radiaţii. Presiune, comunicaţii, reţea. Flux magnetic, activitate solară. Zeci de lucruri care trebuie verificate în fiecare minut, în timp ce continuă să muncească. Câţiva dintre colegii ei ascultă muzică. Cum de sunt în stare? Marina a ajuns la al cincilea extractor şi deja au început să o doară muşchii. Fii atentă! Concentrează-te!

Atât de concentrată este, atât de atentă, că nici nu bagă de seamă alarma izbucnită pe canalul public de comunicaţii. Nici nu vede cum numele de deasupra căştii

lui Paulo Ribeiro se face mai întâi roşu şi apoi alb.

Rafa mângâie aluminiul brumat al balustradei.

— Ce frumos e, Nik!

Orel, transportorul companiei VTO, străluceşte în lumina celor douăzeci de proiectoare: fuzelajul, propulsoarele, rezervoarele sferice cu combustibil, braţele manipulatorului, geamurile încastrate ale cabinei de pilotaj.

— Du-te dracului, Rafa Corta! spune Nikolai Voronţov. Nu-i frumos. Nimic nu-i frumos pe Lună. Mănânci rahat.

Şi hohotele lui de râs răsună ca o alunecare de teren.

Nikolai este prototipul familiei Voronţov: un munte de om, pe cât de lat, pe atât de înalt. Cu barbă şi părul lung împletit, ochi albaştri ca Pământul văzut de pe Lună şi o voce profundă şi puternică, accent exagerat dinadins, nu este deloc un adept al modei retro acest Nik Voronţov. Poartă pantaloni scurţi cu multe buzunare, cizme de lucru, tricou întins peste muşchii puternici. La fel ca toate avatarurile familiei sale, şi al lui este un vultur bicefal, cu propriul blazon pe ecran. Este un Voronţov profesionist.

— Nu mă refer la cum arată, explică Rafa. Ci la ce poate să facă.

— Acum pe bune du-te la dracu', spune Nik Voronţov.

Orel este o navă selenară. Un transportor care face legătura între diferite locuri de pe suprafaţă. Cel mai scump şi nerentabil mijloc de transport de pe Lună. Hidrogenul şi oxigenul din rezervoarele sferice sunt valoroase: carburanţi necesari vieţii, nu propulsiei. Nebunia asta seamănă cu arderea petrolului pe bătrânul Pământ pentru obţinerea curentului electric. Energia este ieftină pe Lună, resursele sunt rare. Oamenii şi mărfurile călătoresc cu trenul, roverul, autobuzele de suprafaţă; mai puţin cu capsulele BALTRAN sau cu navele selenare.

Compania VTO deţine o flotilă de zece transportoare, staţionate în locaţii răspândite pe toată suprafaţa Lunii. Sunt folosite doar în cazuri de urgenţă, pe post de ambulanţe: nave de salvare, vehicule pentru echipele

medicale. Un asemenea transportor ajunge în orice punct în cel mult treizeci de minute. Nik Voronţov conduce această flotilă. Este pilot de ocazie, inginer şi îndrăgostit de navele lui urâte. Îi sunt mai dragi decât oricare dintre propriii copii.

— Adică ai făcut tot drumul până aici tocmai de la Ioan al lui Dumnezeu ca să-mi linguşeşti puişorii ăştia hidoşi şi să-mi zici că sunt frumoşi? îl întreabă Nik Voronţov pe Rafa.

Spune numele oraşului în limba *globo,* pentru că face mereu mare caz despre cât de greu este să pronunţi cuvintele în portugheză. El şi cu Rafa sunt prieteni încă din facultate. Au studiat împreună, au făcut sport împreună: haltere şi culturism. Nik a continuat să-şi dezvolte muşchii şi după aceea, în vreme ce Rafa şi-a asumat sarcina de a rămâne la zi cu informaţiile din domeniul sportului, pentru a fi în stare să discute despre suplimente şi diete cu fostul lui coleg atunci când se întâlnesc la o vodcă în barul Nevski din Meridian.

— Am făcut tot drumul până aici din João de Deus ca să închiriez unul dintre puişorii tăi, spune Rafa.

— Te-ai gândit la unul anume?

— *Sokol,* de la Luna 18.

Ştie întotdeauna unde se află navele de salvare ale VTO, pentru cazul că ar avea vreo urgenţă.

— Îmi pare rău. Puiul ăla e programat pentru mentenanţă, spune Nick Voronţov.

— Dar *Pustelga,* de la Joliot?

— Ah, *Pustelga.* Încă mai aşteaptă certificatul de lansare. CDS se mişcă atât de încet.

— Înseamnă că ţi-a rămas descoperit tot sectorul Tranquilitatis-Serenitatis-Crisium[70].

— Ştiu. Mare păcat. Funcţionari publici – ha! Ce să le fac? Ai grijă.

Rafa loveşte cu palma în suportul de aterizare al lui *Orel.*

— Ăsta.

---

[70] Mare Crisium – Marea Crizelor (n.tr.).

— Când îţi trebuie?

— Îl închiriez din momentul ăsta şi îl ţin patruzeci şi opt de ore.

Nik Voronţov aspiră aerul printre dinţi şi Rafa înţelege că *Orel* nu va fi disponibil în perioada solicitată, că niciun transportor al familiei Voronţov nu va fi disponibil. Strânge din maxilare şi simte cum i se încordează muşchii abdomenului. Furia îi înroşeşte obrajii şi mâinile. Implicarea personală, relaţiile sunt extrem de importante în afaceri, îi spusese el lui Lucas. A bătut tot drumul ăsta, îmbrăcat cu haine elegante, cu părul tuns şi frezat, cu manichiură proaspătă, doar ca să fie bătaia de joc a malacului de Voronţov.

— Cât ceri?

— Rafa, e nedemn ce spui.

— Cu cine ai vorbit?

— Rafa, nu se cade.

— Familia Mackenzie. A fost Duncan sau a catadicsit bătrânul să ia legătura cu tine personal? Ca de la familie la familie. Ba nu, Robert, precis Robert a fost. Consemnarea la sol a flotilei de transportoare este ceva în stilul lui. Duncan nu are niciun stil. Ţi-a cerut-o chiar el ori ţi-a trimis mesaj prin bătrâna Valeri?

— Ascultă, Rafa, ar fi mai bine să pleci acum.

Furia oarbă explodează în Rafa, făcându-i sângele să clocotească. Începe să zbiere în faţa lui Nik Voronţov, împroşcându-i obrajii cu salivă.

— Vrei să fim duşmani? Vrei să-ţi faci un duşman din familia mea? Suntem Corta. Te putem regula în atâtea feluri, că n-ai să mai ştii de tine. Cine pizda mă-tii crezi că sunteţi voi? Familie de şoferi de autobuze şi taximetrişti!

Nik Voronţov îşi şterge faţa cu dosul palmei.

— Rafa…

— În pizda mă-tii să te duci! N-avem nevoie de tine. Vom obţine afacerea şi după aia o să ştergem pe jos cu voi.

Rafa loveşte nervos cu piciorul în suportul transportorului. Nik Voronţov urlă ceva în limba rusă şi bodyguarzii familiei Corta îl imobilizează pe Rafa. Au

apărut de nicăieri, muţi, bine îmbrăcaţi, vânjoşi.

— Să mergem, *senhor.*

— Daţi-mi drumul! zbiară Rafa la propriile gărzi de corp.

— Mă tem că nu putem, *senhor,* spune prima *escolta,* făcând eforturi să-l îndepărteze de Nik Voronţov.

— Vă ordon, spune Rafa.

— Nu suntem la ordinele dumneavoastră, zice prima *escolta.*

— Scuzele lui Lucas Corta pentru orice neplăcere adusă familiei dumneavoastră, *senhor* Voronţov, spune a doua *escolta,* o femeie înaltă, într-un costum bine croit.

— Scoateţi-vă dracului şeful din baza mea! urlă Nikolai Voronţov.

— Imediat, *senhor,* spune femeia.

Rafa se zbate şi scuipă în timp ce este luat pe sus şi dus spre uşă. Scuipatul pluteşte elegant, susţinut de gravitaţia selenară. Nik Voronţov se fereşte cu uşurinţă, însă nu lui îi este destinat. Ci navei sale, puiului său, preţiosului său *Orel.*

Clubul proprietarilor de echipe din handbalul profesionist este mic, confortabil şi exagerat de restrictiv în privinţa membrilor. Anunţul de la intrare simbolizează tocmai această discreţie excesivă: lăsaţi-vă bodyguarzii la uşă. Atunci când treci pe lângă ele, gărzile pline de muşchi ale clubului îşi duc arătătorul mâinii stângi în spatele tâmplei, acolo unde se află glanda pineală: *accesul avatarurilor strict interzis.* Iar personalul îţi va repeta politicos această regulă până când nu mai ai ce face şi te supui. Interiorul nu este luxos, ci foarte vesel; ambianţa de aici aminteşte de vremea facultăţii. Clubul are douăzeci şi patru de membri, toţi bărbaţi.

Douăzeci şi patru de membri, douăzeci şi patru de amici, dar Rafa nu vrea să discute cu niciunul dintre ei. Îl strigă Jaden Wen Sun, care stă cuibărit într-un fotoliu moale din cealaltă parte a salonului. Rafa se mulţumeşte doar să-i facă semn cu mâna şi se grăbeşte să ajungă în camera lui. Este negru de supărare. Trânteşte uşa, apoi ridică un

scaun şi-l aruncă fără efort de perete. Răstoarnă masa, sparge lămpile. Dă cu piciorul în cioburile de sticlă. Smulge ecranul vechi de pe perete, pe care proprietarii obişnuiesc să-şi urmărească echipele din confortul acestui club extrem de discret, îl loveşte tare de marginea măsuţei de toaletă. Îl loveşte o dată, îl loveşte de două ori şi îl tot loveşte până îl sparge în două. Înfige cele două jumătăţi ale ecranului în tava imprimantei şi apasă pe ele până când distruge şi imprimanta.

O bătaie în uşă.

— Domnule Corta!

— Nu-i nimic.

Îl mistuie furia. Sparge totul din jur. Camera asta, afacerea cu Nick Voronţov – aceeaşi furie. A scuipat pe nava lui Nik Voronţov. La fel de bine ar fi putut s-o scuipe pe fiică. Când a luat legătura cu João de Deus, întreruperile şi lungile tăceri ale lui Lucas l-au acuzat mai mult decât orice fel de insultă. Şi-a dezamăgit familia. Îşi dezamăgeşte mereu familia. Orice atinge se preface în scrum.

Cu toată turbarea lui, Rafa a avut grijă să nu se atingă de bar. Acum se aşază pe pat, se uită la sticle cu emoţia îndrăgostitului care îşi vede iubita în celălalt colţ al unei săli aglomerate. Clubul îi aprovizionează în permanenţă barul cu mărcile lui preferate de gin şi de rom. Ce bine ar fi dacă ar petrece împreună cu ele! Dacă ar bea până l-ar apuca sentimentalismul şi ar suna-o pe Lousika la ore mici din noapte. Beat şi plângăcios.

Ai demnitate, omule!

— Hei! îl strigă din nou Jaden Sun.

— Vin acum, răspunde Rafa.

Personalul clubului îi va reface camera până când se va întoarce.

Madrinha Flavia este la fel de surprinsă să-l vadă pe Lucasinho la uşa ei, pe cât a fost el de mirat să o vadă la picioarele patului său de spital.

Lucasinho desface cutia de carton pe care a transportat-

o cu infinită grijă din apartamentul lui Kojo. Litere din fondant verde formează cuvântul *Pax.*

— Sunt italieneşti, spune el. A trebuit să caut pe hartă unde e Italia. Sunt foarte uşoare. Au migdale înăuntru. Nu-ţi fac rău migdalele, nu? Scrie *Pax.* Seamănă cu cuvântul catolic pentru *paz*[71]*.*

I se pare firesc să vorbească în portugheză cu *madrinha* lui.

— *Paz na terra boa vontade a todos os homens*[72]*,* spune Flavia. Intră, te rog, intră!

Apartamentul este mic şi întunecos. Singura lumină vine de la zecile de becuri bio amplasate în toate scobiturile şi crăpăturile din pereţi, pe toate rafturile şi poliţele. Lucasinho se încruntă în licărirea lor verde.

— Uau, e cam strâmt aici.

Lucasinho are de grijă să nu dea cu capul de pragul de sus al uşii şi încearcă să găsească un loc unde să poată sta jos în toată nebunia aia de boarfe inutile.

— Tu ai tot timpul loc la mine, spune Flavia, prinzându-i obrajii în palme. *Coração.*

Corect. Când ai nevoie de un acoperiş deasupra capului, de un loc unde să te odihneşti, de o farfurie cu mâncare caldă şi de o baie care să te cureţe de toată mizeria, te poţi baza pe *madrinha* ta.

— Îmi place la tine.

— Wagner îmi plăteşte chiria. Tot el îmi dă o alocaţie zilnică.

— Wagner?

— N-ai ştiut?

— Păi, tata nu…

— Nu vorbeşte despre mine. Şi nici mama ta. M-am obişnuit.

— Îţi mulţumesc pentru că ai venit să mă vezi la spital.

— Cum să nu fi venit? Doar eu te-am purtat în pântec.

Lucasinho se foieşte. Niciunui tânăr de şaptesprezece

---

[71] Pace – în portugheză în original (n.tr.).

[72] „Pace pe pământ şi bunăvoire printre toţi oamenii” *(Evanghelia după Luca,* 2:14 – în portugheză în original (n.tr.).

ani nu-i face plăcere să audă că a fost odată în burta unei femei în vârstă. Se aşază pe canapea şi examinează apartamentul, în timp ce Flavia aprinde boilerul şi aduce farfurii şi un cuţit din chicinetă. Mută icoanele şi beculeţele bio ca să facă loc pe măsuţa din faţa canapelei.

— Ai o grămadă de… chestii.

Icoane, statuete, rozarii şi talismane, potire, steluţe şi beteală. Lucasinho strâmbă din nas, deranjat de amestecul dintre fumul de tămâie, mirosul de ierburi şi aerul stătut.

— Suratelor le place dezordinea religioasă.

— Su…

Lucasinho se opreşte pentru că îşi dă seama că repetă ca un papagal cuvintele rostite de *madrinha* lui.

— Suratele din Ordinul Celor Care Stăpânesc Prezentul.

— Parcă şi *vovo* le cunoaşte.

— Bunica ta ne susţine munca prin donaţii generoase. A vizitat-o *Irmã* Loa în calitate de duhovnic.

— Ce treabă are *vo* Adriana cu un duhovnic?

Boilerul a început să cânte. *Madrinha* Flavia zdrobeşte frunzele de mentă şi le lasă la infuzat.

— Nu ţi-a spus nimeni.

Flavia împinge câteva statuete şi candele spre marginea măsuţei şi se aşază pe jos.

— Eu ar trebui să stau…

Flavia refuză cu un gest oferta lui Lucasinho de a-i lua locul.

— Uite prăjitura pe care mi-ai adus-o.

Ridică cuţitul în dreptul ochilor şi murmură o rugăciune.

— Întotdeauna să binecuvântezi cuţitul.

Taie o fărâmă din prăjitură, nu mai mare decât o unghie, pe care o pune pe o farfurie în faţa statuetei care îi reprezintă pe sfinţii Cosma şi Damiano.

— Oaspeţi nevăzuţi, şopteşte ea.

Apoi îşi taie şi pentru sine o felie din prăjitura Pax, o felie subţire şi netedă, ca un beţişor din porţelan, din acelea cu care mănâncă chinezii.

— Este foarte bună, Luca. Serios.

Lucasinho se îmbujorează.

— E bine să ştiu că mă pricep la ceva, *madrinha.*

Madrinha Flavia îşi curăţă degetele de firimituri.

— Acum, spune-mi ce te aduce la *madrinha* ta.

Lucasinho se clatină, cam ameţit de la mirosul de paciuli al tapiţeriei şi îşi dă ochii peste cap.

În timpul călătoriei cu trenul dinspre Twé, a simţit că îi va exploda inima. Inima, plămânii, capul, mintea. Abena îl părăsise. Fără să-şi dea seama, mângâiase piercingul de metal din ureche. La petrecerea dată în onoarea lui, Abena îi linsese sângele prelins pe degetele ei. La petrecerea familiei Asamoah, i-a aruncat o privire şi a plecat de lângă el. De cinci ori a vrut să-şi smulgă ţepuşa din ureche şi s-o trimită înapoi în Twé. Şi tot de cinci ori s-a răzgândit. *Când nu vei mai avea nicio altă speranţă,* îi spusese Abena. *Când vei fi singur şi lipsit de apărare şi expus, aşa cum a fost fratele meu, trimite-mi-l.* Însă acum nu era nici singur şi nici lipsit de apărare. Abena l-ar urî şi mai mult dacă nu ar folosi cum se cuvine darul ei.

— Am nevoie de un loc unde să stau.

— Asta mi-a fost clar de la bun început.

— Şi mai am o întrebare la care nu sunt în stare să găsesc răspuns.

— Nu îţi pot garanta că eu am să pot răspunde. Dar haide s-o auzim.

— Bine. *Madrinha,* de ce se poartă fetele aşa cum se poartă?

— Nu îl prepară bine.

Barmanul încremeneşte. Sticla de curaçao albastru aşteaptă deasupra paharului de cocktail. Femeia de la celălalt capăt al barului se mişcă cu lentoare de granit.

— Mai întâi se stoarce lămâia.

Rafa Corta se strecoară alături de femeie. Rochie impecabilă, poşetă Fendi clasică pe taburetul de alături. Avatarul ei este o galaxie rotativă de stele aurii. Însă femeia aceasta este o turistă. Originile terestre îi sunt deconspirate de privirea crucişă, de preţiozitatea de limbaj, de lipsa de coordonare a mişcărilor şi de

neadaptarea la mediul selenar.

— Scuză-mă!

Rafa ridică paharul şi îl adulmecă.

— Măcar asta este corect. Familia Voronţov insistă să se folosească vodca, dar un martini adevărat „Luna Albastră” trebuie să fie făcut cu gin. Şi cu minimum şapte ierburi.

Ia cu un cleşte bucla de coajă de lămâie şi o aruncă în pahar. Face un semn din cap spre sticla de curaçao.

— Toarnă.

Un pocnet din degete.

— Linguriţă.

Întoarce linguriţa şi o ţine la douăzeci de centimetri deasupra paharului. Sticla o ţine la douăzeci de centimetri deasupra linguriţei.

— Asta este sculptură în gravitaţie.

Toarnă. Un firicel de lichior albastru curge încet ca mierea pe spatele linguriţei şi apoi picură de pe marginea ei în pahar. Spirale azurii ca fumul în ginul limpede. Marmura galbenă a cojii de lămâie este înfăşurată în panglici de un albastru difuz.

— Dinamica fluidelor se ocupă de amestecat. Aşa se aplică sistemele haosului la teoria cocktailului.

Împinge paharul spre femeie. Aceasta ia o înghiţitură.

— E bun.

— Doar atât?

— Foarte bun. Faci o „Lună Albastră” dulce şi bună.

— Mi se pare normal. Eu am inventat reţeta.

Într-un separeu din colţ, patru clienţi între două vârste toastează pentru succesul unei afaceri de familie. Bodyguarzii familiei Corta caută o masă situată la distanţă prudentă de bar. Rafa şi pământeanca sunt singurii clienţi în afară de cei din separeu. Rafa a intrat în barul acesta pentru că se află aproape de club. Dar îi place aici. Luminile demodate din plafon transformă băuturile în nestemate, îndreaptă bărbiile, conturează pomeţii, învăluie ochii în mister. Lambriuri din lemn rar şi sofale din piele artificială. Oglinzi în spatele barului, muzică în surdină, terasă situată la un nivel superior al Aquarius Quadra.

Galaxii de lumini în toate direcţiile. Băuse deja două *caipirinha*[73] când a apărut turista. Şi atunci s-a hotărât. Nu va mai bea de unul singur.

Numele ei este Sohni Sharma. A făcut studii postuniversitare în domeniul cercetării la New York şi la Mumbai şi acum încheie un stagiu de şase luni la Observatorul Planetar de la Farside. Mâine se va urca pe staţia orbitală, de unde se va întoarce pe Pământ. În noaptea asta are de gând să bea până îşi va scoate Luna din minte şi din sânge. Ori nu-i recunoaşte numele, ori aroganţa dobândită la Mumbai nu are margini. Rafa se apropie de ea.

— Lasă astea, spune el, arătând spre instrumentele pentru prepararea cocktailurilor. Adu-mi gheaţă pentru gin. Am să te anunţ eu când vom avea nevoie de pahare.

Turista îşi ia poşeta de pe scaun. Fără cuvinte îl invită pe Rafa să ia loc lângă ea.

— Tu ai inventat astea? îl întreabă ea după al treilea pahar.

— Să le comanzi la Barul Sasserides din Regina Sudului… Ştii care-i ingredientul cel mai scump?

Sohni clatină din cap. Rafa îi arată coaja de lămâie.

— Este singurul lucru pe care nu-l putem printa.

— Ai mâinile foarte sigure, spune Sohni când Rafa execută trucul cu linguriţa şi cu lichiorul.

Şi exclamă surprinsă atunci când Rafa înşfacă un pahar, aruncă sticla cu gin şi o prinde cu susul în jos pe bar. Înăuntru bâzâie ceva: o muscă de-abia vizibilă. Rafa se întoarce către *escoltas.*

— Ştiţi ce-i în paharul ăsta?

Bodyguarzii sar în picioare.

— Jos! Staţi jos! răcneşte Rafa. Spuneţi-i fratelui meu că ştiu de micuţa lui spioană încă din ziua Ku Lua.

— *Senhor* Corta, noi nu… începe femeia, însă Rafa o întrerupe.

— Nu lucraţi pentru mine. Nu contează. Aţi lăsat-o să se apropie. Aţi lăsat-o să se apropie de mine. Sunteţi

[73] Caipirinha – coktail brazilian (n.tr.).

concediaţi. Amândoi.

— *Senhor* Corta… încearcă din nou femeia.

— Vă închipuiţi că Lucas nu v-ar concedia pentru o scăpare ca asta? Veţi rămâne până când vă vin înlocuitorii din Boa Vista. Socrates, fă-mi legătura cu Heitor Pereira. Şi cu fratele meu.

Aruncă o privire către clienţii din separeu. Aceştia s-au făcut mici la masa lor şi nu mai scot niciun cuvânt.

— Unde vreţi să vă duceţi?

Oamenii murmură numele unui restaurant cu program de karaoke.

— Uite trei mii de biţişori de la mine. Să vă distraţi pe cinste.

Socrates face transferul de bani. Nemaicontenind cu temenelele, indivizii ies din bar cu spatele. Barmanul rearanjează sticlele, în timp ce Rafa se retrage ca să discute cu şeful securităţii şi după aceea, pe un ton mult mai puţin rezonabil, cu fratele său. Sohni îşi sprijină bărbia de tejgheaua barului şi se uită la muscă.

— E un roboţel, spune ea.

— Pe jumătate, o corectează Rafa. O chestie ca asta era să mă omoare. Îmi pare rău că te-ai speriat. Nu ar fi trebuit să vezi aşa ceva. Nu ştiu cum să mă revanşez.

Cere un pahar curat şi toarnă în el gin rece. Câţiva stropi de lămâie. Nişte cârcei de curaçao. Împinge paharul de-a lungul tejghelei spre Sohni.

— O nevastă m-a părăsit. Cealaltă nevastă e moartă. Fiicei mele îi este frică de mine şi mi-am rănit fiul pentru că eram supărat dintr-un motiv care nu avea nicio legătură cu el. Fratele meu mă spionează pentru că îşi închipuie că sunt prost, iar mama nu mai are mult şi o să fie de aceeaşi părere cu el. Tocmai ce-am pierdut o afacere. Duşmanii mi-au tras-o. Bodyguarzii mei nu-s capabili nici măcar să-şi găsească gaura curului în întuneric. Cineva a încercat să mă asasineze cu o muscă. Şi echipa mea de handbal masculin e la coada clasamentului.

Ridică paharul.

— Dar măcar am inventat „Luna Albastră”.

— Dar şi eu aş putea fi o asasină, spune Sohni. Aş putea să scot un cuţit şi să te spintec de aici şi până aici.

Şi îi exemplifică, trasând cu degetul o linie de la bărbie şi până la vintre.

Rafa îi opreşte mâna.

— Ba n-ai putea.

— Eşti convins?

Rafa face un semn din cap spre foştii lui bodyguarzi.

— I-am concediat eu, dar ştiu că i-au verificat temeinic pe toţi cei de aici.

— Mi-ai încălcat dreptul la intimitate.

— Te pot recompensa.

— Totul are legătură cu banii în lumea voastră.

— În lumea noastră?

— Pe Lună.

Rafa nu i-a dat încă drumul la mână. Sohni nu a încercat încă să se elibereze.

— Ştiu că ar trebui să mă simt privilegiată pentru că lucrez aici, însă de-abia aştept să mă întorc acasă, spune ea. Nu-mi place lumea voastră, Rafael Corta. Nu-mi plac josnicia ei, tensiunea ei, urâţenia ei şi faptul că totul are un preţ.

Îşi duce un deget la ochi şi continuă:

— Nu mă pot obişnui cu modul ăsta de viaţă. Şi nici nu cred că m-aş putea obişnui vreodată. Sunteţi ca nişte şobolani în cuşcă, gata să vă mâncaţi între voi la prima privire greşită, la prima vorbă nepotrivită.

— Eu nu cunosc altă lume, spune Rafa. Nu pot să merg pe Pământ. M-ar ucide. Nu imediat, dar m-ar ucide. Aici m-am născut şi aici voi muri. Şi aici sunt tot oameni. Cu bunele şi cu relele lor. În ultimă instanţă, nu ne avem decât unul pe celălalt. Tu vezi contracte şi bani în tot ce se petrece aici. Eu văd acorduri. Metode prin care ne înţelegem între noi ca să putem convieţui.

— Cum zici tu. Mai pune-mi.

Sohni îşi trage mâna dintr-a lui ca să arate spre sticla cu gin. Rafa o prinde din nou şi o strânge atât de tare, că femeia întredeschide şocată buzele.

— Să nu îndrăzneşti să mă compătimeşti! spune el şi îi dă drumul.

Se aude clicul unui mecanism de declanşare: un acoperiş se desfăşoară peste bar şi clienţi.

— O să plouă, spune Rafa privind în sus. Ai văzut cum plouă pe Lună?

— Nu-i aşa că tu n-ai fost la Observatorul de la Farside?

— Sunt om de afaceri, nu om de ştiinţă.

Gâlgâit de gin, pleoscăit de coajă de lămâie, trucul cu linguriţa şi curgerea lentă a lichiorului.

— Acolo sunt numai tuneluri, coridoare şi cubicule. Şase luni am avut sentimentul că merg cocoşată. Sunt surprinsă că încă mai pot sta dreaptă.

Se întoarce pe scaunul înalt de bar ca să se uite afară, la panorama fantastică a Aquarius Quadra.

— În astea şase luni nu am văzut aşa ceva.

Un ropot pe acoperiş. Dincolo de el, stropii de ploaie sunt ca nişte ornamente din sticlă, care se sparg pe terasă.

— O!

Fermecată, Sohni îşi cuprinde obrajii în palme. Rafa o conduce afară, în ploaie. Picături mari cad în cocktailul din pahare, explodează la picioarele lor. Sohni îşi ridică faţa. În doar câteva secunde, amândoi sunt uzi până la piele; hainele lor scumpe li se lipesc de trup. Rafa o duce pe Sohni până la balustradă.

— Uită-te! o îndemnă el.

Bolta de peste Aquarius Quadra este un mozaic de stropi fremătători care cad lent. Fiecare pare o nestemată scânteietoare în luminile aprinse în Aquarius.

— Uită-te!

Şi brusc apare orizontul, o clipă orbitor. Sohni îşi acoperă ochii. Când se uită din nou, vede un curcubeu care se întinde peste Quadra.

— Acolo!

Pe Bulevardul Tereşkova s-a oprit circulaţia. Pasageri şi pietoni deopotrivă stau nemişcaţi, cu braţele întinse. Din magazine şi cluburi, baruri şi restaurante ies alţi oameni care li se alătură. Copiii ies în fugă pe terase şi balcoane,

ca să danseze şi să ţipe în ploaie. Stropii cad peste Aquarius Quadra, cad cu putere, cu zgomot, pe acoperişuri şi pe prelate din pânză, pe poduri rulante şi pe trotuare.

— Nu-mi mai aud gândurile! strigă Sohni.

Şi atunci orizontul se întunecă brusc. Ploaia se opreşte. Ultimii stropi cad şi se sparg pe obrajii ei. Apa se prelinge peste lume, îmbrăcând-o într-o mantie strălucitoare. Tulburată de minunea la care a fost martoră, Sohni se uită în jur.

— Aerul miroase altfel, spune ea.

— Miroase a curat, îi explică Rafa. Este pentru prima oară când respiri aer fără praf în el. Ploaia îndepărtează praful. Ăsta-i motivul pentru care o folosim.

— Dar cum de vă permiteţi să risipiţi apa?

— Nu o risipim. Colectăm fiecare picătură.

— Dar costurile… Cine plăteşte?

Acum este rândul lui Rafa să îşi ducă degetul la ochi.

— Tu.

Sohni face ochii mari citind pe *chib*-ul ei costul consumului de apă.

— Dar asta este…

— Nu-i nimic. Te-ai supărat?

— Nu. Deloc.

Începe să dârdâie.

— Eşti udă leoarcă, comentează Rafa. Pot să-ţi printez nişte haine noi la clubul meu.

Deşi îi clănţăne dinţii, Sohni reuşeşte să-i zâmbească.

— Asta-i o replică de agăţat.

— Corect.

— Atunci, hai să mergem!

Socrates îi dă barmanului un bacşiş generos, iar Sohni şi Rafa aleargă prin oraşul ud spre clubul proprietarilor de echipe din handbalul profesionist. Musca-spion bâzâie captivă în clopotul de sticlă de pe tejgheaua barului.

Lucas se întoarce în camera acustică şi se aşază pe sofaua amplasată în centrul acustic.

— Totul este în ordine?

— Da. Te rog, ia *Expresso* de la început.
— Ştiu că nu vă plac întreruperile.
Acesta este doar al treilea recital al lui Jorge în camera acustică, dar deja s-a stabilit un ritual. El cântă neîntrerupt timp de o oră. Lucas îl ascultă încontinuu timp de o oră. Însă la a treia măsură din *Expresso,* Lucas s-a ridicat brusc de pe sofa şi a ieşit în grabă din cameră. Jorge nu a auzit ce făcea afară, dar a lipsit câteva minute bune.
— *Expresso,* te rog!
Însă întreruperea l-a tulburat pe Jorge şi are nevoie de câteva momente ca să scape de tensiunea din degete, corp şi gât. Apoi degetele regăsesc corzile, vocea regăseşte ritmul sincopat. Nu mai urmează nicio altă întrerupere, dar a fost perturbat fluxul de energie dinspre interpret spre ascultător şi înapoi. Jorge termină cântecul *Izaura* printr-un pasaj armonic înăbuşit şi îşi pune chitara în cutie.
— La aceeaşi oră săptămâna viitoare, *senhor?*
— Da.
O mână pe umărul lui Jorge când acesta se întoarce să plece.
— Stai să bei ceva.
— Vă mulţumesc, *senhor* Corta.
Cu chitara în mână, Jorge se lasă condus de Lucas în foaier. Apoi primeşte de la acesta un pahar cu mojito.
— L-am nimerit bine?
— Este perfect, *senhor* Corta.
— Gustă-l mai întâi!
Jorge bea. Este perfect.
Cu paharul în mână, Lucas se apropie de fereastră, João de Deus se roteşte în faţa lui, mişcare şi lumină, nivel peste nivel. Neon albastru, lumini bio verzi, felinare aurii.
— Îmi cer scuze pentru întrerupere. Am observat că te-a scos din stare.
— Un profesionist nu se lasă scos din stare.
— Ei bine, pe mine m-a scos. Probabil că sunt un ascultător amator. Ai fraţi, Jorge?
— Am două surori, *senhor* Corta.
— În mod normal, ţi-aş spune că eşti un norocos, dar

experienţa mi-a dovedit că surorile pot fi la fel de dificile ca fraţii. Dar în alt sens. Cu fraţii regulile sunt stabilite la naştere. Primul născut rămâne mereu primul născut. Copilul de aur. Tu eşti primul născut în familia ta, Jorge?

— Mijlociul.

— Ca mine şi Ariel. Carlinhos este preferatul. Aşa sunt mereu mezinii.

— Credeam că sunteţi cinci fraţi.

— Patru adevăraţi şi unul fals, spune Lucas. Văd că ţi-ai terminat băutura.

Jorge îşi dăduse peste cap paharul. Din cauza emoţiei.

— Mai bea un mojito! De data asta încearcă să-l savurezi. Romul e foarte bun.

Îi aduce al doilea pahar şi îl îndeamnă să se apropie şi el de fereastră.

— Mama a fost un pionier pe Lună, un antreprenor, a pus bazele unei dinastii. Însă în multe privinţe este o persoană destul de tradiţionalistă. Lucrurile astea nu sunt incompatibile. Primul născut va conduce compania. Ceilalţi îşi vor aduce contribuţia în funcţie de talentul fiecăruia. Aşa fac eu. Aşa face şi Carlinhos. Chiar şi Wagner. Însă Ariel… O invidiez pe Ariel. Şi-a ales o carieră în afara companiei. Avocata Ariel Corta. Regina *nikah*-urilor. Eroina din Meridian.

Lucas ridică paharul spre strada supraaglomerată şi acoperită cu praf.

— Este unul dintre Iepurii Albi.

— Cel care spune că e un Iepure Alb…

— Aproape sigur că nu e. Ştiu ce se zice. Dar dacă Ariel spune că este un Iepure Alb, atunci acesta este adevărul. Ce părere ai despre romul meu, Jorge?

— Este bun.

— Marca mea personală. Ai avut vreun animăluţ în copilărie?

— Doar de jucărie.

— Şi noi. Mama nu suporta nicio vietate organică la noi acasă. Animalele adevărate fac caca şi mor. Pentru petrecerea dată în cinstea cursei lui Lucasinho, familia

Asamoah ne-a dăruit fluturi decorativi. Mama s-a văitat zile în şir de mizeria pe care au făcut-o. Peste tot, doar aripi de fluturi. Roboţii sunt mai curaţi. Dar şi ei se termină. Şi ei mor. Oamenii îi omoară, ştiai? Ca să le dea copiilor o lecţie. Şi apoi sunt aruncaţi în tocător. Asta era sarcina mea, Jorge.

Jorge a ajuns aproape de fundul paharului. Lucas de-abia dacă a gustat din al lui. Acum ia o înghiţitură de mojito.

— Băiatul de Aur al familiei a făcut o greşeală îngrozitoare. A reuşit să-i întoarcă împotriva noastră pe membrii familiei Voronţov. S-a lăsat condus de sentimente şi a pus în pericol nu doar planul nostru de extindere, ci şi acordul de transport pe care îl avem cu VTO. Contăm pe ei ca să ne transporte containerele cu heliu pe Pământ. Şi acum eu trebuie să repar ce a stricat el. Să găsesc o soluţie. Să dreg busuiocul. Să curăţ după el.

— Oare este bine să-mi spuneţi mie toate astea, *senhor* Corta?

— Ai să auzi ce vreau eu să auzi, Jorge. Mă tem pentru familia mea. Fratele meu este un idiot. Mama… nu mai este ce a fost. Şi îmi ascunde ceva. Nici Helen de Braga şi nici prostul ăla de Heitor Pereira nu îmi vor spune niciodată despre ce este vorba, indiferent cât de mult i-aş presa. Compania se va prăbuşi dacă nu se ocupă cineva de tot rahatul ăsta. Ai copii, Jorge?

— Încă nu m-am gândit la asta.

— Înţeleg.

Lucas ia paharul gol al lui Jorge şi-i pune în mână unul plin.

— Eu am un fiu. Îmi dau seama acum că sunt mândru de el. A fugit de acasă. Noi trăim în cea mai închisă şi mai protejată societate din istoria omenirii şi tinerii tot mai încearcă să evadeze din ea. Evident că i-am tăiat fondurile. Nu cât să-i pun viaţa sau sănătatea în pericol. Acum se descurcă cum îl duce mintea. Se pare că are ceva în capul ăla. Are şi farmec. Nu seamănă cu mine în privinţa asta. Şi are succes. A devenit un fel de vedetă locală. Cinci zile de

glorie şi după aia o să-l uite toată lumea. Pot oricând să-l aduc acasă, dar nu vreau. Nu încă. Vreau să văd ce mai scoate din el. Are calităţi pe care eu nu le am. Se pare că-i un om cumsecade şi chiar onorabil. Mă tem că prea cumsecade şi prea onorabil pentru companie. Mă îngrijorează viitorul. Despre ăsta ce zici?

Şi Lucas înclină paharul spre cel din mâna lui Jorge.

— Este altfel. Mai tare. Cu un gust ca de fum.

— Mai tare, da. Este *cachaca*[74]. Asta ar trebui să bem la bossa. Mie mi se pare puţin cam aspru. Deci trebuie să preiau eu conducerea companiei. Trebuie să mă lupt cu familia mea ca să o pot salva. Şi acum mă confesez unui cântăreţ de bossa-nova. Iar tu probabil că-ţi zici: da' ce crede că sunt eu? Terapeutul lui? Duhovnicul lui? Trubadurul şi bufonul lui?

— Nu sunt bufon.

Jorge îşi ia chitara cu o mişcare bruscă. Lucas îl opreşte la trei paşi de uşă.

— În bătrâna Europă, bufonul era singurul om căruia regele îi spunea tot adevărul şi singurul om care avea voie să-i spună regelui adevărul.

— Asta-i un fel de scuză?

— Da.

— Tot cred că ar fi bine să plec.

Jorge se uită cu părere de rău la paharul din mână.

— Da. Desigur.

— La aceeaşi oră săptămâna viitoare, *senhor Corta?*

— Lucas.

— Lucas.

— Se poate puţin mai devreme?

— Când?

— Mâine?

— *Mamãe?*

Adriana se trezeşte cu un ţipăt uşor. Se află într-un pat, patul se află într-o cameră, însă ea nu o recunoaşte şi nici nu-şi poate mişca trupul, deşi i se pare uşor ca un vis,

---

[74] *Cachaca* – rom alb brazilian, din trestie-de-zahăr (n.tr.).

iluzoriu ca soarta. Cineva stă aplecat deasupra ei, îl simte cum inspiră de fiecare dată când ea expiră.

— Carlos?

— Totul este în regulă, mama.

Vocea aceasta îi vorbeşte în cap.

— Cine eşti?

— Eu sunt, mama. Lucas.

Numele ăsta. Vocea.

— Oh! Lucas. Cât e ceasul?

— E târziu, *mamãe.* Iartă-mă că te deranjez. Te simţi bine?

— Am dormit prost.

Se face mai multă lumină. Stă în patul ei din dormitorul ei din palatul ei. Arătarea aceea care îi înghite răsuflarea este Lucas. Îl vede acum pe lentilă.

— Ţi-am spus să vorbeşti cu dr. Macareg în privinţa asta. O să-ţi dea ceva.

— Poate să-mi dea încă treizeci de ani?

Lucas surâde. Adriana îşi doreşte să-l poată emoţiona cumva.

— Atunci nu te mai deranjez. Încearcă să mai dormi puţin. Voiam doar să-ţi spun că nu am pierdut Mare Anguis. Am eu un plan.

— Nu vreau să pierd afacerea asta, Lucas. Nu aş putea să mă împac cu ideea că am pierdut-o.

— N-ai s-o pierzi, mama, dacă o să facă ce trebuie Carlinhos cu motocicletele alea afurisite ale lui.

— Eşti un băiat bun, Lucas. Să mă ţii la curent.

— Aşa am să fac. Somn uşor, mama!

Marina face drumul înapoi alături de cadavrul prins în chingi. Are coapsele şi umerii lipiţi de el, dar tot este mai bine decât dacă ar fi fost pus în locul de vizavi de ea şi ar fi fost obligată să-l vadă. Costumul, casca inexpresivă, hamul de siguranţă împiedicând mişcarea, prea puţine detalii îi deosebesc pe morţi de cei vii. Faptul că ştii, ăsta este înspăimântător. În spatele acelei căşti inexpresive se află un chip inexpresiv: mort.

Cauza morţii a fost o creştere rapidă şi fatală a temperaturii corporale care l-a prăjit pe Paulo Ribeiro. Carlinhos analizează datele, încercând să înţeleagă ce s-a întâmplat. Dacă un *duster* cu o mie de ore de suprafaţă la activ se poate coace în doar trei minute, atunci oricine poate muri astfel. Poate muri şi ea, Marina Calzaghe, imobilizată în vehiculul ăsta nepresurizat, care aleargă cu o sută optzeci de kilometri pe oră prin vid iradiat. Nimic între ea şi vidul ucigaş în afară de costumul ăsta tâmpit şi de vizorul ăsta bombat. Chiar în momentul acesta sunt o mie de erori minuscule, care conspiră, se multiplică, se aliază. Marina Calzaghe îşi înghite panica, are gust amar de fiere. În Marea Tranchilităţii fusese cât pe ce să-şi scoată casca.

— Te simţi bine?

Carlinhos, pe canalul ei privat de comunicaţii.

— Da.

Mincinoaso.

— A fost un şoc. Atâta tot.

— Eşti în stare să continui?

— Da. De ce?

— Ni s-a repartizat o altă misiune.

— Unde?

— Îţi propun un joc, îi spune Carlinhos. De fiecare dată când tu îmi pui o întrebare, eu beau câte un pahar. Mergem să prindem trenul.

Marina nu-şi dă seama de nicio schimbare pe traseul roverului, dar peste o oră vehiculul pune brusc frână la marginea de la Ecuator Unu. Hamurile se ridică, detaşamentul coboară, oamenii îşi scutură picioarele ca să şi le dezmorţească. Marina atinge uşor şina cu piciorul ca să simtă dacă vibrează, dacă anunţă sosirea vreunui tren rapid. Fireşte că nu simte nimic. Marina îşi aminteşte de la instructaje că celelalte şine sunt rezervate locuinţei mobile a familiei Mackenzie – Crucible. Expresul circulă pe cele patru şine interioare. Se văd de aici şinele suplimentare de înaltă tensiune. O singură dată dacă le atingi, moartea ta

va fi un spectacol de lumini din timpul festivalului Diwali[75] pe ecranul din casca lui Carlinhos.

— Vine, spune Carlinhos.

Un atom luminos apare la orizontul vestic; creşte repede şi se transformă în trei faruri orbitoare. Solul se cutremură. Trenul ajunge lângă ei înainte ca Marina să-şi poată descifra impresiile: mărime, viteză, lumină. Apariţie brutală într-o linişte desăvârşită. Ca nişte năluci trec pe lângă ei geamurile, apoi expresul încetineşte. Frânează. Marina vede la un geam chipul unui copil care se uită afară cu mânuţele făcute căuş în dreptul ochilor. Trenul se opreşte. Este lung de un kilometru, vagoanele de pasageri reprezintă două treimi din lungimea lui, iar treimea de la spate este destinată transportului de mărfuri şi utilaje. Carlinhos face semn oamenilor săi să urce pe ultima platformă. Marina sare cu uşurinţă peste calea ferată şi se urcă repede în vagonul descoperit. Motociclete. Mari, cu cauciucuri uriaşe, cu mulţi senzori şi aparatură de comunicaţii, hidoase, cu totul lipsite de calităţi aerodinamice, dar clar motociclete.

— *Ce…* începe ea, dar se opreşte la timp, pentru că nu vrea să-i mai ofere încă o victorie lui Carlinhos.

— Ne ducem să revendicăm un teren, anunţă Carlinhos pe canalul comun.

Murmure de aprobare de la *dusterii* vechi, membrii detaşamentului şi cei care au însoţit motocicletele.

— Lucas ne cere să ne îndreptăm spre Mare Anguis. Mackenzie Metals au impresia că doar ei ştiu despre existenţa terenului de acolo. Dar uite că am aflat şi noi şi li-l vom sufla de sub nas. Au la dispoziţie flotila de nave de suprafaţă de la VTO, dar noi le avem pe astea.

Şi loveşte drăgăstos ghidonul unei motociclete.

— Echipa de Motocros Corta va câştiga terenul. Mai întâi vom merge cu trenul.

Răcnete de aprobare. Marina se pomeneşte că strigă şi ea. Expresul porneşte fără vreun zvâcnet sau vreo

---

[75] *Diwali* – festival hindus închinat prosperităţii, care se desfăşoară în lunile octombrie şi noiembrie (n.tr.).

clătinare. Marina se uită după roverul care se ambalează şi se îndepărtează de Ecuator Unu, ducându-şi pasagerul înapoi la João de Deus. Unicul lui pasager. Pasagerul cel mort.

Flavia face de mâncare. Felurile sunt săţioase, cu totul vegetariene, aşa cum se găteşte în general pe Lună, dar lui Lucasinho i se par fade, aşa cum este un cântec interpretat la o chitară fără coarda Do.

— Te-ai supărat pe ceapă şi pe usturoi, de nu le foloseşti? o întreabă Lucasinho. Şi pe ardeiul iute?

— Astea sunt legume necuviincioase, răspunde Flavia. Stârnesc pasiuni şi stimulează instinctele primare.

Lucasinho de-abia dacă ciuguleşte din mâncare.

— *Madrinha,* de ce ai plecat de la noi?

Avea cinci ani când Flavia a părăsit Boa Vista. Îşi aminteşte mai degrabă nedumerirea decât tristeţea lui de atunci; locul rămas gol prin plecarea ei fusese rapid umplut cu seminţele unei noi normalităţi. Amanda, mama lui biologică, îl pasase de urgenţă lui Elis, la vremea respectivă însărcinată cu Robson.

— Nu ţi-a spus tatăl tău?

— Nu.

— Tatăl tău şi bunica ta m-au concediat şi m-au obligat să te părăsesc şi să plec din Boa Vista. Am fost gravidă cu Carlinhos şi apoi cu Wagner şi la sfârşit te-am născut şi pe tine, Luca. Tu ştii ce face o *madrinha?*

— E mamă-surogat.

— Îşi vinde trupul, asta face. Îşi vinde esenţa feminităţii. Se prostituează. Îşi desface picioarele ca să primească în uter embrionul altcuiva. Tu ai fost conceput într-o eprubetă, Luca. Şi apoi te-ai dezvoltat în uterul unei străine care a acceptat să o facă pentru bani. Mulţi bani. Dar nu eşti copilul meu. Eşti copilul lui Lucas Corta şi al Amandei Sun. Aşa cum Carlinhos este copilul lui Carlos şi al Adrianei Corta.

— Dar ai fost şi *madrinha* lui Wagner, spune Lucasinho.

— Meseria aceasta este cea mai crudă dintre toate.

Poate că mi-ar fi fost mai uşor dacă te-ar fi luat de lângă mine imediat după naştere. Dar contractul stipulează că *madrinha* nu trebuie doar să rămână gravidă şi să nască pruncul. Trebuie să-l şi crească. Mi-am dedicat viaţa ţie şi lui Carlinhos. Şi lui Wagner. V-am fost mamă în toate privinţele, mai puţin una.

— Tu n-ai avut un copil al tău? Adică unul făcut de tine?

— Nu-ţi poţi imagina cum este să-ţi petreci tot timpul alături de copiii pe care i-ai purtat în pântece, care sunt ai tăi din toate punctele de vedere, cu excepţia celor genetice, iar asta înseamnă că de fapt nu sunt ai tăi şi nici nu vor fi vreodată.

— Dar ai fi putut...

— Nu înţelegi, Luca. Nu ai cum să înţelegi. Contractele astea sunt contracte de exclusivitate. Singurii copii pe care am avut dreptul să-i fac au fost fiii şi fiicele familiei Corta. Te iubesc, Luca. Îl iubesc pe Carlinhos. Şi pe Wagner. Vă iubesc ca şi cum aţi fi sânge din sângele meu.

Lui Lucasinho îi bubuie tâmplele. Presiune craniană. Presiune în spatele ochilor. Astea sunt probleme serioase. Probleme pe care el nu le poate analiza în deplină cunoştinţă de cauză; probleme care nu au legătură cu niciuna dintre procesele emoţionale cunoscute. Flavia are dreptate. Nu are cum să înţeleagă. Este vorba despre sentimente de adulţi.

— Şi Wagner, spune Lucasinho. Zici mereu „şi Wagner” sau „şi pe Wagner”.

— Mereu ai fost mai isteţ decât crede tatăl tău, Luca.

— Tata zice mereu că nu e un Corta. *Vovo* nici nu vrea să-i vorbească. Imediat ce a împlinit optsprezece ani a şi plecat din Boa Vista.

— A plecat ori a fost forţat să plece?

— Ce ai făcut?

— Wagner este pe jumătate Corta. Pe jumătate Corta, pe jumătate Vila Nova.

— Aşa te cheamă pe tine.

— Flavia Passos Vila Nova. Ocupaţia de *madrinha* este foarte bine plătită. Atât de bine, că îţi poţi permite să

angajezi un ginecolog-obstetrician care să îţi implanteze un alt set de embrioni.

— Adică… de la *vovo…* şi de la Carlos…

Lui Lucasinho îi este ruşine să rostească cuvintele ovule şi spermă.

— Carlos murise de treizeci de ani. Mai existau încă sute de mostre congelate din sperma lui. Din una a ieşit Carlinhos. După aceea, mărinimoasa Adriana a decis că mai vrea încă un copil. Unul care să rămână alături de ea şi care să-i amintească de soţul ei dispărut. Aşa că la cincizeci şi şase de ani s-a hotărât să mai aibă încă un copil. Iar eu nu aveam niciunul! Ea nu merita niciun alt copil, unul pe care să-l trateze ca pe o jucărioară la vârsta aia înaintată a ei. Totul a fost atât de simplu.

Sfinţi, *orixas, exus* şi *guias*[76], toţi îl fixează pe Lucasinho Corta cu priviri din plastic. Băiatul se simte stânjenit. Îl mănâncă toată pielea. Culoarea verde a luminilor bio îi dă o stare de greaţă. Este convins că îi vine să vomite de la lumina aia verde. Nu din cauza întrebării inevitabile şi îngrozitoare pe care trebuie să o pună.

— Şi eu, Flavia?

— Ai pometţii neamului Sun şi ochii familiei Corta, Luca. Nu este nicio îndoială.

Flavia îi sesizează nedumerirea.

— Ţi-am spus că n-ai să înţelegi.

— Şi l-ai făcut pe Wagner…

— Fiul meu. De atât aveam nevoie. Voi, cei din neamul Corta, sunteţi orbi de atâta trufie. Iar trufia este primul şi cel mai grav păcat. Niciodată nu v-ar fi trecut prin minte că Wagner ar fi putut fi băiatul lui Carlos şi al Flaviei, nu al lui Carlos şi al Adrianei. Niciodată nu v-aţi fi gândit la una ca asta. Aroganţă şi trufie, asta sunteţi voi!

Şi Flavia ridică mâinile, ca şi cum ar vrea să slăvească această trăsătură de caracter. Sau să o condamne.

— Familia ta nu ar fi aflat niciodată adevărul dacă Wagner nu s-ar fi îmbolnăvit şi nu ar fi avut nevoie de un tratament îndelungat în spital. A făcut o boală la plămâni.

---

[76] *Exu* – „diavol”; *guia* – „mentor” (n.tr.).

Adriana s-a temut să nu fie ceva congenital, s-a temut ca nu cumva sperma lui Carlos şi ovulele ei să se fi coagulat şi să se fi stricat de-a lungul anilor. Prin urmare, la spital lui Wagner i s-au făcut nişte teste genetice. Într-o secundă înşelătoria mea a ieşit la iveală. Încălcasem clauzele contractului, dar ar fi fost scandalul secolului dacă reţelele media ar fi aflat că mezinul Adrianei Corta nu era cu adevărat al ei. M-au plătit ca să îmi ţin gura. Şi m-au ameninţat.

— *Vovo* te-a ameninţat?

— Nu, Adriana. Reprezentanţii ei mi-au adus daruri. Helen de Braga mi-a arătat banii. Heitor Pereira mi-a arătat cuţitul. Wagner a rămas la Boa Vista şi a fost crescut ca un Corta. Însă Adriana nu a mai putut să-l iubească. Se uita la el şi vedea ceva ce-i aparţinea lui Carlos, dar nu şi ei.

— Mereu a fost mai distantă cu el. Rece. Însă tata îl urăşte cu adevărat.

— Tatăl tău este un om inteligent. Wagner reprezintă o ameninţare la adresa familiei tale. Eu reprezint o ameninţare la adresa familiei tale. Faptul că-ţi destăinuiesc acest secret reprezintă o ameninţare la adresa familiei tale.

Lui Lucasinho îi tresare inima de frică.

— Şi dacă ar şti ce ai făcut, te-ar… Ţi-ar face vreun rău?

— N-ar risca să te piardă pentru totdeauna.

— De parcă i-ar păsa. Nu l-am văzut să-şi trimită gărzile după mine atunci când am fugit din Boa Vista.

— Tatăl tău ştie exact unde ai fost şi ce ai făcut. Ştie şi unde eşti în momentul acesta.

— Nu-mi place deloc că sunt un Corta.

Lucasinho dă cu mâna peste masă şi rostogoleşte pe jos candelele şi statuetele de sfinţi. Flavia le aşază cu grijă la loc.

— Ascultă la mine, băiat bogat! Ai fugit de acasă şi prietenii te invită la petrecere, mătuşa ta te umple de bani şi iubitele tale îţi aştern un pat sub fund şi îţi pun un acoperiş deasupra capului. Nu poţi să suferi să fii un

Corta? Nu poţi să suferi faptul că nu ai fost niciodată nevoit să-ţi vinzi aerul din plămâni şi pişatul din băşica udului? Nu poţi să suferi faptul că nu ai fost niciodată nevoit să furi de la roboţii-gunoieri, că n-ai fost niciodată nevoit să bagi cuţitul în cineva pentru o pungă cu manioc prăjit? Închide gura, nu cumva să-ţi cadă creierii prin ea. Prăjitura aia pe care mi-ai adus-o? Eu aş fi fost nevoită să ucid pentru ea, băiete. Familia ta a angajat doar femei Jo Moonbeam ca *madrinhas* pentru că noi avem oase şi muşchi dezvoltaţi pe Pământ. După ce am părăsit staţia orbitală, am lucrat şase luni pentru Taiyang, în Regina Sudului, până în momentul în care o microrecesiune m-a aruncat în stradă. Aşa am ajuns să dorm pe un acoperiş. Mă băteau radiaţiile de ziceai că-s lapoviţă. Am furat şi am schilodit oameni şi am vândut tot ce aveam şi la un moment dat mi-am spus: nu mai vreau să trăiesc aşa. Niciodată. Şi m-am dus la Surate pentru că ştiam că se ocupă cu genetica şi Mãe-do-santo m-a analizat bine şi mi-a verificat dosarul medical de cinci, zece, cincizeci de ori. Apoi m-a trimis la Adriana Corta şi ea l-a pus pe Carlinhos în mine şi de atunci încoace nu mi-a mai fost niciodată foame sau sete şi am putut să respir. Lucrurile astea nu poţi tu să le suferi? Sfântă Fecioară, ce ingrat nenorocit eşti!

Flavia îşi face semnul crucii şi îşi sărută încheieturile degetelor.

Lui Lucasinho îi ard obrajii de furie şi de ruşine. S-a săturat să-i tot spună alţii ce trebuie să facă. Îmbracă-te aşa. Fardează-te aşa. Nu te combina cu fata aia. Fii recunoscător faţă de familia ta. *Madrinha* Flavia se ridică de jos, se duce în chicinetă şi pune apă la fiert. Pisează ceva în mojar şi imediat micuţa încăpere se umple de un miros proaspăt.

Lucasinho e cu o mână pe uşă.

— Unde te duci?

— Are vreo importanţă?

— Nu. Dar nu te duci nicăieri. Nu ai fi venit aici dacă ai fi avut un alt loc unde să te adăposteşti. Şi nu vreau să

pleci. Uite, ia.

Şi Flavia îi întinde un pahar cu *maté*[77].

— Stai jos.

— Ordine. Toată lumea îmi dă ordine. Toată lumea ştie mai bine decât mine cine sunt şi ce vreau.

— Te rog.

Lucasinho adulmecă băutura din pahar.

— Ce-i asta?

— O să te ajute să dormi, spune Flavia. Este târziu.

— De unde ştii?

În apartament nu există niciun ceas. Ordinul Suratelor nu tolerează ceasurile: sunt cuţitele timpului cu care acesta taie Marele. Acum în felii tot mai subţiri: ore, minute, secunde. Filosofia Suratelor se bazează pe continuitate: timpul, ca un întreg indivizibil, existând în a patra dimensiune, în mintea lui Olorun[78].

— Aşa simt eu.

— Nu-mi place chestia asta, spune Lucasinho, continuând să miroasă licoarea din pahar cu o grimasă de dezgust.

— Cine zice că-i pentru tine?

Lucasinho bea. Flavia se duce în chicinetă să spele paharul. Când revine în cameră, îl găseşte pe băiat făcut covrig pe sofa şi cufundat într-un somn adânc.

Douăsprezece urme prin praful selenar. Doisprezece motociclişti înaintează în V peste craterul Eimmart K. Marina Calzaghe călăreşte motocicleta de trei ore. Fundul i s-a făcut deja ca de piatră. O doare ceafa, i-au amorţit degetele de la vibraţii, simte cum frigul îi roade din *sasuit* şi nu-şi poate lua ochii de la simbolul oxigenului de pe afişajul din cască. Totul a fost calculat: suficient aer cât să ajungă la destinaţie plus încă o oră. Astfel roverele de la Mare Marginis vor avea timp să ajungă până la ei şi să se realimenteze. Au trecut trei ore, a mai rămas una. O sută optzeci de kilometri media pe oră – două sute douăzeci

[77] Infuzie de iarbă de maté (n.tr.).

[78] Olorun – zeul suprem, creatorul, în mitologia yoruba (n.tr.).

dacă ar accelera, dar asta ar scurta viaţa bateriei. Şi undeva acolo sus, dincolo de pragul lumii, navele din flotila familiei Voronţov se grăbesc către Mare Anguis. Calculele spun că Echipa Corta va ajunge la culmea cea mai îndepărtată cu exact cinci minute înainte de transportoarele VTO cu angajaţi ai familiei Mackenzie la bord. Plus sau minus trei minute. Totul este foarte bine calculat. Lucas Corta este extrem de meticulos.

Prima oră de drum spre nord o fac pe teren extrem de accidentat, cu cratere, resturi de meteoriţi şi povârnişuri perfide care cer concentrarea maximă a tuturor simţurilor, fie acestea naturale ori cibernetice. Roţile uriaşe ale motocicletelor trec lesne peste resturile mai mici, dar fiecare rocă implică luarea unei decizii serioase: treci peste, ocoleşte-o. O abordare greşită a traseului ţi-ar distruge roţile şi transmisia şi te poţi pomeni singură printre cratere, privind la dârele de praf din urma camarazilor tăi. Navele de salvare nu mai vin. Au fost cumpărate de clanul Mackenzie. Marina scrâşneşte din dinţi la fiecare rocă şi crevasă. Un fulger de durere îi urcă pe coloană la trecerea fiecărui prag. Spatele ei este un ghem de durere. Braţele îi pulsează din cauza efortului de a ţine ghidonul drept, cât mai drept, când motocicleta saltă peste terenul acela înspăimântător. Are fălcile încleştate şi nu mai ţine minte când a clipit ultima oară. Marina Calzaghe trăieşte la maximum.

— Motociclete, spusese ea.

— Nu orice fel de motociclete, ci motociclete de praf, o corectase Carlinhos.

Unsprezece motociclete pe platforma trenului. Obiecte magnifice, puternice, care îşi etalau venele şi cablurile, şi oasele, şi mecanismele de acţionare; obiecte barbar de funcţionale şi tocmai de aceea nespus de frumoase. Fiecare era diferită, lucrată manual, la comandă; pe fiecare suprafaţă metalică erau gravate cranii, dragoni, *orixas,* bărbaţi cu falusuri uriaşe şi femei cu sâni enormi, flăcări, şi explozii stelare, şi săbii şi flori. Estetica motocicletelor nu se modifică niciodată. Cu mâna-i

înmănuşată, Marina a mângâiat latura cromată a uneia.

— Ai mai mers pe aşa ceva? a întrebat-o Carlinhos.

— Unde să fi… a început Marina, dar şi-a adus aminte de jocul lor.

— Te simţi în stare?

— Cât de greu poate fi?

— Greu. Dacă se strică ceva, vei rămâne în urmă.

Nu exista nicio motocicletă pentru ea. Jo Moonbeam-ii urmau să călătorească până la Meridian în căldura şi confortul oferite de vagoanele presurizate ale trenului. Însă, din cauză că Paulo Ribeiro se întorcea singur la João de Deus pentru autopsie, Echipa Corta rămăsese fără un motociclist, fapt care le-ar fi putut afecta planul. Clanul Mackenzie încă le mai putea face o surpriză. Cu cât erau mai mulţi motociclişti, cu atât mai multă flexibilitate avea echipa.

— Vrei să vii?

În limba portugheză vorbele astea au sunat mai degrabă ca o invitaţie, nu ca o întrebare. Trenul începuse deja să încetinească. Planul lui Lucas era simplu. Marina şi-l aducea bine aminte: bărbatul acela brunet şi serios, ale cărui cuvinte îi salvaseră viaţa – *Din momentul ăsta lucrezi pentru Corta Hélio.* Planul era următorul: transportaţi cu trenul toate motocicletele disponibile până în punctul cel mai apropiat de terenul revendicat, apoi urcaţi pe ele şi porniţi spre nord, unde se află Mare Anguis. Deschideţi câte un emiţător cu GPS în fiecare dintre cele patru colţuri ale terenului. Patru colţuri, unsprezece motociclete.

— Vreau, a răspuns atunci Marina Calzaghe.

— Uite contractul!

Hetty l-a afişat pe lentila Marinei. O privire fugitivă – atât de multe clauze fac referire la deces accidental –, un *yin* şi contractul revine în mâinile lui Carlinhos.

— Ţine-te după mine! a spus el pe canalul privat de comunicaţii din casca Marinei.

Unsprezece motociclete, patru colţuri. Înseamnă că ea şi Carlinhos trebuie să-i întreacă pe cei de la Mackenzie Metals cu toate navele lor spaţiale, ca să ajungă înaintea

lor la extremitatea cea mai îndepărtată a terenului.

Oamenii lui Carlinhos s-au urcat pe motociclete. Cea primită de Marina era o fiară din aluminiu contorsionat şi baterii care pârâiau amarnic. Gravată în crom, Dona Luna o privea dintre manetele ghidonului şi îi zâmbea cu jumătatea ei de faţă. Marina s-a aşezat în şa, iar Inteligenţa Artificială a motocicletei s-a cuplat cu Hetty.

Motocicleta a prins viaţă. Comenzile erau uşoare: înainte, înapoi, răsucire pentru accelerare.

Înainte ca trenul să se oprească cu totul, Carlinhos şi-a ambalat motorul şi a sărit de pe platformă, a plutit înalt şi superb, scânteind în lumina Pământului. A aterizat de-abia după ultima şină de tren. Până când a apucat Marina să-şi coboare motocicleta de pe platforma trenului şi s-a prins ce trebuie să facă pentru a o împiedica să-şi ridice roata din faţă de pe sol, Carlinhos trecuse deja de linia orizontului.

Marina a învârtit maneta de acceleraţie şi a pornit în urma dârelor de praf. A mai accelerat o dată şi a reuşit să ajungă din urmă formaţia. Era un loc liber în stânga lui Carlinhos. Marina s-a dus drept acolo. Carlinhos a întors spre ea vizorul orb al căştii şi a dat din cap.

Acum motocicliştii coboară năvalnic pe muchia îngustă a craterului Eimmart K. Marina virează ca să evite un rest de meteorit de dimensiunile unui cadavru uman. Probabil că se află aici de dinainte să apară viaţa pe Pământ, îşi spune ea. Roci urâte şi cenuşii care îţi stau în drum. Pe fundul unei mări moarte.

Carlinhos ridică o mână, însă avatarurile i-au avertizat deja pe motociclişti. Trei motociclete se desprind din lateralul formaţiei şi pornesc către est-sud-est. Marina se uită după trâmbele de praf din urma lor. Trebuie să ajungă în colţul sud-estic al terenului. Acum au rămas nouă motociclete, care o iau la goană peste câmpia întunecată. Drumul este uşor şi rapid, şi monoton, şi plin de capcane. Capcane din cele mai rele, acelea pe care ţi le întinzi singură din cauza plictiselii şi a monotoniei peisajului. Plat, plat, plat. Monoton monoton monoton. Unde-i fiorul? Plat,

plat, plat, repede, repede, repede. Ce rost are un sport care te obligă să alergi în linie dreaptă? Poate chiar ăsta-i rostul lui. Of, bărbaţii şi sporturile lor. Transformă orice acţiune într-o competiţie fără sens, chiar şi traversarea fundului unei mări selenare. Trebuie să mai fie ceva. Vreo cascadorie, vreo probă de îndemânare. Din punctul de vedere al Marinei, sporturile au de-a face doar cu acrobaţiile, scorurile sau viteza.

În punctul stabilit dinainte, Carlinhos ridică din nou mâna şi latura dreaptă a formaţiei se desprinde, pornind către vest. Colţul dinspre sud-est al terenului se află la cincizeci de kilometri distanţă. Cele cinci motociclete rămase îşi continuă cursa.

— Îţi place muzica braziliană?

Vocea lui Carlinhos o ia prin surprindere pe Marina, care se clatină în şa şi apoi se redresează.

— Nu prea. Mi se pare prea elevată. Poate că sunt eu prea *norte* ca s-o pricep.

— Nici eu n-o pricep. În schimb, *mamãe* o adoră. A crescut cu muzica asta. E legătura ei cu familia rămasă acasă.

— Familia, spune Marina.

Nu este o întrebare.

— Lucas e mare fan. Odată a încercat să-mi explice ce efecte are – *saudade* dulce-amară, chestii din astea. Numai că auzul meu muzical nu-i educat pentru asta. Sunt un om simplu. Îmi place muzica dance. Ritmul. Ceva fizic, cu greutate.

— Mie îmi place să dansez, deşi nu mă pricep prea bine, spune Marina.

— După ce ne terminăm treaba şi ne întoarcem, o să mergem să dansăm.

Gonesc peste Mare Anguis cu o sută nouăzeci şi cinci de kilometri pe oră, dar de-abia acum tresaltă inima Marinei.

— Adică îmi dai întâlnire?

— Ţie şi tuturor colegilor din detaşament, spune Carlinhos. Niciunul dintre voi nu a văzut cum se distrează un Corta.

— Dar eu am fost la petrecerea din Boa Vista, ai uitat? spune Marina, bătând dezumflată în retragere şi arzând de ruşine în interiorul *sasuit*-ului.

— Aia n-a fost o petrecere reprezentativă pentru familia Corta, spune Carlinhos. Deci ce muzică îţi place, Marina Calzaghe?

— Am crescut pe ţărmul de nord-vest al Pacificului, aşa că îmi plac chitarele. Sunt rockeriţă.

— Aha! Heavy metal. Asta ascultă şi camarazii tăi.

— Nu. Rock tradiţional.

— E vreo diferenţă?

— Una mare. Aşa cum spune fratele tău, trebuie să ai auzul educat pentru aşa ceva.

Radarul le semnalează un obstacol dincolo de linia orizontului. Un ocol i-ar costa minute preţioase.

— Ai aflat foarte multe despre mine, Marina Calzaghe – că îmi place muzica dance, că îmi iubesc mama, dar nu-i înghit pe fraţii mei mai mari. În schimb îl iubesc pe fratele meu mai mic, iar pe sora mea nu o înţeleg deloc. Nu pot să sufăr costumele elegante şi detest să mi se forţeze mâna. Însă eu nu ştiu nimic despre tine. Doar că îţi place rockul, că eşti din *norte* şi că ai salvat viaţa fratelui meu. Atâta tot.

Obstacolul este un afloriment de teren muntos, rămas acolo de când rocile vulcanice vechi au inundat bazinul Mării Şerpilor. Schimbarea de nivel este prea abruptă pentru terenul plat şi erodat al Lunii, dar, fără să ezite, Carlinhos se îndreaptă direct spre roci.

— Am nimerit aici, spune Marina.

— Nimeni nu nimereşte pe Lună, se împotriveşte Carlinhos.

Motocicleta lui se loveşte de o creastă şi zboară zece sau douăzeci de metri, după care aterizează într-un nor de praf. Marina îl urmează. Se simte neputincioasă, abandonată; inima i se strânge de spaimă. Ţine-o dreaptă. Dreaptă. Şi apoi roata din spate atinge solul şi ea se luptă să ţină motocicleta dreaptă. Apoi atinge solul şi roata din faţă. Ţine direcţia. Ţine direcţia. Exaltarea o face să gâfâie scurt.

— Deci?

Vocea lui Carlinhos pe canalul privat de comunicaţii.

— Mama mea este bolnavă. Meningită tuberculoasă.

Carlinhos îl invocă în portugheză pe São Jorge.

— Şi-a pierdut piciorul drept de la genunchi şi nu se mai poate deplasa. Trăieşte, vorbeşte şi cât de cât se descurcă, dar nu mai este ea. Nu mai este mama pe care eu am cunoscut-o. Ci doar nişte bucăţi salvate de medici.

— Deci lucrezi pentru spital.

— Lucrez pentru Corta Hélio. Şi pentru mama mea.

Au rămas doar ei doi. Carlinhos o conduce peste roci. Marea Şerpilor le apare în faţă.

— M-am născut şi am crescut în Port Angeles, statul Washington, spune Marina.

Şi pentru că acum sunt doar ei singuri pe câmpia care se întinde în toate direcţiile, începe să vorbească despre cum a crescut în casa de la marginea pădurii, în ciripit de păsări şi în clinchete de clopoţei de vânt. Mama: terapeută reiki[79], tămăduitoare, ghicitoare în cărţi, specialistă feng shui, bonă de pisici, îngrijitoare de câini şi dresoare de cai – toate aceste slujbe le-a avut la sfârşitul secolului douăzeci şi unu. Tata: foarte darnic la zilele de naştere, în vacanţe şi la absolviri. Sora Kessie, fratele Skyler. Câinii, ceţurile, camioanele cu buşteni; duduitul motoarelor de la vapoarele care traversau canalul; marşul rulotelor, al motocicletelor şi al camioanelor prin munţi; banii care apăreau mereu atunci când disperarea îşi făcea intrarea în curtea lor. Conştientizarea faptului că tot acel dans era doar la un salariu distanţă de faliment.

— Am avut mereu o pasiune pentru nave, spune Marina, dându-şi seama că poate Carlinhos nu are nici cea mai vagă idee cum arătau vasele acelea care pluteau în strâmtoarea San Juan de Fuca. Când eram foarte mică, îmi imaginam că au picioare gigantice ca de păianjen, zeci de picioare cu care păşeau pe fundul mării.

Aşa se fac inginerii: din vapoare care umblă şi o jucărie

---

[79] Terapie energetică în care se foloseşte energia universală; *rei* = spirit, *ki* = energie (n.tr.).

preferată; un joc pentru fetiţe, având ca scop salvarea animalelor aflate în primejdie prin folosirea de panglici şi scripeţi, şi elevatoare, şi mecanisme de acţionare.

— Îmi plăcea să le fac foarte complicate şi spectaculoase, spune Marina. Le-am filmat şi le-am pus pe internet.

Mama ei a fost surprinsă şi încântată văzând că fiica ei cea mare dădea dovadă de un talent înnăscut pentru soluţionarea problemelor şi inginerie. Filosofia aceasta era cu totul străină în mahalaua lor, unde rude, prieteni şi animalele aferente trăiau de pe o zi pe alta, dar chiar dacă Ellen-May Calzaghe nu înţelegea în totalitate ce studiază Marina la facultate, ea şi-a sprijinit cu vehemenţă fiica. „Aplicaţia cibernetică a biologiei evolutive în structura de comandă a programelor de computer” erau nişte cuvinte pe care ea nu le înţelegea.

Şi atunci familia lor a fost lovită de tuberculoză. A venit de la est, adusă de vânt din oraşul bolnav. De ani buni oamenii se mutau din oraş şi se credeau imuni, la adăpost de infecţii. Boala a străpuns protecţia talismanelor, a rugăciunilor şi a veghetorilor astrali şi a pătruns în plămânul lui Ellen-May, iar de acolo a ajuns în căptuşeala creierului. Unul după altul s-au dovedit ineficiente toate antibioticele. Bacteriofagii au reuşit să o salveze, însă infecţia i-a luat picioarele şi douăzeci la sută din minte. Însă Ellen-May a obţinut ajutor de handicap. Adică mai mulţi bani decât ar fi putut câştiga într-o viaţă. Mai mulţi bani decât i-ar fi oferit orice carieră, cu excepţia uneia în domeniul bancar. Sau pe Lună.

Marina nu plănuise niciodată să ajungă pe Lună. A crescut ştiind că există oameni şi acolo şi că ei aveau grijă ca pe Pământ să ardă lumina. Aidoma tuturor copiilor din generaţia ei, şi ea împrumutase un telescop ca să se zgâiască la King Dong de pe Mare Imbrium, însă în rest, Luna era ca un univers paralel. Nu un loc unde ai putea ajunge. Nu dacă te-ai născut şi ai crescut în Port Angeles. Dar la un moment dat, Marina a aflat nu doar că putea ajunge acolo, ci şi că trebuia să o facă; a aflat că lumea

avea mare nevoie de cunoştinţele şi de talentul ei, că astfel ar preţui-o şi i-ar plăti salariul.

— Iar talentul despre care vorbeşti e acela de a servi cocktailuri „Luna Albastră” la petrecerea dată pentru Lucasinho? o întreabă Carlinhos.

— Au găsit pe altcineva care cerea o leafă mai mică.

— Ar fi trebuit să citeşti mai bine contractul.

— Era singurul contract disponibil.

— Aici eşti pe Lună…

— Unde totul se negociază. Ştiu. Acum ştiu asta.

Dar atunci habar nu avusese de nimic; fusese copleşită de şuvoiul de impresii şi experienţe, asurzită de simţurile ei care-i strigau că totul era *straniu, nou, înspăimântător.* A dat greş la instruire. Nimic nu o putea pregăti pentru momentul când avea să păşească în îmbulzeala şi culorile, şi zgomotele, şi duhorile din Meridian. Şi atunci simţurile i s-au revoltat. *Pune-ţi repede lentila asta în ochiul drept. Mişcă-te aşa, mergi pe aici, nu te împiedica de oameni. Fă-ţi contul ăsta şi mai fă şi aia, şi ailaltă, şi câte şi mai câte. Acesta este avatarul tău: te-ai gândit ce nume îi dai, ce formă? Ai citit? Bine: semnează aici, aici şi aici. Femeia aia zboară?*

— Avem veşti de la grupul de la sud-est, o întrerupe Carlinhos. Au sosit membrii familiei Mackenzie.

— Cât mai avem până acolo?

— Accelerează!

Marina sperase că îi va spune asta. Simte cum motocicleta se însufleţeşte între coapsele ei şi porneşte în viteză. Marina se apleacă peste ghidon. Nu e nevoie; pe Lună nu există vânt care să-i opună rezistenţă. Dar aşa trebuie să faci când mergi cu viteză pe o motocicletă. Goneşte alături de Carlinhos peste Mare Anguis.

— Dar tu? îl întreabă ea.

— Rafa e fermecătorul, Lucas e intrigantul, Ariel e oratoarea; eu sunt luptătorul.

— Şi Wagner?

— Lupul.

— Am observat că Lucas nu poate să-l sufere. Din ce

cauză?

— Vieţile noastre nu sunt simple. Aici totul este diferit. În puţine cuvinte, suntem şi patroni, şi angajaţi, explică el.

— Mai am douăsprezece procente de oxigen, anunţă Marina.

— Am ajuns, spune Carlinhos.

Frânează şi capătul din spate al motocicletei se învârte într-un inel de praf. Marina face o buclă mare, încetineşte şi opreşte lângă el. Praful se aşază încet în jurul ei.

— Uite acolo!

Fundul „mării” selenare – negru, inexpresiv ca un wok.

— Colţul nord-estic al patrulaterului care este Mare Anguis, spune Carlinhos, desfăcând semnalizatorul din spatele motocicletei.

— Carlinhos, începe Marina. Şefule…

Orizontul este atât de aproape, nava familiei Voronţov este atât de rapidă, încât parcă s-a materializat de nicăieri pe cerul de deasupra ei, ca un înger. Este mare, acoperă jumătate de cer; zboară jos şi continuă să coboare, scăpărând din capsulele turbo.

Carlinhos înjură în portugheză. Încă nu a apucat să desfacă picioarele semnalizatorului Corta.

— Chestiile astea au dispozitiv încorporat pentru reglarea poziţiei. Dacă atinge solul…

— Am o idee.

O idee proastă şi nebunească, a cărei punere în practică nu ar putea fi acoperită nici măcar de un contract pentru munca pe Lună. Marina ambalează motorul. Nava clanului Voronţov pivotează pe axul central. Dispozitivele hidraulice stârnesc coloane de praf. Marina accelerează prin tot norul acela şi pune frână exact sub corpul navei. Se uită în sus. Luminile de avertizare îi pictează vizorul căştii. Nu ar ateriza peste un angajat al Corta Hélio. Nu ar îndrăzni s-o strivească şi s-o transforme în cenuşă, nu în faţa unui membru al familiei Corta. Nu ar cuteza una ca asta. Nava oscilează, apoi capsulele turbo se aprind şi transportorul se îndepărtează de zona de aterizare.

— Ba pe mă-ta!

Marina porneşte iar motocicleta şi se repede din nou sub nava care coboară. Forţa motoarelor o loveşte în plin, ameninţă să o răstoarne. Nava a coborât mai aproape de ea. Camerele video de sub corpul ei se rotesc şi îi captează imaginea. Oare ce discuţii au loc în carlinga acestei nave? Se află pe Lună. Aici totul este diferit. Aici totul se negociază. Aici totul are un preţ: praful, viaţa. S-a pornit un război corporatist împotriva familiei Corta. Transportorul stă suspendat deasupra ei.

— Carlinhos…

Transportorul ţâşneşte într-o parte. Nu are cum să se îndepărteze prea mult de coordonatele terenului, pentru că şi-ar pierde avantajul vitezei. Marina îl poate ajunge oricând. Dar zboară prea jos; Dumnezeule sfinte, e prea jos. Mult prea jos. Marina scoate un ţipăt şi derapează. Roata din spate se ridică de pe sol, iar motocicleta şi motociclista se răstoarnă în praf şi alunecă, alunecă, alunecă. Marina vrea să se apuce de praf ca să-şi poată încetini cursa. Rămasă aproape fără aer, se opreşte sub platforma de aterizare. Suflul motoarelor o acoperă în praf orbitor. Platforma de aterizare este însăşi moartea care coboară implacabilă spre ea ca să o strivească. Au făcut calculele.

— Marina! Ieşi de acolo!

Cu ultimele puteri, Marina se rostogoleşte de sub platformă. Nava clanului Voronţov aterizează. Platforma, lonjeroanele şi amortizoarele sunt la doi metri de capul ei.

— Te ajut eu, Marina.

Ea se rostogoleşte în cealaltă parte şi Carlinhos se ghemuieşte şi-i întinde mâna. Semnalizatorul transportorului clipeşte în spatele lui. Clipirile acelea înseamnă viaţă. Clipirile acelea înseamnă victorie.

— Haide!

Marina se ridică greu în picioare. O dor coastele, i se zbate inima, îi gem toţi muşchii de încordare, îi vine să-şi scoată casca şi să vomite în ea, zeci de alerte galbene şi roşii sclipesc concomitent pe ecranul din cască şi nu-şi mai simte degetele de la mâini şi de la picioare din cauza

frigului. Însă luminile alea, luminile alea mici şi intermitente… Îl apucă pe Carlinhos de gât şi, sprijinindu-se de el, se îndepărtează de navă şchiopătând. Transportorul este frumos şi ciudat, o jucărie uriaşă abandonată în Marea Şerpilor. Oameni în carlinga puternic luminată; unul dintre ei ridică mâna şi îi salută. Carlinhos îi răspunde cu acelaşi gest. Apoi motoarele se aprind, orbindu-i pe Marina şi pe Carlinhos cu norul de praf ridicat, şi transportorul se face nevăzut. Au rămas singuri. Marina se lasă moale în braţele lui Carlinhos.

— În cât timp ajunge roverul ăla aici?

Jorge îşi sprijină chitara de corp în poziţia obişnuită, în care se simte cel mai bine. Ţine piciorul stâng puţin mai în faţă ca să-şi echilibreze greutatea.

— Ce doriţi să vă cânt, *senhor* Corta?

— Nimic.

— Nimic?

— Nimic. Te-am chemat aici sub un motiv fals.

Somnul se lăsase aşteptat după repetiţia cu formaţia: prin imaginaţia muzicală îi treceau tot soiul de metode prin care ar fi putut rezolva o sincopă mai problematică cu toboşarul. Şi atunci Gilberto, avatarul lui, îi şoptise la ureche: *Lucas Corta.* Patru fără douăzeci şi şase. Iisus şi Mama Lui. *Am nevoie de tine.*

— Nu vreau să-mi cânţi.

Lui Jorge i se taie respiraţia.

— Vreau să bei ceva cu mine.

— Sunt foarte obosit, *senhor* Corta.

— Nu am pe nimeni altcineva, Jorge.

— Dar *oko* a dumneavoastră… sau Lucasinho…

— Nu am pe nimeni altcineva.

Pe balcon, îl aşteaptă un mojito făcut după gustul lui. Cu romul personal al lui Lucas. Este aproape patru dimineaţa, dar Quadra São Sebastião forfoteşte: roboţi şi muncitori care ies sau intră în schimburi, tehnicieni de mentenanţă. Aerul este nemişcat, electrizat din cauza prafului. Jorge îi simte gustul pe limbă, în gât. Şi-ar pune *kuozhao*-ul ca să-

şi protejeze glasul, dar masca antipraf probabil că l-ar ofensa pe Lucas.

— Am de gând să divorţez de soţia mea, spune Lucas.

Jorge caută disperat un răspuns potrivit.

— Nu ştiu prea multe despre cum funcţionează *nikah*-urile în cazul celor Cinci Dragoni, dar îmi imaginez că despăgubirile ar fi mari.

— Imense, spune Lucas. Ridicol de mari. Familiei Sun îi place să se lupte prin tribunale. Dar şi eu sunt ridicol de bogat. Şi o mai am şi pe Ariel, sora mea.

Lucas se sprijină de balustradă.

— Dacă nu o iubiţi…

— Dacă tu chiar îţi imaginezi că dragostea a avut ceva de-a face cu toată povestea asta înseamnă că nu ştii absolut nimic despre cum se fac căsătoriile în rândul Dragonilor. Căsnicia mea a avut scopuri pragmatice, politice, dinastice. Toate căsniciile noastre sunt aşa. Mai întâi te căsătoreşti şi după aia o să vină şi dragostea. Dacă ai noroc. Rafa a avut, şi acum norocul s-a întors împotriva lui. Te-am chemat aici ca să sărbătorim, Jorge.

— Nu înţeleg, *senhor…* Lucas.

— Am reuşit o victorie deosebită. Am avut o idee genială şi am pus-o în practică într-o manieră excelentă. Mi-am înfrânt duşmanii şi am adus familiei mele putere şi bogăţie. Acum sunt vedetă printre cei Patru Dragoni. Oraşul este al meu în noaptea asta. Şi nu văd decât un om care stă ghemuit într-o hrubă, într-un imperiu al prafului. În hruba asta m-am născut eu şi tot în hruba asta am să mor şi toată apa, aerul şi carbonul meu vor fi luate şi donate. Şi aşa voi deveni parte a unui milion de vieţi. Este un soi meschin de renaştere. Şi noi nici măcar n-am avut de ales. Mama da, ea a putut să aleagă. Ea a dat Pământul pe bogăţie. Eu n-am avut de ales. Niciunul dintre noi n-a avut de ales. Nu ne putem întoarce – pentru noi nu există întoarcere. Nu avem decât praf, lumină artificială, oameni. Luna înseamnă oameni. Aşa se zice. Cel mai rău duşman şi cea mai mare speranţă pe care o poţi avea. Lui Rafa îi plac oamenii. Rafa speră să ajungă în rai. Eu ştiu că noi trăim în

iad. Ca nişte şobolani pe sub pământ, alungaţi din faţa frumuseţii.

— Să cânt ceva, Lucas?

— Poate ar fi bine. Totul este clar, Jorge. Acum ştiu precis ce trebuie să fac. Din cauza asta am să scap de Amanda. Din cauza asta nu mă pot bucura. Din cauza asta nu pot să te ascult în noaptea asta, Jorge.

Lucas îl mângâie pe Jorge pe mână cu vârful unui deget.

— Rămâi cu mine!

— Trezeşte-te!

Mâinile cuiva o apucă de subsuori şi o ridică. Aţipise şi fusese cât pe ce să alunece în apă. Carlinhos se ghemuieşte lângă rezervorul cu apă. Atinge uşor paharul de cocktail al Marinei, în care se mai vede un rest vâscos şi azuriu de „Lună Albastră”.

— Nu-i o combinaţie prea bună. Înecul pe lună nu dă bine la autopsie.

— Am simţit nevoia să sărbătoresc.

Marina ajunsese la capătul rezervei de oxigen când roverul apăruse la orizont; Carlinhos o conectase la aparatul pentru respiraţie artificială: era zgribulită şi vânătă de la anoxie[80]. Roverul s-a întors şi a pornit cu viteză maximă spre Beikou, un centru de date Taiyang, de pe marginea craterului Macrobius. Până când Carlinhos a apucat s-o care prin ecluză, Marina începuse deja să aibă momente de pierdere a cunoştinţei provocate de hipotermie. Degete străine i-au desfăcut *sasuit*-ul. Mâini străine i l-au scos de pe ea. Degete cunoscute au deconectat-o de la tuburi. Alte mâini au băgat-o încet în apa caldă. Apa o înconjura, o penetra, o mângâia. Apa o aducea înapoi la viaţă.

Ce-i ăsta?

— Un bazin.

Vocea lui Carlinhos. Şi mâinile astea: mâinile lui?

— Era să te pierdem acolo.

— N-ar fi aterizat pe mine.

[80] Anoxie –tulburare patologică provocată de lipsa de oxigen (n.tr.).

De-abia dacă i se înţeleg vorbele printre dinţii care îi clănţănesc. Revenea la viaţă şi era un chin cumplit.

— Nu asta am vrut să spun.

— Trebuia s-o fac.

— Îmi place cum spui asta, i-a zis Carlinhos. Sună atât de *norte.* Atât de corect. *Trebuia s-o fac.*

Apoi a trecut un deget peste suprafaţa bazinului.

— Acoperim noi costurile apei.

Beikou este un loc izolat ca o mănăstire: membrii familiilor Sun, Asamoah şi ai altor clanuri minore implicaţi în relaţii plisexuale. Tunelurile înguste şi scunde răsună de vocile copiilor care vorbesc în cinci limbi; aerul refolosit miroase a transpiraţie, a computere supraîncălzite, a urină stătută. Corta Hélio a trebuit să încheie un contract cu Taiyang şi AKA pentru ca Marina să poată inhala aerul ăsta, să se poată bălăci în apa asta din interiorul Lunii. Se lasă pe spate şi părul i se învolburează în apa caldă. Dacă ridică mâna poate să atingă tavanul din sticlă sinterizată. Pictat în stil *manhua,* Ao Kuang, Regele-Dragon al Mării de Răsărit, o priveşte încruntat de pe plafonul scund. Apa clipoceşte pe sânii ei. Ceva a tulburat-o.

— Ce faci?

Îşi pierduse iarăşi cunoştinţa, iar acum deschide ochii şi-l vede pe Carlinhos dezbrăcându-şi *sasuit*-ul.

— Intru şi eu.

Şi se lasă încet în apă. *Pari obosit,* gândeşte ea. *Eşti superb, dar epuizat. Te mişti ca un crab anchilozat.* Fişierul lui Hetty spunea că au stat douăzeci şi opt de ore la suprafaţă. *Sasuit*-urile erau proiectate să reziste douăzeci şi patru. *Ar trebui să fim morţi.* Îl stropeşte cu apă pe Carlinhos. Bărbatul este atât de sleit de puteri, că abia tresare.

— Hei!

— Hei!

— Am reuşit?

— Tribunalul lui Clavius ne-a recunoscut dreptul de proprietate şi ne-a emis o licenţă. Am prezentat ofertele de construcţie.

Marina ridică încet pumnul – o doare chiar şi această mişcare simplă; scoate un *bravo* chinuit.

— Ştii ceva? Poate că ni se cuvine şi nouă să sărbătorim, spune Carlinhos. Se face o vodcă din cartofi foarte bună aici.

— Ce era chestia aia cu moartea prin înec care ar da prost pe certificatul de deces?

— Mai prost decât dacă ai muri după ce a aterizat pe tine o navă VTO?

— Râzi de mine…

Îl stropeşte iarăşi cu apă. Carlinhos nu poate sau nu vrea să se ferească. *Of omule, eşti atât de drăgălaş când eşti obosit şi împuţit, şi neras, şi te dor toate alea şi aşa te-aş regula chiar aici, cum stai în faţa mea şi ni se ating genunchii şi picioarele, şi dacă mi-aş mişca mâna câţiva centimetri mai încolo şi dacă ţi-ai mişca-o şi tu câţiva centimetri mai încoace, ce bine ne-am mai simţi, dar n-am să fac nimic pentru că eu sunt vai steaua mea, iar tu eşti vai steaua ta şi îmi eşti şef, eşti Dragon şi mie mi-a fost întotdeauna frică de Dragoni, dar mai ales pentru că suntem ca doi gemeni într-un uter, ghemuiţi unul lângă altul în apa asta caldă şi s-ar chema incest prenatal.*

Se mută cu greutate mai aproape de el şi amândoi se sprijină cu efort unul de celălalt, piele lângă piele, savurând fiecare apăsarea şi compania celuilalt. Un adolescent cu membrele lungi din familia Sun – Marina nu-şi poate da seama ce sex are – bagă capul pe uşă ca să îi servească cu cocktailuri „Luna Albastră”. Râsete, muzică pop, zbierete de copii, huruit de utilaje răsună prin tuneluri ca şi cum acestea ar fi tuburile unui uriaş instrument muzical.

— Pentru Corta Hélio.

Un toast.

— Marea Şerpilor. Dacă aţipesc…

— Am să te veghez eu, spune Carlinhos.

— Şi eu am să te veghez pe tine.

O partidă de sex începe întotdeauna în acelaşi mod. Un

pahar, îmbrobonat de la condens. O măsură de gin de la gheaţă. Trei picături de curaçao albastru dintr-o pipetă de sticlă. Fără muzică. Muzica îi abate atenţia de la sex lui Ariel Corta. În seara asta poartă o rochie Rappi cu multe jupe şi lungă până la glezne, o pălărie mare şi turtită din pai, din colecţia New Look de la Dior, şi mănuşi lungi. Îşi încreţeşte buzele rujate cu Revlon Fire şi cu Ice Red când se concentrează ca să picure pe rând stropii de curaçao. Este băutura din zece plante primită de la Dilma Filmus. După ce în paharul de cocktail cade şi ultima picătură, Ariel Corta se dezbracă de rochie. Gravitaţia selenară face inutilă existenţa sutienelor, iar Ariel nu foloseşte alt tip de lenjerie. Păstrând pe ea doar mănuşile, pălăria, ciorapii cu jartiere, pantofii Roger Vivier cu tocuri de treisprezece centimetri, Ariel duce paharul la buze şi ia o înghiţitură.

Băieţii au reuşit. Pontul lui Vidhya Rao a fost corect. Conversaţia scurtă şi securizată printr-un sistem privat de criptare pe care a avut-o cu Lucas a dovedit trei lucruri. I-a dovedit lui Rafa că şi ea are putere. I-a dovedit mamei că familia Corta are tot dreptul să se considere al Cincilea Dragon. I-a dovedit lui Lucas că ea va fi întotdeauna o Corta. *Noi vrem să vă cumpărăm,* îi spusese Vidhya Rao. Nu-i cumpărată; i se plăteşte un onorariu. Este angajată, nu-i proprietatea nimănui. Aceasta este diferenţa dintre afacerist şi consultant. Ai triumfat. Ariel Corta toastează pentru sine şi pentru toţi clienţii ei şi pentru coteria ei. Mai ia o înghiţitură din „Luna Albastră”. Beijaflor îi arată imagini cu ea surprinse de camerele ascunse. Ariel pozează ca să-şi admire mai bine corpul. Este magnifică. Magnifică.

Înainte de a se dezbrăca de tot, inhalează o capsulă de Solo. Suratele Chimice, distribuitoarele de narcotice în înalta societate, printează drogul la comandă, special pentru asemenea ocazii. Pălăria ajunge pe cuierul capitonat, mănuşile şi ciorapii sunt scoşi cu răbdare şi atenţie. Ariel intră în camera de sex. Îi sfârâie de dorinţă şi pielea, şi sfârcurile, şi buzele, şi vulva, şi anusul. Pereţii şi podeaua sunt acoperite cu piele albă falsă. O aşteaptă

veşmintele dispuse ordonat, făcute de comandă tot din piele albă falsă. Mai întâi cizmele; înalte şi strâmte, cu şireturi; şi le strânge şi mai tare pe picior. Se plimbă prin încăperea strâmtă, simţind cum coapsele i se freacă una de cealaltă, simţind cum o gâdilă şireturile peste fese şi peste vulvă. Se aşază în genunchi, înfiorată de senzaţia pe care i-o dă fundul sprijinit de călcâie. Apoi îşi pune mănuşile, dantelate, lungi până la umăr şi foarte strâmte. Îşi răsfiră degetele învelite în piele albă falsă. Gulerul înalt şi tare. Ariel icneşte atunci când se strâng şireturile şi renunţă la mobilitate şi libertate. Ultimul este corsetul. Îmbrăcarea lui este un ritual; strângerea atent sincronizată a şireturilor – atât de tare că de-abia mai poate să respire. Sânii ei mici sunt acum superbi şi obraznici.

La vârsta de treisprezece ani, Ariel Corta a avut un orgasm după ce se îmbrăcase cu un *sasuit.* Nu a mai purtat niciodată unul de atunci, dar acea strangulare şi controlul asupra corpului ei i-au format pentru totdeauna preferinţele sexuale. Ariel Corta nu a suflat nimănui vreo vorbă despre orgasmul provocat de *sasuit.*

Căluşul. Un căluş clasic, într-o culoare asortată cu rujul ei. Şi-l pune şi îl strânge tare, foarte tare. Îl poartă din cauză că au fost episoade când şi-a vârât în gură aproape o jumătate de cearşaf, încercând să înăbuşe zgomotele fantasticei masturbări. Căluşul ăsta împiedică şampania să dea pe dinafară. Ariel Corta nu mai poate comunica verbal cu Beijaflor, însă avatarul a jucat de multe, foarte multe ori acest joc. Costumaţia este completă.

Ariel bate delicat din mâinile înmănuşate. Activează dispozitivul haptic[81]; şi începe să-şi mângâie fiecare sân, şuierând în căluş de plăcere. Înnebunită de plăcere, îşi mişcă degetele în jurul fiecărui sfârc. Dispozitivul se reglează şi Ariel ţipă la atingerea perilor. Mănuşile urmează un parcurs haotic: Ariel cade în genunchi, salivând extaziată când face cunoştinţă faldurilor sensibile ale vulvei cu ţepii – moi la început, iar după aceea duri şi ascuţiţi. Mişcări lungi şi ritmice cu mâna dreaptă; mâna

---

[81] Haptic – referitor la simţul tactil (n.tr.).

stângă explorează porţiunea de piele rămasă dezgolită. Îi vine să explodeze: sânge şi oase, şi carne, şi fluide sunt toate ţinute laolaltă de pielea strâmtă a costumaţiei. Ariel îşi arcuieşte spatele, atacând cu degetele vulva micuţă şi feroce. Tocurile ascuţite îi intră în fund. Înjură copios în căluşul din gură. Beijaflor îi prezintă propria-i imagine: coapse desfăcute, degete frenetice, cap ridicat, ochi bulbucaţi. Are obrajii mânjiţi cu saliva care i se prelinge pe lângă marginile căluşului. Atingerea se transformă în înţepătură: acum degetele lui Ariel caută pentru prima oară clitorisul. Şi zbiară îndelung şi fericită în căluş. Capsula de Solo i-a hipersensibilizat clitorisul, sfârcurile, vulva şi rectul. Fiecare atingere este o agonie şi o desfătare fără margini. Acum Ariel Corta scoate urlete mute. Beijaflor se apropie de ea cu camera video: un prim-plan pe degetele ei, pe ochii ei, pe faldurile coapselor căzute peste cizmele strâmte.

Preludiul acesta durează o oră. Ariel Corta se aduce în pragul orgasmului de şase ori. Însă este doar preludiu, nimic mai mult. Pentru ea, sexul are ritualul lui, la fel cum liturghia are ritualul ei. Se aude clinchetul imprimantei, dispozitivul haptic se dezactivează. Tremurând din toate încheieturile, udă toată de transpiraţie şi de saliva scursă pe lângă căluş, Ariel se târăşte până la imprimantă. Coco de Lune este cel mai bun designer de jucării sexuale de pe Lună. Ariel nu ştie niciodată ce va primi până nu o anunţă imprimanta. Nu ştie decât că obiectul respectiv va fi personalizat în funcţie de trupul şi de gusturile ei şi că va avea nevoie de multe ore ca să-i descopere pe de-a-ntregul toate subtilităţile.

Ariel deschide imprimanta. Un vibrator şi un set de bile anale. Vibratorul este lung şi elegant, model clasic, cu patru aripioare stabilizatoare la bază. Fiecare aripioară controlează câte un alt câmp haptic. Ca o rachetă printată după dimensiunile vaginului şi vulvei ei. Nu un penis. Niciodată penis. Ariel Corta nu a permis niciodată să fie penetrată de un penis.

Eşti frumoasă, îi şopteşte Beijaflor cu vocea ei. *Iubeşte-*

te, iubeşte-te, iubeşte-te!

Ariel geme în căluş, se întinde pe spate pe pielea moale, îşi desface picioarele.

Bagă-l în tine, mult, kilometri, spune Beijaflor. *Reglează-te până mori.*

Ariel îşi introduce în anus bilele lubrifiate. Corsetul şi gulerul o obligă să stea dreaptă, incapabilă să vadă ce face cu orificiile ei. Beijaflor îi prezintă un prim-plan şi îi şopteşte în portugheză cuvinte murdare şi insulte. Ariel împinge adânc bilele, bagă un deget prin mâner. Trage uşor, simte rezistenţa şi frecarea dinăuntrul ei. Când va ajunge la orgasm, le va scoate de acolo, poate treptat, poate brusc. Şi apoi le va introduce iar la loc, una câte una.

Ridică vibratorul în faţa ochilor, gâfâind de groază şi de nerăbdare, în timp ce vocea ei îi spune exact ce urmează să facă cu el, cât de adânc şi cât de repede şi cât de mult timp, în ce poziţii şi cu ce mişcări. Va dura ore întregi. Ore. La sfârşit, Ariel Corta se va târî afară din camera de sex, udă toată de transpiraţie şi salivă, şi secreţii, şi lubrifiant cremos. Şi se va dezbrăca încet de pielea care o strânge. Absolut nimic – niciun amant, niciun alt trup – nu se poate compara cu această autosatisfacere perfectă.

Încă de la vârsta de treisprezece ani, Ariel Corta practică monogamia autosexuală cu multă bucurie şi entuziasm.

Bărbatul se apleacă, ţintindu-i genunchii cu cheia franceză. Marina se fereşte. Inerţia mişcării o înalţă şi o duce departe. Acolo devine vulnerabilă. Inerţia se termină. Marina cade cu atâta putere, că i se taie respiraţia, alunecă, se izbeşte de o grindă. Acest Mackenzie ştie să se lupte. A ridicat cheia şi vrea să o lovească în piept cu ea. Marina îl loveşte cu picioarele. Îl nimereşte în rotulă. Se aude cum se sfărâmă osul. Apoi urletul bărbatului acoperă platforma. Cade ca secerat. Marina apucă unealta.

— Marina!

Vocea lui Carlinhos.

— Nu!

Bărbatul Mackenzie este înalt şi voinic. Ea este scundă şi mai slabă, dar este şi o Jo Moonbeam. Are puterea a trei bărbaţi născuţi pe Lună. Ar putea să-i sfărâme cutia toracică cu un singur pumn.

Cum a început bătaia asta? Ca oricare altă bătaie: temperamente inflamate, proximitate, o scânteie, ceva care a alimentat arderea. Controlul Ecluzei Beikou a interzis intrarea echipei Corta pentru a permite andocarea unei escadrile de rovere aparţinând Mackenzie Metals. Cei de la Mackenzie au început să protesteze: tunelurile sunt prea strâmte, aerul, prea împuţit, apa, prea stătută. Voiau să se întoarcă acasă. Răbdarea dădea semne de destrămare. Echipa de la Mackenzie – numai bărbaţi, a observat Marina – s-a năpustit înăuntru, aducând cu ea mirosul iute al prafului selenar. Conducătorul ei a trecut pe lângă Carlinhos şi a rostit doar două cuvinte: *pungaşii Corta.* Răbdarea a luat sfârşit. Carlinhos a scos un urlet şi l-a doborât cu o singură lovitură cu capul. Zona a explodat.

Marina nu s-a bătut niciodată. Sigur, a văzut încăierări prin baruri, prin căminele de studenţi, la petreceri. Dar nu s-a implicat niciodată. Însă în cazul acesta ea este ţinta. Bărbaţii ăştia vor să-i facă rău. Nu le pasă dacă o omoară. Bărbatul Mackenzie este la pământ, scos din luptă, bolborosind încet. Marina se lasă pe vine – dacă stai cât mai jos, eşti puternic – şi priveşte bine în jur. Bătăile adevărate nu seamănă cu cele din filme. Beligeranţii se zbat, se îmbrâncesc, încearcă să-şi spargă capetele. Carlinhos a căzut pe spate. Marina îl apucă pe atacator de un braţ. Individul zbiară. I-a dislocat umărul. Acum îl apucă de guler şi de centură şi-l azvârle peste încăpere – atât de uşor de zici că nu-i om, ci fulg. Marina se răsuceşte şi se repede la primul Mackenzie pe care-l vede. Îl zdrobeşte de un stâlp. Stă cu mâinile în şolduri. Gâfâie uşor. Are superputeri. Este un Hulk feminin.

— Unde-i poliţia? strigă ea la Carlinhos.

— Pe Pământ, îi strigă el, retezând picioarele unui atacator.

Apoi îi trage un pumn în faţă. Şi sângele ţâşneşte din nasul spart.

— Fut! ţipă Marina. Fut, fut, fut, fut.

Se aruncă în luptă. Farmecul pe care îl are puterea este oribil, este minunat. Asta înseamnă să fii bărbat pe Pământ, să ştii că vei fi mereu puternic. Loveşte cu picioarele, cu pumnii, se luptă corp la corp, sfărâmă oase. Şi gata, s-a terminat. Sânge pe jos. Suspine şi vaiete. Au apărut membrii echipei de control a ecluzei şi ţin la distanţă cele două tabere cu electroşocuri şi cuţite, dar încăierările au câte două vieţi, iar aceasta a ajuns la faza de înjurături şi zbierete. Acum se ceartă pentru cine trebuie să plătească despăgubirile. Inteligenţele Artificiale din domeniul juridic sunt cele care se luptă acum.

— Te simţi bine? o întreabă Carlinhos.

Marina îi adulmecă parfumul de violenţă. I se face pielea de găină: el s-a luptat fără reţinere şi fără pasiune, de parcă violenţa nu ar fi fost decât un alt instrument al meseriei sale. Mai devreme îi spusese: *Rafa e fermecătorul, Lucas e intrigantul, Ariel e oratoarea; eu sunt luptătorul.* Marina îşi imaginase că vorbea metaforic. Dar nu. Carlinhos este un luptător, unul plin de forţă. Şi i se face teamă puţin.

Marina dă din cap. Acum de-abia o apucă frisoanele – descărcarea fizică şi chimică. A dat în oameni. I-a rănit. I-a schilodit şi le-a pocit feţele şi se simte la fel de euforică şi pură ca după cursa făcută alături de Carlinhos. Se simte în culmea fericirii; murdară, plină de dorinţă, desfrânată: o târfă însetată de sânge. Nu se mai recunoaşte.

— A venit autobuzul. Să mergem acasă.

Poate din cauza frigului, sau din cauza delicatei reaşezări a greutăţii lor, sau din cauza zgomotelor uşoare pe care noaptea le amplifică, dar când Sohni Sharma se trezeşte, ştie că Rafa nu mai este acolo. Partida de sex a fost un efort logic, dar superficial. *Să mai vii la clubul meu,* îi spusese el şi poate că ea ar fi trebuit să sesizeze avertismentul din aceste cuvinte. Bărbaţi gălăgioşi, unii

ameţiţi bine, simţindu-se ca acasă şi măsurând-o din cap şi până în picioare, evaluând-o şi analizând-o, zâmbindu-i cu subînţeles lui Rafa şi aruncându-i ocheade obscene pe sub sprâncenele ridicate. Bărbaţi care nu erau săraci. Apoi a venit vestea despre tranzacţie – ceva cu nişte drepturi noi de extracţie, cu revendicarea unui teren – şi vestea asta nu doar că a alungat întunericul din bar, dar l-a şi inversat, l-a transformat într-o lumină ca de aur. Clubul îi aparţinea. De băut pentru toată lumea; beţi, prieteni, beţi. Zbierete răguşite şi comportamente de adolescenţi care se dau macho şi multe bătăi pe spate; felicitări de prost-gust: ea era trofeul. Premiul învingătorului. Rafa a ţinut-o de umeri toată noaptea până în zori. Clubul proprietarilor de echipe din handbalul profesionist nu părea a fi un loc tocmai sigur, însă ea a rămas.

O dor ochii, îi zvâcnesc încheieturile, e deshidratată ca suprafaţa Lunii. Cât de rău este să mergi pe staţia orbitală cu o asemenea mahmureală?

Ceasul. Cât e? Of, cinci şi douăsprezece minute. Soarele este o fâşie indigo de-a lungul acoperişului acestei lumi. Ar trebui să se pună în mişcare, să-şi ia lucrurile, să-şi facă bagajul. Unde e Rafa? Nu-i în dormitor, nu-i nici în baie, nici în birou sau în livingul spaţios pe care ea îl traversează în vârful picioarelor. Şi în pielea goală. Aerul încă este curat şi miroase a proaspăt. Rafa stă pe marginea unui scaun din balconul îngust. Este în pielea goală, în ciuda regulilor stricte ale clubului; nu are la el decât avatarul. Stă întors cu spatele şi vorbeşte, vorbeşte în şoaptă, pentru că nu vrea să audă nimeni ce spune. Sohni simte că trebuie să tragă cu urechea.

Robson este în siguranţă. Îţi jur. Dumnezeu şi mama lui. Robson este în siguranţă, Luna este în siguranţă; Boa Vista este un loc perfect sigur. Nu vreau să fiu nevoit să mă lupt cu tine. Nu vreau să mă lupt cu tine. Gândeşte-te la Luna. Ar fi prinsă la mijloc. Întoarce-te. Vino înapoi la Boa Vista, coração. Mi-ai promis că n-ai să lipseşti mult. Întoarce-te. Nu-i vorba doar despre copii. E vorba şi despre mine…

În pielea goală, desculţă, zguduită de frisoanele

provocate de alcool şi de o trădare pe care o bănuise, dar care tot o doare, Sohni se întoarce, pleacă de acolo, se îmbracă, îşi ia lucrurile, părăseşte Luna pentru totdeauna.

În cele din urmă, Adriana îi porunceşte lui Paulo să iasă din bucătărie. Paulo este bucătarul ei; a studiat tehnica şi deja a scos la imprimantă termosul, sita, capacul şi cafetiera. Dar el nu a preparat-o niciodată, nu a gustat-o niciodată, nici măcar nu i-a simţit vreodată mirosul. Adriana ştie despre ce este vorba. Paulo iese din bucătărie fără să-şi mascheze supărarea. Aroma trece prin sistemul de ventilaţie din Boa Vista. A ce miroase?

Cred că a cafea.

Toţi membrii personalului stau aliniaţi în faţa bucătăriei lui Paulo: ce face *senhora* Corta? O măsoară. Fierbe apa. Ia apa de pe foc. Numără. Toarnă apa de sus peste ea. De ce? Ca să se oxigeneze, spune Paulo. O s-o şi amestece: aroma se dezvoltă mai bine în urma unei reacţii de oxidare. Acum aşteaptă. A ce miroase? A nimic din ce mi-aş dori eu să ating cu buzele. Acum ce face? Aşteaptă în continuare. Prepararea cafelei este un ritual.

Adriana Corta opreşte cafetiera. O cremă de culoarea bronzului pluteşte la suprafaţa cafetierei.

Adriana soarbe cafeaua. Alungă gândul. Aceasta este o celebrare, una mică, una privată, dar una dorită, înainte de carnavalul acela vulgar pe care Lucas insistă să i-l organizeze cu ocazia zilei ei de naştere. *Nu acum*, şopteşte ea atât clanului Mackenzie, cât şi morţii. Dar viaţa i se umple cu ultimele lucruri, aşa cum un tunel se umple cu apă. Nivelul creşte. Sau poate viaţa ei coboară.

Gustul cafelei nu este la fel de bun ca aroma. Iar Adriana este recunoscătoare pentru asta. Dacă ar fi fost la fel, atunci oamenii nu ar mai face nimic altceva decât să bea cafele. Mirosul este un simţ al amintirii. Fiecare cafea va evoca nenumărate amintiri, infinite amintiri. Cafeaua ca drog al aducerii aminte.

— Îţi mulţumesc, Lucas, spune Adriana Corta şi toarnă a doua ceaşcă.

Cafetiera este goală, doar zaţul de pe fund a mai rămas în ea. Cafeaua este extrem de valoroasă. *Mai greu de găsit decât aurul,* şopteşte Adriana, amintindu-şi de zilele când era şi ea *duster. Aurul îl aruncăm.*

Adriana ia cele două ceşti şi iese în pavilionul São Sebastião. Două ceşti, două scaune. Unul pentru ea, unul pentru Irmã Loa. Mai soarbe o dată din cafea. Cum de i-a plăcut vreodată fiertura asta nămoloasă, amară? Cum de-i place cuiva? Mai ia o gură. Este ceaşca plină cu amintiri. Soarbe din ea şi în acelaşi timp soarbe din prima ceaşcă de cafea din viaţa ei: din urmă cu patruzeci şi opt de ani. Şi cafeaua aceea sărbătorise ceva. Acum sărbătorea faptul că băieţii ei au fost magnifici; au reuşit să fure Mare Anguis din mâinile lacome ale familiei Mackenzie, iar asta va fi o legendă multe generaţii de acum înainte. Însă cafeaua o va duce întotdeauna înapoi la Achi.

ŞASE

Am ajuns să o cunosc pe Achi pentru că mi se făcea rău de la sexul gravitaţional. În timpul pregătirii, numai despre asta se vorbea. Sex gravitaţional. Numai asta fac ei acolo, numai asta vor să facă. Te distruge definitiv. După sexul gravitaţional, sexul normal ţi se pare vulgar şi neplăcut. Membrii clanului Voronţov sunt nişte ninja ai sexului.

Se cuplau cu noi chiar în momentele când intram în ecluză. Voronţovii ăia spaţiali. Era unul anume: se uita la mine şi eu mă uitam la el şi dădeam din cap că da, vreau, sigur că vreau, chiar în momentul când nava de transfer orbital s-a îndepărtat de staţie, tăind orice legătură a noastră cu Pământul. Nu fac pe mironosiţa, îmi place să petrec şi nu mă dau în lături de la nicio experienţă sexuală care m-ar putea marca pe viaţă; nu refuz o asemenea ocazie. Am vrut să văd cum e cu tipul ăsta. Ne-am urcat în navetă. Pretutindeni erau numai trupuri care pluteau în derivă şi se izbeau unele de altele. Bărbaţii erau obligaţi să folosească prezervative. Nu voiai să fii lovită de zeama lor zburătoare. I-am spus *fii blând* şi imediat am făcut ceva mai scârbos decât sperma zburătoare. Am vomitat peste el. Şi nu mă puteam opri. Deloc sexy. Gravitaţia zero mi-a întors tot stomacul pe dos. Tipul a fost foarte amabil şi a curăţat tot în timp ce eu m-am retras într-un loc cu gravitaţie.

În culoarul cu centrifuga se afla şi fata asta cu ochii de culoarea caramelului, mâini delicate şi degete lungi. Se încrunta foarte uşor şi deloc conştient din când în când. De-abia dacă voia să mă privească în ochi; părea sfioasă şi introvertită. Numele ei era Achi Debasso. Nu-mi dădeam seama de unde venea numele ăla; nu semăna cu nimic din ce ştiam eu, dar, la fel ca al meu, era un nume peste care trecuseră valurile istoriei. Achi era siriană. De fapt, *a*siriană. Iar litera aceea reprezenta o diferenţă ca de la cer la pământ. Familia ei de sirieni creştini fugise din ţară din cauza războiului civil. Achi plecase din Damasc pe când

era doar o grămăjoară de celule în uterul mamei sale. S-a născut la Londra, a crescut la Londra, a studiat la Institutul Tehnologic din Massachusetts, însă nu a avut niciodată voie să uite – *eşti asiriană.* Achi s-a născut în exil. Acum se îndrepta spre unul şi mai tragic.

În navetă se regulau viitorii noştri colegi. Noi am stat de vorbă în capsulă şi am văzut cum stelele şi Luna se arcuiau dincolo de geamul de sub picioarele noastre. Şi de fiecare dată când vedeam că Luna se făcea puţin mai mare, noi ne cunoşteam puţin mai bine şi până la sfârşitul săptămânii Luna ajunsese să acopere tot geamul, iar noi trecusem de la stadiul de persoane care conversează la cel de prietene care se destăinuie.

O fată bântuită de fantome, asta era Achi. Fantoma lipsei de rădăcini. Fantoma faptului că era o refugiată dintr-o ţară moartă. Fantoma vieţii privilegiate pe care o dusese: tăticul era inginer de software, mămica provenea dintr-o familie bogată. Londra întâmpina cu braţele deschise astfel de refugiaţi. Fantoma sentimentului de vină: ea era în viaţă, în vreme ce zeci de mii muriseră. Dar cea mai întunecată fantomă care o bântuia pe Achi era a căinţei. Nu putea să schimbe locul sau data naşterii ei, dar îşi putea cere scuze pentru ele făcându-se utilă. Fantoma aceasta i-a marcat întreaga viaţă, strigându-i mereu în ureche: Fă-te utilă, Achi! Până la absolvirea studiilor la Universitatea din Londra şi până la terminarea studiilor postuniversitare la Institutul din Massachusets, nu a auzit decât asta: îndreaptă lucrurile, Achi! Căieşte-te! Fantoma aceasta o trimisese să se lupte cu deşertificarea, cu salinizarea, cu eutrofizarea[82]. Achi era o războinică împotriva tuturor fenomenelor care se terminau în „-are”. În cele din urmă, fantoma asta a trimis-o pe Lună. Nu-i nimic mai folositor decât să oferi adăpost şi hrană lumii întregi.

Dacă acestea erau fantomele ei, atunci spiritul ei călăuzitor, *orixa* ei, era Yemanja. Achi era o fată a apelor.

[82] Eutrofizare – creşterea masei organice în unele ape stagnante (n.tr.).

Locuinţa familiei se afla lângă piscina olimpică, în care mama ei o scăpase la doar câteva zile după ce o adusese acasă de la maternitate. La început s-a dus la fund, apoi a început să înoate. Înota şi făcea surfing: în serile lungi de vară, pe plajele din vestul Angliei. În apa rece a Angliei. Era scundă şi slabă, dar nu se temea de niciun val. Eu am crescut ascultând muzica valurilor din camera mea, dar niciodată nu mi-am băgat mai mult decât un deget în apele calde ale Atlanticului. Mă trag din oameni ai plajelor, nu din oameni ai oceanului. Pe Lună, lui Achi îi era foarte dor de ocean. Şi-a setat în aşa fel ecranele din apartament încât să-i dea senzaţia că ar trăi pe un recif de corali. Mie mi se făcea cam rău când le vedeam. Oricând se construia vreun nou bazin sau rezervor şi se putea înota acolo, Achi era prima care intra în apa aia. Atât de natural era felul în care se mişca prin ea, atât de frumos! Obişnuiam să o urmăresc cum plonjează şi apoi începe să înoate şi aş fi vrut să nu mai iasă din apă. Părul îi plutea în jurul capului, sânii îi deveneau imponderabili, mâinile şi picioarele făceau nişte mişcări mici şi frumoase care o ţineau pe loc sau o trimiteau în partea cealaltă a bazinului. Încă o mai văd cum arăta atunci, în apă.

Mi-a prezentat fantomele ei, eu i-am arătat-o pe a mea: *Outrinha,* o oarecare: Uită-te la mine, domniţă. Urâta şi Sirena. Urmau să se bazeze una pe alta în zilele şi lunile ce aveau să vină. Pe vremea aceea Luna era un loc sălbatic. Acum este bătrână. La fel ca mine. Însă atunci, în zilele alea de început, Luna era un tărâm de bogăţii şi pericole, de oportunităţi şi moarte. Tărâmul celor tineri şi ambiţioşi. Trebuia să fii agresiv ca să poţi supravieţui pe Lună. Pentru că ea încerca să te ucidă prin orice mijloace; prin forţă, prin înşelăciune, prin seducţie. Pentru fiecare femeie erau câte cinci bărbaţi – bărbaţi tineri, din clasa mijlocie, educaţi, ambiţioşi şi speriaţi. Luna nu era un teritoriu sigur pentru bărbaţi şi era încă şi mai puţin sigură pentru femei. Femeile nu erau interesate doar de Lună, ci şi de bărbaţi. Şi eram cu toţii foarte speriaţi. În permanenţă.

Sexul gravitaţional? Absurd de supraevaluat. Totul se

mişcă în direcţii greşite. Lucrurile se îndepărtează de tine. Trebuie să strângi totul în chingi ca să simţi ceva. Seamănă mai mult cu o tehnică sado-maso.

Am ieşit din staţie – pe vremea aceea nu exista decât o singură navetă de transfer – pe o orbită polară: o sută douăzeci de Jo Moonbeam. Ăsta-i un termen vechi, unul dintre cele mai vechi de pe Lună. Jo Moonbeam. Descrie ceva optimist, uimit şi inocent. Aşa eram noi.

Încă dinaintea primirii oficiale, cei de la CDS ne-au plantat *cbib*urile în ochi. Aveam zece respiraţii gratuite, apoi trebuia să le plătim. Şi tot plătim de atunci încoace. Aerul, apa, carbonul, accesul la reţea. Cele Patru Elemente. Tu te-ai născut aici, aşa că nu poţi să ştii cum este să nu ai toate numerele alea în ochi. Dar îţi spun eu că ţi se taie respiraţia atunci când vezi prima oară cum se schimbă numerele din cauza vreunor evoluţii bursiere. Nimic nu te face să înţelegi mai bine că nu mai eşti pe Pământ decât faptul că inspiraţia are un preţ şi expiraţia are altul. După aceea ne-au trimis la vizita medicală. Au vrut să-mi vadă oasele. Tu nu te gândeşti la oase. Dar pentru un Jo Moonbeam totul este nou şi provocator. Trebuie să înveţi cum să te mişti – trebuie să înveţi cum să stai în picioare. Trebuie să înveţi cum să vezi şi să auzi. Înveţi tot felul de lucruri despre sângele tău şi despre inima ta, despre praf şi despre cum cel mai probabil el te va ucide. Deprinzi tehnici de evacuare şi înveţi totul despre alarmele de depresurizare şi afli de ce parte a uşii trebuie să stai şi când o poţi deschide în siguranţă. Înveţi când să ajuţi oamenii şi când să-i abandonezi. Înveţi cum se trăieşte la grămadă, cum este să respiri aerul celuilalt, cum să bei apa celuilalt. Afli că atunci când ai să mori, CDS-ul te va lua şi te va face bucăţi şi te va recicla ca să obţină calciu, carbon şi compost. Afli că trupul tău nu-ţi mai aparţine. Nu-ţi mai aparţine nimic. Din clipa în care pui piciorul pe Lună, totul este închiriat.

Nu te gândeşti la oase, dar ele se degradează constant sub piele, ceas după ceas, zi după zi, lună după lună,

pierzând masă şi structură. Repet, soră, tu te-ai născut aici. Aceasta este casa ta. Tu nu te poţi duce niciodată pe Pământ. Însă eu am avut o fereastră prin care mă puteam întoarce. De-abia după doi ani densitatea osoasă şi tonusul muscular mi-au scăzut până în punctul când m-ar fi putut ucide gravitaţia terestră. Doi ani. La fel era pentru toţi: doi ani. Este la fel şi acum pentru orice Jo Moonbeam care ajunge la Meridian, căutând tărâmul făgăduinţei. Şi vine o zi când trebuie să ne decidem: rămân aici sau plec?

S-au uitat la oasele mele. S-au uitat la oasele lui Achi. Şi după aia am uitat de ele.

Ne-am mutat în cazarmă, Achi şi cu mine. Jo Moonbeam-ii erau cazaţi într-un depozit împărţit în compartimente care ne delimitau spaţiul de locuit. Băile şi cantina erau comune. Nu exista intimitate, ce nu vedeai, puteai să auzi şi ce nu auzeai, puteai să miroşi. Mirosul. De canal şi electricitate, şi praf, şi corpuri nespălate. Normal că femeile au stat împreună: Achi şi cu mine am negociat cubicule învecinate, apoi le-am unit. În seara aceea am ţinut o mică ceremonie şi, ciocnind nişte cocktailuri făcute din vodcă industrială cu gust bizar, ne-am jurat prietenie eternă. Omul ajunsese pe Lună doar de cinci ani şi deja începuse să fabrice vodcă. Ne-am făcut decoraţiuni din cârpe, am crescut flori hidroponice[83]. Am dat petreceri şi am devenit punctul central al comerţului cu tampoane. Era ca într-o economie de penitenciar – dar cu tampoane în loc de ţigări. Achi şi cu mine atrăgeam femeile şi îi atrăgeam şi pe bărbaţii plictisiţi de zbieretele şi de fanfaronada de macho a celorlalţi: noi suntem descoperitorii unei lumi noi, suntem stăpânii Lunii, o să punem mâna pe piatra asta şi-o să scoatem un milion de biţişori din ea. O să futem Luna asta. Eu nu am făcut armata, însă îmi imaginez că trebuie să semene destul de mult cu ce se întâmpla aici în acele prime zile.

Nu eram în siguranţă. Nimeni nu era în siguranţă. În numai trei luni au murit zece la sută dintre Jo Moonbeam-i. În prima săptămână, un miner din Xinjiang a fost strivit

[83] Hidroponic – culturi fără pământ, hidroculturi (n.tr.).

într-o ecluză pneumatică. Dintr-un grup de douăzeci şi patru veniţi din Kourou[84], trei au murit înainte de încheierea instruirii pentru activitatea de suprafaţă. Unul stătuse lângă mine în navetă. Nu-mi aduc aminte cum îl chema. Le-am reciclat trupurile şi le-am reutilizat şi am mâncat legumele şi fructele din solul fertilizat cu organele lor şi nici nu ne-am gândit la sângele de acolo. Aşa se supravieţuieşte: alegi ce nu vrei să vezi sau să auzi.

Ţi-am spus despre mirosul urât de pe Lună. Cel mai tare mirosea a bărbaţi. A testosteron. Inspirai o tensiune sexuală permanentă. Toate femeile fuseseră atacate. Mi s-a întâmplat şi mie: o singură dată. Un muncitor, un *duster,* în ecluză, pe când îmi puneam *sasuit*-ul de instrucţie. A încercat să-şi vâre o mână. I-am prins-o şi l-am azvârlit tocmai în cealaltă parte a ecluzei. Mişcare de jiu-jitsu brazilian. Tata ar fi fost mândru de mine. De atunci nu am mai avut nicio problemă nici cu bărbatul acela, nici cu oricare altul, dar tot mă înspăimânta gândul că m-ar putea ataca mai mulţi deodată. Nu m-aş fi putut lupta cu mai mulţi în acelaşi timp. M-ar fi rănit, poate chiar m-ar fi ucis. Existau contracte şi coduri de comportament, dar acestea erau aplicate doar de către managerii companiei. Violenţa sexuală era o chestiune disciplinară.

Însă Achi nu ştia jiu-jitsu brazilian. Nu ştia nicio artă marţială. Nu a avut cum să se apere când a încercat să o violeze bărbatul ăla. Nu a reuşit – alţi bărbaţi l-au împiedicat. A avut noroc. Eu l-aş fi înjunghiat dacă l-aş fi prins. M-a bucurat gestul acelor bărbaţi. Înţeleseseră că trebuia să găsim o metodă prin care să putem convieţui. Nu trebuia ca Luna să devină un alt Pământ. Am fi murit dacă ne-am fi atacat unii pe alţii. Mi-a trecut prin cap să-l caut pe acela care o atacase pe Achi şi să-l ucid. În portugheză *cortar* înseamnă *a tăia.* Acesta este numele nostru. Pe Lună există un milion de moduri prin care poţi ucide pe cineva. M-am gândit mult la asta: să fie o răzbunare anonimă, sau ultimul lucru pe care îl vede să fie chipul meu? Am ales o altă cale. Sunt în multe feluri, dar

---

[84] Kourou – sat din Guyana Franceză (n.tr.).

nu sunt o ucigaşă.

Am ales arme mai lente, mai subtile, cu care să-l pedepsesc pe agresorul lui Achi. Am aflat în ce detaşament face pregătirea de suprafaţă. I-am făcut nişte ajustări la termostatul de la costum. Urma să arate ca o defecţiune. Sunt un inginer priceput. Bărbatul nu a murit. Nu trebuia să moară. Trofeele mele au fost degetele lui degerate – cel mare de la mână şi trei de la picior. Toată lumea ştia că eu fusesem, dar nimeni nu a putut s-o dovedească vreodată. Îmi plăcea legenda. Era bună dacă îi făcea pe bărbaţi să mă privească cu teamă. Pe tipul ăla îl chema Hanif. De pe patul de spital s-a jurat că o să mă violeze şi după aia o să-mi scoată maţele. Când a ieşit din centrul medical, eu şi Achi fuseserăm deja angajate şi plecaserăm din tabăra de pregătire.

Achi încheiase un contract cu familia Asamoah şi trebuia să le proiecteze ecosistemele pentru noua lor seră de sub craterul Amundsen. Contractul încheiat de mine cu Mackenzie Metals m-a dus la suprafaţă, pe „mările" selenare. Ea urma să fie săpător, eu aveam să fiu *duster.* Ne despărţeam peste două zile. Ne agăţam de cabinele noastre, de prietenii noştri. Ne agăţam una de alta. Ne era teamă. Celelalte femei ne-au organizat o petrecere, unde s-au băut mojito-uri selenare şi s-a cântat în acompaniament de software. Dar înainte de muzică şi băutură, un cadou special pentru Achi. Contractul ei o va ţine în subteran, unde va săpa, va excava şi va sădi plante. Nu va mai trebui să urce vreodată la suprafaţă. Ar putea să trăiască întreaga viaţă în caverne şi în tuburile de lavă, şi în serele uriaşe. Nu va trebui să mai vadă vreodată cerul pustiu.

Mi-am folosit tot farmecul şi reputaţia, dar închirierea unui costum era cosmic de scumpă. I-am cumpărat treizeci de minute într-un costum pentru activitatea de suprafaţă. Era ca o navă blindată în comparaţie cu *sasuit*-ul meu suplu de spider-woman. Ne-am ţinut de mână în ecluza exterioară în timp ce se închidea uşa pneumatică. Am urcat pe rampă, păşind printre sute de mii de urme de paşi. Am mers câţiva metri pe suprafaţă, tot mână în mână.

Şi acolo – dincolo de turnurile de comunicaţii şi de releele wattmetrice şi de staţiile de încărcare pentru autobuze şi rovere; dincolo de marginea cenuşie a craterului, care se curba pe orizontul apropiat şi pe umbrele neatinse vreodată de soare – am văzut Pământul cocoţat deasupra hotarului acestei lumi minuscule care devenise a noastră. Era întreg, albastru şi alb, cu puncte verzi şi galben-brune. Întreg şi de neatins, şi mai frumos decât o pot spune eu în cuvinte. Era iarnă şi se vedea emisfera sudică: am văzut oceanul cât jumătate de planetă. Am văzut superba Africă. Am văzut iubita mea Brazilie.

Şi atunci Inteligenţa Artificială a costumului meu mi-a atras atenţia că ne apropiam de momentul când urma să ne expire contractul de închiriere a costumului lui Achi. Aşa că ne-am întors cu spatele la Pământul cel albastru şi am coborât înapoi în Lună.

În noaptea aceea am băut pentru slujbele noastre, am băut în cinstea prietenilor noştri, în cinstea iubirilor noastre şi a trupurilor noastre. De dimineaţă ne-am despărţit.

Şase luni au trecut până când am văzut-o iarăşi pe Achi. Şase luni petrecute pe Mare Fecunditatis, la cernut de nisip. Stăteam la unitatea companiei Mackenzie Metals din craterul Messier. Era o construcţie veche, strâmtă, fragilă: tuneluri săpate în rocă, sub berme de regolit. Din cauza alarmelor de radiaţii, am fost mult prea des evacuată şi trimisă la nivelurile inferioare. Ajunsesem să simt cum mi se strâng ovarele de fiecare dată când vedeam în lentilă trifoiul galben al alarmei. Zi şi noapte, tunelurile vibrau laolaltă cu excavatoarele care muşcau din rocă. În Messier eram optzeci de *dusteri.*

Printre ei, şi o dulceaţă de bărbat; îl chema Chuyu. Grafician 3D. Blând, nostim şi talentat în mişcări. După o lună de râsete şi de sex agreabil, mi-a cerut să fiu iubita lui, împreună cu iubita din Queen şi cea din Meridian. Am convenit asupra regulilor: şase luni, cu cine aveam sau nu voie să fac sex, dacă aveam voie să ne vedem cu alţii din

afara grupului de iubite şi iubiţi ai iubitelor, dacă puteam să-i aducem şi pe alţii în grup. Chiar şi pe vremea aia existau *nikah*-uri. Chuyu mi-a mărturisit că reputaţia mea îl împiedicase să-mi ceară mai devreme să fac parte din grupul lui. Vestea despre ce păţise agresorul lui Achi ajunsese până în Messier. *N-aş face aşa ceva unui amor,* i-am spus eu. *Cu condiţia să nu fiu provocată.* Şi l-am sărutat. Grupul de iubiţi şi iubite însemna căldură şi sex, dar nu o putea înlocui pe Achi. Vorbeam sau comunicam în reţea aproape zilnic, însă tot simţeam despărţirea. Iubiţii nu sunt prieteni.

Am avut zece zile de permisie şi primul meu gând a fost să le petrec cu Achi. I-am citit dezamăgirea pe chip lui Chuyu când l-am sărutat de rămas-bun în ecluza din Messier a autobuzului. Nu urma să-l înşel: stipulasem în contract că nu voi face sex cu Achi Debasso. Ea şi cu mine eram prietene, nu iubite. Achi m-a aşteptat la gara din Hypatia şi, pe tot drumul până la Regina Sudului, am tot vorbit şi am râs. Am râs atât de mult!

Şi câte şi mai câte pregătise pentru mine! Messier mirosea urât şi era supraaglomerat. Regina Sudului era un loc viu, zgomotos, colorat. În doar şase luni devenise de nerecunoscut. Străzile erau mai lungi, tunelurile, mai largi, camerele mai înalte. Am coborât cu un ascensor din sticlă pe latura recent construitei Toth Quadra şi m-a luat cu ameţeală. Pe pardoseală era un crâng de arbori pitici – unii de mărime normală ar fi ajuns până în tavan, mi-a explicat Achi. Acolo era şi o cafenea. În cafeneaua aia am gustat eu prima oară ceaiul de mentă. Şi l-am detestat instantaneu.

Eu am construit asta, mi-a spus Achi. *Aceştia sunt copacii mei, aceasta este grădina mea.*

Eram prea ocupată să mă uit la lumini, la toate luminile alea care urcau şi tot urcau.

Cât de bine m-am distrat! Mai întâi am luat ceaiul, apoi am mers la cumpărături. Trebuia să-mi găsesc o rochie de seară. Pentru că mergeam la o petrecere specială. Exclusivistă. Am răsfoit cataloagele din cinci magazine cu imprimante de modă până când am găsit ceva ce mi-ar fi

plăcut să port: o rochie foarte retro – atunci erau anii optzeci – şi strânsă pe talie, dar care ascundea ce voiam eu să nu se vadă. După aceea mi-am căutat pantofi.

Oaspeţii de la petrecere erau doar din grupul de lucru al lui Achi. Ne-am urcat într-o capsulă a unei firme de securitate, am trecut printr-un tunel întunecat şi am ajuns într-un loc atât de mare, atât de orbitor, că aproape am vomitat peste toaleta mea Balenciaga. Acolo era sera, ultimul proiect al lui Achi. Mă aflam la baza unui puţ înalt de un kilometru şi cu diametrul de cincizeci de metri. Pe Lună, orizontul este la nivelul ochiului; totul este curbat. Însă în subteran se aplică o geometrie diferită. Sera aceea era cel mai rectiliniu lucru pe care îl văzusem eu în multe luni de zile. Şi foarte strălucitoare: un miez din oglinzi pe toată înălţimea puţului, în care se reflecta lumina soarelui şi ajungea în pereţii pe care erau înşirate etajere cu culturi hidroponice. La baza puţului era un mozaic construit din acvarii cu peşti, printre care treceau multe pasarele. Aerul era cald, umed şi rânced. Mă luase ameţeala de la dioxidul de carbon. În asemenea condiţii, plantele cresc repede şi se fac foarte mari: tufe uriaşe cu cartofi; lujeri de roşii atât de înalţi că nu le mai vedeam capătul. Aceasta era o agricultură hiper-intensivă: sera era uriaşă pentru o peşteră, dar mică pentru un ecosistem. Peştii se zbenguiau veseli în acvarii. Mi s-a părut sau chiar am auzit orăcăit de broaşte? Oare ce-am auzit a fost măcăit de raţe?

Echipa lui Achi construise un iaz din placaj hidrofug şi un cadru. Un bazin. Un bazin de înot. De la difuzoare se auzea muzică pop ghaneză. Erau cocktailuri. Galbene. Se asortau cu rochia mea. Cei din echipa lui Achi erau oameni prietenoşi şi expansivi. M-au complimentat exact cât trebuia pentru rochie. Mi-am dezbrăcat-o iute, mi-am dat jos şi pantofii, mi-am scos tot de pe mine ca să pot intra în bazin. Am plutit, m-am lăfăit. Oglinzile se mişcau deasupra capului meu. Achi înota alături de mine şi călcam împreună apa, râzând şi stropindu-ne. Echipa care se ocupa de seră pusese câteva scaune din plastic în bazin pentru a-i micşora adâncimea într-un capăt. Achi şi cu

mine am alunecat prin apa călduţă ca sângele şi am băut vodcă aurie cu arome.

În dimineaţa următoare m-am trezit lângă Achi: cu muci în cap de la vodcă. Achi dormea pe partea ei dreaptă, cu faţa la mine. Se dezvelise în timpul nopţii. Un firicel de salivă îi curgea din gură pe pernă şi tremura în ritmul respiraţiei sale. Îl mai văd şi acum.

M-am uitat la ea cum respira hârâit în somnul greu de băutură. Făcuserăm dragoste. Făcusem sex cu cea mai dragă prietenă a mea. Făcusem un lucru bun, făcusem un lucru rău. Făcusem ceva irevocabil. Şi atunci m-am întins la loc şi m-am lipit de ea şi ea a mormăit şi s-a lipit mai bine de mine şi degetele ei m-au atins şi am luat-o de la capăt.

Mama obişnuia să spună că dragostea este cel mai natural lucru din lume. O vezi în fiecare zi. Aşa se îndrăgostise ea de tata; trecuse în fiecare zi pe lângă el.

După petrecerea din Regina Sudului nu am mai văzut-o pe Achi câteva luni. Mackenzie Metals m-a trimis pe Mare Vaporum[85] să cercetez un teren. Ne era clar şi mie, şi lui Sun Chuyu că nu-mi convine aranjamentul cu grupul de iubiţi şi iubite. Îmi încălcasem contractul, numai că pe vremea aia nu existau implicaţii financiare pentru sexul extracontractual. Au fost toţi de acord să anulăm contractul şi să părăsesc grupul. Nu mă acuzau, nu ridicau pretenţii. Pur şi simplu se rezilia un contract.

Aveam dreptul să-mi iau două săptămâni libere. Am luat legătura cu Achi şi i-am spus că vreau să ne vedem, dar ea era pe un nou şantier, la Twé, unde clanul Asamoah construia sediul corporaţiei. M-am simţit uşurată. Şi după aia m-am simţit vinovată pentru că mă simţisem uşurată. Sexul schimbase totul. Am băut, am fost la petreceri, am avut aventuri de o noapte, am purtat discuţii foarte lungi şi foarte costisitoare cu mama şi cu tata, care erau acasă, în Barra. Toată familia s-a strâns în faţa lentilei ca să-mi mulţumească pentru banii primiţi, mai ales cei mici. Mi-au

[85] Marea Vaporilor (n.tr.).

spus că mă schimbasem. Că sunt mai înaltă. Mai trasă la faţă. Că ei sunt bine, sănătoşi. Cu banii pe care i-am trimis au dat copiii la şcoală. Şi-au îngrijit sănătatea, au făcut nunţi, au crescut prunci. Şi eu eram pe Lună. *Outrinha* Adriana, care nu-şi va găsi niciodată un bărbat, dar care a fost la facultate, care şi-a dat licenţa, care s-a angajat pe Lună, de unde le trimite bani.

Şi aveau dreptate. Mă schimbasem. Niciodată nu am mai avut aceleaşi sentimente faţă de mărgăritarul albastru al Pământului pe cer. Niciodată nu am mai închiriat un *sasuit* ca să mă duc şi să mă uit la el, doar să mă uit. Ori de câte ori am mai ieşit pe suprafaţă, nici nu l-am mai băgat în seamă.

Familia Mackenzie m-a trimis în zona de extracţie de la Lansberg şi acolo am văzut ceva ce a schimbat definitiv lucrurile.

La Lansberg lucrau cinci extractoare. Ai văzut cum arată un extractor? Sigur că n-ai văzut, scuză-mă. N-ai fost niciodată la suprafaţă. Sunt nişte maşinării urâte, cu măruntaiele expuse; nici pe vremea aia nu erau mai frumoase. Dar mie mi se păreau superbe. Schelete şi muşchi minunaţi. Le-am văzut într-o zi, afară, pe regolit; şi revelaţia era să mă dea pe spate. Nu din cauza scopului lor – să separe metalele din pământul rar de regolitul selenar –, ci din cauză că aruncau ce nu le trebuia.

Asta vedeam eu în fiecare zi. Într-o zi te uiţi la băiatul din autobuz şi-ţi pune inima pe jar. A doua zi te uiţi la jeturile arcuite de deşeuri industriale şi vezi bogăţii nemăsurate. Chiar atunci şi acolo mi-am făcut planul în minte. Până am ajuns înapoi la rover, stabilisem deja toate detaliile acestui plan complicat şi bine conceput şi absolut extraordinar; şi eram convinsă că va funcţiona tocmai pentru că era neconvenţional. Dar ca să-l pun în practică, trebuia să mă distanţez de orice ar fi putut să facă legătura între mine şi deşeurile de regolit şi splendidele curcubee de praf. Pentru ca familia Mackenzie să nu emită vreo pretenţie. Aşa că am părăsit Mackenzie Metals şi m-am angajat la căile ferate ale clanului Voronţov.

M-am dus la Meridian ca să închiriez o casetă de valori şi să caut cea mai nouă, mai săracă şi mai flămândă firmă de avocatură care să protejeze lucrul pe care îl văzusem eu la Lansberg. Acolo m-am întâlnit cu Achi. Fusese chemată de la Twé ca să rezolve o problemă cu un microbiom[86] descoperit în sera Obuasi şi care o transformase într-o coloană de mâzgă neagră şi urât mirositoare.

Un oraş, două prietene, două iubite. Am vrut să ne distrăm. Şi ne-am dat seama că nu eram în stare. Rochiile erau fabuloase, cocktailurile, scandaloase, societatea, rău famată, iar drogurile erau impresionante. Însă în orice bar sau club am fi intrat, la orice petrecere privată am fi mers, până la urmă ajungeam singure într-un colţ ca să stăm de vorbă. Petrecerile erau plictisitoare. Discuţiile erau minunate, fără limite şi fascinante. Bineînţeles că am ajuns din nou împreună în pat. Nu mai puteam de nerăbdare. Toaletele superbe şi nepractice din anii optzeci zăceau mototolite pe duşumea, gata de reciclare.

Mi-aduc aminte că Achi m-a întrebat: *Ce vrei?* Stătea lungită pe spate şi inhala tetrahidrocanabinol dintr-o ţigară electronică. Eu n-am putut niciodată să fumez chestia aia. Îmi dădea o stare de paranoia. Şi mi-a mai spus: *Visează şi nu te teme.*

Iar eu i-am răspuns: *Vreau să fiu Dragon.* Achi a izbucnit în râs şi mi-a dat un pumn în joacă în picior. Dar niciodată eu nu rostisem cuvinte mai adevărate.

În acel an şi jumătate de când ajunseserăm pe Lună, micuţa noastră lume se schimbase. În zilele acelea de început, lucrurile se desfăşurau cu mai multă repeziciune. Puteam construi un oraş întreg în doar câteva luni. Aveam energie şi ambiţie, şi materii prime. Patru companii s-au ridicat deasupra celorlalte, devenind forţele economice principale. Patru familii. Clanul Mackenzie se afla de cel mai mult timp pe Lună. Apoi a venit familia Asamoah, cu afaceri în domeniul alimentaţiei şi al locuinţelor. Voronţovii şi-au transferat toate operaţiunile de pe Pământ şi se ocupau de navetă, de staţia orbitală, de serviciul de

[86] Microbiom – comunitate de bacterii (n.tr.).

transport şi acopereau această lume nouă cu căi ferate. Familia Sun se luptase cu reprezentanţii Republicii Populare Chineze din consiliul de conducere al CDS şi reuşiseră în cele din urmă să scape de controlul terestru. Patru companii: Patru Dragoni. Eu urma să fiu al Cincilea.

Nu i-am spus lui Achi ce văzusem pe Lansberg. Nu i-am spus despre cutia de valori pentru date şi nici despre comandoul de Inteligenţe Artificiale cu pregătire de avocat. Nu i-am mărturisit ideea mea genială. Şi şi-a dat seama că îi ascundeam ceva. I-am mâhnit inima.

M-am întors la serviciu. Întindeam şine. Era o muncă bună, uşoară, o muncă fizică şi care îmi aducea satisfacţii. La sfârşitul fiecărui schimb vedeai trei kilometri de şine strălucitoare printre urmele de picioare, iar la capătul orizontului, farurile de pe Crucible, mai strălucitoare decât orice stea, avansau peste şinele pe care le-ai pus ieri şi atunci îţi ziceai: eu am făcut asta. Munca putea fi măsurată în termeni reali: avansul inexorabil al companiei Mackenzie Metals peste Mare Insularum, mai strălucitoare decât cea mai strălucitoare stea. Atât de strălucitoare, că ţi-ar fi putut arde ecranul de protecţie al căştii, dacă te uitai prea mult la ea. Mii de oglinzi concave focalizând lumina soarelui în creuzetele de topire. În zece ani, calea ferată va face înconjurul astrului, iar Crucible va merge după soare. Până atunci voi ajunge Dragon.

Lucram la zece kilometri înainte de Crucible când am primit apelul de la Achi. Cling-cling şi s-a ales praful de tot. Vocea lui Achi blocându-mi muzica pe acordurile căreia munceam. Chipul lui Achi suprapus pe colinele de un cenuşiu murdar din Rimae Maestlin. Achi spunându-mi că a aflat la vizita medicală că nu mai are decât patru săptămâni.

Am mers cu maşina firmei pe şine până la Crucible. Am aşteptat două ore, ghemuită în umbre, având deasupra tone de metal topit la temperaturi de zece mii grade kelvin. Suficient timp ca să înţeleg ironia situaţiei. M-am ascuns de clanul Mackenzie lucrând la şinele pe care

urmau să circule; m-am furişat prin locurile întunecate ale capitalei lor. Am luat un tren de marfă până la Meridian. Zece ore am călătorit agăţată de o platformă de mentenanţă; nu aveam loc nici măcar să mă întorc, darămite să stau jos. Tot drumul am ascultat în cască noua mea colecţie de bossa-nova până când am început să văd stele aurii ori de câte ori clipeam. Am scanat offline noile postări ale familiei mele pe mediile sociale. Când am ajuns la Meridian, eram aproape în stare de hipotermie. Nu aveam timp să mă curăţ după călătorie, aşa că am plecat murdară să mă urc în BALTRAN. Ştiam că urma să vomit. M-am stăpânit până la cel de-al treilea şi ultim salt. Îţi imaginezi ce faţă a făcut mecanicul de pe BALTRAN când m-a văzut coborând din capsulă la Regina Sudului. Aşa îmi închipui. Eu nu l-am văzut. Dar dacă mi-am permis să merg cu capsula, îmi permiteam şi să fac un duş ca să dau jos toată mizeria drumului. Şi sunt oameni în Regina Sudului care curăţă cu plăcere *sasuit*-urile de vomă pentru un preţ corect. Poţi să spui ce vrei despre familia Voronţov, dar nu poţi nega că sunt nişte indivizi generoşi.

Am suportat toate astea – drumul nesfârşit cu trenul de marfă ca un boschetar de pe Lună, hipotermia şi scăldatul în propria-mi borâtură – pentru că ştiam că, dacă Achi nu mai avea decât patru săptămâni, atunci nici eu nu mai aveam prea multe.

Ne-am întâlnit într-o cafenea la nivelul doisprezece al noii Chandra Quadra. Ne-am îmbrăţişat, ne-am sărutat, am plâns niţel. Mă spălasem şi miroseam bine. Sub noi, excavatoarele săpau şi sculptau câte un nou nivel la fiecare zece zile. Am făcut câte un pas înapoi şi ne-am uitat bine una la alta. După aia am băut ceai de mentă pe terasă.

Nu am început imediat să vorbim despre oase. Nu ne mai văzuserăm de opt luni: am povestit, am intrat în reţea, ne-am destăinuit. Am făcut-o să râdă. Râsul ei suna ca o ploaie blândă. I-am spus despre King Dong, sculptura pe care o făceau în joacă *dusterii* companiei Mackenzie Metals şi lucrătorii feroviari ai familiei Voronţov. Şi-a

acoperit gura cu palmele, dar a râs cu ochii. Cât de necuviincios! Cât de amuzant!

Achi nu mai avea contract de muncă. Cu cât te apropii de termenul-limită, cu atât contractele sunt mai scurte, câteodată chiar de câteva minute. Însă situaţia ei era alta. AKA nu-i mai voia ideile. Recrutau direct din Acera şi din Kumasi. Personal ghanez pentru o companie ghaneză. Şi-a trimis la CDS proiectele pentru noile construcţii de la Meridian – ansambluri adânci de trei kilometri; un oraş sculptat care să dea sentimentul că trăieşti în pereţii unei catedrale gigantice. Cei de la CDS au fost politicoşi, dar deja se împliniseră două luni de când vorbeau despre finanţarea proiectului. Economiile ei erau pe sfârşite. Primul lucru pe care îl făcea dimineaţa era să se uite la factura de pe lentilă pentru cele Patru Elemente. Deja începuse să se gândească să se mute într-o locuinţă mai mică.

— Îţi pot plăti eu cheltuielile zilnice, i-am spus. Am mulţi bani.

Şi apoi ne-am apucat să vorbim despre oase. Achi nu se putea decide până nu aveam să-mi primesc şi eu rezultatele testelor medicale. Era măcinată de vină, o obseda gândul că ar putea face un lucru rău. Nu voia ca situaţia ei să-mi influenţeze hotărârea de a rămâne mai departe pe Lună sau de a mă întoarce pe Pământ. Eu nu voiam să fie aşa. Nu voiam să stau pe terasa aia şi să beau ceai cu gust de urină. Nu voiam ca Achi să mă oblige să mă duc la doctor. Nu voiam să fiu obligată să iau decizia asta.

Şi atunci s-a întâmplat minunea. Mi-aduc aminte foarte limpede: o scânteiere de aur în colţul ochiului. Ceva minunat. O femeie care zbura. O femeie zburătoare. Cu braţele întinse, atârna pe cer ca un crucifix. Doamna Zborului. Şi am văzut cum încep să-i lucească aripile şi să se acopere cu toate culorile curcubeului; aripi transparente şi puternice precum aripile de libelulă. Femeia a rămas suspendată o clipă, apoi şi-a strâns aripile şi s-a prăbuşit. Cădea cu capul în jos când a făcut o mişcare scurtă din încheieturile mâinilor şi şi-a curbat

umerii. Un fragment de aripă i-a încetinit căderea; apoi şi-a întins complet aripile şi s-a înălţat într-o spirală avântată mult deasupra Chandra Quadra.

— O! am exclamat eu.

Îmi ţinusem respiraţia. Tremuram de surprindere. Dacă poţi să zbori, de ce să mai vrei să faci altceva? Acum este ceva obişnuit; oricine poate să zboare. Dar atunci eu am înţeles ce am putea face în locul acesta.

M-am dus la centrul medical al Mackenzie Metals şi doctorul m-a băgat în scaner. Mi-a trecut prin corp nişte câmpuri magnetice şi aparatul mi-a făcut analiza densităţii osoase. Eram cu opt zile în urma lui Achi. Peste cinci săptămâni rezidenţa mea pe Lună urma să devină cetăţenie.

Sau puteam să mă întorc pe Pământ, în Brazilia.

În noaptea aceea femeia cu aripi din aur mi-a bântuit visele. Achi a dormit cu mine. Luasem o cameră la o pensiune. Patul era mare, aerul era pe cât de proaspăt putea fi în Regina Sudului şi gustul apei nu ne strepezea dinţii.

Femeia cu aripi din aur făcea lupinguri prin certitudinile mele.

În Regina Sudului nu se lucra în trei schimburi, aşa că nu se făcea niciodată beznă. M-am înfăşurat în cearşaful lui Achi şi am ieşit pe balcon. M-am sprijinit de balustradă şi m-am uitat la zidurile de lumini. În spatele fiecăreia dintre luminile acelea se aflau vieţi şi decizii. O lume urâtă. O lume în care orice avea un preţ. O lume care pretindea tuturor să negocieze. De pe balconul acela am văzut ceva nou la nişte muncitori de suprafaţă: un medalion, sau o iconiţă îndesată într-un buzunar aplicat. O femeie în straiele Fecioarei Maria, jumătate chip de înger negru, jumătate craniu alb. Atunci am văzut-o pentru prima oară pe Dona Luna. Cu o jumătate de chip mort, dar cu cealaltă jumătate vie. Luna nu era un satelit mort, ci o lume plină de viaţă. Modelată de mâini, inimi şi speranţe aidoma alor

mele. Aici nu existau nici Mama Natură, nici Gaia[87] care să se împotrivească voinţei omului. Dona Luna era aspră şi neîndurătoare, dar frumoasă. Poate că era o femeie care zbura cu aripi de libelulă.

Am rămas pe balcon până când răsăritul a înroşit acoperişurile. Apoi m-am întors la Achi. Voiam să facem dragoste încă o dată. Motivele mele erau egoiste. Ce îţi este greu să faci cu prietenii devine mai uşor de făcut cu iubitele.

Achi a avut ideea să transformăm totul într-un joc. Trebuia să ne ascundem pumnii strânşi la spate, ca la „Foarfecă, hârtie, piatră" şi să numărăm până la trei. Şi atunci ne desfăceam pumnii şi în ei urma să găsim ceva, un obiect micuţ, care ne va spune, fără umbră de îndoială, ce anume am hotărât. Dar nu trebuia să vorbim, pentru că, dacă am fi rostit chiar şi un singur cuvânt, ne-am fi influenţat una pe alta. Doar aşa putea ea să ia hotărârea: repede, curat, fără să vorbim. Ca într-un joc.

Ne-am aşezat la măsuţa de pe terasa cafenelei ca să-l jucăm. Două pahare cu ceai de mentă. Îmi amintesc mirosul de praf de rocă al aerului, mai puternic decât cel obişnuit de electricitate şi de canalizare. Clipea fiecare al cincilea panou al cerului. O lume departe de a fi perfectă.

— Cred că trebuie s-o facem destul de repede, a spus Achi, ducându-şi atât de iute mâna la spate, că m-a lăsat fără suflare.

Venise clipa. Mi-am scos pe furiş obiectul din geantă şi l-am strâns în pumn.

— Unu, doi, trei! a zis Achi.

Am desfăcut pumnii.

În palma ei se afla un *nazar,* un talisman arab care te fereşte de deochi: lacrimi concentrice din lună selenară albastră, albă şi neagră, în forma unui ochi.

Eu ţineam în palmă o mică efigie cu Dona Luna: negru şi alb, viaţă şi moarte.

---

[87] Gaia (sau Geea) – zeiţa Pământului în mitologia greacă (n.tr.).

Ultimele lucruri au fost simple şi s-au întâmplat repede. Cred că toate despărţirile trebuie să fie rapide. Eu i-am rezervat lui Achi un loc pe navetă. Se găseau mereu locuri pentru întoarcerea pe Pământ. Ea mi-a rezervat un loc la centrul medical al CDS. Doar o explozie de lumină şi *chib*-ul mi-a fost lipit permanent de ochi. Nu au fost strângeri de mână, nici felicitări, nici urări de bun venit. În fond, nu făcusem decât să mă hotărăsc să fac în continuare ce făcusem şi până atunci.

Naveta urma să treacă prin Farside în trei zile. Trei zile: un timp atât de scurt ne determina să ne concentrăm mai bine, ne împiedica să plângem prea mult.

Am însoţit-o pe Achi în călătoria cu trenul până la Meridian. Am avut la dispoziţie un rând întreg de scaune şi ne-am ghemuit acolo ca nişte animăluţe în vizuina lor.

Mi-e frică, mi-a spus ea. Era dureroasă întoarcerea. Naveta te ridică, te învârteşte şi te readuce la gravitaţia terestră. Putea să petreacă luni bune într-un scaun cu rotile. Se spune că înotul ar aduce cel mai mult cu traiul pe Lună. Apa te susţine în timp ce-ţi refaci masa musculară şi osoasă. Lui Achi îi plăcea înotul. Şi mai erau şi îndoielile. Dacă vor încerca s-o readucă pe Lună, n-ar fi putut să îndure. Întoarcerea pe Lună cu siguranţă că ar fi ucis-o. Am înţeles atunci că detesta Luna. O urâse dintotdeauna: pericolul, frica, dar mai ales oamenii. Aceleaşi chipuri care se holbează la tine mereu şi mereu. Pentru că vor ceva de la tine. Mereu şi mereu. Vor şi vor şi vor. Nimeni nu poate să trăiască în felul ăsta, a spus ea. E inuman. Eu îi făcusem mai suportabilă viaţa pe Lună. Şi uite că eu rămâneam acolo şi ea pleca.

Aşa că i-am spus secretul meu despre lucrul pe care îl văzusem la Lansberg şi care avea să mă facă Dragon. Era atât de simplu. Pur şi simplu îmi schimbasem percepţia despre un lucru pe care îl vedeam zilnic. Heliu-3. Cheia economiei postpetroliere. Mackenzie Metals arunca heliu-3 în fiecare zi. Şi nu înţelegeam cum de nu-şi dădeau seama ce fac. Cu siguranţă că ştiau... doar nu eram eu mai cu moţ. Însă familiile şi companiile, mai ales companiile de

familie, au fixaţii bizare şi tot felul de nebunii. Cei din familia Mackenzie extrag metale. Extracţia de metale este viaţa lor. Nu-şi pot imagina că mai există şi altceva şi, prin urmare, nu văd ce se află chiar sub nasul lor. Eu aveam toate şansele să reuşesc. Asta i-am spus lui Achi. Ştiam cum trebuie să procedez. Dar nu cu familia Mackenzie. Mi-ar fi furat ideea. Şi dacă m-aş fi opus, m-ar fi distrus. Sau m-ar fi ucis pur şi simplu. E mai ieftin aşa. Tribunalul lui Clavius ar fi acordat nişte compensaţii familiei mele, dar acolo s-ar fi sfârşit toate speranţele mele de întemeiere a unei dinastii. Eu singură aveam să-mi pun ideea în practică, eu voi clădi o dinastie. Eu voi fi al Cincilea Dragon. Mackenzie, Asamoah, Voronţov, Sun. Corta. Îmi plăcea nespus de mult cum sună.

Toate astea i le-am spus în trenul spre Meridian. Ecranul de pe spătarul scaunelor arăta suprafaţa. Mereu aceeaşi. Cenuşie şi moale, şi urâtă, şi acoperită cu urme de paşi. În tren erau muncitori şi ingineri; amanţi şi parteneri şi chiar doi copilaşi. În tren erau zgomote şi culori, şi băuturi, şi râsete, şi înjurături şi sex. Iar noi stăteam ghemuite în spate. Şi atunci mi-am spus: aceasta este Luna.

Achi mi-a dat un dar înainte de a se urca în navetă. Ultimul lucru pe care îl mai avea. Vânduse tot restul. Opt pasageri se aflau în zona de îmbarcare, însoţiţi de familii, prieteni, iubiţi şi iubite care veniseră să-i conducă. Niciunul nu era singur. Aerul avea miros de nucă de cocos, atât de diferit de mirosul de vomă, transpiraţie, jeg din zona de sosiri. La un automat se găsea ceai de mentă. Nu interesa pe nimeni.

Darul lui Achi era un tub pentru documente, confecţionat din bambus. Mi-a spus că nu trebuie să-l deschid decât după plecarea ei. Şi plecarea a fost atât de rapidă, aşa cum se spune că sunt execuţiile. Înainte să mai apucăm să spunem ceva, angajaţii VTO îi şi fixaseră pe călători de scaunele lor şi începuseră să închidă uşa capsulei. Am văzut-o pe Achi mişcând buzele, am văzut-o ridicând mâna, în semn de rămas-bun. Şi atunci uşa s-a

închis de tot şi elevatorul a dus capsula spre platforma de lansare.

Am încercat să-mi imaginez orbita: o spiţă din fibră M5, lată de douăzeci de centimetri şi lungă de doi kilometri. Acolo se schimba centrul de gravitaţie. Se realiza conectarea şi capsula era smulsă de pe platformă. Totul era inginerie, totul era tehnică. Aşa că am încercat să mă feresc de golul acela îngrozitor. Am încercat să dau nume stelelor: naveta, călătorul, contragreutatea: capsula care îmi ducea iubita, prietena. Mângâierea oferită de fizică. M-am tot uitat până când la îmbarcare a fost adusă o altă capsulă.

Şi atunci m-am dus să-mi iau cafea.

Da, cafea. Preţul era exorbitant. Mi-am făcut o gaură mare în buget. Dar era veritabilă: importată, nu scoasă la vreo imprimantă organică. Importatoarea mi-a dat voie să o miros. Am plâns. Mi-a vândut şi ustensilele, pentru că pe Lună nu existau lucrurile cu care să ţi-o prepari.

Le-am luat şi m-am întors la hotel. Am râşnit cafeaua. Am fiert apa. Am lăsat-o să se răcească până la temperatura corectă. Am turnat-o de sus, ca să obţin o aerare maximă. Am amestecat-o. Am preparat-o exact la fel cum am preparat şi cafeaua asta pentru tine, soră. Sunt anumite lucruri care nu se uită.

Cât am lăsat-o la infuzat, am deschis darul de la Achi. Era un sul cu desene, idei pentru o locuinţă pe care condiţiile de pe Lună nu i-ar fi permis niciodată să o construiască. Un tub de lavă, mărit şi sculptat în formă de chipuri. Chipuri de *orixas,* înalte de câte o sută de metri, rotunde şi netede şi senine, care dominau terase de grădini şi iazuri. Din ochii şi buzele lor deschise se revărsau cascade de apă. Prin peştera uriaşă erau răspândite pavilioane şi chioşcuri; grădini verticale se înălţau către cerul artificial. Balcoane – Achi iubea balcoanele –, galerii şi arcade, ferestre. Iazuri. Se putea înota dintr-un capăt în celălalt al acestui univers populat cu *orixas.* Şi dedesubt scrisese: *reşedinţă pentru o dinastie.*

Ce vezi tu acum, soră, de jur împrejurul tău, este darul lui Achi pentru mine.

Când importatoarea frecase între degete un pic de cafea măcinată, mă copleşiseră toate amintirile despre copilăria mea, despre ocean, facultate, prieteni, familie, sărbătorile de acasă. Se spune că mirosul este simţul care îţi activează cel mai bine memoria. Când am mirosit cafeaua pe care mi-am preparat-o eu, am simţit altceva. Ceva nou. Am avut o viziune. Am văzut oceanul şi am văzut-o pe Achi, pe Achi întoarsă acasă, pe o placă, în apă. Era noapte şi ea vâslea din mâini printre valuri şi peste valuri, înaintând pe cărarea argintie a Lunii peste ocean.

Mi-am turnat cafeaua şi i-am savurat aroma.

Mi-am băut cafeaua.

Gustul ei nu este la fel de bun ca mirosul.

ŞAPTE

— Ne-au îmbrâncit ca pe nişte târfuliţe.

Se fac brusc portocalii toate cele douăzeci de monitoare de pe sistemul de menţinere a vieţii la care este conectat Robert Mackenzie.

— Una dintre ele chiar era o târfuliţă.

Din avatar în avatar, veştile ajunseseră deja la Crucible: *Duncan Mackenzie pleacă din Fern Gully.* Inadmisibil. Inimaginabil. Scandalos. Jade Sun a supravegheat încărcarea în capsula de tranzit a aparaturii delicate care-i ţine soţul în viaţă. Cuvintele ei au fost blânde, prietenoase şi încurajatoare şi i-au făcut pe membrii personalului auxiliar să se albească la faţă de frică. Capsula a gonit pe sub strălucirea orbitoare a oglinzilor până la Vagonul 27. Apartamentele particulare ale lui Duncan Mackenzie.

— Era o Jo Moonbeam, spune Duncan Mackenzie.

— Şi asta-i o scuză pentru ce s-a întâmplat? întreabă Jade Sun, întotdeauna cu un pas în spatele umărului drept al lui Bob Mackenzie.

— Nu fi ridicolă!

— Nu-i vorba de bătaie, nu a fost niciodată vorba de bătaia aia cretină, spune Bob Mackenzie.

Vocea îi hârâie tare rău, plămânii îi sunt astupaţi de praful inhalat atâţia ani.

— Ne-au luat pe la spate şi ne-au futut de ne-a usturat. Aţi văzut comentariile de pe mediile sociale? Toată lumea râde de noi: familia Asamoah, familia Voronţov, ba chiar şi familia Sun. Ba chiar şi Vulturul nenorocitei de Luni.

— Noi n-am râde niciodată de necazurile tale, iubitule, spune Jade Sun.

— În cazul ăsta, eşti o proastă. Eu aş fi râs dacă eram în locul neamurilor tale. Cretinii ăia de brazilieni pe motociclete de copii tembeli!

— Ne-au luat-o înainte, spune Duncan. Este o lovitură.

Puţi îngrozitor, îşi dă el seama. Un iz scârbos, de excremente, amestecat cu duhoarea acră de urină,

imposibil de ascuns sub tampoanele sterile şi soluţiile antibacteriene. Îi miroase pielea, îi miroase părul. A unsoare, a transpiraţie încleiată şi a exsudaţie. Îi miros şi dinţii, dinţii ăia împuţiţi şi hidoşi. Duncan nu suportă să se uite la cioturile alea îngălbenite. Un pumn bine ţintit şi rapid şi n-ar mai trebui să le vadă niciodată. L-ar omorî pe bătrân. Un pumn bine ţintit în osul ăla sfărâmicios ca un carton putrezit şi direct în terciul moale al creierului.

— O lovitură? exclamă Robert Mackenzie. Am pierdut tot terenul de la nord-vest. O să dureze cinci ani până să ne repunem pe picioare operaţiunea cu heliu din cauza căcatului ăsta. Adrian a primit pontul direct de la Vultur. Adrian e un lingău nenorocit, dar ştie să-şi protejeze sursele. Cineva a vorbit. Unul dintre ai noştri. Avem un trădător printre noi. Or, eu urăsc trădătorii cel mai mult în viaţa asta.

— Am citit raportul lui Eoin Keefe. Nu ne-a fost spart codul.

— Eoin Keefe e un căcăcios care nu şi-a riscat niciodată coaiele pentru familia lui.

Cu un pas în urma lui Jade Sun, chiar în spatele umărului ei drept, se află Hadley Mackenzie – suplu, intimidant. Duncan se simte extrem de deranjat de prezenţa tatălui său în apartamentele lui, dar are tot dreptul să fie aici. Îl irită şi fratele lui vitreg, Hadley, pentru că prezenţa lui implică vorbe şoptite pe la colţuri şi decizii luate la adăpostul frunzelor de palmier din Fern Gully, decizii la care Duncan nu participă.

— Hadley l-a înlocuit pe Eoin Keefe, spune Jade Sun cu blândeţe.

— Nu ai dreptul, spune Duncan. Nu-mi poţi înlocui şefii de departamente.

— Înlocuiesc pe cine vreau atunci când vreau, spune Robert Mackenzie şi Duncan înţelege vulnerabilitatea poziţiei sale.

— Decizia asta trebuie să o ia consiliul, mai murmură el.

— Consiliul! exclamă Robet Mackenzie cu toată saliva pe care o mai are. Familia asta e în război.

Să fie oare străfulgerarea unui zâmbet expresia pe care a surprins-o Duncan pe chipul lui Jade Sun?

— Suntem o companie. Companiile nu intră în război.

— Ba eu am intrat, spune Robert Mackenzie.

— Este o Lună cu totul nouă.

— Luna nu se schimbă.

— Nu obţinem nimic dacă ne luptăm cu familia Corta.

— Ba ne primim mândria înapoi, spune Hadley.

Duncan stă aproape de el; ochi în ochi, îi simte răsuflarea.

— Şi ce faci cu ea? O respiri? O bei? Du-te pe suprafaţă şi spune-i Doamnei Luna: *Am mândria mea de Mackenzie.* Ne vom lupta cu ei aşa cum ştim noi mai bine. Vom face bani mulţi. Mackenzie Metals nu înseamnă mândrie. Mackenzie Metals nu înseamnă familie. Mackenzie Metals este o maşinărie de făcut bani. O maşinărie care trimite profitul înapoi tuturor investitorilor, tuturor acţionarilor, tuturor oamenilor de afaceri de pe Pământ care au riscat şi au avut încredere în tine, tată, şi ţi-au dat banii lor ca să-i înmulţeşti pe Lună. Ei sunt Mackenzie Metals. Nu noi.

Robert Mackenzie geme prelung din plămânii pietrificaţi.

— Soţul meu este foarte ostenit, spune Jade Sun. Emoţiile îl epuizează.

Scaunul cu motor al lui Robert se întoarce şi Duncan îşi dă seama că bătrânul monstru nu voise să încheie discuţia. Se deschide uşa capsulei de tranzit. Hadley îi face un semn din cap fratelui vitreg şi porneşte în urma suitei.

— Avem nevoie de pace cu familia Corta! strigă Duncan după ei.

Dă cu ochii de Wagner şi încremeneşte.

— Numai lupi în barul ăsta, spune Wagner.

Ea se uită în jur. Cele două femei la masa din apropiere, grupul la masa din celălalt capăt, bărbatul singur care bea la bar, perechea frumoasă în separeu – toţi se întorc şi se uită la ea. Barmanul dă din cap. Wagner îi face semn să se aşeze pe scaunul din faţa lui.

— Te rog. Bei ceva?

Ea spune numele unui cocktail din plante pe care Wagner nu-l ştie. Erai înspăimântată înainte să intri aici, îi spune el în gând. Dar imediat ce m-ai văzut, te-au apucat nervii. Îţi citesc starea în pupilele dilatate, în încleştarea maxilarului, în venele umflate de pe spatele mâinii cu care strângi paharul, în nările inflamate; îmi dai o sută de microindicii. Uneori Wagner se simte copleşit de senzaţiile pe care i le transmite egoul său exacerbat; uneori intuiţia lor este ascuţită ca o lamă de cuţit. Simte mirosul plantelor din băutura ei: şpriţ de busuioc şi tarhon, cu câteva picături de lămâie. Apa rece este adusă din Groenlanda.

— Bună înscenare! îi spune ea.

— Mulţumesc. M-am străduit. Ştiam că ai să mă verifici. Ţi-a plăcut profilul de pe mediile sociale? Acţionar minor la Polar Lunatics. De fapt chiar am intrat în echipa lor, în caz că aveai să te interesezi. Mi-am vândut acţiunile atunci când mi-au spus oamenii mei că eşti la uşă.

Dezvăluie prea multe. E periculos. Înlăuntrul lui se luptă prea multe cuvinte care-şi doresc să iasă prin uşa strâmtă a gândului şi a glasului. Oamenii obişnuiţi sunt atât de înceţi la minte.

— N-ai fost prea silitor la şcoală.

— Silitor. Silitor, da. Nu am fost. M-am schimbat mult de atunci.

— Am auzit. Ăla este avatarul tău obişnuit?

— Totul este altfel atunci când Pământul este rotund, spune Wagner.

— Mi-e frică de tine, spune Elisa Stracchi.

— Normal. Sigur că da. Trebuia să fiu sigur că nu ai să fugi. Dar nu doresc decât câteva informaţii, Elisa.

— N-am ştiut la ce servea.

Wagner se apleacă spre ea. Elisa Stracchi se face mică sub intensitatea privirii lui.

— Nu te cred. Deloc nu te cred. O tentativă de asasinat împotriva fratelui meu? Bioprocesoare special concepute pentru o neurotoxină transmisă printr-un dispozitiv în formă de muscă? Nu cred aşa ceva.

— M-ai crede dacă ţi-aş spune că nu am avut nici cea mai vagă idee cine era clientul?

— Sunt capabil să cred că ai fi la fel de serviabilă cu clientul tău cum ai fost şi cu mine. De unde trag concluzia că adevăratul client s-a ascuns tot în spatele unui grup de companii fictive.

— Mănânci rahat, Wagner, spune Elisa.

Piciorul îi tresare puternic sub masă. N-ai nevoie de facultăţi de lup ca să descifrezi reflexul acela.

— Scuze. Scuze. Cui i-ai livrat dispozitivul?

— Sunt în siguranţă, Wagner?

Wagner îşi doreşte să nu-i mai citească chipul. Toate spasmele musculare inconştiente ale femeii declanşează în el reacţii de anxietate şi de empatie. Câteodată îşi doreşte să nu mai observe toate detaliile, să nu mai descifreze atât de bine toate trăirile celorlalţi. Dar atunci nu ar mai fi Wagner Corta.

— Te vom proteja noi.

Elisa îi aruncă lui Dr. Luz adresa fişierului unei corporaţii. Dr. Luz se interesează. O companie fictivă, închisă acum. Wagner se întreabă prin câte alte companii fictive mai trecuse fişierul înainte de a ajunge la asamblor. Gândurile îi aleargă deja pe vreo zece trasee diferite. Wagner îşi închipuie că mintea lui este un computer cuantic, care explorează posibilităţile existente simultan în mai multe universuri paralele, pentru ca apoi să restrângă informaţiile obţinute într-o singură decizie. Ştie ce urmează să facă.

— Wagner.

Mai durează câteva momente până când Wagner reuşeşte să se concentreze din nou la ea. Dar momentele lui sunt doar fracţiuni de secundă pentru oamenii obişnuiţi.

— Marş de-aici! Corta te naşti, Corta rămâi până la moarte. Nu te-a refuzat nimeni niciodată, aşa-i? Pur şi simplu nu înţelegi cuvântul „nu”.

Dar ezită o singură secundă – suficient timp pentru ca atunci când întoarce capul să vadă barul pustiu. Wagner

nu are autoritatea de a angaja o firmă de pază în numele familiei Corta. Dar poate închiria barul cu banii personali. Şi îl poate umple cu prieteni, rude, amici din haita lui de lupi.

Noaptea asta urcă împreună cu haita până pe acoperişul oraşului. În vechile galerii de serviciu de acolo s-au încropit diverse încăperi. Un bar, un club, un bârlog. Parcă ai chefui într-un plămân. Aerul este stătut şi rânced. Barul miroase a trupuri transpirate, a parfum şi a vodcă ieftină, cu iz de răşină sintetică. Lumina este albastră, albastră ca Pământul; muzica nu este ambientală, ci reală şi aproape asurzitoare.

Haita Magdalena din Regina Sudului a venit în Meridian. Cea mai veche haită de pe Lună; în vremuri imemoriale a fost condusă de Saşa Volchonok Ermin. *Né* susţine că este cel mai bătrân lup de pe Lună. Primul care a ridicat ochii şi a urlat către Pământ. Mai întâi ca să reclame pronumele neutru. *Né* face parte din Prima Generaţie, mai scund cu un cap decât oricare alt membru al haitei, dar charisma lui luminează barul ca în timpul festivalului Diwali. Wagner se simte intimidat de *ner*. *Né* nu are strop de respect pentru el, îl consideră un aristocrat molâu, nu un lup adevărat. Haita lui *ner* este dură şi agresivă şi membrii ei se cred urmaşii de drept ai celor naturi. Dar organizează nişte petreceri trăsnet. Luptătorii au început deja să se alinieze în arenă, goi puşcă şi de-abia aşteptând să se bată. Wagner este un vorbăreţ, nu un luptător, aşa că îşi găseşte o scobitură în labirintul de galerii, la distanţă egală de spectatorii înfierbântaţi ai luptelor şi de DJ. Acolo, el poartă simultan trei conversaţii: una cu un robotician, una cu un broker de la Taiyang şi una cu un designer de interioare, specializat în decoraţiuni din lemn.

O fată din haita Magdalena apare când conversaţiile sunt aproape pe sfârşite. Atunci când Pământul este rotund, lupii de pe Lună îşi bat joc de moda terestră: tânăra este îmbrăcată într-un costum mulat pe corp, de culoarea limetelor, acoperit în întregime cu mâzgălituri de markere – frenetice, spiroidale, întortocheate.

— Eşti micuţ, eşti drăguţ, miroşi bine, îi şopteşte ea.

— Este o aparenţă, spune Wagner.

— Era o realitate şi după aia nu a mai fost o realitate şi acum este din nou, spune ea. Eu sunt Irina.

Avatarul ei este un craniu cu coarne, căruia îi ies flăcări din ochi şi din nări. Altă aparenţă care a fost o realitate şi după aia nu a mai fost o realitate şi după aia a fost din nou. Wagner s-a întrebat întotdeauna de unde vine mania asta pentru costume mulate şi acoperite cu graffiti.

— Eu sunt...

— Ştiu cine eşti, Pui-de-Lup.

Îşi apropie dinţii de lobul urechii lui şi îi şopteşte:

— Mi-ar plăcea să te muşc.

— Mi-ar plăcea să fiu muşcat, spune Wagner.

Însă, înainte ca ea să-l tragă de acolo, îi pune o mână pe stern, îi simte bătăile inimii, respiraţia, năvala sângelui prin arterele ei. Miroase a miere şi a paciuli.

— Trebuie să mă duc mâine la petrecerea pentru ziua de naştere a lui *mamãe.*

— În cazul ăsta, respectă-ţi mama şi n-o lăsa să te vadă prea dezbrăcat.

Cei doi indivizi în costume îl flanchează pe Lucasinho. Acesta nu ştie cine sunt, dar ştie cine i-a angajat.

Lucas Corta stă pe canapeaua unde a dormit Lucasinho. Elegant, pedant, cu mâinile sprijinite uşor de genunchi. Flavia s-a ghemuit într-un colţ, printre sfinţii ei. Are ochii holbaţi de spaimă. Pieptul i se zbate vizibil, se luptă să respire. Îşi agită mâinile. Lucasinho nu a mai văzut vreo scenă asemănătoare, dar oricine s-a născut pe Lună ştie ce se întâmplă. Flaviei i-a fost redusă respiraţia. Se îneacă cu aer curat.

— Dă-i respiraţia înapoi! urlă Lucasinho.

Îngenunchează lângă *Madrinha* Flavia şi o cuprinde cu mâna de după umeri.

— Desigur, spune Lucas Corta. Toquinho.

Flavia horcăie, tuşeşte, se sufocă. Lucasinho o strânge mai tare în braţe. Femeia este îngrozită.

— Plăteşte Wagner pentru…

— Le-am făcut celor de la CDS o ofertă mai bună, spune Lucas. Mi s-a părut o măsură logică de prevedere. Dacă nu poţi să respiri, atunci nici să vorbeşti nu poţi.

— Du-te dracului! spune Lucasinho.

— Nu ai mai fost conectat la reţea, aşa că nu cred că ai aflat că am realizat un succes deosebit. Corta Hélio. Familia ta. Am obţinut terenurile cu heliu-3 din Mare Anguis. Tribunalul lui Clavius ne-a recunoscut dreptul de proprietate asupra lor. Viitorul tău este asigurat, fiule. Ce ai de spus la vestea asta?

— Felicitări.

— Mulţumesc.

Madrinha Flavia respiră regulat acum, dar continuă să stea ghemuită, temându-se ca nu cumva fiecare respiraţie să fie ultima.

— A, da. Aproape uitasem. Deschide-l pe Jinji. Haide.

Conexiune efectuată cu succes, spune Jinji. *A fost restabilit accesul la conturi.*

— E bine să ai bani, carbon şi acces la reţea, nu? spune Lucas. Toquinho.

Notele muzicale de deasupra umărului lui Lucas se rotesc.

S-a făcut un transfer de contract, spune Jinji. *Contul de Patru Elemente pe numele Flavia Vila Nova. Accepţi?*

— *Madrinha* ta a avut grijă de tine, spune Lucas. Se cuvine să ai şi tu grijă de ea acum.

Accepţi? insistă Jinji.

— Flavia, spune Lucasinho. Este contul tău. *Pai* vrea să-l preiau eu. Trebuie să o fac.

Şi spre tatăl lui:

— Accept. Tot banii tăi sunt.

— Corect. Dar nu ţi-am luat niciun animăluţ când ai fost mic, nu-i aşa?

Lucas se ridică şi îi scutură un praf imaginar de pe pantaloni. Un semn din cap. Gărzile în costume se îndreaptă către uşă.

— Încă ceva. Partea importantă. Motivul pentru care am

venit aici. Îţi place să petreci. Tuturor ne place să petrecem. Ţi-am adus o invitaţie. La petrecerea organizată cu ocazia zilei de naştere a bunicii tale. Să aduci un tort. Te pricepi la torturi. Nu-mi pasă dacă te dezbraci atunci când îl faci, dar ai grijă să pui optzeci de lumânări.

Yemanja o trezeşte pe Adriana Corta cu muzică: *Aguas de Marco,* melodia ei preferată. De pe albumul Elis & Tom.

Mulţumesc, îi şopteşte ea avatarului şi rămâne sub cearşaful subţire, privind în tavan, ascultând muzica, întrebându-se de ce i s-a pus astăzi tocmai cântecul ăsta. Şi îşi aminteşte. Este ziua ei. Astăzi împlineşte optzeci de ani.

Yemanja a ales hainele de sărbătoare: pentru ea o semilună triplă, iar pentru Adriana un costum Pierre Balmain 1953, cu guler înalt, mâneci lungi, fustă dreaptă şi strâmtă, cu o fundă foarte mare pe şoldul stâng. Mănuşi. Poşetă. Elegante. Îi înfrumuseţează carnea de optzeci de ani. Înainte să se îmbrace, Adriana înoată douăzeci de minute în bazin. Stă la fereastră şi se închină la *orixas* bând gin şi arzând tămâie. Îşi ia medicamentele şi râgâie puţin, aşa cum face în fiecare zi. Mănâncă cinci felii de mango în timp ce Yemanja o pune la curent cu ultimele evenimente din familie. Îşi face o mie de griji, dar nu se va ocupa de ele astăzi. Pentru că astăzi este ziua ei.

Prima care o felicită este Helen de Braga. O sărutare, o îmbrăţişare. Acum apare şi Heitor Pereira care îi urează la mulţi ani. În onoarea ei, şi-a pus o uniformă absolut fantastică – toată numai trese şi insigne, care ar arăta ridicol dacă nu ar purta-o cu atâta demnitate. O îmbrăţişare, o sărutare.

Te simţi bine? o întreabă ei.

Sunt fericită, răspunde ea.

Moartea o roade pe dinăuntru şi succesiunea este nesigură, dar s-a trezit de dimineaţă cuprinsă de o fericire fără margini. Fericirea pe care i-o aduc lucrurile mărunte: felul în care cade lumina soarelui pe chipurile de *orixas,* senzaţia apei pe trupul ei atunci când a intrat în bazin,

gustul dulce-acrişor al feliilor de mango, foşnetul sărbătoresc al hainelor. Banalităţi minunate. Şi încă mai sunt atât de multe senzaţii de preţuit în lumea aceasta strâmtă.

Acum apar şi nepoţii în goana mare. Robson vrea să-i arate un nou truc cu cărţile de joc: *ai să mi-l arăţi în navetă, anzinho.* Luna îi aduce flori, un buchet cu flori albastre asortate cu rochiţa ei. Adriana le primeşte, deşi o trec toţi fiorii la gândul că atinge nişte mortăciuni. Le miroase – Luna chicoteşte: *Violetele nu miros, Vovo.*

Urmează soţiile fiilor ei. Dar numai una dintre ele a rămas în Boa Vista. Amanda Sun îşi îmbrăţişează soacra şi o sărută pe fiecare obraz.

Madrinhas acum. Amalia şi Ivete, şi Monica, şi Elis, care stă cu ochii la Robson şi-i tot aranjează nodul de la cravată, colţurile de la guler. Rafa, Lucas, Ariel şi Carlinhos s-au mutat din Boa Vista de multă vreme, dar *madrinhas* care i-au crescut au rămas. Niciodată nu le-ar alunga Adriana din Boa Vista: cei din familia Corta îşi onorează obligaţiile. Este mult mai bine să le ştie pe toate într-un singur loc, sub cerul ei, decât risipite prin lume şi purtând cu ele toate secretele şi bârfele. Aşa cum a făcut aia. Necredincioasa. Una câte una, *madrinhas* îşi îmbrăţişează şi îşi sărută binefăcătoarea.

Ultimii sunt membrii personalului. Procesul este îndelungat: trebuie să strângă multe mâini, să mulţumească pentru urările de bine, dar Adriana este tenace; o vorbă aici, un zâmbet dincolo. La intrarea în gară agenţii de pază îşi ocupă poziţiile în spatele ei. Alcătuiesc o baricadă din costume negre între Adriana şi nepoţi, cei mai vechi angajaţi, oamenii ei. Toţi, de la directorul financiar până la grădinar, şi-au primenit avatarurile în forme şi culori de sărbătoare.

Uşa exterioară a gării se deschide. Mâinile se duc instinctiv la cuţite: Heitor Pereira se opusese ideii de a ţine petrecerea afară din Boa Vista, însă Adriana insistase. Corta Hélio nu se va ascunde în fortăreaţă. Mâinile se relaxează. E Lucasinho, cu o cutie mică din carton.

— La mulţi ani, *Vo!*

În cutie e un tort, un dom cu glazură verde, decorat cu o dantelă barocă din zahăr ars.

— Se cheamă „Tortul prinţesei suedeze”. Nu ştiu ce înseamnă „suedeze”.

O îmbrăţişare şi o sărutare. Piercingurile lui Lucasinho înţeapă pielea bunicii sale.

— Cu sau fără haine? întreabă Adriana. Sper că fără.

Lucasinho se îmbujorează. Îi stă adorabil.

— Te-ai dat cu fard?

— M-am dat, *Vo.*

— Dermatograful ăsta îţi scoate în evidenţă auriul ochilor. Poate ar fi bine să-ţi accentuezi mai mult pometţii. Să-ţi foloseşti atuurile.

E un băiat tare scump.

Vor călători cu două vagoane. Suita în primul; iar în al doilea, Adriana, rudele apropiate şi agenţii de pază. În cele trei minute cât durează călătoria, Robson îi arată bunicii noul lui truc cu cărţile de joc – este vorba despre oamenii care părăsesc o reşedinţă care nu mai este etanşă: popii, damele şi valeţii scapă din vârful pachetului. Şi degetele tuturor se fac verzi şi lipicioase de la tortul lui Lucasinho.

João de Deus este un oraş de muncitori şi Adriana Corta nu ar sacrifica niciodată profitul prin declararea unei zile de sărbătoare, nici măcar acum, când împlineşte optzeci de ani, însă mulţi locuitori şi angajaţi şi-au luat câteva minute libere ca să o poată saluta pe Prima Doamnă a Heliului. Stau toţi şi urmăresc alaiul de *motos* defilând pe bulevardul Kondakova şi urcând apoi pe rampa hotelului unde a organizat Lucas prânzul aniversar. Unii aplaudă, alţii fac cu mâna. Adriana Corta ridică o mână înmănuşată, în semn de mulţumire. Aerostate în formă de personaje din desenele animate evoluează prin São Sebastião Quadra, aidoma vedetelor unui circ divin. Umbra lui M-Kat Xu trece peste Adriana, care ridică ochii şi zâmbeşte.

Oamenii lui Heitor Pereira au lucrat zile întregi aici, întărind securitatea hotelului. Cu multă discreţie. Încă de dimineaţă au verificat oaspeţii. Cu foarte multă discreţie.

Aplauze; capete care se întorc. Adriana ajunge la recepţie, trece de la un chip la altul, de la o ţinută de gală la alta, de la o sărutare la alte. Băieţii ei, băieţii ei cei frumoşi în cele mai frumoase costume ale lor. Ariel întârzie, mereu întârzie când este vorba despre familie. Lucas este vizibil iritat, dar nu este paznicul surorii lui. Aceasta este o lume fără poliţie.

Rude pretutindeni, fie de sânge sau prin alianţă: o îmbrăţişare caldă de la Lousika Asamoah, preferata Adrianei dintre *okos.* Verişoare de sânge şi prin căsătorie. Familia Sore, din partea lui Carlos; alte clanuri mai mici; rude prin *nikah.* Apoi membrii societăţii. S-a primit o notă de scuze din partea Vulturului Lunii – niciun Vultur nu a acceptat vreodată invitaţia la petrecerile aniversare ale Adrianei. Adriana valsează cu eleganţă printre membrii familiei Asamoah din Twé, impecabilii membri ai familiei Sun, din Palatul Luminii Eterne şi aristocraţii Voronţov. Clanuri mai mici şi neînsemnate, personalităţi mondene, lideri de tendinţe, reporteri şi celebrităţi, *amors* şi *okos.* A venit şi gaşca lui Lucasinho, alături de care a alergat în Cursa-Lunii; stângaci, tinerii încearcă să nu se desprindă de pe orbita socială a micuţului lor grup. Adriana Corta adresează câte o vorbă caldă fiecăruia.

La urmă, politica. Birocraţi de la CDS şi decani de la Universitatea Farside. Actori, muzicieni, pictori, arhitecţi şi ingineri. Dintotdeauna Adriana Corta a invitat foarte mulţi ingineri la aniversările ei. Presa: reporteri din reţelele sociale şi comentatori de modă. Reprezentanţi religioşi: cardinalul Okogie şi marele muftiu el-Tayyeb; Arhimandritul Sumedho şi, toată în alb, o soră din Ordinul Celor Care Stăpânesc Prezentul. *Irmã* Loa face o plecăciune în faţa binefăcătoarei sale.

Ariel îşi face apariţia lângă mama sa. O sărutare şi o scuză, pe care Adriana o ignoră cu o fluturare a mâinii.

Mulţumesc.

Nu m-ai fi iertat niciodată dacă nu aş fi venit la petrecerea ta pentru optzeci de ani.

Nu pentru asta ţi-am mulţumit.

Ariel îşi aprinde ţigareta electronică şi se lasă acaparată de invitaţi.

Adriana ridică ochii, încântată să audă acele acorduri muzicale. Bossa-nova. Oaspeţii îi fac loc ca să ajungă la sursa ei.

Este formaţia pe care am avut-o şi la petrecerea lui Lucasinho, spune Adriana. *Splendid.*

Lucas este lângă ea. În ciuda tuturor piruetelor sociale pe care le-a făcut Adriana până acum, Lucas nu s-a îndepărtat nici cu doi paşi de ea.

Cântecele tale preferate, mamãe. De pe vremuri.

Adriana îşi mângâie fiul pe obraz.

Eşti un fiu bun, Lucas.

Wagner Corta ajunge târziu la restaurant; nu se simte confortabil în costumul lui proaspăt scos la imprimantă. Măsura este bună, dar cade prost pe el, este strâmt în locurile unde ar trebui să fie mai larg, îl freacă în locurile unde ar trebui să îl mângâie.

— *Lobinho!*

Rafa îl întâmpină pe Wagner cu braţele deschise şi plin de efuziune. Îmbrăţişare care sfărâmă oasele, lovituri puternice pe spate. Wagner se strâmbă. Răsuflare de bărbat. Wagner este în stare să identifice ingredientele tuturor cocktailurilor băute de fratele său.

— E ziua lui *mamãe,* nu puteai să te bărbiereşti şi tu măcar azi?

Rafa îl studiază atent pe Wagner.

— Şi ai un avatar nou.

Cu un singur gând, Wagner îl alungă pe Dr. Luz şi o aduce înapoi pe Sombra, deşi toţi cei care ştiu că are personalitate dublă şi-ar da seama că e lup din atitudinea lui plină de nelinişte şi nerăbdare, din felul în care pare că este atent la mai multe discuţii în acelaşi timp, din barba de pe obraji.

— A observat că nu ai fost alături de familie când am întâmpinat-o aici şi i-am făcut toate urările.

Rafa ia un cocktail de pe o tavă şi i-l îndeasă în mână.

— Ai grijă s-o saluţi înainte să dea Lucas cu ochii de tine. Fratele nostru nu-i într-o dispoziţie prea indulgentă astăzi.

Wagner de-abia a apucat să ajungă la tren; savurase fiecare clipă petrecută cu Irina. Îl muşcase. Îi supsese carnea atât de tare, că-i lăsase urme vinete. Îl ciupise, îl chinuise şi îl făcuse să ţipe. Îl trăsese de piele cu dinţii. Sexul în sine venise la urmă, superficial, mecanic. Dar îi deşteptase senzaţii şi emoţii pe care nu le mai trăise vreodată. Îi vuiseră simţurile întreaga noapte. Şi-a luat costumul de la imprimanta din gară, s-a schimbat în toaleta trenului – trăgându-şi cu multă grijă cămaşa şi pantalonii peste vânătăi şi rănile deschise. Fiecare durere, oricât de mică, îl ducea pe culmile extazului. Irina îi urmase instrucţiunile şi îi lăsase neatinse mâinile, gâtul şi faţa.

— Am descoperit ceva, spune Wagner.

— Te ascult.

— Am recunoscut unul dintre procesoarele de proteine. Tu n-ai fi în stare să-l vezi, dar pentru mine e ca o reclamă de neon.

— Vorbeşti cam repede, Puiule-de-Lup.

— Scuze, scuze. M-am întâlnit cu proiectantul – am fost colegi la universitate, în acelaşi an. Dar am chemat haita să se ocupe de asta.

— Uşurel, uşurel. Ce ai făcut?

— Am chemat haita să se ocupe.

Haita din Meridian este formată din agronomi, *dusteri,* roboticieni, naişti, barmani, sportivi, muzicieni, maseuri, avocaţi, proprietari de club, ingineri de căi ferate, familii mari şi mici; o diversitate de calificări şi cunoştinţe. Însă, atunci când îşi unesc forţele şi se concentrează asupra unui singur lucru, se întâmplă ceva minunat. Par a-şi transmite cunoştinţele de la unul la celălalt, par a se complementa instinctiv, formând o echipă perfectă: aproape ca un gestalt. Wagner văzuse grupul acesta doar de câteva ori, participase la el o singură dată, dar nu apelase niciodată la el până acum. Haita s-a întrunit, minţile, talentele şi voinţele s-au contopit şi, în numai cinci

ore, s-a aflat identitatea atelierului care construise musca-asasină. Nimic supranatural; Wagner nu crede în supranatural; a fost doar un miracol al raţiunii.

— Era un atelier deschis pentru o singură comandă, care se chema „Cele mai mici păsări”, spune Wagner. Cu sediul în Regina Sudului. Pe numele lui Joachim Lisberger şi Jake Tenglong Sun.

— Jake Tenglong Sun.

— Asta nu înseamnă nimic. A produs articolul, l-a livrat şi s-a dizolvat.

— Ştim cui i l-au livrat?

— Încercăm să aflăm. Mai mult mă interesează cine l-a comandat.

— Şi ai ceva indicii?

— S-ar putea să discut personal cu Jake Sun, spune Wagner.

— Bravo, Pui-de-Lup! spune Rafa.

Altă palmă dureroasă pe spinare. Zbiară de durere toate urmele de muşcături. Rafa l-a condus pe Wagner spre locul unde Adriana se întreţine cu invitaţii.

— La mulţi ani, *mamãe!*

Adriana Corta strânge din buze. Apoi îi întinde obrazul, invitându-l să i-l sărute. De două ori.

— Ai fi putut să te bărbiereşti, spune ea, stârnind chicoteli în rândul suitei.

Însă, înainte de a se îndepărta de el, îi şopteşte la ureche:

— Dacă vrei să mai rămâi, să ştii că vechiul tău apartament din Boa Vista e pregătit şi te aşteaptă.

Marina detestă rochia. I se agaţă şi o mănâncă pielea de la ea, este voluminoasă şi incomodă. Plus că are senzaţia că-i în pielea goală, vulnerabilă, că, la o mişcare prea bruscă, rochia i-ar cădea de pe umeri până la glezne. Dar este la modă şi aşa trebuia să se îmbrace, pentru că, deşi nimeni n-ar fi comentat dacă apărea în costum cu pantalon, Carlinhos i-a spus că pe Adriana ar fi deranjat-o.

Marina este prizonieră într-o conversaţie anostă,

aparent interminabilă, dominată de un sociolog cu gură mare de la Universitatea Farside, care îşi expune teoriile despre identitatea postnaţională în a doua şi a treia generaţie de oameni născuţi pe Lună. El le zice *lunarieni.*

N-ai fost capabil să inventezi un nume mai bun pentru locuitorii Lunii decât lunarieni, îl ceartă Marina în gând. Şi încearcă ea să găsească un cuvânt mai potrivit: *lunari, lunarici, lunatici, selenarieni, selenezi.* Nu merge niciunul. *Salvează-mă,* se roagă ea la *orixa* petrecerilor.

Îl observă pe Carlinhos apropiindu-se de ea prin mulţimea festivă şi paharele de cocktail.

— Mama vrea să te cunoască.

— Pe mine? De ce?

— Aşa vrea.

O ia de mână şi o conduce la Adriana.

— *Mãe,* ţi-o prezint pe Marina Calzaghe.

Marina avusese un cuţit lipit de gât prima oară când o văzuse pe Adriana Corta, deci amintirea nu poate fi una prea clară, însă tot i se pare că femeia a îmbătrânit prea mult în lunile trecute de atunci – ba nu, nu e îmbătrânire: s-a ofilit, s-a năruit, a devenit mai transparentă.

— La mulţi ani fericiţi, *Senhora* Corta.

Marina e mândră de portugheza ei, dar Adriana Corta i se adresează în *globo.*

— Se pare că familia mea îţi este din nou îndatorată.

— Îmi făceam doar datoria, doamnă, aşa cum se spune.

— Dacă ţi-aş da o altă slujbă, ai îndeplini-o cu tot atâta loialitate?

— M-aş strădui.

— Atunci află că am o altă slujbă pentru tine. Vreau să ai grijă de cineva.

— *Senhora* Corta, nu m-am descurcat niciodată cu copiii mici. Se sperie de mine…

— Copilul ăsta nu se va speria. Deşi s-ar putea să te sperii tu.

Adriana face semn din cap spre partea opusă a sălii, unde se află Ariel Corta, flacără strălucitoare în mijlocul unui grup de funcţionari de tribunal şi tehnocraţi CDS în

ţinute sobre. Râde, îşi dă capul pe spate, îşi înfoaie părul, desenează ideograme cu fumul de la ţigareta electronică.

— Nu înţeleg, *Senhora* Corta.

— Am nevoie de cineva care să vegheze asupra fiicei mele. Mă tem pentru viaţa ei.

— *Senhora* Corta, dacă aveţi nevoie de un bodyguard, să ştiţi că există luptători specializaţi…

— Dacă voiam un bodyguard, l-ar fi avut deja. Am zeci de bodyguarzi. Vreau un spion. Vreau să fii ochii mei, urechile mele, glasul meu. Vreau să-i fii prietenă şi însoţitoare. Te va urî, ţi se va împotrivi, va încerca să scape de tine, te va evita, îţi va vorbi urât şi te va trata îngrozitor. Dar tu vei rămâne alături de ea. Poţi s-o faci?

Marina a rămas fără cuvinte. Este imposibil – de făcut, de refuzat. Stă în faţa Adrianei Corta, îmbrăcată cu rochia aia ridicolă şi enervantă şi singurul gând care-i trece prin minte este: *Carlinhos nu va fi acolo.*

Şi tocmai Carlinhos îi dă acum un cot discret. Adriana Corta îi aşteaptă răspunsul.

— Pot, *Senhora* Corta.

— Îţi mulţumesc.

Surâsul este sincer, sărutarea de pe obraz este caldă, dar atitudinea Adrianei este glacială, atitudinea unui stăpân faţă de servitor. Marina se cutremură.

Merge înaintea lui printre invitaţi – rochie roşie şi mişcări mlădioase. Se uită în urmă să vadă dacă el încă mai vine după ea şi se grăbeşte ca să refacă distanţa dintre ei. Rafa o ajunge din urmă pe terasă. Baloanele în formă de animale s-au strâns în jurul restaurantului şi aşteaptă, legănându-se pe cer ca nişte zei care n-au reuşit la preselecţiile pentru admiterea în panteon.

Fără vreun cuvânt, Rafa o ia în braţe. Se sărută.

— Eşti cea mai frumoasă minune din lumea asta, spune Rafa. Din ambele lumi.

Lousika Asamoah îi zâmbeşte.

— Cine are grijă de Luna? îl întreabă ea.

— *Madrinha* Elis. Îi e dor de tine. Vrea să se întoarcă

mamãe a ei.

— Sssst! şopteşte Lousika Asamoah, punând o unghie de culoarea carminului pe buzele lui Rafa. Mereu e aşa.

Se sărută iarăşi.

— Contractul, Lousika.

— Căsătoria noastră expiră în şase luni.

— Vreau să-l reînnoiesc.

— Chiar dacă eu locuiesc în Twé şi fiica mea este la tine şi ne vedem doar la sărbătorile familiei tale.

— Chiar şi aşa.

— Rafa, am fost invitată să fac parte din *Kotoko.*

Rafa admiră politica AKA şi este totodată nedumerit de direcţia ei. Tronul de Aur este un consiliu format din opt membri ai familiilor *abusua.* Aceşti opt membri ocupă prin rotaţie anuală funcţia de *Omahene,* aşa cum şi Tronul de Aur se deplasează din habitat în habitat al AKA. Toată povestea i se pare lui Rafa Corta inutil de complicată şi democratică. Continuitatea este menţinută prin Sunsum, avatarul pe care îl are *Omahene,* care conţine toate informaţiile şi învăţăturile deţinute de *Omahene*-ii dinainte.

— Adică n-ai să te întorci în Boa Vista?

— Ar mai trece încă opt ani până aş avea din nou şansa să stau pe Tronul de Aur. Luna va avea paisprezece ani. Se pot întâmpla multe. Nu pot să refuz.

Rafa face un pas înapoi şi se uită cu atenţie la soţia sa, de parcă ar căuta semne de divinitate sau de nebunie.

— Şi eu vreau să reînnoim contractul, Rafa. Dar nu mă pot întoarce la Boa Vista. Deocamdată nu se poate.

Rafa încearcă să-şi ascundă furia provocată de această dezamăgire cruntă. Nu se grăbeşte să vorbească pentru ca nu cumva să spună ce simte cu adevărat.

— E bine şi aşa, zice el în cele din urmă.

Lousika îl trage spre ea de reverele sacoului. Avatarurile lor se contopesc; iluzii de interpenetrare.

— N-am putea să plecăm de la petrecerea asta?

Lucas trece printre invitaţi şi o îndepărtează pe Amanda

Sun de gălăgioşii ei fraţi şi veri. O atingere pe cot.

— O vorbă. Între patru ochi.

O conduce în sufrageria pregătită pentru ospăţul aniversar – mese dispuse în jurul unei sculpturi din gheaţă până în tavan, reprezentând păsări care se avântă în zbor. Şi de acolo o duce în bucătăria de dincolo de uşile batante.

— Ce-i asta, Lucas?

O conduce prin zgomotul cuţitelor şi al satârelor, dincolo de maşinile de gătit, de chiuvete şi de suprafeţele de lucru din titan, dincolo de răcitoare şi de rafturi, până ajung într-o cămară.

— Ce-ai păţit, Lucas? Dă-mi drumul. Mă înspăimânţi.

— Vreau să divorţez, Amanda.

Ea râde. Râsul ei subţire şi aproape iritat pare a spune că vorbele lui sunt ridicole. Sunt de neconceput. Aşa cum de neconceput ar fi prăbuşirea Lunii în golful Hudson. Şi apoi:

— Dumnezeule, vorbeşti serios!

— Am vorbit vreodată altfel?

— Nimeni nu spune asta, Lucas. Şi, sincer, ideea nu-mi este tocmai antipatică. Dar nu suntem liberi să luăm asemenea hotărâri de capul nostru, nu-i aşa? Tata nu va tolera niciodată o asemenea insultă adusă fiicei lui.

— Nu eu am insistat asupra clauzei de monogamie.

— Dar ai semnat-o. Despre ce este cu adevărat vorba aici, Lucas?

Amanda îi cercetează chipul ca şi cum ar vrea să detecteze vreun semn de boală sau de nebunie.

— Vai de mine! E vorba despre dragoste, nu-i aşa? Ai reuşit să te îndrăgosteşti de cineva.

— Da, răspunde Lucas Corta. Vrei să reziliez eu contractul sau convenim amândoi să cerem o anulare?

— Eşti îndrăgostit.

— Ţi-aş fi recunoscător dacă ţi-ai lua toate bunurile şi te-ai muta din Boa Vista până la sfârşitul lunii în curs, îi spune Lucas. Custodia lui Lucasinho nu este o problemă. Băiatul e major.

Lucas străbate bucătăria cu paşi mari. Rămasă singură

în cămară, Amanda Sun începe să râdă şi râde, şi tot râde până când simte că rămâne fără aer şi trebuie să se sprijine cu mâinile de genunchi. Şi după aceea râde din nou.

— Hei!

— Hei!

— De ce mi-ai respins mesajele?

Abena Asamoah se răsuceşte pe vârful pantofilor Rayne din satin şi îşi fereşte privirea. Atinge uşor piercingul din urechea lui Lucasinho.

— Încă îl mai porţi. Îţi şade bine cu machiajul ăsta.

El a încolţit-o la bar şi a împins-o într-un colţ retras. O parte din el spune: *Asta-i hărţuire, Luca.*

— Bunica e de aceeaşi părere.

Lucasinho zâmbeşte larg şi Abena îi răspunde cu un surâs uşor şi jenat.

— Era vorba să te caut dacă am o urgenţă serioasă, spune el arătând spre piercingul din ureche.

— Sigur. Asta înseamnă.

— Doar că…

— Ce?

— Când ne-am întâlnit în Twé, la petrecerea de la piscină, nici n-ai vrut să te uiţi la mine.

— La petrecerea de la piscină erai călare pe Ya Afuom şi aveai minţile duse.

— Nu s-a întâmplat nimic cu Ya Afuom.

— Ştiu.

— Şi de ce ţi-ar fi păsat dacă se întâmpla ceva?

Abena trage aer în piept, ca şi cum s-ar pregăti să explice unui copil o problemă serioasă, cum ar fi vidul sau cele Patru Elemente.

— Atunci când l-ai salvat pe Kojo, aş fi făcut absolut orice pentru tine. Te respectam. Te respectam mult de tot. Ai fost curajos şi bun – încă mai eşti. Numai că l-ai vizitat pe Kojo în centrul medical doar pentru că aveai nevoie să stai în apartamentul lui. L-ai folosit. Aşa cum te-a folosit şi Grigori Voronţov pe post de jucărie sexuală. Nu sunt o

mironosiţă, Luca, dar ce-ai făcut tu a fost foarte urât. Aveai nevoie de tot felul de chestii şi te-ai folosit de cei care ţi le puteau procura. Ai încetat să-ţi mai respecţi prietenii, ai încetat să te respecţi pe tine însuţi şi atunci am încetat şi eu să te mai respect.

Obrajii lui Lucasinho au luat foc. Se gândeşte să se scuze, să se apere, să se justifice – eram furios pe tata, tata m-a lăsat fără bani, nu aveam unde să mă duc, nu mai aveam acces în reţea, a fost vorba doar despre oamenii faţă de care simţeam ceva, exploram, a fost o perioadă nebună, nu a durat mult, n-am rănit pe nimeni – prea rău. Numai şi numai văicăreli. Văicăreli care nu pot şterge adevărul. Nu a făcut sex cu Ya Asamoah, dar, dacă ar fi făcut, ar fi putut să petreacă nişte nopţi în apartamentul ei; un pat moale, un trup cald, alături de care să poată râde. S-ar fi purtat cu ea la fel cum s-a purtat cu Grigori, cu Kojo. Cum s-a purtat cu propria lui mătuşă. Este vinovat. Singura lui speranţă pentru a o putea împăca pe Abena este să-şi recunoască vina.

— Ai dreptate.

Abena stă cu braţele încrucişate, severă ca un judecător.

— Ai dreptate.

Tot nu-i răspunde.

— Este adevărat. M-am purtat urât cu oamenii.

— Cu oamenii care ţineau la tine.

— Da. Cu oamenii care ţineau la mine.

— Fă-mi o prăjitură, îi spune Abena. Nu aşa îţi repari tu greşelile? Cu prăjituri?

— O să-ţi fac o prăjitură.

— Vreau brioşe. Treizeci şi două. Vreau să dau o petrecere cu brioşe pentru surorile mele *abusua.*

— Cu ce aromă?

— Cu toate aromele.

— În regulă. Treizeci şi două de brioşe. Şi am să mă filmez când le fac şi am să-ţi trimit filmuleţul ca să vezi că le fac aşa cum trebuie.

Abena scoate o exclamaţie mică de falsă indignare, îşi descalţă pantoful drept şi-l loveşte deloc uşor cu el în

piept.

— Eşti un băiat obraznic.

— Ai încercat să-mi bei sângele.

Alertă de securitate, spune Jinji în urechea lui Lucasinho. *Stai liniştit, agenţii de la Corta Hélio sunt pe drum.* Toţi invitaţii îşi duc mâinile la urechi, pe chipurile lor se citesc întrebări speriate: *de unde?* O femeie într-o rochie Tina Leser sare peste bar, o îmbrânceşte pe Abena şi se aşază între Lucasinho şi pericol. În fiecare mână are câte un cuţit.

— Ce se întâmplă? întreabă Lucasinho.

Şi mişcarea de recul a oaspeţilor de la intrarea în restaurant îi dă imediat răspunsul. A apărut nepoftit Duncan Mackenzie, însoţit de şase tineri.

Heitor Pereira se grăbeşte să-i taie calea. CEO-ul de la Mackenzie Metals se opreşte la câţiva centimetri de mâna întinsă a şefului pazei. Ridică dintr-o sprânceană, uimit de uniforma ţipătoare a angajatului familiei Corta. În spatele celor doi bărbaţi stau subalternii lor, cu mâinile pe cuţite.

Rafa îşi face loc printre agenţii de pază. Lucas se află la un pas în urma lui, în dreapta şi stânga vin Carlinhos şi Wagner. Lucas îi aruncă o privire fulgerătoare fiului său; Lucasinho o îmbrânceşte pe femeia care venise să-l păzească şi se alătură bărbaţilor Corta.

— Ce cauţi aici? întreabă Rafa.

Sala restaurantului este cufundată într-o tăcere deplină. Nimeni nu mai soarbe din cocktailuri, nimeni nu mai gustă din ceai.

— Am venit să îi urez la mulţi ani mamei tale, răspunde Duncan Mackenzie.

— O să te dăm afară de aici aşa cum am făcut la Beikou, strigă unul dintre agenţii de pază.

Rafa ridică o mână: destul.

— Băieţi, băieţi.

Adriana îl atinge pe Rafa pe şold şi bărbatul se dă la o parte.

— Eşti bine-venit, Duncan! Dar atât de mulţi însoţitori?

— Încrederea este o marfă pe cale de dispariţie zilele astea.

Adriana îi întinde mâna. Duncan Mackenzie se apleacă să i-o sărute.

— La mulţi ani!

Apoi îi şopteşte în portugheză.

— Trebuie să discutăm. Doar familiile noastre.

— Aşa vom face, răspunde Adriana în aceeaşi limbă, apoi ordonă: Mai puneţi un tacâm la masa mea! Chiar lângă mine. Aduceţi băuturi pentru suita domnului Mackenzie.

— *Mamãe?* exclamă nedumerit Lucas.

Adriana trece pe lângă el.

— Încă nu eşti *hwaejang.* Niciunul dintre voi nu este.

Mâncarea este excelentă; fel după fel, farfurie după farfurie de gusturi armonioase şi texturi discordante, lichide şi jeleuri, geometrii şi temperaturi care mai de care mai diverse, însă Adriana de-abia atinge preparatele cu beţişoarele ei cu senzori care detectează otrava. În stânga ei, Duncan Mackenzie mănâncă cu entuziasm şi nu mai conteneşte cu laudele. Însă tradiţia spune că nu există niciun compliment mai mare pentru măiestria chef-ului decât tăcerea absolută până la sfârşitul mesei.

— Felicitări pentru reuşita de la Mare Anguis! spune Duncan Mackenzie, ridicându-şi paharul cu ceai de mentă.

— Nu vorbeşti serios, spune Adriana.

— Bineînţeles că nu. Dar a fost o acţiune ingenioasă, demnă de toată admiraţia mea. Ne-aţi stricat planul de dezvoltare în domeniul extracţiei de heliu. Cum aţi aflat despre licenţă?

— Ariel face parte din Pavilionul Iepurelui Alb.

Duncan Mackenzie rumegă această informaţie dezavantajoasă preţ de câteva secunde.

— Ar fi trebuit să fim la curent cu povestea asta.

— Voi cum aţi aflat?

— Vulturul Lunii vorbeşte mult în momentele intime.

— Dacă pot găsi un avantaj pentru neamul meu, atunci profit de el, zice Adriana.

— Legea de Fier, spune Duncan Mackenzie. Ne-a fost de mare folos. Trebuie să discut cu Adrian. Trebuie să-şi înnoiască trucurile pe care le foloseşte cu Vulturul.

— De ce ai venit, Duncan?

Duncan Mackenzie stă pe locul care îi aparţinuse lui Lucas. Acesta a fost alungat la o masă oarecare, de unde îi aruncă ocheade otrăvite. Adriana îi surprinde privirea: *Nu-i treaba ta.*

— Zilele de naştere sunt momente prielnice pentru a privi spre viitor.

— Nu şi la vârsta mea.

— Fă-mi pe plac. Unde vom fi peste cinci ani?

— În sala asta, la petrecere.

— Sau sus, în Bairro Alto, unde ne vom vinde urina şi ne vom zbate să ne facem rost de hrană şi apă şi ne vom lupta pentru fiecare respiraţie. Luna se schimbă. Nu mai este aceeaşi lume din timpul când te-ai luptat cu tatăl meu. Dacă ne apucăm acum să ne războim vom pierde amândoi.

Duncan Mackenzie vorbeşte pe un canal privat: Esperance dă formă gândurilor lui şi i le transmite Yemanjei. Adriana îi răspunde la fel.

— Nu-mi doresc să mă întorc la epoca războaielor corporatiste.

— Dar într-acolo ne îndreptăm. Lupta de la Beikou a fost doar începutul. Au fost probleme la St. Ekaterina şi la Port Imbrium. Până la urmă o să moară cineva. Am prins pe unul dintre muncitorii voştri de suprafaţă la Torricelli. Încerca să saboteze un rover Mackenzie Metals.

— Şi ce aţi făcut cu el?

— Este o femeie şi am reţinut-o. Vă vom cere să o răscumpăraţi, dar este oricum mai bine decât ce voia Hadley să facă – s-o scoată din ecluză.

— Robson, nepotul meu, se descurcă surprinzător de bine în lupta cu cuţitul. Ştii de unde a învăţat? De la Hadley. Uite-l acolo. Îi arată un truc cu cărţile de joc lui Jaden Wen Sun. Îl vezi? Face doar asta de când a scăpat din Crucible. Dacă l-a atins cineva…

— Te asigur că nu a pus nimeni mâna pe el. Măcar fiul

tău trăieşte. Fiica mea a murit.

— N-am avut niciun amestec.

Discuţia aceasta mută se înflăcărează; cei doi se dau de gol prin fălcile lor încleştate, gâturile încordate, buzele care se mişcă. Ariel se uită la ei peste masă. Adriana ştie că fiica sa se pricepe să citească pe buze. Este un talent folositor la tribunal.

— Cine are de câştigat din lupta noastră?

— Când se ceartă Dragonii, toată lumea ia foc, spune Adriana.

Este un proverb Sun, de provenienţă selenară.

— Am să-mi ţin oamenii în frâu dacă vei face şi tu la fel.

— De acord.

— Inclusiv pe membrii familiei tale.

Gura Adrianei se strâmbă de furie în faţa acestei insolenţe. De la mama lui a moştenit Rafa temperamentul vulcanic, însă Adriana ştie să se controleze, a învăţat asta în deceniile de războaie corporatiste şi în bătălii în sălile de consiliu şi de tribunal. Duncan nu a fost nevoit să înveţe asta. Furia este unul dintre numeroasele lui privilegii.

— Rafa este *bu-hwaejang.*

— Nu zic să-l retrogradezi. Niciodată nu mi-aş permite să insinuez aşa ceva. Sugerez doar că poate ar fi mai bine să împartă anumite responsabilităţi.

— Cu cine?

— Lucas.

— Îmi cunoşti prea bine familia, spune Adriana.

— N-am încercat să-l asasinăm pe Rafa, zice Duncan tare.

— Nu am ucis-o pe Rachel, spune şi Adriana.

Toate capetele se întorc spre ei.

— Acum scuză-mă, Duncan. Invitaţii mei se aşteaptă să le adresez câteva cuvinte.

Loveşte uşor cu beţişoarele, iar clinchetul cristalin amuţeşte sala gălăgioasă. Adriana Corta se ridică în picioare.

— Dragii mei oaspeţi; prieteni, colegi, asociaţi, rude. Astăzi este ziua mea. M-am născut în urmă cu optzeci de

ani, în Barra de Tijuca, Brazilia, într-o altă lume. Peste cincizeci de ani, adică mai mult de jumătate din vârsta mea de acum, am trăit în lumea aceasta. Am fost printre primii colonişti ai ei. Am urmărit cum se dezvoltă două generaţii: cea a copiilor mei şi cea a nepoţilor. Iar acum mă simt ca o Mamă Fondatoare. Luna m-a schimbat în multe privinţe. Mi-a schimbat corpul, astfel că nu mai pot să mă întorc în lumea din care am venit. Pentru voi, cei din generaţiile mai tinere, aceasta este o idee ciudată. Voi nu aţi cunoscut nicio altă lume în afară de aceasta şi, chiar dacă eu vorbesc despre cum m-a schimbat pe mine Luna, îmi dau seama că nici nu se compară cu cele pe care le văd la voi. Sunteţi atât de înalţi! Atât de eleganţi! Cât despre voi, nepoţii mei, câteodată mă gândesc că am nevoie de aripi ca să ajung să vă sărut pe obraji! Luna mi-a schimbat viaţa. Fata aceea din Barra, *Outrinha,* Cea Oarecare, este acum proprietara unei corporaţii puternice. Când mă urc în domul de observaţie şi mă uit la Pământ, fără să folosesc vreun instrument, văd reţelele de lumini pe suprafaţa lui şi îmi spun: *Eu am aprins luminile astea.* Altă schimbare pe care o produce Luna în firea oamenilor: modestia nu aduce profit.

Luna schimbă familiile: văd aici prieteni, rude şi colegi aparţinând celor Cinci Dragoni, văd angajaţi şi *madrinhas.* Însă eu nu semăn cu voi. Voi toţi aţi venit aici cu familiile voastre: şi Sun, şi Asamoah, şi Voronţov, şi Mackenzie, şi cei care nu fac parte din clanuri puternice. Când am înfiinţat Corta Hélio, le-am oferit rudelor mele de pe Pământ şansa de a veni pe Lună şi de a lucra alături de mine. Nu mi-a acceptat nimeni oferta. Niciunul dintre ei nu a avut curajul să părăsească Pământul şi nici speranţa că aici va găsi o lume mai bună. Aşa că mi-am întemeiat aici propria-mi familie; alături de dragul meu Carlos şi de rudele lui, dar şi alături de prietenii mei apropiaţi pe care îi consider rude: Helen şi Heitor. Vă mulţumesc pentru toţi aceşti ani de ajutor şi de dragoste.

Şi Luna mi-a schimbat şi firea. Am venit aici ca braziliancă şi mă aflu acum în faţa voastră ca femeie a

Lunii. Am renunţat la o identitate ca să-mi construiesc o alta. Cred că aşa se întâmplă cu noi toţi; ne păstrăm limba şi obiceiurile, valorile şi numele, dar suntem oameni ai Lunii.

Însă cea mai mare schimbare pe care o face Luna este asupra ei înseşi. Am văzut cum lumea aceasta a trecut de la stadiul de staţie de cercetare la cel de câteva habitate industriale, iar apoi la cel de civilizaţie în deplinul sens al cuvântului. Cincizeci de ani înseamnă mult timp într-o viaţă de om; înseamnă şi mai mult în viaţa unei noi naţiuni. Noi nu mai suntem acum un satelit inferior; suntem o lume. Pe Pământ se spune că am siluit Luna, că i-am furat frumuseţea naturală şi am devalizat-o cu şinele noastre şi cu trenurile noastre, şi cu extractoarele noastre, cu bateriile noastre solare şi cu centrele noastre de date, şi cu miliardele şi miliardele de urme de paşi care nu se vor mai şterge niciodată. Oglinzile noastre îi orbesc chiar şi acolo jos. Sculptura noastră în praful selenar, King Dongul nostru, îi ofensează. Însă Luna a fost dintotdeauna urâtă. Ba nu, nu urâtă. Oarecare. Ca să poţi vedea frumuseţea acestui loc, trebuie să cobori sub suprafaţă. Trebuie să ajungi la oraşe şi quadre, la reşedinţe şi sere. Trebuie să vezi oamenii. Eu am luat parte la construirea acestei lumi minunate. Şi cu această realizare mă mândresc cel mai mult, mai mult decât cu compania mea, ba chiar mai mult şi decât cu familia mea.

Acum, la optzeci de ani, socotesc că a venit vremea să mă bucur de toate împlinirile mele. Lumea mea este sănătoasă şi întreagă, familia mea este minunată şi respectată, compania mea a mers din victorie în victorie, ultima fiind recenta achiziţie a terenurilor de pe Mare Anguis. Deci a venit timpul ca Adriana Corta să se odihnească. Aşa că demisionez din funcţia de *hwaejang* al Corta Hélio. Rafael îmi va lua locul, iar Lucas va fi *bu-hwaejang.* Veţi vedea că nu se va schimba nimic: fiii mei au fost cei care au condus efectiv compania în ultimii zece ani. Cât despre mine, am de gând să mă bucur de timpul liber şi de tovărăşia familiei şi, prietenilor mei. Vă

mulţumesc pentru urările pe care mi le-aţi făcut astăzi; le voi preţui mereu. Vă mulţumesc.

Adriana se aşază în mijlocul consternării generale. Toate gurile sunt căscate de uluire în sală, ba chiar şi la masa ei. Toate gurile, cu excepţia celei a lui Duncan Mackenzie, care se apropie de Adriana şi-i şopteşte:

— Ce bine că m-am gândit să apar la petrecerea ta!

Adriana îi răspunde cu un hohot mic de râs – luminos, argintiu, aproape ca al unei fetiţe. Un râset eliberat de poveri. Ariel se apleacă peste masă. Rafa a sărit în picioare, la fel şi Carlinhos, Wagner. Toţi strigă şi pun întrebări în acelaşi timp, până când prin larma lor răzbeşte o bătaie sonoră din palme. Lucas este în picioare şi aplaudă cu palmele ridicate deasupra capului. Din cealaltă parte a sălii începe să aplaude şi altcineva, şi încă cineva, şi încă, şi încă. Şi toată lumea este acum în picioare, aplaudând-o cu însufleţire pe Adriana Corta. Ea se ridică de pe scaun, surâde, face o plecăciune.

Lucas este ultimul care se opreşte din aplaudat.

După ce trece şocul, încep întrebările.

Helen de Braga apucă să şoptească înainte de apariţia lui Ariel:

— Parcă ziceai că anunţul ăsta e prea morbid pentru ziua ta.

— Am zis doar că mă retrag, spune Adriana, strângând mâna prietenei sale. Vorbim mai târziu.

Ariel îşi sărută mama.

— A fost o clipă absolut oribilă când am crezut că ai de gând să-mi dai şi mie ceva de făcut.

— Of, scumpa mea! exclamă Adriana.

Şi se adresează pe un ton poruncitor suitei:

— Sunt foarte obosită. A fost o zi epuizantă. Aş vrea să merg acasă.

Heitor Pereira îşi cheamă agenţii. Aceştia formează o barieră între Adriana şi curiozitatea invitaţilor ei.

— Felicitări pentru retragerea din activitate, *Senhora!* spune Heitor. Dar ştiţi că nu e niciun secret că Lucas vrea

să scape de mine.

— Am grijă de oamenii mei, Heitor!

Agenţii îi fac loc lui Rafa să se apropie. În spatele lui vine Lousika Asamoah. Rafa îşi îmbrăţişează mama.

— Mulţumesc, îi spune el. Nu am să te dezamăgesc.

— M-am gândit şi am analizat cu multă grijă problema succesiunii.

Şi Adriana îşi mângâie fiul pe obraz.

— Succesiune? repetă Rafa, dar Adriana s-a întors deja să primească îmbrăţişarea rigidă a lui Lucas.

— Ce te-a apucat, *mamãe?*

— Întotdeauna ţi-a plăcut să dramatizezi.

— În faţa unui Mackenzie.

— Ar fi aflat oricum. Zvonurile înconjoară lumea într-o fracţiune de secundă.

— CEO-ul Mackenzie Metals. Ăştia au încercat să-l asasineze pe Rafa.

— Iar eu i-am dat cuvântul meu că nu ne vom întoarce în vremurile războaielor corporatiste.

— *Mãe,* nu mai eşti *hwaejang.*

— Nu mi-am dat cuvântul în calitate de *hwaejang.*

— Atunci poţi să nu ţi-l respecţi. Şi Duncan Mackenzie îţi poate da cuvântul lui, dar taică-său nu iartă. Cei din familia Mackenzie se răzbună întreit.

— Eu am încredere în el, Lucas.

Lucas strânge degetele şi lasă capul în jos, dar Adriana ştie că fiul ei nu este de acord cu ea. După el vin Carlinhos, Wagner, *madrinhas* şi copiii: Adriana înaintează pe cărarea formată printre oamenii care o aplaudă răsunător şi îi zâmbesc. La uşă observă o siluetă printre copacii ornamentali.

— Lăsaţi-mă să trec!

Irmã Loa ridică crucifixul. Adriana Corta se apleacă să îl sărute.

— Când le vei spune? şopteşte Irma Loa.

— Când succesiunea va fi în siguranţă, spune Adriana.

Avatarurile trag cu urechea, le aud şoaptele, dar nu pot sparge codul privat. *Irmã* Loa scoate un flacon cu apă

sfinţită şi o stropeşte pe Adriana Corta.

— Binecuvântarea lui Iisus şi a Mariei, a Sfântului Ieronim şi a Sfintei Fecioare, a Sfinţilor Gheorghe şi Sebastian, Cosma şi Damian, a Sfintelor Varvara şi Ana să vă însoţească pe tine şi pe familia ta în tot ce veţi face!

Precis şi fără zgomot, toate acele *motos* intră în hol.

Petrecerea lâncezeşte. Conversaţiile îşi pierd energia. Subiectele au fost epuizate. A devenit obositor să mai vorbeşti. Toţi cei care au avut transportul asigurat au plecat deja de acolo. Toţi cei care au vrut să se cupleze fie s-au cuplat, fie au dat greş; şi nimeni nu mai ascultă muzica. Personalul a început să strângă mesele. Peste o oră se va servi cina.

Lucas mai zăboveşte, conştient că stă în drumul angajaţilor şi că de-abia i se mai tolerează prezenţa, dar vrea să mai spună o vorbă de mulţumire, să strângă nişte mâini, să ofere un bacşiş sau un bonus. Întotdeauna a apreciat lucrul bine făcut şi consideră că trebuie recompensat.

— *Mãe* a fost încântată, îi spune el şefului de restaurant. Sunt nespus de fericit.

Muzicanţii îşi strâng instrumentele. Par bucuroşi de recitalul lor. Lucas îi mulţumeşte fiecăruia în parte. Toquinho le dă bacşişuri generoase. O şoaptă adresată lui Jorge: *Te rog să mai rămâi o clipă.*

O singură privire a lui Lucas este suficientă pentru ca toată lumea să-i lase singuri.

— Alt balcon, spune Jorge.

Lucas se sprijină de peretele din sticlă, privind spre São Sebastião Quadra. Baloanele aniversare au fost aduse la sol, unde nişte oameni firavi se luptă să-i dezumfle pe zeii plutitori.

— Îţi mulţumesc, Jorge, spune Lucas.

Tonul lui dur, înfundat, îl face pe Jorge să renunţe la orice glumă sau frivolitate pe care ar fi avut de gând s-o strecoare în conversaţie.

— Vă mulţumesc, *senhor* Corta, răspunde Jorge.

— *Senhor...* începe Lucas. I-ai făcut o mare bucurie lui *mamãe* a mea. Dar nu, nu asta voiam să-ţi spun. Eu sunt *bu-hwaejang* la Corta Hélio, eu susţin strategia în şedinţele de consiliu, eu îmi câştig existenţa din cuvinte şi acum nu pot să vorbesc. Mi-am pregătit o introducere, Jorge. Cu toate împlinirile mele. Cu tot ce am făcut în viaţa mea.

— Când îmi amorţesc degetele, când nu-mi iese nicio notă, când nu mai simt muzica, îmi aduc aminte că nimeni din încăpere nu poate să facă ce pot eu, spune Jorge. Nu sunt ca toţi ceilalţi. Sunt excepţional. Şi îmi permit să fiu arogant în privinţa asta. Iar tu, Lucas, tu ai tot dreptul să spui orice vrei, orice gândeşti.

Lucas tresare, de parcă sensul acestor vorbe i-a bătut un cui între ochi. Încleştează mai tare mâna pe balustrada din sticlă.

— Da. Este simplu.

Se uită la Jorge.

— Vrei să te căsătoreşti cu mine?

De această dată, Duncan Mackenzie este convocat în seră. *A sosit naveta*, îl anunţă Esperance. Duncan îşi netezeşte reverele, se uită să vadă dacă îi cad bine pantalonii, îşi controlează lungimea manşetelor. Cu ajutorul lui Esperance îşi verifică pentru ultima oară înfăţişarea. Îşi trece limba peste dinţi, ca nu cumva să-i fi rămas resturi de mâncare acolo. Şi intră în navetă.

Tatăl său îl aşteaptă printre ferigile arborescente. Aerul miroase a igrasie şi a mucegai. Duncan nu mai poate citi nicio emoţie pe chipul tatălui său, acoperit de o reţea de riduri adânci. Cât de uşor i-ar fi să scoată aparatul ăla din priză, să tragă tubul de oxigen şi să se uite cum tatăl lui se îneacă, îşi varsă sufletul, se sufocă şi, în cele din urmă, moare. Şi devine îngrăşământ natural pentru multadorata lui grădină cu ferigi. Hrană pentru plante. Inutil. Medicii l-ar readuce din nou la viaţă. Au făcut-o deja de trei ori. *La fel s-ar întâmpla şi acum.*

În spatele lui Robert Mackenzie, se află Jade Sun.

— E ziua ei. I-ai cântat „La mulţi ani, dragă Adriana”?

— Nu în faţa ei.

Duncan îi aruncă o privire lui Jade Sun.

— Orice ai să-i spui lui Robert, îmi poţi spune şi mie, zice Jade Sun. Cu sau fără avataruri de faţă.

— Are dreptate, spune şi Robert Mackenzie. Înainte credeam că suntem de râsul lumii. Dar, pentru Dumnezeu, băiete, ai fost invitat la ziua ei de naştere.

— Am discutat cu ea ca de la Dragon la Dragon.

— Ai discutat cu ea ca de la fofoloancă la fofoloancă. Şi mai zici că ai să fii în stare să ne ţii oamenii în frâu? Oamenii noştri? Ce înţelegere de doi bani mai e şi aia? Ai să ne legi la mâini şi ai să-i laşi pe borfaşii ăia să ne alunge pe suprafaţă în curu' gol. Pe vremea mea, ştiam cum să ne purtăm cu duşmanii.

— Pe vremea ta, adică acum patruzeci de ani, tată. Acum patruzeci de ani. Luna s-a schimbat. Este o Lună nouă.

— Luna nu se schimbă.

— Adriana Corta se retrage de la conducerea afacerilor.

— Dar Rafael este *hwaejang.* Clovnul dracului! Lucas o să fie şef. Boul ăla are minte-n cap. Niciodată n-ar recunoaşte o asemenea înţelegere nescrisă.

— Ariel face parte din Pavilionul Iepurelui Alb, spune Duncan.

Bătrânul face o criză de nervi şi începe să urle, împroşcând salivă. În gravitaţia lunară, stropii zboară în arcuri lungi şi elegante. Infecte.

— Am aflat, în pizda mă-sii! Ştiu de câteva săptămâni. Mi-a zis Adrian.

— Mie nu mi-ai spus.

— Şi bine am făcut. Te-ai fi spârcâit pe tine de frică şi te-ai fi ascuns în gaură de şarpe. Ariel Corta asta e mult mai mult decât un simplu Iepure Alb.

— Arial Corta a fost atrasă în Societatea Selenariană, intervine Jade Sun.

— În ce?

Cuprins de deznădejde, Duncan Mackenzie scutură din cap. Nu are niciun atu în lupta asta, până şi tatăl lui l-a lăsat baltă.

— Societatea Selenariană este o grupare de talente din domeniile industrial, academic şi juridic, explică Jade Sun. Militează pentru independenţa Lunii. Pe Ariel a recrutat-o Vidhya Rao. Daren Mackenzie este şi el membru.

— Şi mi-ai ascuns toate astea?

— Convingerile politice ale tatălui tău diferă de ale noastre. Încă de la răsturnarea Republicii Populare, familia Sun a fost mereu în favoarea independenţei. Noi credem că de la Societatea Selenariană a aflat Ariel Corta informaţia despre revendicarea acelui teren.

— „Noi"?

— Cei Trei Venerabili, spune Jade Sun.

— Cei Trei Venerabili nu există.

Aceasta este una dintre legendele Lunii, născută de îndată ce Taiyang a început să-şi integreze inteligenţele artificiale în toate colţurile societăţii şi ale infrastructurii lunare. Computere atât de puternice, algoritmi atât de ingenioşi, încât pot prevedea viitorul.

— Ba te asigur că există. De mai bine de un an, Whitacre Goddard operează un sistem algoritmic de calcul al probabilităţilor pe care l-am conceput pentru ei. Chiar îţi închipui că l-am lăsa pe Whitacre Goddard să se ocupe de hardware-ul nostru fără să ne instalăm o uşă secretă[88]?

— Bla-bla-bla, mormăie Robert Mackenzie. Voodoo cuantic. Iepurele Alb şi Selenarienii. Ce contează e să putem noi să tragem sforile. Să ne conducem afacerile după cum ne convine. Eşti un pericol pentru afacerile noastre, băiete. Mai rău încă, ne-ai făcut familia de ruşine. Eşti concediat.

Cuvintele sunt rostite cu glas ascuţit ca trilul păsărilor din terariu: auzit, dar împins undeva în fundal.

— Niciodată n-am auzit ceva mai ridicol.

— Eu sunt CEO acum.

— Nu poţi să faci asta. Consiliul…

— Nu începe iarăşi cu consiliul…

— Nu încep nimic. Nu poţi să mă concediezi pentru că

---

[88] Uşă secretă – software creat pentru a ocoli sistemele de securitate ale unui computer (n.tr.).

demisionez eu.

— Vrei să-ţi spun ceva? Mereu ai fost doar un ţânc recalcitrant. Tocmai de-aia te-am concediat acum cinci minute. Din clipa asta îţi revoc toate împuternicirile executive. Numai eu deţin codurile.

A sosit naveta, îl anunţă Esperance.

— Am revenit, fiule, spune Robert Mackenzie, iar acum Duncan desluşeşte şi emoţie acolo unde înainte găseai numai furie şi neputinţă.

De la omul din faţa lui tot se mai aud pocnete şi fâsâieli, însă farul vieţii lui Robert Mackenzie arde cu o lumină strălucitoare. Are maxilarele încleştate, buzele strânse exprimă hotărâre. Duncan Mackenzie este înfrânt. Şi îi este atât de ruşine, că îi vine să vomite. Umilirea este absolută, însă nu s-a încheiat încă. Ocara supremă vine tocmai atunci când se răsuceşte pe călcâie şi, în foşnet de ferigi, se îndreaptă prin aerul jilav către ecluza navetei.

— Trebuie să-l chem pe Hadley? întreabă Jade Sun.

Duncan Mackenzie simte gustul de fiere al mâniei. Toată viaţa îl va urmări zgomotul paşilor săi învinşi.

— Tu ai făcut asta! strigă el din pragul ecluzei la Jade Sun. Tu şi toată familia ta blestemată. Ai să mi-o plăteşti. Noi suntem familia Mackenzie, nu nişte maimuţe care să danseze cum le cânţi tu.

OPT

Marina. Aleargă. Meridianul oferă un teren bun pentru jogging: pe sub crengile copacilor, pe rampe – suficient de înclinate cât să-i pună la încercare coapsele, pe scări – atunci când are nevoie de exerciţii mai dure, peste poduri zvelte – cu splendide panorame în ambele părţi, peste iarba moale. Nicăieri altundeva nu s-a simţit mai bine alergând decât în Aquarius Quadra şi nici nu mai vrea să alerge în altă parte. La prima alergare a avut corpul acoperit cu vopsea şi şi-a legat ciucurii lui Ogun de braţe şi de pulpe. A făcut jogging ore întregi, ascultând incantaţiile celorlalţi alergători, admirând valurile ondulate ale trupurilor lor. Când le întâlnea privirile, aceştia îi zâmbeau; unii îşi şopteau câte ceva la ureche sau chicoteau. Marina era stângace, era evident o provincială. Aici nu exista nicio cursă, nu existau trupuri care să-şi contopească respiraţia, muşchii şi mişcările, transformându-se într-un zeu alergător.

Şi-a cumpărat un şort care îi dezvelea mai puţin din picioare, un maiou mai decent. A pus bentiţele colorate ale Sfântului Jorge într-o pungă vidată.

Alergarea era doar alergare. Fitness. Un mod de viaţă.

Nu pot să sufăr Meridianul. L-am detestat încă din prima clipă şi cred că acum îl urăsc chiar mai mult decât atunci când nu-mi permiteam aer de respirat şi trebuia să-mi vând urina.

Dacă o iau pe aici; uite, ai văzut? Asta-i priveliştea pe care o am de la fereastra apartamentului meu. Ansamblul Aquarius, zona de vest, nivelul 53. Aici este Centrul Comercial din Aquarius Quadra. Hai cu mine! Uite! Am un loc separat unde să iau masa. Vezi? Nici nu trebuie să trag patul. Duşul nu are temporizator. Da, sigur, parcă ar fi o cuşcă pentru iepuri în comparaţie cu casa ta, însă, după standardele selenare, este un adevărat palat. Aşa că, de ce să nu-mi placă?

De fapt, nu Meridianul îl detest eu. Ci pe Ariel Corta. E

cu nasul pe sus, infatuată, n-o interesează decât cârpele, are prea multe păreri şi nu-i nici pe departe atât de deşteaptă cum îşi închipuie ea că ar fi. Şi mai are şi… cum să-i zic eu?… *anturajul* ăsta de oameni care roiesc în jurul lui şi care n-au altă treabă decât să-i zică mereu cât de inteligentă e, cât de superb îi stă cu rochia aia, cât de talentată, spirituală şi cultă e. Ei lasă, că eu te citesc ca pe o carte deschisă, pe toţi vă citesc, şi te anunţ că nu eşti deloc atât de nemaipomenită cum ţi se spune, Ariel Corta. Nu eşti decât singura fetiţă a lu’ Mama Corta şi de-aia eşti aşa de răzgâiată. Eşti o autentică Prinţesă a Lunii; ce să-ţi zic, nimic rău nu i se poate întâmpla prinţesei Ariel? Şi ţigareta aia electronică? Ce mi-ar mai plăcea să ţi-o îndes pe cur!

O, da, are parte de toate. Are parte de mult mai multe decât am avut eu pe suprafaţă, cu Carlinhos. Ce tare îmi doresc să fiu iarăşi acolo. Şi, da, Carlinhos… Dar Jupâna Mamă a avut o misiune specială pentru mine şi nu-i bine să o refuzi pe Adriana Corta. Cât despre pizdoasa de Ariel Corta…

Barem e reciproc. Mă urăşte şi ea. De fapt, nu mă urăşte atât de mult cât mă desconsideră. Există cuvântul ăsta? Ei, există, nu există, aşa se poartă ea. De parcă nici n-aş fi om. Până şi un bot i se pare mai folositor. Eu nu sunt decât o *dusteriţă* jegoasă din João de Deus, care munceşte pe bani puţini, care n-are şcoală şi nici gusturi alese şi care i-am fost vârâtă pe gât împotriva voinţei ei şi de care nu poate să scape. Sunt ca un herpes genital.

Banii vor ajunge în următoarele două zile, sunt sigură. E o neînţelegere între băncile noastre şi ale voastre. I-au scutit de taxele de pe Pământ şi băncilor de acolo nu le convine asta. Dar banii sunt bani. Până la urmă se va găsi o soluţie.

Aşadar, ce părere ai despre apartamentul meu?

— Nici să nu-ţi treacă prin cap! spune Ariel.

Şi o loveşte pe Marina în umăr, talie şi coapsă cu vârful ţigării electronice. Nu cumva să-şi murdărească mâinile.

Marina îşi spune că i-ar plăcea foarte mult să-i dea un pumn şi să-i mute nasul la spate. Îi clocoteşte sângele în creier. Apoi se calmează.

— Ce nu-ţi place la hainele mele?

— Te îmbraci ca o călugăriţă, spune Ariel. Aici este Tribunalul lui Clavius. Clienţii mei sunt oameni deosebiţi – mă rog, sunt cei mai bogaţi din societate. Am aşteptări de la tine. Şi *zashitnik*-ul meu se îmbracă mai bine. Aşa că nu, nu şi nu.

Dar nu o mai atinge cu vârful ţigaretei. A sesizat lava din ochii Marinei.

Za... ce? vrea să întrebe Marina, însă imprimanta a început deja să zbârnâie.

— La unsprezece trebuie să fiu la tribunal, la douăsprezece am o audiere despre o succesiune, la treisprezece iau prânzul cu foştii mei colegi, spune Ariel. Mă întâlnesc cu clienţii între cincisprezece şi optsprezece, la ora douăzeci predau un curs de drept. La douăzeci şi unu am să fac act de prezenţă la nunta Chawla şi la ora douăzeci şi două am să trec pe la Balul Debutantelor din Asociaţia Juriştilor. Acum e deja zece, aşa că îmbracă-te cu astea şi încearcă să nu cazi de pe tocuri.

Dar nu s-a terminat, pentru că acum Ariel se încruntă.

— Ce mai e?

— Avatarul tău.

— Las-o în pace pe Hetty!

— Hetty. Şi ce anume este Hetty?

— O orcă.

— Parcă ăsta e un animal sau un peşte?

— Este spiritul meu totemic.

Asta-i o minciună, dar Ariel n-are de unde să ştie. Pe Hetty nu o atinge sarcasmul. Hetty este intangibilă; relaţia dintre o femeie şi avatarul ei nu se supune nici modei şi nici mofturilor celor din jur.

— Înţeleg. E o chestiune de religie. Presupun însă că nu ai nicio obiecţie la asta?

Şi Ariel îi întinde Marinei teancul de ţesături moi şi cu miros proaspăt, de-abia scoase din imprimantă.

— După ce te uiţi?

— După un loc unde să mă schimb.

Apartamentul lui Ariel este mai mic şi mai simplu decât îşi imaginase ea. Alb. Cu multe suprafeţe plane. Să fie oare un adăpost minimalist faţă de şuvoiul fără sfârşit de voci, culori şi zgomote, faţă de interminabilul iureş al oamenilor? Unica decoraţiune este o fotografie decolorată, mare cât un perete, a unei persoane probabil emblematice într-o hagiografie[89] necunoscută Marinei Calzaghe, pe care o tulbură profund ochii aceia închişi, gura aceea cu colţurile căzute. Trăsături narcotice şi orgasmice.

Pune mâna pe o uşă.

— Nu pe acolo, spune Ariel cu o grabă care o convinge pe Marina că ar trebui să cerceteze locul acela mai târziu. Pe aici.

Marina se chinuieşte să tragă rochia pe ea. O sufocă maldărul ăsta de pliseuri şi dantele. Iar corsajul este de-a dreptul ridicol. Cum se pot mişca oamenii în aşa ceva? Cum mai respiră? Unde să-şi ascundă armele? Pistolul cu electroşocuri în decolteu, cuţitul în tocul de pe interiorul coapsei. Nu care cumva să strice linia rochiei.

— Picioarele.

— Ce-i cu ele?

— Rade-le. La un moment dat o să îţi facem o epilare permanentă.

— Pe dracu' o să-mi faceţi.

Ariel îi arată o pereche de dresuri diafane.

— Bine.

Marina deschide uşa de la baie şi chiar atunci vede că Ariel îi aruncă hainele cele vechi în aparatul de tocat.

— Hei!

— Ai să-ţi imprimi altele în fiecare zi. Cel puţin. Fratele meu e un sălbatic. Ar purta acelaşi costum şi o jumătate de lună.

Marina îşi trage ciorapii pe picioarele fără păr. Îşi pune pantofii. Cu toată gravitaţia de pe Lună, tot n-ar putea să

---

89 Hagiografie – ramură a teologiei care se ocupă cu vieţile sfinţilor (n.tr.).

reziste mai mult de o oră în ei. Sunt instrumente de tortură, nu încălţăminte.

Ariel o studiază din cap şi până în picioare.

— Întoarce-te!

Marina reuşeşte să facă o piruetă. Deja o dor bolţile ambelor tălpi.

— Pari dezinvoltă ca o măicuţă la o partuză, dar merge. Ia astea!

Şi Ariel îi întinde o pereche de balerini moi.

— Secretul lumii bune. Ascunde-i în poşetă şi pune-i în picioare ori de câte ori ai ocazia. Numai ai grijă să nu te observe nimeni. Şi acum hai la serviciu.

Marina nu îşi imaginează surâsul schiţat al lui Ariel.

— Pe bune?

— Ce anume?

— Partuza.

— *Coração,* eşti în Aquarius Quadra acum.

De trei zile stau în tribunal şi tot n-am priceput nimic despre dreptul selenar. Înţeleg principiul – toată lumea înţelege principiul: nu există nici infractor şi nici drept civil, ci doar drept contractual. Eu am încheiat zeci de contracte – sute. Dar de majoritatea se ocupă Hetty şi eu nici n-am habar de ele. În fiecare secundă a fiecărei zile, miliarde de contracte zboară prin aer, piatră şi oameni. Contractul este al Cincilea Element. Mi se pare că Tribunalul lui Clavius se ocupă cu evitarea legii. Cel mai nesuferit lucru pentru cei de aici ar fi o nouă lege, pentru că aceasta i-ar lega de mâini şi de picioare şi le-ar răpi libertatea de a negocia. Mulţi avocaţi, foarte puţine legi. Procesele de aici sunt negocieri extinse. Ambele părţi se tocmesc pentru judecători şi pentru sumele pe care le vor plăti. Seamănă mai mult cu nişte producători de filme decât cu nişte avocaţi. În primele şedinţe de judecată se vorbeşte numai despre cât de părtinitor este judecătorul – nici nu se presupune că aceştia ar fi imparţiali, drept urmare contractele sau cazurile trebuie să ţină cont şi de acest aspect. Se întâmplă ca unii judecători să plătească

pentru a primi dreptul de a judeca. Totul se negociază. Eu am o teorie care zice că acesta este motivul pentru care viaţa de pe Lună este atât de liberă din punct de vedere sexual: aici nu ţi se pun etichete de hetero sau homo, sau bisexual, sau polisexual, sau asexual. Aici nu contezi decât tu şi ce vrei tu să faci. Sexul este un contract între cel care fute şi cel care este futut.

Dar Tribunalul lui Clavius are o rezonanţă distinsă, nu zici? Totul aici este numai marmură şi obiecte care amintesc de Roma antică. Ei bine, nu! Află de la mine că este un labirint de galerii, încăperi pentru întruniri şi săli de judecată şi se află în zona cea mai veche a Meridianului. Aerul este închis şi miroase a praf selenar şi a mucegai. Dar ce te izbeşte în primul moment sunt zgomotele: sute de avocaţi şi judecători, şi reclamanţi, şi împricinaţi, toţi înghesuindu-se şi făcându-şi reclamă. Seamănă cu scenele din filmele alea vechi despre bursă: puzderie de bărbaţi la costum, care se înghiontesc şi licitează şi cumpără şi vând. Este o bursă a legilor. Uite cum se face: mai întâi îţi angajezi avocaţii şi judecătorii şi îţi închiriezi sala de judecată. După aia te hotărăşti cum anume vrei să fii judecat – pentru că nu doar avocaţii şi judecătorii sunt de vânzare, ci şi sistemul juridic. Aici am aflat în sfârşit ce e ăla un *zashitnik. Zashitnik*-ul este o matahală de om – de obicei bărbat, de obicei un Jo Moonbeam, pentru că noi suntem mai puternici din punct de vedere fizic. Se pare că este perfect legal să-ţi soluţionezi cazul printr-un duel sau, dacă tu nu vrei să te lupţi, poţi angaja pe cineva să o facă în locul tău. Ăsta-i un *zashitnik.* Am auzit că Ariel a stârnit o adevărată furtună judiciară atunci când s-a despuiat în faţa curţii ca să se lupte. Mi se pare greu de imaginat. Însă n-ar trebui să mi se pară atât de ciudat, doar e avocat de divorţuri şi partaje.

Aşadar, sunt la tribunal cu Ariel. Asta înseamnă că cea mai mare parte a timpului ea discută cu judecătorii şi cu alţi avocaţi într-o cameră, iar eu stau în faţa uşii şi mă joc cu Hetty. Sau vă trimit vouă mesaje. Sau încerc să pricep cum stă treaba cu legile selenare fără să simt că mi se

topeşte creierul. Ai zice că asemenea contracte nu permit interpretări, însă până şi acordurile solide contravin principiului selenar conform căruia totul se negociază, totul este personal. Se găsesc mereu ambiguităţi – toate contractele trebuie să aibă un spaţiu de negociere. Dreptul selenar nu crede nici în culpă şi nici în nevinovăţie, nu crede că ar exista nici dreptate şi nici nedreptate absolute. Oare asta nu înseamnă că tot victima e de vină? Nu. Dreptul selenar se referă la responsabilitatea personală, îmi spune Ariel. Nu ştiu ce să zic. Mie mi se pare că seamănă cu anarhia, dar uite că problemele se rezolvă. Cazurile sunt soluţionate. Se face dreptate, iar oamenii respectă decizia curţii. Par mult mai mulţumiţi de sistemul acesta decât suntem noi de legile de pe Pământ. Pe Lună nu există apeluri; pentru că asta ar însemna că s-a strecurat o eroare în negociere, or aşa ceva ar reprezenta un şoc cultural de proporţii. Prin urmare, procesele sunt extrem de lungi, par că nu se mai termină, dar sunt serioase şi sigure. Există o singură asemănare cu dreptul de pe Pământ: cele mai multe soluţii sunt găsite în timpul prânzului.

Scuze. Am aţipit niţel. E două dimineaţa. Şi sunt la o recepţie – cel puţin, cred că-i o recepţie, sau poate e o inaugurare – şi Ariel încă vorbeşte. Nu ştiu cum rezistă să facă asta zi de zi. Mie nu mi se pare nimic mai obositor decât să tot dai din gură. Eu sunt epuizată. Nici măcar nu mai pot să alerg.

Te aud, mamă; te întrebi dacă nu cumva Marina a început s-o respecte puţin pe Ariel Corta? Ca avocat, poate că am început s-o respect. Dar ca om… îmi lasă impresia că nu a avut niciodată vreo relaţie amoroasă, nici măcar un partener de sex ocazional. Niciunul. Niciodată. Şi nu mă mir deloc.

— O să te coste douăzeci de milioane, spune Ariel.

— Sumă mare pentru un Sun, zice Lucas.

Şi-a enervat sora atunci când a târât-o după el la Boa Vista, dar nu are de gând să suporte zbieretele avocaţilor,

ale judecătorilor şi părţilor în litigiu din Tribunalul lui Clavius. Afacerile familiei Corta se conduc departe de ochii presei, în separeuri intime, cu câte un cocktail în faţă.

— Au pornit de la cincizeci.

Toquinho îi prezintă lui Lucas contractul. Îi face rezumatul clauzelor principale.

— Primeşte acces la Lucasinho.

— I l-am oferit eu, ca să o conving să accepte. Lucasinho este singurul care hotărăşte dacă vrea să o vadă sau nu.

— Douăzeci de milioane.

— Douăzeci de milioane.

Cu un gând transmis lui Toquinho, Lucas semnează contractul de divorţ. Cu altul, îi ordonă să transfere douăzeci de milioane de biţişori din contul lui în acela al inteligenţei artificiale care se ocupă de finanţele Taiyang la Palatul Luminii Eterne. Mereu a admirat prestigiul butucănos al acestui nume, deşi nu a vizitat locul decât o singură dată, imediat după nuntă, când Amanda l-a dus în vizită să-i cunoască toate rudele – multe şi cu legături întortocheate între ele. Capitala clanului Sun era cel mai vechi oraş de pe Lună, cioplit în peretele craterului Shackleton, la câţiva kilometri de polul sudic, scăldat în lumină deasupra beznei eterne din inima prăpastiei selenare. În adâncurile acelea se află gazele îngheţate şi compuşii organici care au făcut posibilă prezenţa omului pe Lună. Lucas nu poate să sufere locul ăsta. Contrastele erau prea puternice, prea grosiere. Sus şi jos. Întuneric şi lumină. Frig şi arşiţă. În călătoria aceea obligatorie, Amanda îl dusese în Pavilionul Luminii Eterne, turnul construit pe culmea muntelui Malapert. Respectiva lumină eternă strălucea prin luminatorul din vârful construcţiei înalte de o mie de metri. Strângând din dinţi, Lucas a urcat în ascensor cu Amanda, imaginându-şi cum radiaţiile se infiltrează în pereţii din oţel, se infiltrează în carnea lui, desfăcând legăturile chimice ale materialelor ceramice şi plastice şi ale ADN-ului uman. *Bucură-te de ea,* l-a sfătuit Amanda atunci când el a ieşit din ascensor şi s-a pomenit scăldat în lumina eternă care se revărsa prin sticla

luminatorului. *Este unicul loc din cele două lumi unde soarele nu apune niciodată.* Toate suprafeţele, toate indicatoarele, simbolurile, obiectele erau albite de lumina aceea. Lucas a simţit-o cum trecea prin el, cum corpul lui devenea transparent, cum pielea sa căpăta o nuanţă palidă, bolnăvicioasă. Parcă îi intrase în nări şi izul de aer pârjolit de lumina aia, lună după lună, an după an. Implacabilă lumină. *Haide să te uiţi!* l-a chemat Amanda, însă el nu a vrut s-o urmeze lângă geam, dincolo de care se întindea panorama polului sudic al Lunii. Se gândea la lumina aia care albea totul în jur; se gândea la nemiloasele raze ultraviolete, care mâncau încet moleculele sticlei. Şi-a imaginat cum se sparge geamul, ca un pahar scăpat din mână. *Haide să te uiţi la lumină.* Oamenii nu sunt făcuţi să stea în lumină eternă. Oamenii au nevoie de întunericul lor.

— Gata, spune Lucas, după ce Toquinho i-a trimis lui Beijaflor o copie a contractului. Liber, dar falit.

— Nu fi ridicol! zice Ariel. Niciunul dintre noi n-o să fie falit vreodată.

Jorge încheie *Manhã de Carnaval* cu un sol major pe un interval de o octavă şi două semitonuri şi se uită la toboşar. Un susur de-abia auzit de perii.

Lucas stă în separeul lui din spatele clubului, scăldat într-o lumină albastră şi bio. Aplaudă. Este unul dintre acordurile clasice ale bossa-novei, esenţa sentimentului de *saudade,* al melancoliei de sub soarele din Rio. Este un acord nedus până la capăt şi tocmai de aceea atât de potrivit. Aplauzele lui Lucas răsună cu putere. Doar ele. Clubul nu a fost niciodată plin, dar bodyguarzii lui Lucas au golit cu discreţie barul în timpul numărului muzical. Ba cu câte o bătaie uşoară pe un umăr, ba cu o şoaptă şi un îndemn. Jorge mijeşte ochii în lumina reflectoarelor.

Lucas se urcă pe scenă.

— E voie?

Ceilalţi membri ai formaţiei se uită la el; Jorge dă din cap. E în regulă.

În separeu îl aşteaptă un mojito, făcut pe gustul lui.

— A fost un număr bun. Tu eşti şi mai bun când cânţi solo. Formaţia te limitează. Ai zbura dacă nu ar fi ceilalţi să te tragă în jos. Din cauza asta pleci la Regina Sudului?

— De luni întregi vreau să încep o carieră solo. Există o piaţă. Nu una mare, dar suficientă pentru mine. Bossa-nova la comandă.

— Foarte bine!

— Mi-ai dat şi tu speranţe.

— Mă bucur. N-aş vrea să-mi închipui că fugi de mine.

Lucas atinge mâna în care Jorge ţine paharul; cu delicateţe, aproape cu teamă.

— Nu-i nimic. Am ghicit care e răspunsul când n-ai sunat.

— Îmi pare rău. Am greşit. M-ai luat prin surprindere – m-ai speriat. N-am ştiut ce să fac. Am avut nevoie să fiu singur, să mă gândesc.

— Sunt iar un bărbat liber, Jorge. Am scăpat de *nikah*-ul ăla otrăvit. M-a costat douăzeci de milioane şi familia Sun aşteaptă să primească încă douăzeci pentru că le-aş fi pătat onoarea.

— Nu spune asta, Lucas, te rog.

— Că am făcut totul pentru tine? Nici vorbă. Cine te crezi? Nu, am făcut-o pentru mine. Pe tine te iubesc. Mă gândesc la tine şi simt că ard pe dinăuntru. Vreau să faci parte din viaţa mea. Vreau să fac parte din viaţa ta.

Jorge se reazemă de Lucas. Li se ating frunţile, li se întâlnesc mâinile.

— Nu pot. Viaţa ta este prea complicată. Familia ta… voi sunteţi clanul Corta. Nu pot face parte din el. De ziua mamei tale, ai stat la masa principală, eu nu aş putea sta lângă tine acolo. N-aş suporta să se uite toată lumea la mine şi să mă bârfească. Nu am nevoie de atenţia lor. Şi nici nu vreau ca, atunci când cânt ceva, să-i aud pe cei din jur şoptind: *Ăsta-i* oko-*ul lui Lucas Corta. Ăsta-i motivul pentru care l-au chemat să cânte aici.* Iar dacă m-aş căsători cu tine… ei bine, asta ar însemna sfârşitul carierei mele, sfârşitul vieţii mele.

Lui Lucas îi trec prin minte zeci de replici, însă toate sunt usturătoare şi nemiloase.

— Dar te iubesc. Te iubesc încă de când te-am văzut în Boa Vista.

— Te rog, încetează. Trebuie să plec în Regina Sudului. Lasă-mă să plec, te implor. Lasă-mă să încep o viaţă nouă acolo. Nu mă căuta. Ştiu că ai să faci ce vrei, dar lasă-mă să plec.

— Tu…

— Ce?

Şi cuvintele acestea înţeapă precum sârma ghimpată, dar numai pe Lucas îl rănesc ele.

— Mă iubeşti?

— Dacă te iubesc? Prima dată când am intrat în camera ta acustică, nici măcar n-am putut să-mi acordez chitara, atât de tare îmi tremurau mâinile. Nici nu ştiu cum de am reuşit să scot câteva cuvinte. Şi, în noaptea aia, pe balcon, când mi-ai cerut să rămân, am crezut că o să-mi explodeze inima de atâta fericire. Îmi tot ziceam: „Şi ce dacă vrea să se culce cu mine? Eu vreau să mă culc cu el.” Iar acasă, când m-am masturbat, i-am cerut lui Gilberto să-mi arate o imagine a ta, care să-mi vorbească cu vocea ta. Înfiorător, nu? Mă întrebi dacă te iubesc. Ai fost oxigenul meu. M-am hrănit cu prezenţa ta.

— Îţi mulţumesc. Ba nu. Mulţumirile nu sunt suficiente. Nu există cuvinte care să descrie ce simt eu acum.

— Nu pot să mă căsătoresc cu tine, Lucas.

— Ştiu.

Lucas se ridică de pe scaun, îşi netezeşte hainele şi spune:

— Îmi pare rău că n-ai avut spectatori. Eu i-am dat afară. Sunt obişnuit să fac ce mă taie capul. Îţi promit că n-am să vin după tine, dacă te hotărăşti să pleci la Regina Sudului.

— Lucas!

Jorge îl trage spre el. Se sărută.

— Am să aştept veşti de la tine, spune Lucas. Mi-ai adus o fericire pe care nu o credeam posibilă.

Iese din club, îşi concediază gărzile şi merge singur spre

São Sebastião Quadra. Alergătorii traversează bulevardul Ellen Ochoa pe un pod de la nivelul zece. Tamburine şi cinele, glasuri care scandează. În mod obişnuit, Lucas îşi bate joc de Carlinhos pentru devotamentul lui faţă de cursa de anduranţă. Însă, în noaptea asta, culorile, ritmul, trupurile bine lucrate ating o coardă sensibilă din inima lui. Să fii în stare să uiţi de tine, să uiţi de timp şi de spaţiu, să fii într-un alt loc, să nu mai exişti ca un maldăr de oase în această închisoare din piatră. A auzit că unii dintre alergători cred acum că energia lor alimentează rotaţiile Lunii în jurul Pământului. Ca un fel de bandă de alergare cosmică. Cât de reconfortant trebuie să fie să crezi cu tărie în ceva!

Apartamentul îl întâmpină şi îi prepară un martini. Lucas intră în camera acustică. Acordurile, cuvintele şi respiraţiile, pauzele şi armoniile, toate captive în pereţi şi în podea. Pe Lună nu există fantome, dar, dacă ar exista, astea ar fi cuvinte şi şoapte captate, desăvârşite amintiri. Singurele în care Lucas ar crede.

Mut de durere, Lucas aruncă paharul în perete. Zgomotele de sticlă spartă răsună prelung în încăpere.

Codurile încă sunt valabile. Ascensorul îi răspunde la comenzi. Îl aşteaptă într-un hol puţin folosit, de lângă principalul punct de intrare în Boa Vista. Lasă urme de paşi în praful acumulat pe jos în ani întregi; îşi imaginează cum gem mecanismele puse în mişcare după o perioadă atât de lungă de inactivitate. Cupola este opacă, o emisferă cenuşie ca praful selenar, dar ştie că se află pe suprafaţă. Activate de avatarul lui, sistemele se trezesc la viaţă. Îşi trece uşor degetele peste canapele, lăsând urme în praf; înviorate, scaunele se leagănă către el. Adulmecă mirosul neplăcut de om în praful vechi, izul înecăcios al electricităţii, suflul uşor opărit pe care îl emană suprafeţele distruse de ani de lumină.

Încet şi cu mişcări pedante, Wagner se dezbracă de toate hainele. Stă complet gol sub cupolă, balansându-se uşor pe partea anterioară a tălpilor, într-o poziţie de

luptător. Tot corpul îi este într-o stare jalnică, plin de cruste şi de vânătăi. Dragostea de lup este aprigă. Respiră profund şi regulat.

— Curăţă sticla!

Cupola devine transparentă. Wagner stă despuiat pe suprafaţa Mării Fertilităţii; praful gros de la picioarele lui se întinde până în regolitul însemnat cu urme eterne de paşi şi de roţi. Bolovani care sunt aici încă dinainte să existe viaţă. Marginea îndepărtată a craterului Messier A.

Însă Wagner nu a venit aici pentru toate astea. Îşi întinde larg braţele şi se uită în sus. Pământul plin străluceşte deasupra lui.

A ştiut mereu când Pământul este plin. Chiar şi la şapte, opt, nouă ani, pe când stătea cuibărit în patul lui din Boa Vista şi se uita în tavan şi nu putea să doarmă pentru că lumina Pământului îi strălucea în cap. Apoi la zece, unsprezece, doisprezece ani, pe când era un puşti hiperactiv şi arţăgos şi visa numai la Pământul plin. Doctorii i-au prescris medicamente pentru ADHD[90]. *Madrinha* Flavia le-a luat pe toate şi le-a aruncat în tocător. Pe copil l-a atins magia Pământului, nimic mai mult. Niciun fel de doctorie n-o să stingă lumina aia albastră de pe cer. Treisprezece ani. Pământul plin l-a chemat, l-a sculat din pat, l-a făcut să străbată străzile adormite din Boa Vista, ca să ajungă la acest ascensor, sub cupola acestui observator. Atunci închisese uşa şi se dezbrăcase. La treisprezece ani se schimba totul, corpul lui se făcea mai înalt, mai cuprinzător, mai plin. Era un străin în propria-i piele. Şi a stat gol sub lumina Pământului, a simţit cum aceasta îl cheamă la el, îl sfâşie, îl rupe în doi Wagneri Corta. Şi-a dat capul pe spate şi a urlat prelung. S-a deschis ecluza. Urletul lui Wagner declanşase zeci de sisteme de securitate. Heitor Pereira l-a găsit făcut ghem pe jos, despuiat, tremurând şi scheunând.

Heitor nu a mărturisit nimănui întâmplarea din observator.

Wagner se scaldă fericit în lumina planetei albastre. O

---

[90] ADHD – tulburare hiperkinetică cu deficit de atenţie (n.tr.).

simte cum îi cauterizează rănile, îi lecuieşte vânătăile, îl vindecă.

Peste Pacific trec coloane neregulate de nori albi. Albastrul oceanelor reuşeşte mereu să-i topească inima lui Wagner. Nu există nimic mai albastru. Însă el nu poate ajunge acolo. Zeul lui este distant, inabordabil. Lupii sunt nişte paria, surghiuniţi din paradis.

Noaptea s-a lăsat deja peste capătul inferior al Pământului, un fir foarte subţire de întuneric. În următoarele zile va acoperi faţa lumii. Se apropie jumătatea întunecată a vieţii lui Wagner. Va pleca din locul acesta, haita lui se va risipi, neutrii vor căpăta genul feminin sau masculin. El va găsi alte capacităţi de concentrare, de analiză şi deducţie. Se va întoarce la Analiese şi ea îi va vedea cicatricele de pe trup şi nu îl va întreba nimic, dar întrebările ei vor pluti mereu în aer.

Wagner închide ochii şi soarbe lumina îndepărtatului Pământ.

Carlinhos vânează invadatorii de pe Mare Crisium de treizeci şi şase de ore. Mai întâi au atacat la craterul Swift[91]: trei extractoare distruse, cinci paralizate. Modelul descris de locurile unde au explodat încărcăturile cumulative era evident. Chiar atunci când Carlinhos, în fruntea echipei lui de motociclişti, a pornit pe urmele de roţi, ei au atacat craterul Cleomedes F, situat cu trei sute de kilometri mai la nord. Acolo au distrus baza mobilă de reaprovizionare şi mentenanţă. Doi morţi. Carlinhos şi vânătorii lui, *caçador*-ii lui – *dusteri* şi motociclişti – au ajuns acolo şi au văzut că toate utilajele aveau nenumărate găuri cu diametrul de câte cinci milimetri. Punctele de intrare se potriveau cu cele de ieşire. Proiectile.

Două atacuri, la trei sute de kilometri distanţă unul de celălalt, în mai puţin de o oră. Pe Lună nu există stafii, dar sunt şi alte entităţi care pot distruge o bază mobilă represurizată: zvonurile, superstiţiile, monştrii. Membrii

91 Swift – crater de pe Lună care poartă numele scriitorului Jonathan Swift (1667-1745) (n.tr.).

clanului Mackenzie se teleportează; cunosc vrăji din timpurile imemoriale ale Australiei, deţin propriul lor modul selenar.

— Nu-i modulul lor, spune Carlinhos, uitându-se la datele primite de la satelit. Este transportorul *Sokol,* de la VTO.

De pe orbită se văd foarte clar formele de dispersie din praf. Carlinhos cumpără o perioadă de folosinţă a camerelor de luat vederi de pe orbită şi detectează o neregularitate în umbrele craterului Cleomedes H. Măreşte imaginea şi punctul de mai devreme capătă forma de neconfundat a unui transportor.

— Cu ăsta au venit cei din clanul Mackenzie.

Vânătorii lui Carlinhos se urcă în şei şi pornesc. São Jorge îl avertizase că ţinta cea mai probabilă va fi craterul Eckert, unde o flotilă de şase extractoare de primă mână se deplasează către capătul sud-vestic al Mării Şerpilor. *Caçador*-ii îşi ambalează motocicletele şi pornesc cu viteză maximă până în locul de unde se văd deasupra orizontului luminile de navigaţie ale rampelor de la Corta Hélio. Carlinhos şi echipa lui se furişează în umbrele extractoarelor. São Jorge se uită de jur împrejur şi raportează că un transportor a aterizat la sud-est de ei. Carlinhos rânjeşte în interiorul căştii şi desface dispozitivele de siguranţă ale tecilor de pe fiecare coapsă, în care îşi ţine cuţitele.

Trei rovere. Optsprezece invadatori.

— Aşteptaţi până coboară din rovere, ordonă el. Nene, tu cu oamenii tăi distrugeţi-le roverele.

— Înseamnă că nu se vor mai putea întoarce, protestează Gilmar.

Este un motociclist cu experienţă, călit pe pistele din Dorsa Mawson[92]. Abandonarea inamicului pe suprafaţa Lunii este o gravă încălcare a eticii şi a uzanţelor. Dona Luna nu este prietenă cu nimeni. Salvează-ţi aproapele, ca să fii salvat la rândul tău.

— Păi, au o navă, nu?

---

[92] Dorsa Mawson – platou din Marea Fecunditatis (n.tr.).

Tagurile de la rovere se fracţionează în subtaguri. Invadatorii s-au pus în mişcare.

— Încet! spune Carlinhos, târându-se la adăpostul extractorului cu numărul trei. Încet!

Tagurile se dispersează. Foarte multe ţinte, foarte mult spaţiu.

— Pe ei!

Şase motoare se ambalează; roţile stârnesc nori de praf. Carlinhos ocoleşte extractorul şi se repede la cea mai apropiată ţintă. Luat prin surprindere, individul în *sasuit* încremeneşte. Carlinhos scoate cuţitul.

— Gamaciuci, spune Lousika Asamoah.

— Huşe, o corectează Rafa Corta. *Gamahuşe*[93]. Aşa se zice în franceză.

— Franceză, nu înţelege Lousika.

— Pentru asta, spune Rafa. *Gamahucher.*

— Nu-s sigură că am priceput. Aş înţelege mai bine din practică. Huşe?

Se rostogoleşte peste Rafa, îşi bagă picioarele sub umerii lui, oftând uşor din cauza efortului, îi strânge capul între coapse.

— Huşe, este de acord Rafa şi ea coboară spre limba lui.

Lui Rafa i-a plăcut mereu în Twé. Este zgomotos şi haotic, şi arhitectura lui n-are nicio noimă – un labirint confuz de reşedinţe şi zone agricole, unde galeriile strâmte duc la ferme tubulare şi apartamente cu tavane joase, în luminişuri cu arbuşti fructiferi, înfioraţi de razele de lumină care vin din panourile solare. Apa susură, zidurile sunt acoperite cu condens, aerul miroase puternic a putregai a îngrăşăminte, a fermenţi şi, mai ales, a fecale. Aici te poţi rătăci foarte uşor; şi este bine să te rătăceşti. Când Rafa a venit pentru prima oară în Twé, avea doar zece ani şi a trăit o experienţă extraordinară atunci când s-a rătăcit. O cotitură pripită şi s-a îndepărtat de mulţimile de oameni mari, ajungând în locuri unde trăiau doar frunzele şi lumina. Oamenii de securitate ai clanurilor

[93] *Gamahucher* – a face sex oral (n.tr.).

Corta şi Asamoah au străbătut galeriile, strigându-l; boţii au alergat de-a lungul plafoanelor şi prin conductele prea înguste pentru adulţi, dar foarte ademenitoare pentru copii. L-a găsit un software, culcat pe burtă şi încercând să numere peştii tilapia care înotau în iazul dintr-o seră. Nu mai văzuse animale vii niciodată până atunci. Mulţi ani după întâmplarea aceasta, Rafa a înţeles că vizita în Twé avusese un caracter dinastic: Adriana sonda posibilitatea unui mariaj între Corta Hélio şi Tronul de Aur. Însă din punctul de vedere al lui Rafa, totul a avut legătură cu peştii.

— Aici, spusese Lousika.

— Aici?

Dar ea deja folosise noile protocoale ale Tronului de Aur ca să încuie uşa şi se şi dezbrăcase.

Pretextul fusese meciul dintre echipele feminine ale João de Deus Moças şi Black Stars. Robson era dintotdeauna fan al lui João de Deus şi venise vremea ca Luna să asiste la prima ei partidă. Plus că avea loc în Twé: putem să ne vedem cu *Tia* Lousika, Rob; *mamãe* a ta, *anzinho.* N-ar fi o chestie super? Lousika i-a aşteptat la gară. Luna a fugit pe tot peronul. Robson i-a arătat un truc cu cărţile de joc. Rafa a luat-o în braţe şi a strâns-o atât de tare, că micuţei i s-a tăiat răsuflarea, iar lui i-au dat lacrimile. La pauza meciului desfăşurat pe Arena AKA, bodyguarzii i-au dus pe copii să le dea *doces*[94], iar Rafa şi-a băgat mâna între coapsele soţiei sale şi i-a spus: *Am să te fut până ai să-ţi doreşti moartea.*

Haide, i-a zis ea.

Prin urmare, acum Lousika Asamoah stă călare peste faţa lui Rafa Corta şi el îi face cunilingus. *Gamahucher.* Îşi mişcă încet limba în jurul clitorisului ei, îl ademeneşte să iasă, cu mişcări lungi. Îl mângâie. Îl torturează. Ea îşi freacă vulva de faţa lui. Rafa scuipă şi râde. Îşi vâră nasul, sondează, penetrează şi se retrage. Repede, încet. Lousika dansează cu limba lui, îşi potriveşte ritmul după al lui, descoperă dezacorduri care o duc pe culmile plăcerii.

[94] Bomboane – în portugheză în original (n.tr.).

Durează – cel puţin aşa li se pare lor – ore întregi. Ea are patru orgasme. El nici măcar nu trebuie să-i ceară să-l recompenseze în acelaşi fel. O face ea din proprie iniţiativă.

— Mi-a fost tare dor de tine.

Lousika se dă jos de pe Rafa şi se întinde pe spate, în lumina cernută printre frunze. Stropi graşi de condens cald se rostogolesc pe nervurile frunzelor, atârnă de vârfuri ca nişte perle; apoi se umflă şi cad încet pe corpul ei.

— Ai mai exersat?

Lousika prinde stropii de apă în mână şi îi aruncă în obrajii lui Rafa.

El râde. A fost la înălţime. Fidelitatea nu a fost niciodată o clauză în *nikah,* însă există anumite reguli. Să nu vorbeşti niciodată despre amanţi sau amante. Să păstrezi ce ai mai bun pentru partener. Normal că-i epuizat acum. Îl dor fălcile. Simte nevoia să-şi clătească bine gura, însă un asemenea gest ar fi de neiertat. Îi trebuie un respiro între feluri. Un antract. Oglinzile de sus se mişcă încet după soare, aruncând umbre lungi pe chipul lui Rafa.

— Mai e o oră până se întoarce *Madrinha* Elis cu Luna şi cu Robson, dar aş putea să iau legătura cu ea şi să-i cer să se mai plimbe încă un ceas sau două cu ei. Dacă aş avea un motiv întemeiat, aş face-o? Înţelegi?

Rafa se rostogoleşte pe spate şi clipeşte des, orbit de strălucirea oglinzilor.

— Spune-mi, ce altceva ai mai exersat?

Carlinhos întinde mâna în care ţine cuţitul. Sabotorul clanului Mackenzie ridică mâinile în semn că se predă. Carlinhos Corta ştie cum să aibă grijă de armele lui şi un cuţit atât de ascuţit i-a retezat braţul drept chiar sub cot. Sabotorul nu are cum să scape cu viaţă.

Carlinhos pune un picior jos şi se învârteşte cu motocicleta, apropiindu-se de următoarea ţintă. São Jorge îi difuzează semnele vitale pe tot interiorul căştii: respiraţie, tensiune, adrenalină, ritm cardiac, activitate

neuronală, acuitate vizuală, săruri şi zaharuri şi sânge. Toate excelente. Carlinhos nu are nevoie de datele lui São Jorge. Radiază.

Cavaleria lui pe motociclete a încheiat primul atac. Cinci Mackenzie la pământ, restul au luat-o la sănătoasa. Roverele se grăbesc să-i evacueze. Invadatorii au fost puşi pe fugă. Carlinhos învârteşte cuţitul în aer: *înconjuraţi-i şi atacaţi-i din nou.*

— Lasă-i în pace! strigă Gilmar în canalul comun de transmisie. Nu-i vezi că fug?

Roverele se deschid. Sabotorii clanului Mackenzie îşi aruncă toate uneltele, se îngrămădesc înăuntru şi îşi prind centurile şi hamurile. Motocicletele le pot ajunge foarte uşor din urmă. São Jorge suprapune simbolul unei Voronţov care decolează de dincolo de orizont, venind în ajutorul invadatorilor. Nu-i nimic. Să vină. Merită să te lupţi cu un transportor.

Două rovere accelerează şi ţâşnesc înainte, în nori grei de praf. Unul dintre sabotori s-a pus într-un genunchi lângă al treilea rover, în mâini cu un dispozitiv lung, din metal, aţintit asupra oamenilor lui Carlinhos. Şocul reculului îl face să zvâcnească puternic. Şi imediat capul Fabiolei Mangabeira explodează. Trupul ei zboară de pe motocicleta care goneşte mai departe. Femeia moartă se rostogoleşte, împroşcând în toate direcţiile fibre şi cioburi de sticlă, fragmente de oase şi sânge congelat în mai puţin de o fracţiune de secundă. Pe ecranul din casca lui Carlinhos, numele ei se colorează în alb.

— Au o armă! ţipă Gilmar.

Trăgătorul alege o altă ţintă. Reculul este silenţios. Display-ul din casca lui Carlinhos urmăreşte traiectoria unui cartuş incandescent. Thiago Endres este lovit în umăr. Lovitura nu este una abilă, nici măcar nu a ţintit capul; totuşi este o lovitură mortală. *Sasuit*-urile se pot repara, dar nu după asemenea stricăciuni şi nu atât de repede. Cuprins de spasme, Thiago se prăbuşeşte pe regolit. Se zvârcoleşte, iar sângele îi ţâşneşte în vid şi îngheaţă instantaneu. Alt nume se face alb.

Arma se îndreaptă acum asupra lui Carlinhos, care sare de pe motocicletă. Aceasta derapează şi alunecă prin praful selenar. Îl vede pe Gilmar care intră cu viteză maximă în trăgător. Îl izbeşte în plin. Îl striveşte sub roţi. Trăgătorul dă disperat din mâini şi picioare. Motocicleta se cabrează, Gilmar o aduce la sol. Roata din faţă sfâşie *sasuit*-ul, pielea, carnea, fărâmă oasele. Arma se rostogoleşte departe.

Carlinhos dă fuga la motocicletă. Motorul nu s-a oprit încă.

— După ei, prindeţi-i!

Al treilea rover închide portierele şi accelerează. Carlinhos stă cu câte un cuţit în fiecare mână şi urlă. Praful se depune încet de jur împrejurul lui.

— Lasă-i să plece dracului! zbiară Gilmar.

Carlinhos se apropie de cadavrul trăgătorului. Carcasă, oase, maţe. Carlinhos îl priveşte îngândurat preţ de câteva secunde; fragilitatea materiei organice, caracterul total al distrugerii. Orice rană, oricât de mică ar fi ea, devine fatală pe Lună. Presupune că trăgătorul era o femeie. Ele sunt de obicei cele mai bune. Apoi ridică gheata să calce casca şi să strivească ţeasta dinăuntru. Gilmar îl apucă de braţ şi îl trage de acolo. Carlinhos face un salt înapoi. Are deja cuţitele în mâini.

— Carlo, Carlo, s-a terminat. Pune-ţi cuţitele la loc.

Nu vede. Cine îi vorbeşte? Semnele vitale i-au sărit din grafic. Vizorul căştii i s-a făcut roşu. Despre ce e vorba? E ceva despre cuţite.

— N-am nimic, zice Carlinhos.

Praful s-a aşezat. Ceilalţi sunt la dispoziţia lui, oscilând între respect şi teamă. Cineva i-a recuperat motocicleta. Solul se cutremură; de dincolo de orizont se ridică un transportor, împroşcând focuri de diamante. Are trei rovere agăţate de fuzelaj. Carlinhos agită cuţitele spre el şi urlă la luminile de pe cer, dezamăgit de inutilitatea armelor sale. Transportorul se întoarce, dispare.

— N-am nimic.

Carlinhos îşi pune la loc cuţitele, unul câte unul.

Încă de tânăr Carlinhos a învăţat să-şi iubească cuţitul. Bodyguarzii lui obişnuiau să joace un joc: loveau cu vârful cuţitului între degetele răsfirate. Chiar dacă la vremea respectivă Carlinhos nu avea decât opt ani, el a sesizat imediat şi miza, şi farmecul acestei întreceri. I-a înţeles letalitatea, precizia pură, a înţeles că nu exista nimic complicat sau de prisos în privinţa cuţitelor.

La fel ca sora şi fraţii săi, Carlinhos a trebuit să înveţe jiu-jitsu brazilian. *N-o să-şi dea silinţa,* Heitor Pereira i-a raportat atunci Adrianei. *Îi place doar să facă glume şi să se joace şi n-o să-l ia în serios.* Carlinhos nu l-a luat în serios, pentru că nu i se părea că merită. Era un sport de contact, care presupunea prea multe atingeri ruşinoase, în plus detesta relaţia profesor-elev. Lui îi trebuia o armă, una rapidă şi periculoasă. Lui îi trebuiau eleganţă şi violenţă; un adaos la trupul lui, o prelungire a personalităţii sale.

După ce *Madrinha* Flavia l-a surprins când îşi făcea cuţite la imprimantă, Heitor Pereira l-a trimis pe Carlinhos la Şcoala celor Şapte Clopote a lui Mariano Gabriel Demaria, din Regina Sudului. Aici se predau toate tehnicile neconvenţionale; furtul şi asasinatul, metode de înşelare a încrederii şi efecte ale otrăvurilor, procedee de tortură. Carlinhos s-a simţit mai bine decât în familia lui reală printre bodyguarzii şi agenţii de securitate independenţi. A învăţat cum să se lupte cu o singură mână şi cum să se lupte cu două, a învăţat cum să atace şi cum să se apere, cum să păcălească şi să scoată ochii, cum să învingă şi să ucidă. S-a făcut mai zvelt şi mai rapid, puternic şi mlădios ca un balerin. *În limba spaniolă* Corta *înseamnă* tăiat, tăiere, i-a spus Mariano Gabriel Demaria. *A venit momentul să mergi pe Coridorul Clopotelor.*

În Şcoala celor Şapte Clopote se afla un labirint format din străvechi galerii de serviciu, neluminate, unde atârnau cele şapte clopote care dădeau numele institutului condus de Mariano Gabriel Demaria. Examenul de absolvire consta în parcurgerea acelui labirint fără să atingi niciun

clopot. Carlinhos l-a atins pe al treilea. Şi trei zile după aceea a fost turbat de furie. Apoi Mariano Gabriel Demaria l-a luat deoparte şi i-a spus: *N-ai să fii niciodată şef. Tu eşti fratele cel mic. Niciodată n-ai să conduci companii sau bugete. Eşti plin de furie, băiete, clocoteşti ca un ceainic. Un cretin te-ar sfătui să te foloseşti de furia asta a ta, dar pe cretini îi aşteaptă moartea în Şcoala celor Şapte Clopote. Nu eşti nici cel mai puternic, nici cel mai isteţ, dar eşti acela care ar fi în stare să facă moarte de om pentru familia lui. Acceptă acest adevăr. Nimeni altcineva nu o poate face.*

Încă de patru ori a mai parcurs Carlinhos Corta Coridorul Clopotelor. De-abia a cincea oară nu a mai bătut niciunul. Mariano Gabriel Demaria i-a dat o pereche de pumnale, lucrate manual din oţel selenar, proporţionate, superbe şi atât de ascuţite, că ar fi tăiat şi ţesătura din care sunt făurite visele.

Apoi Carlinhos a avut nevoie de cinci ani ca să înţeleagă tot adevărul din vorbele lui Mariano Gabriel Demaria. Furia nu i se va stinge niciodată. Şi niciodată nu va găsi o modalitate prin care să şi-o stăpânească. Astea-s doar baliverne de psihoterapie. Aşa că trebuie să o accepte. Atâta tot: să o accepte.

În baza refăcută, Carlinhos se joacă iar şi iar cu cuţitele, le rostogoleşte între degete, le învârteşte, le aruncă şi le prinde. Iar afară atârnă de rastele cadavrele împachetate în saci vidaţi, pentru că de acum carbonul şi apa din ele au devenit proprietatea Companiei de Dezvoltare Selenară. Şi el este furios, încă mai este furios. Foarte furios.

Suratele l-au dezamăgit pe Lucas Corta. Toquinho l-a condus la o unitate industrială situată în zona de est, nivelul 83, din Hadley Armstrong Quarda. Sticlă şi materiale sintetizate, ferestre până în tavan, compartimentare standard, echipamente şi dotări funcţionale, mobilier scos la imprimantă după modele din cataloage, inteligenţă artificială la recepţie. Lumină cu spectru complet, caldă şi discretă. Aerul are parfum de

chiparos şi de grepfrut. Un loc foarte potrivit pentru o cosmeticiană cu tarif mic. Hadley a fost mereu o zonă ieftină, o mahala unde traiul nu e prea scump. Însă Toquinho se încăpăţânează să-i spună că aici se află lăcaşul suratelor din Ordinul Celor Care Stăpânesc Prezentul. *Terreiro*-ul lor.

Şi Suratele l-au lăsat să aştepte.

— Sunt Mãe-de-Santo Odunlade Abosede Adekola.

O femeie *yoruba,* scundă şi grasă, înveşmântată în straiele albe ale suratelor şi având în jurul gâtului zeci de coliere din mărgele şi amulete din argint. Întinde o mână ale cărei degete de-abia dacă se mai văd de atâtea inele. Lucas nu i-o sărută.

— Suratele Maria Padilha şi Maria Navalha.

Cele două femei care o escortează pe Mãe-de-Santo fac câte o reverenţă. Sunt mai tinere şi mai înalte decât maica stareţă. Una este braziliancă, cealaltă vine din Africa de Vest. Amândouă poartă baticuri roşii.

— În comunitatea noastră nu sunt admise avatarurile, spune sora Maria Navalha.

— Desigur.

Şi Lucas îl dezactivează pe Toquinho.

— Suntem onorate, *senhor* Corta, spune maica Odunlade. Mama dumitale este o mare susţinătoare a operelor noastre. Bănuiesc că acesta este motivul pentru care ai venit la noi.

— Sunteţi directă, zice Lucas.

— Modestia este pentru copiii lui Avraam. Deplâng modul crud în care te-ai purtat cu sora noastră, Flavia. Putea să moară sufocată…

— Nu mai am nicio legătură cu problema asta.

— Am auzit. Te rog.

Suratele Maria Padilha şi Maria Navalha îl invită pe Lucas într-o încăpere alăturată. Canapele, alte obiecte de mobilier ieftine scoase la imprimantă, alb difuz. Costumul cenuşiu-închis al lui Lucas face un contrast insolent. Este convins că în spatele acestor pereţi insipizi se află un sanctuar pe care niciun necredincios şi prea puţini dintre

aceia care cred îl vor vedea vreodată.

O ceaşcă din metal cu ceai din plante.

— Maté?

Lucas adulmecă fiertura din ierburi amare şi pune ceaşca la o parte. Maica Odunlade soarbe politicoasă dintr-un pai din argint.

— E un stimulent slab şi ajută la concentrare, spune ea. Noi facem tizane şi ceaiuri spirituale şi le exportăm pe Pământ – sub formă de fişiere. De la cele uşor euforice şi până la cele total halucinogene, faţă de care *ayahuasca*[95] pare o simplă limonadă. Sigur, sunt piratate de îndată ce intră în reţea, dar noi credem că este datoria noastră să împărtăşim aceste noi experienţe religioase cu lumea întreagă.

— Mama a donat optsprezece milioane de biţişori organizaţiei voastre în ultimii cinci ani, spune Lucas.

— Pentru care noi îi suntem foarte recunoscătoare, *senhor* Corta. Ordinele religioase au parte de oportunităţi şi de provocări unice pe Lună. Credinţa trebuie să trăiască. Printre sponsorii noştri se numără Ya Dede Asamoah, Vulturul Lunii. Iar pe Pământ, União de Vegetal[96], Biserica Penticostală Ifa[97] din Lagos şi Long Now Foundation[98].

— Ştiu.

— Dânsa spune că eşti o persoană conştiincioasă.

— Nu-mi vorbi de sus.

Cele două Surate se ridică ofensate de pe scaune.

— Scuză-mă, *senhor* Corta.

— Ar avea vreun rost să cer să continuăm această discuţie între patru ochi?

— Niciunul, *senhor.*

— Dar sunt conştiincios. Sunt un fiu care nu-şi va lăsa

[95] Ayahuasca – infuzie din plante, folosită în ceremoniile spirituale ale populaţiilor indigene din America de Sud (n.tr.).
[96] União do Vegetal – societate religioasă, înfiinţată în 1961, cu sediul în Brazilia (n.tr.).
[97] Ifa – adevărata credinţă a populaţiei yoruba (n.tr.).
[98] Long Now Foundation – ONG din San Francisco, înfiinţat în 1996 (n.tr.).

mama să-şi arunce banii pe aiurelile unor escroci.

— Sunt banii ei.

— Cu ce vă ocupaţi aici, maică Odunlade?

— Ordinul Celor Care Stăpânesc Prezentul este un ordin religios sincretic selenaro-afro-brazilian, consacrat venerării zeităţilor pe care le numim *orixas*, eradicării sărăciei, practicii disciplinelor spirituale, binefacerilor şi meditaţiei. Suntem, de asemenea, implicate în cercetarea genealogică şi experimentele sociale. Acestea din urmă o interesează pe mama dumitale.

— Spune-mi mai multe!

— Ordinul nostru se ocupă de un experiment care are drept scop producerea unei structuri sociale ce va dura zece mii de ani. Este vorba despre genealogii, inginerie socială şi manipularea legăturilor de sânge. Când se uită la Lună, europenii văd un chip de om; aztecii văd un iepuraş de casă. Chinezii văd un iepure de câmp. Dumneata vezi o afacere profitabilă, profesorii de la Farside văd o fereastră deschisă spre univers. Noi vedem un container social. Luna este un laborator social perfect; mic, autonom, artificial. Pentru noi reprezintă mediul perfect în care putem experimenta diferitele tipuri de societăţi.

— Zece mii de ani?

— Atâta timp cât îi trebuie omenirii să devină independentă faţă de sistemul solar şi să evolueze până la stadiul de specie cu adevărat interstelară.

— E un proiect pe termen lung.

— Religiile se ocupă cu eternitatea. Noi colaborăm şi cu alte grupări – unele religioase, altele filosofice, câteva politice. O societate omenească într-atât de robustă, dar şi flexibilă ne va duce până la stele. Desfăşurăm cinci experimente sociale de maximă importanţă.

— Cinci.

— Exact, *senhor* Corta.

— Rudele mele nu sunt şobolanii voştri de laborator.

— Te contrazic cu respect, *senhor* Corta.

— Niciodată mama nu şi-ar înjosi copiii…

— Mama dumitale a avut o contribuţie esenţială la

experiment.

— Nu suntem un experiment.

— Toţi suntem, Lucas. Fiecare om reprezintă un experiment. Mama dumitale nu este doar un mare inginer şi industriaş, ci este şi o persoană care crede în societatea de mâine. A fost martoră la toate relele pe care i le-au făcut Pământului statele, ambiţiile imperialiste şi tribalismul cultural al diferitelor grupuri. Iar Luna a reprezentat şansa ei să încerce ceva nou. Oamenii nu au trăit niciodată într-un mediu mai solicitant ori mai primejdios decât acesta. Dar iată-ne aici, un milion şi jumătate de oameni, în oraşele şi habitatele noastre. Am supravieţuit; şi am prosperat. Constrângerile acestui mediu ne-au obligat să ne adaptăm şi să ne schimbăm. Pământul este un loc privilegiat. Restul universului va fi aidoma nouă. Voi sunteţi un experiment, familia Asamoah este un experiment, familia Sun este un experiment, familia Mackenzie este un experiment. Iar familia Voronţov este un experiment extrem: ce se întâmplă cu societăţile şi corpurile oamenilor după decenii petrecute în gravitaţie zero? Dar şi voi experimentaţi, concuraţi între voi. Probabil că şi acesta este un fel de darwinism.

Lucas se enervează auzind această supoziţie. El este manipulatorul, nu manipulatul. Însă nu poate nega faptul că cei Cinci Dragoni au adoptat diferite soluţii pentru a supravieţui şi a prospera pe Lună. Asociaţii săi din clanul Voronţov nici nu au recunoscut, dar nici nu au tăgăduit legenda conform căreia Valeri Mihailovici Voronţov, bătrânul specialist în rachete din Baikonur, s-a transformat într-o creatură stranie şi inumană în deceniile de cădere liberă la bordul staţiei sale orbitale pe care o botezase *Sfinţii Petru şi Pavel.*

— De ce o vizitează pe mama una dintre suratele tale?

— La cererea mamei dumitale.

— Pentru ce?

— Adică îţi spionezi fraţii, dar nu şi mama?

— Pe *mamãe* o respect.

Suratele se uită una la alta.

— Mama dumitale se spovedeşte, spune maica Odunlade.

— Nu înţeleg.

— Mama dumitale este pe moarte.

Vehiculul se închide în jurul lui Ariel Corta. Femeia ridică o mână; taxiul se deschide foarte puţin, doar cât să se audă ce spune.

— Poftim?

— Era să mă lase fără un deget!

Vehiculul se închisese foarte repede chiar în nasul Marinei.

— Te vom despăgubi. Scumpa mea, am mai discutat despre asta. Nu poţi să vii cu mine.

— Dar trebuie, spune Marina.

De dimineaţă, găsise în tava imprimantei un costum bărbătesc de flamenco. Îi plac la nebunie pantalonii, deşi trage tot timpul de jachetă ca să-şi acopere şoldurile şi fundul. Pantofii sunt genul ei. Nu aiurelile alea cu toc. Pe alea nu le-ar putea purta. Ăştia sunt pantofi adevăraţi; doar le-a adăugat ceva ca să fie mai comozi, i-a mai lărgit ca să o încapă, le-a remodelat tălpile ca să fie mai aderente şi să se mişte mai repede.

— Îţi ordon.

— Nu tu eşti şefa mea, cucoană. Raportul i-l dau mamei tale.

— Atunci, du-te şi raportează-i!

Ariel închide portiera de la *moto.* Dar nu apucă să se îndepărteze prea mult, că Hetty cheamă alt taxi şi îi spune să îl urmărească pe cel al lui Ariel.

Marina iese din *moto*-ul ei şi o vede pe Ariel fumând cu gesturi largi, teatrale. Se află într-o zonă veche din Orion Quadra, destul de aproape de centru, dar ştearsă, tocmai ca să nu atragă atenţia. *Societatea Selenariană,* o informează Hetty pe Marina.

— Este un club privat, spune Ariel.

— Cluburile private permit accesul gărzilor de corp.

— Ăsta nu.

— Vin cu tine.

Ariel se întoarce spre ea, şuierând de furie.

— În numele tuturor zeilor, vrei să faci ce-ţi cer? Măcar o dată?

Marina încearcă să-şi stăpânească satisfacţia. A atins-o.

— Bine. În regulă. Dar trebuie să ştii ceva.

— Ce mai este? bolboroseşte Ariel.

— Ţi s-a dus un fir de la ciorap.

O clipă, Ariel dă senzaţia că o să explodeze. Ochii îi ies din orbite. Nu se poate stăpâni şi izbucneşte în râs.

— Fii tu drăguţă, dă fuga la prima imprimantă publică şi adu-mi o pereche nouă! îi ordonă Ariel. Beijaflor a transferat deja fişierul.

— Dar de ce nu… începe Marina.

Nu mai termină. Hetty o ghidează până la prima imprimantă, aflată un nivel mai jos. Ariel examinează atent ciorapii, apoi şi-i dă jos pe cei rupţi, apoi şi-i pune pe aceştia.

— N-ar fi bine să o faci undeva unde nu-i atâta lume? îi sugerează Marina.

Are păreri pe care niciun angajat nu ar trebui să le aibă.

— Pe toţi zeii, nu mai fi atât de pământeancă!

Ariel îşi îndreaptă rochia, aruncând priviri lungi la camerele de supraveghere.

— Mă întorc într-o oră.

Vidhya Rao o aşteaptă în hol. Ariel examinează cu dezgust Societatea Selenariană. Sunt covoare pe jos. Ea dispreţuieşte covoarele. Ăsta de aici e colorat într-un verde de vomă, pătat şi uzat din cauza lipsei de îngrijire şi a tuturor tălpilor care au călcat pe el de-a lungul multor decenii. Pătate şi peticite sunt şi canapelele, atât de demodate, că au trecut deja de faza retro şi au intrat în faza de perimare terminală. Lumini reduse. Atmosferă universitară, conservatoare, de sală de cursuri unde se dezbate un subiect searbăd.

— Te rog.

Vidhya Rao îi arată câteva canapele îngrămădite în jurul

unei măsuţe joase.

— Vrei să bei ceva?

— Un Bloody Mary, spune Ariel şi îşi desface ţigareta electronică.

Un bot îi aduce ei băutura şi un pahar cu apă pentru bancher.

— Mai vine şi altcineva?

— Mă tem că nu vom fi decât noi doi, răspunde Vidhya Rao.

Bătrânul *neutro* îşi propteşte pe genunchi mâinile cu degetele arcuite – o poziţie energică. Ariel soarbe din paharul cu Bloody Mary.

— Pentru negocieri încununate de succes.

Vidhya Rao ridică paharul. Ariel toastează.

— Curajoasă treabă! Mama ta se simte bine?

— E greu să aflu ceva despre mama. Corporaţia are o structură nouă.

— Ştiu.

— Ai aflat de la Cei Trei Venerabili?

— Sunt fan înrăit al ştirilor de senzaţie.

— De ce m-ai chemat aici, *Ser* Rao?

— Ultima oară când am discutat, ţi-am spus că vrem să te cumpărăm, îţi aminteşti?

— Spune-mi preţul.

— Societatea Selenariană intenţionează să scoată un ziar. Facem asta în mod regulat. Prezentăm diferite cazuri de independenţă selenară: economică, politică, socială, culturală, ecologică. Ne-ar plăcea să ne acorzi sprijinul.

— La ce anume ar însemna să mă angajez?

— Este un ziar de politică, conceput de mine, Maya Yeap, Roberto Gutierrez şi Yuri Antonenko. Susţinem trei structuri alternative pentru desfiinţarea CDS şi declararea independenţei legislative a Lunii. Setul de legi propuse de noi acoperă toate variantele – de la democraţia participatorie, directă, şi până la anarhismul microcapitalist.

Ariel îşi termină băutura. Nimic nu-i mai bun la micul dejun decât un Bloody Mary.

— Parcă la ultima noastră discuţie ţi-am zis că sunt o Corta şi noi nu avem nicio treabă cu democraţia.

— Exact aşa mi-ai zis. Însă este vorba doar despre un ziar. Nu-ţi cerem să semnezi o declaraţie de independenţă cu propriul tău sânge.

— Mă rog, atâta vreme cât nu trebuie să citesc nimic... spune Ariel şi întinde paharul gol botului chelner.

A venit tramvaiul lui Lucas, anunţă Yemanja.

— Plecaţi! le zice Adriana lui Heitor Pereira şi lui Helen de Braga.

Helen o ia de mână pe Adriana.

— E în regulă, răspunde Adriana.

Lucas n-o să facă o criză de furie aşa cum face Rafa; nu va ţipa nimeni, nimeni nu o să aibă nicio ieşire nervoasă, nimeni nu o să se îmbufneze. Adriana îşi aşteaptă fiul în pavilionul *Nossa Senhora da Rocha,* sub statuia zeiţei Oxum.

Câte o sărutare pe fiecare obraz, respectuoase ca întotdeauna.

— De ce n-ai avut încredere în mine?

Direct la subiect, fireşte. Deschide discuţia cu trădarea a cărui victimă a fost el. Carte forte. Fiul cel ascultător a fost minţit.

— Atunci ar fi trebuit să le spun şi celorlalţi şi nu aş fi putut să suport scandalul pe care mi l-ar fi făcut Rafa.

— Ştii cât sunt de discret.

— Da, Lucas, aşa eşti. Nimeni nu a fost mai discret sau mai loial.

— Şi nimeni nu a făcut mai multe pentru companie.

Adriana ştie că fiul său are o carte mare, însă este prea devreme să atace cu Valetul Vinovăţiei.

— Şi când aveai de gând să ne spui? La o altă reuniune de familie? La ziua de naştere a Lunei?

— Ajunge, Lucas.

— Când, *mamãe?*

— Încetează odată, Lucas. Nu suport să-mi vorbeşti aşa.

Lucas îşi înăbuşă furia, pleacă fruntea.

— Cât mai este până atunci?
— Câteva săptămâni.
— Săptămâni!
— V-aş fi spus înainte de…
— Doar cât să avem timp să ne luăm rămas-bun. Mulţumesc. Ce ţi-ai închipuit că vom face când am fi aflat?
— S-ar fi schimbat totul. Văd cum te uiţi acum la mine şi ai aflat de cât timp? De cinci ore? Nu mai sunt mama ta, nu mai sunt Adriana Corta. Sunt doar o moartă încă vie.
Mai greu de suportat decât iminenţa morţii este mila din ochii celor din jur. Adriana nu putea să sufere mila, solicitudinea ei plângăreaţă, surâsul ei îngăduitor care ascunde resentimente clocotitoare. *Să nu vă fie milă de mine.* Moartea era numai şi numai a ei. Nu va permite să-i fie acaparată nici de atenţia celor din jur şi nici de durere. Copiii ei i-ar fi răpit moartea, i-ar fi gestionat-o şi i-ar fi controlat-o până când din Adriana Corta nu ar mai fi rămas decât o umbră de om, o bătrână stafidită care se stingea într-un scaun cu rotile.
— Nu le-am spus celorlalţi.
— Mulţumesc.
— A trebuit să aflu adevărul de la Suratele Celor Care Stăpânesc Prezentul.
— N-ar fi trebuit să le pui în pericol finanţarea.
Imediat ce trenul lui Lucas plecase din gara Hadley, *Mãe* Odunlade luase legătura cu Adriana. Lucas ştia motivul pentru care *Irmã* Loa venea atât de des în vizită. Lucas o obligase să-i spună secretul, şantajând-o că va anula finanţarea după moartea Adrianei. Adriana este furioasă pe Lucas. Mereu a ştiut cum să-i sperie pe cei din jur. Indiferent ce a făcut ea, are tot dreptul să fie supărată pe fiul ei.
— N-ar fi trebuit să te joci de-a dinastia cu familia noastră.
— Dar, Lucas, despre dinastii este vorba, mereu a fost vorba despre dinastii. Am vrut tot ce-i mai bun pentru tine, pentru voi toţi. Pentru familia noastră.
Lucas e nevoit să-i dea dreptate. Şi pentru el familia s-a

aflat întotdeauna pe primul loc. Acum are de gând să-şi joace cartea. Adriana i-a forţat mâna.

— Pentru binele familiei ai numit-o pe Ariel moştenitoare a Corta Hélio?

— Da.

— Nu pe Rafa. Nu pe…

— Pe tine?

— Rafa ar îngropa afacerea. Ştii asta foarte bine. Ariel are viaţa şi cariera ei. Crezi tu că va dori să fie *hwaejang* al Corta Hélio?

— Probabil că nu, dar aşa am hotărât eu. După moartea mea, Ariel va trece la conducerea companiei. Nu va fi *hwaejang.* Am inventat pentru ea un titlu nou şi alte atribuţii. Veţi colabora.

— Ideea asta ţi-au băgat-o în cap suratele?

— E sub demnitatea ta să vorbeşti astfel.

— Şi cu noi cum rămâne?

— „Noi"? Adică tu şi Rafa?

— „Noi" – adică tu şi cu mine, *mamãe.*

— Of, Lucas, ăsta-i motivul pentru care am vrut să nu aflaţi nimic înainte de moartea mea.

— Cred că îmi datorezi o explicaţie.

— Ne aflăm pe Lună. Nu ţi se datorează nimic. Ariel va fi *choego* al Corta Hélio.

— După cum ţi-am zis, nu am vorbit cu nimeni despre asta. Deocamdată.

Adriana ştia că se va ajunge aici, dar felul în care o manipulează, ameninţarea insidioasă din vorbele lui îi taie răsuflarea.

— Tocmai din cauza asta te-am ţinut departe de tron, Lucas.

Îl taie ca un cuţit. Rana aceasta nu se mai poate vindeca. Lui Lucas încep să-i zvâcnească colţurile gurii.

— Am să mă lupt cu tine.

— Nu sunt duşmanul tău, Lucas.

— Oricine îmi este duşman dacă acţionează împotriva intereselor companiei noastre. Chiar şi tu, *mamãe.* M-ai rănit, *mamãe.* Nimeni nu m-a mai rănit aşa vreodată. Nu

pot să ţi-o iert.

Se ridică, îşi uneşte degetele şi face o plecăciune în faţa mamei sale. Nu o mai sărută de rămas-bun. În aer tremură un curcubeu format din stropii de apă ai cascadelor din Boa Vista.

— Lucas.

A ajuns aproape de navetă.

— Lucas!

Pot să intru?

Te rog, nu, Lucas. Nu ai să reuşeşti să mă convingi.

Nu vreau să te conving.

Stă în faţa camerei de supraveghere de deasupra uşii lui Jorge şi simte că numai voinţa îl împiedică să se dezmembreze.

Intră. Oh, intră.

Nu vorbeşte, nu scoate niciun cuvânt despre cataclismul din sufletul lui, dar Jorge îl trage spre el, îl ia în braţe, îl sărută. Îl ţine strâns. Îl ţine în braţe mult timp, în cămăruţa rău mirositoare, în patul îngust.

După aceea, Lucas îşi odihneşte capul pe abdomenul lui Jorge. Este în formă, chiar dacă e muzician – acordat şi armonios.

Mizerabil acest apartament, situat pe una din grinzile superioare ale Santa Barbara Quadra. Camerele sunt foarte mici; aerul este suprarespirat. Patul ocupă o cameră întreagă. Chitara atârnă de un perete, urmărindu-i ca o icoană sau ca un alt amant. Îi dă o stare de nelinişte lui Lucas; gaura de rezonanţă seamănă cu un ochi de ciclop sau cu o gură căscată într-un urlet mut.

— Mama ta mai trăieşte?

— Nu, a murit în cutremurul de la craterul Aristarchus.

Lucas simte ritmul blând al cuvintelor, al respiraţiei şi al inimii lui Jorge.

— A lucrat pentru tine. Era specialistă în selenologie. Se ocupa cu rocile şi cu praful.

Cutremure de mică intensitate zguduie periodic Luna, provocate de maree, de dilatarea crustei selenare la

creşterile de temperatură. Seisme moderate, doar cât să le amintească oamenilor care se ascund în tunelurile ei că Luna nu este deloc un craniu din piatră aruncat pe cer. Fac zgomot şi împrăştie praful. O dată la câteva luni, au loc cutremure mai puternice: produse la adâncime de douăzeci, treizeci de kilometri, acestea îi opresc pe oameni din activităţile lor din oraşele din subteran, crapă pereţii şi sigiliile conductelor de gaze, doboară cablurile de curent electric şi secţionează şinele. Cutremurul de la Aristarchus a distrus baza de mentenanţă şi cercetare a Corta Hélio şi a îngropat două sute de oameni sub dărâmături. Baza fusese una construită rapid, din materiale ieftine. Încă se mai judecau câteva procese pentru despăgubiri la Tribunalul lui Clavius.

Lucas întoarce capul ca să se uite la Jorge.

— Îmi pare rău.

— Ai noroc, spune Jorge. Ai noroc că mama ta încă trăieşte.

— Ştiu. Şi voi avea grijă de ea, o voi proteja, voi sta alături de ea şi o voi ţine de mână.

— O iubeşti?

Lucas se ridică în capul oaselor. Ochii îi sunt plini de mânie şi Jorge se sperie preţ de o clipă.

— Întotdeauna am iubit-o.

— N-ar fi trebuit să te întreb.

— Ba da. Nu m-a mai întrebat nimeni asta. Mă duc săptămânal să o văd pe *mamãe* şi nimănui nu-i trece prin cap să mă întrebe dacă o fac din obligaţie sau pentru că o iubesc. Rafa este iubăreţul familiei. Dar Lucas Corta? El este cel sobru şi mohorât. Intrigantul. Fiul meu, Lucasinho, reprezintă totul pentru mine. Băiatul ăsta este o minune, o comoară. Dar nu sunt în stare să-i spun asta. Mi se înnoadă limba. Îmi iese altceva. De ce le vine totul atât de uşor Rafa-ilor din lumea asta?

Lucas se aşază pe marginea patului. Atât de mică este această cameră, că picioarele lui goale au pătruns în living.

— Măcar dă-mi voie să-ţi iau un apartament decent în

Regina Sudului.

— Bine.

— Ai consimţit prea repede.

— Sunt muzician. Noi nu refuzăm niciodată o locuinţă gratuită.

— Mi-ar plăcea să vin să te ascult. Cândva.

— Cândva. Dar nu imediat. Dacă nu te deranjează.

— De acord.

Jorge îl trage lângă el şi Lucas se încolăceşte în jurul lui, pântec lipit de spate, testicule lipite de fund – poziţie inocentă şi, câteva clipe, fără trecut sau viitor, fără amintiri sau responsabilităţi.

— Cântă-mi ceva, şopteşte Lucas. *Aguas de Marco.*

Chef Marin Olmstead este bolnav. Chef Marin Olmstead nu este bolnav. Meseria de bucătar este cea mai nesănătoasă. Lucrează la ore imposibile, în locuri neîncăpătoare, dezagreabile, pline cu aburi şi fum. Bucătarii sunt violatori în serie ai propriilor trupuri. Însă niciodată nu-şi iau vreo zi liberă. Prin urmare, atunci când Marin Olmstead îi spune că nu se simte bine şi o roagă să facă în locul lui reportajul despre dezbaterile dintre Pavilionul Iepurelui Alb şi Cuibul Vulturului Lunii, Ariel Corta ştie că „boala” lui este o minciună gogonată. Adevărul este că Jonathon Kayode vrea să discute ceva cu ea.

Măsurile de securitate sunt discrete şi demarează chiar din momentul în care Beijaflor a chemat *moto*-ul care s-o ducă la Cuibul Vulturului. Până la sosirea acestuia, Ariel şi Marina sunt scanate cu deosebită atenţie. Apoi vehiculul urcă pe peretele dinspre sud-vest al turnului din Antares. O intendentă elegantă, îmbrăcată cu bolerou şi cu pălărie pe cap, îi cere lui Ariel să binevoiască a o urma în grădină.

Vulturul Lunii îşi bea ceaiul în Pavilionul Portocaliu. Cuibul său este alcătuit dintr-o serie de chioşcuri din sticlă sinterizată, fiecare construit în jurul câte unei culori. Pavilionul Portocaliu se află în imediata apropiere a unui şir de pomi care fac portocale, kumquat, bergamote – toţi

opriţi din creştere la înălţimea unui om de către geneticienii de la AKA. Priveliştea este absolut fantastică; Cuibul se află la jumătatea distanţei până la rotonda centrală, unde sunt locuinţele din Antares Quadra, la înălţime suficient de mare pentru obţinerea unei panorame superbe, dar şi suficient de jos ca să se încadreze în standardele aristocrate. Lui Ariel i se taie respiraţia. E ca şi cum ar păşi pe muchia veşniciei. Antares Quadra e cu opt ore în urmă faţă de Aquarius Quadra, iar soarele de-abia acum se trezeşte şi scaldă în lumina lui aurie toate cele cinci bulevarde. Numai Vulturul are parte de o asemenea privelişte.

— Doamnă avocat Corta!

Jonathon Kayode culege o bergamotă. Îşi înfige unghiile în coaja ei verde şi eliberează uleiurile aromatice.

— Miroase.

Ariel se apleacă spre fruct.

— Nu-i pot descrie parfumul.

— Nu. Imposibil de descris, nu-i aşa? Senzaţii şi emoţii, pe care nu ai cum să le formulezi decât raportându-te tot la ele.

Aruncă fructul. Ariel nu vede unde a căzut. Poate în gol.

— Te rog!

Vulturul îi indică un pavilion micuţ şi boltit, situat chiar la marginea rotondei centrale. Acolo nu au loc decât două bănci şi o masă joasă. Ariel îşi aranjează jupoanele. Astăzi a îmbrăcat o rochie de la Dior, amplă, cu corset; feminitatea flagrantă a ţinutei sale are menirea de a-i induce în eroare pe cei din jur. Intendenta aduce ceai din mentă pentru Vultur şi un martini sec şi tare pentru Ariel. Întotdeauna este ora cocktailurilor într-una dintre Quadre. Ariel îşi desface ţigareta electronică.

— Te superi?

— Eşti invitata mea.

Cerul s-a aglomerat brusc: telefericele se leagănă deasupra canionului; bicicletele şi scuterele trec iute peste pasajele rutiere; mult mai sus, în cartierele sărace, se observă siluete care aleargă pe poduri din funii. Drone şi

nave rapide sclipesc în aerul auriu.

— Scuzele mele sincere pentru că nu am reuşit să ajung la ziua de naştere a mamei tale. Toată lumea regretă plecarea ei de la cârma Corta Hélio.

— Mama s-a ţinut la distanţă de lume, aşa că mă îndoiesc că se vor vărsa lacrimi pe platformele de socializare.

— Ceea ce nu se poate afirma despre tine, zice Jonathon Kayode.

Şi, pentru prima oară, Ariel îşi dă seama cât de puternic este el: trup şi muşchi pământeni. O intimidează puţin.

— Spune-mi ce doreşti, zice Ariel. Ce doreşti cu adevărat.

Zâmbetul lui Jonathon Kayode ar putea orbi un univers. Pune jos paharul cu ceai şi bate încântat din palme.

— Cât de directă! Doresc o nuntă.

— Există câte cineva pentru fiecare dintre noi.

— Eu vreau o nuntă între un Corta şi un Mackenzie.

— Tocmai ce am anulat *nikah*-ul dintre Hoang Lam Hung Mackenzie şi Robson Corta pe motive de neglijenţă parentală şi nerespectare a drepturilor sexuale, iar Luna nu are decât cinci ani.

— Mă refer la Lucasinho şi Denny Mackenzie.

— Alt orfan de-al lui Bryce.

— Corect.

— Ştii ce ţi-ar răspunde Lucas?

— Lucas va fi de acord după ce tu îi vei arăta că, dacă refuză, voi da dispoziţii CDS-ului să reanalizeze licenţa pentru exploatările din Mare Anguis şi să caute nereguli procedurale.

— Corta Hélio are buzunarele adânci.

— Dar nu fără fund. Cât de mare este rezerva voastră, presupunând că am impune un embargo provizoriu pe exporturile voastre de heliu-3, până la încheierea anchetei?

— Cât de mult vei rămâne în palatul acesta splendid după ce se va stinge Pământul?

Jonathon Kayode se apleacă şi o ia de mână pe Ariel.

Pielea lui este catifelată şi foarte caldă.

— Nu trebuie să fie aşa, Ariel. Lucasinho se căsătoreşte cu Denny Mackenzie. Tu însăţi vei întocmi *nikah*-ul. Şi aşa vom face pace între familiile Corta şi Mackenzie. Discutăm aici despre o căsătorie dinastică. Vreau să se facă pace, Ariel. Vreau o Lună calmă. Şi ştiu ce aţi făcut în Mare Anguis voi şi Mackenzie Metals. Nu accept un război corporatist în lumea mea. Aşa că propun un acord între clanurile voastre. Căsătoria dintre doi prinţi chipeşi. Le voi oferi ca dar de nuntă un apartament chiar aici, în Rotonda Antares, pentru ca nicio parte să nu-l poată revendica.

— Aşa îţi vei asigura doi ostatici chipeşi.

— Nu fi ipocrită, Ariel! Câte *nikah*-uri ai redactat în cariera ta?

Ariel trage lung din ţigareta electronică. Paharul cu martini stă neatins pe masă.

— Şi pe Mackenzie Metals îi ameninţi cu sancţiuni similare?

Acum s-a făcut pe deplin dimineaţă. A început o altă zi superbă în Antares Quadra.

— Uneori uit cât de neexperimentată este familia ta în probleme de politică concretă.

Ariel scoate încet pe nări o spirală lungă de fum albastru, care se desfăşoară dincolo de terasă şi coboară apoi peste etaje şi platforme, contraforţi şi stâlpi de susţinere, până ajunge în strălucitoarea Han Ying Plaza.

— Du-te dracului, Jonathon!

— Vreau să-i transmiţi mamei tale mesajul meu.

— Nu obişnuiesc să dau fuga cu pâra la mama.

— Nu mai spune? Mi se pare că eşti o păianjeniţă vicleană.

— Pot deveni, dacă aşa voi reuşi să-i apăr pe ai mei.

— Bineînţeles. Atitudinea ta a fost profund morală. Dar eu ştiu că pontul despre Mare Anguis nu provine din Pavilionul Iepurelui Alb.

De-abia acum Ariel soarbe din martini. Pare impasibilă, dar în realitate vrea să-şi ascundă emoţiile. Ştie. Recunoaşte-ţi vina. Negociază. Degetele ei înmănuşate nu

tremură deloc atunci când aşază paharul la loc pe masă.

— Nu există nicio lege împotriva Societăţii Selenariene. Zeii au avut grijă de asta. Prea multe legi strică justiţia. Iar în cazul acesta nici măcar nu este vorba despre un conflict de interese.

— Ba intră în conflict cu interesele mele, cu interesele CDS. Voi nu sunteţi cetăţeni, ci clienţi. Să nu uiţi asta niciodată. Documentul ăla pe care l-ai semnat e fascinant. Absolut fascinant! Absolut irelevant, doar teorie politică. Suntem pragmatici noi, oamenii de pe Lună. Ce-ai semnat tu va fi citit doar de editorialişti. Însă, dacă te-ai apuca să-ţi legi numele de subiecte care îi afectează pe oameni cu adevărat, subiecte legate, să zicem, de cele Patru Elemente… atunci asta ar putea provoca nelinişte, chiar panică. Iar CDS-ul nu ar putea să stea nepăsător. Tu aspiri la funcţia de judecător. Nu are sens să negi, Ariel. Ambiţia ta este de admirat, dar nu trebuie să uiţi că numirile la Tribunalul lui Clavius sunt făcute de Corporaţia de Dezvoltare Selenară.

— Jonathon, încă o dată îţi zic…

— Să mă duc dracului. Am înţeles. Stai de vorbă cu mama ta. Convinge-ţi fratele. Invită-mă la nuntă. Fă-o în stil mare. Tare mult îmi plac nunţile mari.

A apărut intendenta. Întrevederea s-a încheiat. Jonathon Kayode culege o altă bergamotă din pomul lui şi i-o întinde lui Ariel cu grija cu care ai mânui un nou-născut sau o inimă vie.

— Te rog, ia fructul acesta! Pune-l în centrul locuinţei tale şi parfumul lui va umple toate încăperile.

Evenimentul poate fi o recepţie Modi sau reuniunea absolvenţilor din ’79, dar este al zecelea la care ia parte în cinci zile şi este unu jumătate noaptea şi Marinei îi este atât de dor de casa şi de patul ei că-i vine să plângă. Îmbrăcată într-o rochie Jacques Fath, stă la bar, cu paharul de ceai în faţă, urmărind-o cu privirea pe Ariel care trece de la un grup la altul, de la o conversaţie la alta. Aceleaşi chipuri, acelaşi dialog. Platitudini copleşitoare. E o artă,

presupune Marina. Nu poate fi vorba despre ce anume se spune, ci despre cine spune şi cui anume. Pantofii ei roşii, tip *stiletto o* torturează fără milă. Şi-i dă jos. Plăcerea este atât de profundă, că se transformă pe loc în durere. Picioarele îi sunt umflate, torturate. Muşchii gambelor i se relaxează după mersul aproape în poante. Îi vine să ţipe de satisfacţie. Se strâmbă de durere atunci când îşi pune balerinii fără tocuri.

Ariel pluteşte prin anturajul ei.

Marina a terminat de pus pantofii aceia incredibil de uşori, ridică ochii şi vede cuţitul. De fapt, vede doar ceva care să-i sugereze existenţa unui cuţit: mişcarea unei mâini, poala ridicată a unei haine, sclipirea metalului printre oameni. De-abia apoi cuţitul. Ridicat.

Lovitura.

Muşchi de Jo Moonbeam. Marina sare de pe scaun. Forţa mişcării o aruncă peste un sfert din încăpere. Cade peste atacator tocmai când acesta vrea s-o înjunghie pe Ariel Corta drept în inimă. Îl izbeşte cu atâta putere, că nu o nimereşte. Cuţitul trece prin straturile de dantelă Givenchy ale corsajului până în spatele lui Ariel. Sânge. Împroaşcă totul în jur. Ariel s-a prăbuşit. Atacatorul se clatină pe picioare, dar vrea să lovească din nou. Este un individ născut pe Lună, înalt, suplu, rapid; mai rapid decât Marina. Apucă arma cu cealaltă mână. Armele Marinei sunt blocate în hainele ei ridicole. Se uită în jur după un obiect pe care să-l poată folosi şi îl găseşte. Atacatorul se repede, cu cuţitul ridicat. Cu toată forţa de care e în stare, Marina îi înfige sub bărbie ţigareta electronică. Până la capăt. O îndeasă sub fălcile lui nebărbierite. Scrâşnete de oase. Vârful ţigaretei iese prin ţeasta individului, apucat de convulsii. Marina nu dă drumul ţigaretei electronice, o ţine bine, îl ţine pe atacator înfipt în ea, se uită în ochii lui până când toată viaţa dispare din ei. Atunci Marina ia mâna de pe suliţa improvizată. Trupul atacatorului se prăbuşeşte pe o parte. Sângele lui a curs de-a lungul ţepei din titan până pe mâinile ei. Sângele din rana lui Ariel i-a stropit obrajii şi rochia. Ariel zace într-o baltă întunecată. Respiră greu,

este cuprinsă de spasme. Aşa cum se întâmplă întotdeauna, persoanele din anturaj stau în cerc şi se uită la ea. Suntem oripilaţi. Suntem îngrijoraţi. Nu ştim ce să facem.

— Un medic! zbiară Marina.

Se trânteşte în genunchi lângă Ariel. Unde să apese, cum să oprească scurgerea? Atât de mult sânge! Bucăţi de piele. Bucăţi de carne.

— Un medic!

NOUĂ

A fost aici tot timpul, aşteptând să-l poftesc înăuntru, ascultând toate poveştile şi digresiunile mele şi zâmbind, deoarece eu sunt inginerul, eu ar trebui să fiu practică, raţională, directă. A dat mereu dovadă de o răbdare exagerată. Va trebui să mai aştepţi puţin, Carlos. Dar nu prea mult.

Achi a plecat şi nici nu am mai văzut-o, nici nu am mai vorbit cu ea vreodată. Eu am muncit. Aveam multe lucruri de făcut. Nu aveam timp să-mi fie dor. Uitaţi-vă doar la realizările mele! Nu mi-a fost deloc dor de ea. Era bine că plecase, dragostea nu ar fi făcut decât să-mi abată atenţia de la ce aveam de făcut. De la afacerea pe care voiam s-o pun pe picioare.

Atât de ocupată eram, că am pierdut şi Ziua Lunii.

Mint. Mint şi atunci când spun că nu mi-a fost dor de Achi. Mă durea tot corpul, atât de dor îmi era. Îmi era dor de seriozitatea ei dulce, de lucrurile mărunte pe care le făcea pentru mine – cum îmi aducea ceaiul la pat dimineaţa, cum îmi pregătea costumul pentru suprafaţă – îmi era dor de dragostea ei pentru curăţenie, atât de diferită de neglijenţa mea; îmi era dor de atenţia pe care o acorda detaliilor, de felul în care punea lucrurile la locurile lor, indiferent dacă ne aflam acasă la hotel sau în navetă. Îmi era dor de incapacitatea ei de a-mi înţelege glumele sau de a pronunţa corect cuvintele în portugheză. De atât de multe lucruri îmi era dor! Le-am împins în fundul memoriei mele şi nu m-am mai gândit la ele, pentru că, dacă m-aş fi gândit la ea, aş fi ajuns să mă gândesc şi la tot ce pierdeam ajungând pe Lună. Respiraţia autonomă. Razele soarelui pe obrajii mei neacoperiţi. Cerul larg de deasupra mea. Linia orizontului. Luna la capătul lumii, întinzând o cărare argintie peste ocean. Oceane cu valuri din apă, nu din praf. Vântul: ascultă-l!

Am muncit ca o apucată. Am modelat, am desenat şi am proiectat. Trebuia să iasă. Era simplu. Însă atât de multă

muncă îţi afectează stomacul şi sufletul. Aşa că am luat o pauză. O pauză tip Adriana Corta. Vechii mei colegi de la DEMIN ar fi fost mândri de mine. Am făcut turul celor douăsprezece baruri din Orion Quadra. La al nouălea, m-am împiedicat de prag. La al zecelea, pariam pe înălţimea turnului din pahare de tequila pe care l-aş fi putut construi pe tejgheaua barului. La al unsprezecelea, eram într-un separeu, cu fruntea lipită de a unei dulceţi de băiat, pe care îl chema Santos şi care se uita la mine cu ochii lui mari şi se prefăcea interesat de ce-i tot povesteam eu, cu spume la gură, despre toate planurile şi ambiţiile mele. La al doisprezecelea bar n-am mai ajuns. Pentru că am ajuns în pat cu Santos cel cu Ochii Mari. M-am făcut de râs. Am plâns toată noaptea. Atât de drăguţ era Santos, că a plâns împreună cu mine.

Nu mi-am sunat familia multă vreme după Ziua Lunii. Mă temeam că mi-aş da seama că luasem o decizie îngrozitoare, pe care nu aş mai fi putut-o schimba. Şi apoi m-am gândit că, pentru cea mai mare parte din istoria omenirii, migraţia a fost o călătorie cu sens unic. Vechile familii portugheze îşi consideră morţi copiii plecaţi în Brazilia ca să-şi caute o viaţă mai bună. Relaţiile la distanţă sunt poveşti cu zâne. Viaţa este doar o serie de uşi care se deschid într-o singură direcţie. Nu ne putem întoarce niciodată. Aceasta este lumea noastră şi trebuie să facem tot ce ţine de noi ca să trăim cât mai bine în ea. Însă eu am ascultat multă muzică din lumea veche, cântece pe care mama le iubea şi le cânta prin casă. Şi parcă melodiile acelea pluteau până aici de pe planeta albastră şi se aşezau într-un peisaj nou, dar alcătuit nu din colinele alea cenuşii şi urâte, ci din oameni. Pentru că singurul lucru frumos de pe Lună sunt oamenii.

Aşadar, devenisem o femeie a Lunii. Mă dedicasem cu totul unei lumi noi şi unei noi vieţi. Aveam un plan şi aveam bani – dacă emigrezi, ţi se returnează banii pentru biletul de întors, minus orice sold restant şi taxele inevitabile. Mi-am cumpărat obligaţiuni convertibile ale

CDS. Sigure, solide, profitabile. Mi-am format un grup de inteligenţe artificiale specializate în domeniul juridic şi în cel de proiectare şi aveam un prototip pe care de-abia aşteptam să-l testez în lumea reală. Însă nu aveam nici cea mai vagă idee despre cum aş fi putut transforma toate astea într-o afacere viabilă. Nu aveam niciun plan. Era vorba despre o tehnologie diferită de tot ce cunoşteam eu: cum anume să pui bazele unei companii şi cum anume să o faci să funcţioneze.

Atunci am cunoscut-o pe Helen. Construisem o reţea de tip darknet pentru potenţialii directori financiari – pentru că niciun angajat al meu nu se pricepea la bani şi nici eu nu făceam excepţie. Totul era clandestin, iar asta mi se părea încântător; ne trimiteam mesaje cifrate – asta înainte de a avea avataruri –, aranjam întâlniri de taină în tot felul de ceainării şi schimbam locul în ultima clipă. Nu puteam risca să-mi fie descoperite planurile de Mackenzie Metals. Ai fi zis că trăiam într-o lume primitivă; nimic nu se poate compara cu zilele acelea de început. Dar iată că am găsit-o pe femeia aceasta din Porto, iar ea ştia meserie şi ştia care erau întrebările pe care să le pună şi pe care să nu le pună. Însă vrei să-ţi spun adevărul? Am angajat-o pentru că vorbea portugheza. Eu învăţasem limba engleză şi acum învăţam *globo* – care începuse să se afirme drept limbă comună, mai cu seamă datorită faptului că maşinile îi înţelegeau accentele. Dar sunt cuvinte pe care le poţi spune doar în limba maternă. Cu femeia aceasta puteam să stau de vorbă.

De atunci încoace lucrăm împreună. Este cea mai veche şi mai dragă prietenă a mea. Nu mă va dezamăgi niciodată, deşi ştiu bine că eu am dezamăgit-o de multe, foarte multe ori. Mi-a spus: nu discuta niciodată afaceri. Niciodată. Nu plăteşti nimic decât dacă îţi spun eu să plăteşti. Întotdeauna. Şi ai nevoie de un inginer de proiect. Iar eu cunosc unul, un tânăr brazilian din São Paulo, care a ajuns aici acum trei luni.

Iar tânărul acela era Carlos.

Ooo, dar ce ticălos arogant era! Înalt şi arătos, şi nostim, şi conştient de toate calităţile sale. Manifesta superioritatea caracteristică locuitorilor din São Paulo: avusese parte de o educaţie mai bună, de mâncare mai bună, de muzică mai bună, de condiţii de muncă mai bune. Amărâţii din Rio locuiau pe plajă şi beau cât era noaptea de lungă. N-au muncit în viaţa lor. Am făcut cunoştinţă într-un bar, am mâncat tăiţei shirataki. Probabil că te miri că-mi mai aduc aminte de tăiţeii shirataki. Să ştii că îmi amintesc toate detaliile acelei întâlniri. Se purta stilul casual al anilor optzeci, iar el avea pantaloni largi din bumbac şi o cămaşă hawaiiană. Indiferent ce aş fi spus, el se purta de parcă ar fi fost cel mai ridicol lucru pe care îl auzise vreodată. Era încrezut, insuportabil şi misogin şi mă enerva la culme. Aş putea spune că începusem chiar să-l urăsc.

Şi i-am zis:

— Nu asculţi nicio femeie atunci când vorbeşte sau cu mine ai o problemă?

Următoarea oră mi-a expus schema de organizare care a stat apoi la baza companiei Corta Hélio.

O, dar cât de tare ne-am distrat anul acela când am străbătut Luna în lung şi în lat ca să ne punem în practică ideile. Numai zeii ştiu cum de am rămas în viaţă. Banii restituiţi pe biletul de întoarcere pe Pământ sunt mulţi, dar îţi alunecă printre degete ca praful selenar, chiar dacă numai directorul financiar şi inginerul de proiect se folosesc de cele Patru Elemente şi toţi dormiţi pe jos în locuinţele diverşilor prieteni. Şedinţele, negocierile, pliantele, promisiunile. Refuzurile, înţelegerea faptului că un „nu" rapid este mai bun decât un „poate". Emoţia simţită când am găsit un investitor adevărat şi am simţit gustul biţişorilor lui. Eram de neclintit: nu voiam investitori de pe Pământ şi nici fonduri cu plasamente în acţiuni, nu voiam să fiu ca familia Sun, care făcea mereu eforturi să iasă de sub controlul Beijingului. Voiam să semăn cu familia Mackenzie. Să am şi eu o corporaţie selenară în adevăratul sens al cuvântului. Bob Mackenzie

își vânduse toate operațiunile terestre, își transferase fondurile pe Lună și spusese familiei sale: „De acum încolo vom fi oameni ai Lunii. Haideți sus cu mine sau să nu mai aud de voi.” Eu îmi luasem un angajament față de Lună: nu mă mai întorc pe Pământ și nu permit Pământului să vină la mine. Pământenii aveau să fie clienții mei, nimic mai mult. Corta Hélio avea să-mi fie copil. Helen de Braga este cea mai bună prietenă a mea, face parte din consiliul de conducere al companiei, dar nu a fost niciodată proprietara ei.

Helen și cu mine ne ocupam de bani, în timp ce Carlos a pus la punct un prototip și a dezvoltat afacerea. Pe vremea aceea, Luna era un loc mult mai mic decât este acum și nu am fi putut construi nimic, nici măcar un extractor n-am fi putut folosi fără să prindă de veste cei de la Farside. Așa că ne-am dus acolo și am închiriat două agregate de la facultate. Universitatea încă nu exista, ci doar un observator și un avanpost care se ocupa cu studiul patogenilor letali. Tunelurile erau mult prea aproape de suprafață; în fiecare noapte îmi imaginam cum radiațiile își fac culcuș în ovarele mele. Tușeam toți în permanență. Poate că din cauza prafului, dar bănuiam că era vorba despre un micuț suvenir din partea laboratorului de patogeni.

Carlos a construit prototipul extractorului. Când zic că „a construit” vreau să spun că a angajat furnizorii, boții, echipele pentru controlul calității. Apoi mi-a arătat ce a ieșit și eu am spus că nu, nu, nu, nu-i bine, nu-i suficient de solid, nu-i eficient; și cum rămâne cu accesul echipelor de mentenanță? Ne-am certat ca doi nebuni. Ne-am certat ca un cuplu căsătorit. La vremea respectivă încă nu eram îndrăgostită de el. Și i-am spus lui Helen. Iar și iar, și iar. Probabil că am scos-o din minți tot repetându-i cât de idiot, arogant și încăpățânat mi se pare Carlos, însă ea nu mi-a zis nici măcar o dată să tac naibii din gură și să mă culc cu el. Pentru că eram nebună după Carlos. Între el și Achi era o diferență ca de la cer la pământ. Ea mi-a fost întâi prietenă și apoi amantă. Carlos mi-ar fi putut fi amant, însă

niciodată prieten. Atracţia dintre noi era cu totul alta, era incorectă, dar foarte, foarte, foarte reală. Încercam să mi-l imaginez în pat, lângă mine. Mi-l imaginam în pielea goală. Mi-l imaginam că ar face ceva stupid, atipic şi romantic – cum ar fi să uite o clipă de proiecte, scheme şi furnizori şi să încerce să înţeleagă ce-i în capul acestei muieri enervante şi apoi să mă sărute. L-am înjurat urât. Cred că m-a auzit. Ce mai atracţie, nu?

Am să-ţi spun acum unde m-am sărutat prima dată cu Carlos: într-un dom micuţ de pe Mare Fecunditatis, pe care el îl construise pentru mine. De fapt, nu era chiar un dom, ci două capsule de rovere, pe care le acoperise cu regolit şi le foloseam drept bază pentru probe. Am dezmembrat prototipul, l-am pus în lăzi neetichetate şi l-am transportat de la Farside cu BALTRAN-ul, salt după salt, după salt, ca să nu dăm de bănuit, dar toate lăzile au ajuns unde era nevoie de ele şi la momentul când aveam nevoie de ele. După aceea le-am dus repede cu roverele până la micuţa noastră bază şi echipa a reasamblat părţile extractorului chiar acolo, unde şi-a înţărcat dracul copiii, unde ştiam că nu ne va găsi nimeni.

Deja consumam banii ca pe oxigen. Mai aveam doar pentru o probă pe teren şi pentru eventualele reglări. Era musai să meargă. Ne-am înghesuit toţi în capsulă şi ne-am uitat la extractorul care hodorogea peste suprafaţa din bazalt a „mării”. Am pornit motoarele de extracţie şi elicele de separare. Apoi am apăsat pe comutatorul separatorului, şi oglinzile au început să se învârtească şi eu am izbucnit în plâns. Era cel mai minunat lucru pe care îl văzusem vreodată în viaţă.

Am obţinut primele rezultate după o oră. Cred că nu am respirat deloc în toate cele şaizeci de minute. Datele afişate de cromatograful de gaze au fost: Hidrogen. Apă. Heliu 4. Monoxid de carbon. Dioxid de carbon. Metan. Nitrogen, argon, neon, radon. Compuşi volatili pe care ni-i puteau cumpăra AKA şi clanul Voronţov. Însă nu erau ce voiam noi, ce căutam noi: semnul acela minuscul pe care îl

vedeam noi pe grafic, mult mai mic decât toate celelalte. Am mărit axele. Ne-am îngrămădit în faţa display-ului. Uite acolo. Uite acolo! Heliu-3. Exact unde ne-am imaginat că-l vom găsi şi exact în proporţiile aşteptate. Dragul nostru grafic. Dădusem de heliu. Am început să ţip şi să dansez. Helen m-a sărutat şi a izbucnit şi ea în lacrimi. După aceea l-am sărutat eu pe Carlos. Şi l-am mai sărutat o dată. Şi încă o dată. Şi nu m-am mai oprit.

Am băut vodcă ieftină de la VTO, îngrămădiţi în capsula noastră micuţă şi ne-am îmbătat. Tâmpiţi am fost, nu ne-am gândit la ce riscuri ne expuneam. Şi l-am tras pe Carlos în cabina mea şi am făcut amor pe muteşte. Amor vesel, amor furios, în timp ce toţi ceilalţi dormeau lângă noi.

În cabina aceea am conceput un oraş. Iar capsulele alea două şi învelişul ăla de regolit au devenit, peste decenii, João de Deus.

Nu m-am măritat imediat cu Carlos. Trebuia să pun la punct *nikah*-ul, plus că, oricum, după Mare Fecunditatis, am avut foarte mult de lucru. Am luat legătura cu asociaţii noştri şi am rezervat biletele. Drum dus-întors, de la Pământ la Lună, pentru şase persoane. Două de la EDF/Areva[99], două de la PFC[100] India şi două de la Kansai Fusion. De luni bune încercam să-i conving să ni se alăture; videoconferinţe pe internet, expuneri, prezentări promoţionale. Ştiam că îşi doreau să scape de duopolul deţinut de SUA şi de Rusia asupra heliului-3 de pe Pământ, care menţineau preţul ridicat pentru energia obţinută din fuziunea nucleară şi împiedicau dezvoltarea. Parcă ne întorsesem în epoca petrolului.

Acesta a fost pericolul cel mai mare. Cum adică să ajungă pe Lună în acelaşi timp directorii de la trei firme din domeniul fuziunii? Până şi clanul Mackenzie şi-ar fi dat seama despre ce era vorba. Întrebarea era când anume vor acţiona, nu dacă o vor face. Singurul nostru avantaj era că

---

99 Areva – grup multinaţional, cu sediul la Paris, având ca obiect de activitate energia nucleară şi energia regenerabilă (n.tr.).

100 Power Finance Corporation (n.tr.).

nu ştiau cine eram noi. Deocamdată. Dacă am fi putut să încheiem demonstraţia, să negociem afacerea şi să semnăm contractul până când Bob Mackenzie ar fi pornit la atac împotriva noastră, atunci ne-am fi putut apăra contractul în Tribunalul lui Clavius.

I-am cazat pe toţi la cel mai bun hotel din Meridian. Ne-am îngrijit să nu ducă lipsă de cele Patru Elemente. Am cumpărat vin pentru delegaţii din Franţa, whisky pentru cei din India şi pentru cei din Japonia. Cum am mai zis, consumam banii ca pe oxigen.

Mackenzie Metals ne-a descoperit doar cu o noapte înainte de a ne transporta VIP-urile la Mare Fecunditatis. Am primit un mesaj de la baza noastră de acolo. *Dusteri,* cu logoul Mackenzie Metals pe costume, ne aruncaseră în aer prototipul extractorului. Ne distrugeau rezervoarele cu compuşi volatili. Aveau de gând să ne atace baza. Au intrat în bază… Şi n-am mai auzit nimic.

Îmi aduc aminte că stăteam în camera mea şi nu ştiam ce să fac mai departe. Stăteam în camera mea şi nu ştiam ce ar trebui să simt. Eram paralizată. Cădeam. Senzaţia era de cădere liberă. Îmi venea să vomit. Extractorul; toată munca noastră. Mai mult, vieţile. Oamenii aceia cu care râsesem, cu care băusem, cu care lucrasem cot la cot; oamenii care îmi erau mai apropiaţi decât propria mea familie. Oamenii care avuseseră încredere în mine. Şi acum erau morţi tocmai pentru că avuseseră încredere în mine. Eu îi omorâsem. Şi atunci mi-am dat seama că nu eram decât nişte copii. Nişte copii tembeli care se jucaseră de-a afacerile. Cei din clanul Mackenzie erau adulţi şi nu se jucau. Începusem o cruciadă a copiilor, iar ignoranţa ne-a fost fatală. Stăteam în camera mea şi îmi imaginam cuţitarii lui Mackenzie în ascensor, în faţa uşii mele, în faţa ferestrelor.

Carlos m-a salvat. Carlos m-a adus cu picioarele pe pământ. Carlos a fost gravitaţia mea. *Vom câştiga dacă încheiem un contract prin care să ne vindem toată producţia pe o perioadă de timp,* mi-a zis el. *Vom câştiga dacă construim Corta Hélio.*

A fost prima oară când am auzit acest nume.

Din banii personali, Carlos a angajat agenţi independenţi de securitate pentru angajaţii şi echipamentele noastre. Din banii mei, am trimis VIP-urile pe orbită, după ce le-am pus la curent cu schimbarea de plan. Urma să mergem la Farside, unde se afla al doilea prototip al extractorului de heliu-3.

Carlos avusese prevederea de a stipula o anumită clauză în contractul nostru: nu construi niciodată doar un singur prototip.

Aşa că am băgat VIP-urile într-o capsulă, le-am trimis în partea cealaltă a Lunii, le-am urmat şi noi cu altă capsulă şi le-am arătat ce putea face extractorul nostru. Şi după aia am luat heliul extras şi l-am aprins în reactorul LDX de la Universitatea Farside.

Din ultimii noştri bani, am angajat inteligenţe artificiale specializate în domeniul juridic ca să redacteze contractul pe care l-am semnat în aceeaşi noapte.

De fapt, nu ăia au fost ultimii noştri bani. Cu ultimii, eu şi Carlos am pus inteligenţele artificiale să facă şi un contract de căsătorie. Iar cu ultimii-ultimii-ultimii bani am făcut nunta.

A fost ieftină şi încântătoare. Helen mi-a fost domnişoară de onoare, iar celălalt participant a fost martorul de la CDS. Imediat după aceea am mers şi ne-am congelat ovulele şi sperma. Nu aveam timp de romantism şi, cu atât mai puţin, de întemeierea unei familii. Aveam de construit un imperiu. Însă voiam copii, voiam o dinastie, voiam să ne asigurăm viitorul, să construim un viitor sigur pentru copiii noştri. Iar asta putea să dureze ani, decenii chiar.

Una a fost să înfiinţăm Corta Hélio, dar cu totul şi cu totul altceva a fost să construim Corta Hélio. Treceau luni în şir fără să-l văd pe Carlos. Dormeam, mâncam, mă antrenam, făceam dragoste când puteam, adică foarte rar. Carlos spunea că avem nevoie de aliaţi. Aşa că am încercat să-mi fac relaţii. Cei Patru Dragoni auziseră de Corta Hélio. Membrii familiei Sun erau rezervaţi, preocupaţi de

propriile proiecte şi politici. Pe cei din familia Voronţov nu-i interesa decât cosmosul. Membrii familiei Mackenzie erau duşmanii mei declaraţi. Însă cei din familia Asamoah mi-au devenit prieteni – poate pentru că afacerea noastră nu reprezenta nicio ameninţare pentru a lor, sau poate pentru că şi ei, şi eu veniserăm pe Lună fără nimic şi realizaserăm aici ceva, sau poate pentru că aveau senzaţia că s-ar afla pe o treaptă socială inferioară. Nu cunosc motivul, dar mi-au fost atunci prieteni şi încă îmi mai sunt.

Pentru că aveau asigurat un stoc constant de combustibil ieftin, clienţii mei de pe Pământ au reuşit curând să ocupe o poziţie importantă pe piaţă, obligându-i astfel pe competitori fie să negocieze cu noi, fie să dea faliment. La scurtă vreme după aceea, s-au prăbuşit pieţele de heliu-3 din Statele Unite şi Rusia. Adică eu am învins America şi Rusia! În doi ani, Corta Hélio a ajuns să deţină monopolul.

Vezi? Nimic nu plictiseşte mai tare decât o discuţie despre bani şi afaceri. Am construit Corta Hélio. Am transformat într-un oraş cabina micuţă în care am făcut dragoste prima oară. Ce vremuri bune! Cele mai bune. Ne sufocam de atâta entuziasm. Şi apoi a venit un moment când succesul a început să genereze succes. Făceam bani doar existând. Extractoarele dădeau la o parte praful, elevatoarele spaţiale trimiteau canistrele spre Pământ. Noi doar stăteam unul lângă altul pe suprafaţa Lunii şi ne uitam la luminile planetei albastre. Era ridicol de uşor. Oricine s-ar fi putut gândi la o asemenea afacere. Dar uite că nu a fost oricine, ci am fost eu.

Înţelegi cum te poate dezumaniza o poveste ca asta. În tot acel iureş, când nu aveam în cap decât muncă, muncă şi iar muncă, am uitat de aceia care pieriseră pe Mare Fecunditatis; am uitat de echipa mea, de oamenii care şi-au pus vieţile în mâinile mele, dar nu au mai apucat să trăiască izbânda, să participe la ea. Se spune că Luna este nemiloasă; eu nu sunt de acord – oamenii sunt nemiloşi. Doar oamenii.

Am continuat să trimit bani familiei mele. I-am făcut bogaţi, i-am făcut celebri. Au apărut în revista *Veja:* sora şi fratele Stăpânei Heliului. Mâna de Fier, femeia care ne-a luminat lumea! Rudele mele aveau acum un apartament extraordinar şi piscine, şi maşini mari, şi meditatori particulari, şi bodyguarzi, şi într-o bună zi eu am spus: *Destul.* Aţi luat şi aţi tot luat, şi aţi mai luat încă, aţi cinat în oraş şi aţi fost la petreceri, şi v-aţi îngrăşat şi v-aţi îmbuibat pe banii şi numele meu şi nu am primit nici măcar un singur cuvânt de mulţumire, nici măcar un singur cuvânt de recunoştinţă sau de apreciere pentru ce fac eu aici. Copiii voştri, nepoţii şi nepoatele mele nici măcar nu ştiu cum arăt. Îmi ziceţi Mână de Fier, ei bine, iată o decizie de fier. Acesta este ultimul meu cadou pentru voi. Am pus într-un cont securizat banii pentru un bilet numai dus spre Lună. Dacă vreţi să vă bucuraţi de banii de la Corta Hélio, atunci puneţi mâna de munciţi pentru ei. Veniţi aici şi munciţi pentru Corta Hélio. Ori vă dedicaţi acestei companii, ori nu vă mai trimit niciun sfanţ!

Veniţi pe Lună. Veniţi alături de mine. Veniţi ca să construim împreună o lume şi dinastia Corta.

Niciun membru al familiei mele nu mi-a acceptat oferta.

Am închis robinetul cu bani.

Nu am mai vorbit cu niciunul dintre ei de peste patruzeci de ani.

Adevărata mea familie se află aici. Aceasta este dinastia Corta.

Ţi se pare că am fost prea aspră? În povestea cu banii. Nu contează, niciunul nu va mai fi sărac vreodată. Crezi că am greşit atunci când am tăiat toate legăturile cu ei, fără vreun cuvânt, fără să mă gândesc prea mult? Ţi-aş putea aduce toate argumentele alea desuete: totul se negociază; nu munceşti, nu trăieşti; Luna te face insensibil. Este adevărat: Luna te schimbă. Pe mine m-a schimbat atât de mult, că, dacă ar fi fost să mă întorc vreodată pe Pământ, mi s-ar fi blocat plămânii, nu m-ar mai fi ţinut picioarele, mi s-ar fi crăpat oasele. Contează şi cei trei sute optzeci de

mii de kilometri. Când vorbeşti cu cei de acasă, cuvintele lor au o întârziere de două secunde şi jumătate – şi asta te îndepărtează parcă şi mai mult. Niciodată nu vei reuşi să micşorezi decalajul acesta. Face parte din structura universului. Fizica este aspră, nu oamenii.

Nu m-am mai gândit la ei de patruzeci de ani. Dar uite că mă gândesc acum. Privesc mult în urmă; fără să le chem, îmi revin în minte amintiri din trecutul meu. Îmi spun mereu că nu regret nimic. Oare aşa să fie?

Fără voia mea, mă tot gândesc că de vină au fost toţi anii ăia când am trudit ca să punem afacerea pe picioare; când mai mult stăteam îmbrăcată în *sasuit;* când ne urcam şi coboram din rovere, ne urcam şi coboram din extractoare, când mă cuibăream lângă Carlos în capsula aia, când radiaţia îşi făcea mendrele cu mine…

Boala mea este mai avansată decât ţi-am spus, soră. Singurul care ştie de ea este dr. Macaraeg. Am aflat că Lucas s-a dus la lăcaşul suratelor: ştie că sunt bolnavă, dar nu cât de serioasă este starea mea. Ascultă cum vorbesc – numai în eufemisme. Avansată, serioasă. Simt moartea lângă mine, soră, îi văd ochii ăia negri, înfundaţi în orbite. Ascultă-mă, soră, orice ţi-ar zice Lucas, oricum te-ar ameninţa, nu-i spune cât de gravă este situaţia. Va încerca să facă ceva şi nu este nimic de făcut. Vrea mereu să demonstreze că poate să răstoarne lumea cu umărul. Şi eu l-am rănit, of, atât de tare l-am rănit. Şi am atâtea lucruri de îndreptat. Şi lumina se stinge.

Însă nu ţi-am povestit cum m-am bătut cu Robert Mackenzie!

Este o legendă. Eu sunt o legendă. Dar poate n-ai auzit-o. Uneori mi se întâmplă să uit că au venit şi alte generaţii după mine. Ba nu, nu uit – cum să-mi uit nepoţii? Mai bine zis, nu-mi vine să cred cât timp s-a scurs de atunci; şi oamenii ar putea să uite acele vremuri. Vremurile acelea glorioase!

Din momentul în care am avut suficienţi bani şi ne-am permis să angajăm pază, clanul Mackenzie a încetat să ne

mai atace echipamentele. Era un brazilian, un fost ofiţer de marină, disponibilizat atunci când Brazilia a decis că nu-şi mai poate permite întreţinerea unei flote. Tipul ăsta lucrase pe submarine şi teoria lui era că războiul pe Lună ar fi identic cu un război între submarine. Toate vehiculele sub presiune, într-un mediu letal. L-am angajat. Şi la ora actuală e şeful securităţii mele. Am hotărât că o singură lovitură îndrăzneaţă ar pune capăt războiului. Aşa că am atacat Crucible. Mackenzie şi VTO tocmai terminaseră de construit linia Ecuator Unu; acum Crucible putea să purifice pământurile rare în flux continuu. Era – încă mai este – o realizare magnifică. Uitasem că am avut şi eu un rol în ea, atunci când am plecat de la Mackenzie Metals şi m-am angajat la Voronţov, după care am fondat Corta Hélio. Carlos a conceput planul: *Vom distruge Ecuator Unu şi vom paraliza activitatea Crucible-ului.* Mi-amintesc chipurile celor din jurul mesei: şocate, amuzate, speriate. Heitor a zis că era imposibil. Iar Carlos i-a răspuns: *Ba o vom face. Iar treaba ta este să-mi spui cum anume.*

Am folosit şase rovere: două echipe de câte trei. Ne-am programat atacul fix în perioada când Mackenzie Metals trebuia să facă o livrare de pământuri rare, ca parte a unui important contract de-abia încheiat cu Xiaomi. Carlos a plecat cu prima echipă. Eu m-am dus cu a doua. Mi se părea incredibil de palpitant. Două rovere pline cu *escoltas* uriaşi şi cafenii, al treilea, cu echipa de demolare. Planul nostru era destul de simplu. Am atacat Crucible din partea de est a Oceanus Procellarum. *Escoltas* au înconjurat zona. Echipele de demolare au lovit simultan la trei kilometri mai sus şi mai jos de Crucible. Am urmărit atentă detonarea încărcăturilor. Atât de sus au zburat şinele, că am crezut că vor ajunge pe orbită. Şi le-am văzut apoi cum se dau de-a dura, luminate de soare. Parcă am fi aprins artificii pe Lună. Toţi au aplaudat şi au izbucnit în urale, cu excepţia mea – pentru că nu suportam să văd cum se distruge într-o clipită o creaţie măreaţă ca aceea. Şine pe care eu însămi poate că le pusesem. Şi nu îmi plăcea să mă gândesc că, imediat ce construim ceva cu care să ne

mândrim, îl şi distrugem.

Şmecheria era că, atunci când noi am luat-o la goană, cu roverele de la Mackenzie Metals pe urmele noastre, al doilea atac a avut loc la douăzeci de kilometri mai sus şi mai jos de-a lungul şinelor. Echipele de reparaţii de la VTO ar fi trebuit mai întâi să acopere breşele acelea ca să poată ajunge la cele din apropiere de Crucible. Şi chiar dacă VTO îşi trimitea roverele pe teren în mai puţin de o oră, Crucible urma să rămână în beznă timp de o săptămână. Şi nu vor avea cum să respecte termenul livrării.

După lupta de la Procellarum, Mackenzie Metals şi-a transferat atacurile în Tribunalul lui Clavius.

Cred că aş fi preferat un război tradiţional, cu cuţite şi bombe.

Metodele lor tactice erau diverse, dar strategia era simplă şi clară: voiau să ucidă Corta Hélio prin taxele de judecată. Ne-au intentat procese pentru încălcarea contractului, pentru nerespectarea dreptului de autor, pentru vătămare corporală, prejudicii aduse corporaţiei, plagiat. Şi apoi au fost procesele care ni s-au intentat de fiecare om prezent pe Crucible în ziua atacului. Proces după proces, după proces. Majoritatea acuzaţiilor au fost demontate de inteligenţele noastre artificiale imediat ce ne-au fost aduse la cunoştinţă. Dar, la fiecare caz respins, inteligenţele lor artificiale creau încă zece. Inteligenţele artificiale sunt prolifice. Inteligenţele artificiale sunt ieftine, dar nu gratuite. Judecătorii asupra cărora am reuşit să ne înţelegem au refuzat să mai accepte procese frivole şi au cerut conducerii de la Mackenzie Metals să aducă în faţa instanţei un caz cu şanse rezonabile de succes.

Ceea ce s-a şi întâmplat. Au acuzat-o pe numita Adriana Maria de Céu Mão de Ferro Arena de Corta în patruzeci de dosare separate de încălcare a patentului Mackenzie Metals în proiectarea extractorului.

Inteligenţele artificiale, avocaţii, judecătorii s-au împăcat cu ideea unui proces lung.

Eu nu.

Ştiam că aşa ceva va dura la nesfârşit şi că Mackenzie Metals va face cereri pentru interzicerea exporturilor noastre. Iar la fiecare cerere pe care noi am demonta-o, ar face o alta. Voia să ne păteze bunul nume. Voia să-mi mânjească mie numele şi să-mi distrugă reputaţia. Voia să semene îndoiala în mintea clienţilor noştri de pe Pământ, să-i facă să nu mai aibă încredere în noi şi să se gândească să investească un capital de pornire într-o societate pe acţiuni ce ar fi urmat să se ocupe tot cu extracţia heliului-3, societate înfiinţată de o companie consacrată, cu o bună reputaţie, care îşi putea onora contractele: Mackenzie Fusion.

Trebuia să pun capăt acestei situaţii o dată pentru totdeauna.

L-am provocat pe Robert Mackenzie, în persoană, la soluţionarea procesului prin duel.

Nu am mărturisit iniţiativa mea niciunuia dintre avocaţi. Nu i-am spus nici lui Helen, nici lui Heitor, deşi acesta ar fi putut să-mi bănuiască intenţiile, pentru că i-am cerut să mă înveţe să mă lupt cu cuţitele. Nu i-am spus nici măcar lui Carlos.

Există mânie şi există furie şi mai există o stare de înverşunare mult mai profundă pentru care nu avem nume. Este palidă, foarte pură şi foarte rece. Îmi imaginez că asta trebuie să simtă Dumnezeul creştin în faţa păcatului. Asta a simţit Carlos atunci când a aflat ce aveam de gând să fac.

Aşa se termină, i-am zis eu. *Definitiv.*

Şi dacă păţeşti ceva? m-a întrebat el. *Dacă mori?*

Dacă moare Corta Hélio, nici eu nu mai am pentru ce să trăiesc. Chiar crezi că ne vor lăsa vreodată în pace? Clanul Mackenzie se răzbună întreit.

În ziua cu pricina au venit în arena din tribunal jumătate din oamenii de pe Lună, sau, cel puţin, aşa mi s-a părut mie. Am ieşit pe platforma de luptă şi n-am văzut decât chipuri, chipuri şi alte chipuri – de jur împrejur, până sus, sus, sus. Toţi oamenii ăia… şi eu eram îmbrăcată cu o pereche de pantaloni scurţi de alergare şi un tricou scurt, până deasupra buricului. Şi în mână aveam un cuţit

împrumutat de la una dintre *escoltas.*

Însă nu-mi era teamă. Deloc.

Judecătorii l-au chemat pe Robert Mackenzie. Judecătorii l-au chemat încă o dată pe Robert Mackenzie. Apoi au cerut avocaţilor lui să se apropie. Iar eu stăteam în mijlocul arenei şi strângeam în mână cuţitul altei femei şi mă uitam la toţi oamenii ăia din jurul meu. Îmi venea să-i întreb: *De ce aţi venit? Ce vreţi să vedeţi? Victorie sau sânge?*

— Unde eşti, Robert Mackenzie? am strigat eu. Vino şi apără-te!

Şi imediat s-a făcut o tăcere de mormânt în arenă.

L-am strigat încă o dată pe Robert Mackenzie.

Şi a treia oară: *Vino aici, Robert Mackenzie, ca să te aperi, să-ţi aperi numele şi compania!*

De trei ori l-am chemat şi tot singură în mijlocul platformei de luptă am rămas. Şi atunci parcă a erupt întregul tribunal. Judecătorii strigau ceva, dar nimeni nu-i putea înţelege în vacarmul acela. Am fost ridicată pe sus şi purtată pe braţe afară din tribunal şi râdeam, râdeam, râdeam de nu mă mai opream; şi strângeam cuţitul în mână. Nu i-am dat drumul decât atunci când am ajuns la hotelul unde echipa Corta îşi stabilise cartierul general.

Carlos nu ştia dacă să râdă şi el sau să facă o criză de furie. A început să plângă.

Ai ştiut, mi-a reproşat el.

Tot timpul, am zis eu. *Bob Mackenzie nu s-ar lupta niciodată cu o femeie.*

Zece zile mai târziu, Tribunalul lui Clavius a dat verdictul. Mackenzie Metals a vrut să intenteze un nou proces. Niciun judecător de pe Lună nu a mai vrut să se implice. Corta Hélio a câştigat. Eu am câştigat. L-am provocat pe Robert Mackenzie la duel şi am câştigat.

Şi acum nu-şi mai aminteşte nimeni. Dar eu am fost vedeta acelor zile.

Moarte şi sex, nu se spune aşa? Oamenii fac dragoste după înmormântări. Uneori chiar în timpul lor. Este

strigătul puternic al vieţii. Faceţi mai mulţi copii, creaţi viaţă! Viaţa este unicul răspuns în faţa morţii.

L-am înfrânt pe Bob Mackenzie în arena de la tribunal. Nu a fost vorba despre moarte – nu în ziua aceea –, dar mi-a adus o linişte minunată. Corta Hélio era în siguranţă. Venise vremea să-mi construiesc dinastia. Crede-mă că nu-i niciun afrodiziac mai puternic decât imaginea ta, purtată pe sus din arenă, cu cuţitul în mână. Carlos nu-mi mai dădea drumul din braţe. Parcă înnebunise. Era o maşină de făcut sex. Da, ştiu, nu se cuvine ca o femeie bătrână să vorbească aşa. Dar ăsta e adevărul: Carlos era un mare futadore. Mortal. De neoprit. Iar aceea a fost cea mai fericită perioadă din viaţa mea, singura dată când am putut să mă relaxez şi să-mi spun: sunt în siguranţă. Şi fireşte că am zis cu glas tare: *Haide să facem un copil.*

Şi imediat am chemat *madrinhas* la interviu.

Aveam patruzeci de ani. Băusem o grămadă de vin, înghiţisem o grămadă de radiaţii, inhalasem o mare de praf selenar. Numai Dumnezeu ştia dacă lucrurile mai funcţionau cum trebuie în interiorul meu, ca să nu mai vorbesc despre ducerea fără probleme la termen a unei sarcini. Prea multe incertitudini. Aveam nevoie de soluţii tehnologice. Şi Carlos a fost de acord cu mine: ne trebuiau mame-surogat. Mame-surogat angajate, care să reprezinte mult mai mult decât nişte utere închiriate. Voiam ca ele să facă parte din familia noastră, să se ocupe ele de acele aspecte din îngrijirea sugarilor de care noi nu aveam vreme sau, ca să fiu complet sinceră, nu aveam nici chef. Bebeluşii sunt plictisitori şi dificili, încep să semene cu oamenii de-abia după ce împlinesc cinci ani.

Probabil că am discutat cu vreo treizeci de brazilience tinere, sănătoase, zdravene şi fertile până când am descoperit-o pe Ivete. Aşa am venit eu în contact cu ordinul vostru. Comunitatea braziliană m-a îndemnat să stau de vorbă cu *Mãe* Odunlade. Ea cunoaşte arborele genealogic şi istoricul medical al tuturor brazilienilor şi braziliencelor de pe Lună, ba chiar şi pe al multor argentinieni, peruani şi uruguayeni, precum şi pe al celor

veniţi din Ghana, Cote d'Ivoire şi Nigeria. Ea te va lămuri. Aşa a fost şi eu am răsplătit-o pentru osteneala ei. Restul poveştii îl ştii foarte bine.

Am făcut un contract, juriştii ei l-au verificat, *Mãe* Odunlade a îndemnat-o să accepte şi am căzut cu toţii de acord. Deja aveam câţiva embrioni; am ales unul şi apoi am întrebat-o pe Ivete cum preferă să o facem. Să mergem la centrul medical ca să i-l implanteze sau să facă sex cu mine mai întâi, sau cu Carlos, sau cu amândoi? Pentru ca toată situaţia să devină mai personală, mai încărcată de afecţiune.

Am petrecut două nopţi într-un hotel din Regina Sudului şi după aceea am implantat embrionul. S-a prins imediat. *Mãe* Odunlade îşi alesese foarte bine tinerele pentru rolul de *madrinhas.* Ivete a venit la João de Deus împreună cu noi şi i-am oferit propriul apartament şi supraveghere medicală non-stop. Nouă luni mai târziu s-a născut Rafa. Tabloidele au fost pline de poze – drepturile pentru publicarea lor au făcut parte din pachetul salarial al lui Ivete – şi de laude, care nu erau deloc sincere. Simţeam dezaprobarea din ele. Mame-surogat, adică utere de închiriat. N-au avut parte decât de un weekend de sex sălbatic într-un hotel din Regina Sudului. O partidă în trei, dacă pricepi ce vreau să zic.

Nici nu fusese înţărcat Rafa şi eu mă gândeam la următorul copil. Carlos şi cu mine am început să căutăm o altă *madrinha.* Şi tot atunci am avut primele viziuni despre locul acesta. João de Deus nu era un loc potrivit pentru o familie. Acum este, şi sunt mulţi copii aici, dar pe vremea aceea era un oraş de frontieră, un oraş minier, dur, aspru şi cu sângele năvalnic. Atunci mi-am amintit de cadoul de despărţire pe care mi-l făcuse Achi. Am găsit uşor tubul din bambus – se scurseseră zece ani de când ea plecase. Cât de repede trece timpul! Cascade şi chipuri cioplite în piatră, o grădină sculptată în inima Lunii. Ca şi cum Achi văzuse viitorul, sau măcar îmi citise inima. Am angajat selenologi şi le-am ordonat: găsiţi locul ăsta ascuns în rocă

de miliarde de ani. Un palat, un copil, altul pe drum, la Clinica din Meridian. O afacere şi un nume. În sfârşit, devenisem Mâna de Fier.

Şi atunci Carlos a fost asasinat.

Ai înţeles ce am zis? Carlos nu a murit pur şi simplu. A fost ucis. Moartea lui a fost intenţionată. Nu am putut dovedi niciodată asta, dar sunt convinsă că a fost ucis. Asasinat. Şi ştiu cine a făcut-o.

Iartă-mă. M-a luat valul. Atât de mult timp a trecut de atunci, jumătate din viaţa mea, dar îl văd de parcă ar sta acum în faţa noastră. Textura pielii i-o văd – avea un ten îngrozitor; îi simt mirosul – avea un miros personal foarte distinct, ca de zahăr. Era un bărbat de zahăr, cu parfum dulce. Şi copiii lui miros la fel; sudoarea lor are parfum dulce. Şi îl aud; aud cum şuieră uşor atunci când respiră pe nas. Îi văd dintele spart. Văd totul în detaliu, dar tot nu mi se pare real. La fel cum nici Rio nu mi se mai pare real acum. Am locuit vreodată acolo? Mi-am udat degetele în apa oceanului? Atât de puţin timp am fost împreună. Eu am avut trei vieţi: viaţa de dinainte de Lună; viaţa cu Carlos; viaţa de după Carlos. Trei vieţi atât de diferite una de cealaltă, diferite de mine.

Şi uite că tot îmi este greu să vorbesc despre asta. Nu am iertat. Nici măcar nu înţeleg conceptul. De ce să fac eforturi ca să nu mai simt ce simt cu adevărat, de ce să găsesc scuze nedreptăţii? De ce să mă fac că am uitat tot răul care i s-a făcut şi să spun: *Nu mai contează nimic, Carlos. Am iertat.* Prostii bisericeşti. Iertarea este pentru creştini, iar eu nu sunt creştină.

Plecase într-o inspecţie de cinci zile la noile zăcăminte de la Mare Imbrium. Roverul lui a suferit o depresurizare necontrolată în Montes Caucasus. „Depresurizare necontrolată” – tu îţi dai seama ce înseamnă asta? O explozie. S-a întâmplat acum patruzeci de ani şi, la vremea respectivă, tehnologiile noastre nu erau la fel de bune ca astăzi, dar chiar şi aşa, roverele erau zdravene, roverele erau rezistente. Roverul lui Carlos nu a suferit nicio *depresurizare necontrolată.* A fost sabotat. I s-a pus un

mecanism mic, iar presurizarea internă a făcut restul. M-am dus acolo cu o navă de salvare de la Voronţovi. Roverul fusese spulberat şi resturile lui se întindeau pe o rază de cinci kilometri. Nu mai rămăsese din el nici cât să putem recicla ca să obţinem carbon. Auzi cum vorbesc? Îmi auzi vocea monotonă şi fermă, îmi auzi cuvintele, precise şi practice ca nişte instrumente? Este singurul mod în care pot vorbi despre Carlos. Am pus acolo un monument comemorativ; o coloană din titan, modelată cu laserul. Nu va rugini niciodată, nu se va decolora, nu va îmbătrâni şi nu se va umple de praf. Va sta acolo eoni întregi. Şi cred că aşa trebuie să fie.

Tu, Robert Mackenzie, tu l-ai omorât pe Carlos Matheus de Madeiras Castro. Pe tine te acuz eu. Ai aşteptat, nu te-ai grăbit şi ai elaborat un plan prin care să-mi faci cel mai mare rău. L-ai omorât pe cel pe care îl iubeam cel mai mult pe lumea asta. Te-ai răzbunat întreit pe mine.

Trei luni mai târziu, s-a născut Lucas. Nu l-am iubit niciodată la fel de mult ca pe Rafa. Rămăsesem fără Carlos şi îl primisem pe Lucas. Nu mi se părea un schimb echitabil. Nu-i corect din partea mea să vorbesc astfel, nu este deloc corect, dar nici inimile noastre nu sunt. Rafa este cel care a auzit numele asasinului şoptit în preajma pătuţului său; Rafa a crescut în umbra acestei tragedii, cu ura sădită în suflet. Corta – „tăiat, tăiere”. Începem şi sfârşim prin metafora numelui nostru.

Rafael, Lucas, Ariel, Carlinhos: micuţul Carlos. Wagner. Nu am fost în stare să mă port frumos cu băiatul ăsta. Avem tot felul de idei în capetele noastre şi apoi, când ne uităm în jur şi vedem cât de repede a trecut viaţa, ideile astea se transformă în dogme. Şi Ariel… De ce n-am… N-are rost. Inginer sunt şi inginer am să mor. Mi-a trebuit o eternitate ca să-mi dau seama că vieţile oamenilor nu sunt nişte probleme care să fie rezolvate. Copiii mei reprezintă realizările cu care mă mândresc cel mai mult. Cât despre bani – pe ce să-i cheltuim aici? Pe o imprimantă mai rapidă, o peşteră mai spaţioasă? Pe un imperiu? Aici nu

este decât praf. Pe succes? Are cea mai scurtă durată de viaţă decât oricare substanţă cunoscută de om. Dar copiii mei – crezi că dinastia pe care eu am construit-o va rezista zece mii de ani?

Yemanja a întins o cărare argintie peste ocean şi eu am mers pe ea până am ajuns pe Lună. Cel mai mult îmi place la *orixas* înţelepciunea lor specială: nu îţi promit prea multe. Nici fericire, nici paradis, ci doar o singură şansă. Rateaz-o şi n-ai să te mai întâlneşti a doua oară cu ea. Profită de ea şi poţi ajunge până la stele. Îmi place asta. *Mamãe* a mea înţelegea cum stau lucrurile.

Mi-am terminat povestea. Restul nu este decât istorie. Dar ştii ceva? N-am fost o mediocră. N-am fost o oarecare. Am fost *extraordinară.*

Acum te rog să mă scuzi, soră. Yemanja a primit un apel de urgenţă.

ZECE

Treci de prima linie de securitate la douăzeci de kilometri de João de Deus. Poţi fi în tren, în autobuz sau în rover; sau poate într-o capsulă BALTRAN, îndreptându-te spre Fecunditatis 27. Nu contează. Pentru că, oricare ar fi mijlocul tău de transport, acesta va fi percheziţionat, documentele tale de călătorie vor fi atent studiate şi tu vei fi interogat de agenţii de pază ai familiei Corta.

A doua linie de securitate nu este o linie, ci un nivel, un câmp care acoperă toate bulevardele şi etajele, toate trecerile de pietoni şi ascensoarele, toate canalele, conductele şi puţurile din João de Deus. Boţi, care se târăsc, se caţără şi zboară – excavatoare uriaşe sau drone de inspecţie, cât nişte insecte. Ochi, urechi şi simţuri, pe care doar boţii le posedă, vigilente şi alerte.

Al treilea cerc este alcătuit din personalul de securitate, femei şi bărbaţi în costume elegante, cu cuţite ascuţite şi alte arme, cu rază mai mare de acţiune, care pot doborî orice asasin, om sau maşină, înainte de a apuca să se apropie de ţinta lui. Otrăvuri, drone, pistoale cu electroşocuri. Lui Heitor Pereira nu i s-au impus limite la cheltuieli. Arsenalul său este cel mai bun de pe Lună.

În centrul acestor inele de securitate se află Ariel Corta în comă indusă. Aici este Unitatea de terapie intensivă a Centrului Medical *Nossa Senhora Aparecida.*

Membrii familiei Corta au venit aici din cele patru zări ale Lunii. Doctorii sunt fermi şi refuză accesul familiei la Terapie intensivă. Nu-i nimic de văzut acolo. O femeie frumoasă, întinsă pe un pat de spital, conectată la aparate, cu boţi-senzori şi boţi-scanere plutind deasupra ei, de zici că sunt nişte *mudre*[101] dintr-un dans indian. Beijaflor se află lângă capul ei. Adriana şi-a mutat sediul la João de Deus. Corta Hélio a rechiziţionat camerele de deasupra Unităţii de terapie intensivă. Foştii ocupanţi au fost

[101] Mudra – gest al degetelor şi al mâinilor la hinduşi (n.tr.).

recompensaţi cu generozitate. Dacă situaţia a impus-o, unii dintre ei au fost mutaţi în alte centre medicale ca să aibă parte de cea mai bună îngrijire. Iar transportul a fost acoperit de familia Corta. Angajaţii din Boa Vista printează obiecte de mobilier şi materiale şi trimit oferte firmelor de catering. Presa şi site-urile tabloide şi-au făcut tabăra în faţa centrului. Heitor Pereira a interceptat deja treizeci de drone-spion.

Avatarurile le-au explicat cum a avut loc atacul şi care sunt rănile suferite, dar membrii familiei Corta se simt mai bine şi mai liniştiţi dacă repetă între ei amănuntele.

— Un cuţit de dezosat, spune Adriana Corta.

— A trecut cu el pe lângă scanerele de la petrecere, spune şi Rafa.

A venit aici direct de la Twé: trei salturi cu BALTRAN-ul. Este netulburat, pus la punct, hainele, pantofii şi părul arată impecabil, în ciuda neplăcerilor transportului balistic.

— Nu l-au detectat.

— Modelul ăsta este disponibil în reţea, spune Carlinhos.

A făcut douăsprezece ore cu roverul de la Mare Crisium, unde se lupta cu invadatorii. Cămaşa şi costumul nu sunt ale lui şi îl mănâncă toată pielea. Încearcă să-şi lărgească gulerul care îl sufocă.

— Jumătate din echipa mea a avut cuţite de tipul ăsta. Erau la modă acum vreo doi ani. Îţi foloseşti propriul ADN ca să le calibrezi.

— O parte litigantă care avea pică pe ea, spune Adriana.

— Din ăştia sunt mulţi, zice Lucas.

— E ridicol, şuieră Adriana. Dacă ai avut parte de un divorţ urât şi ai rămas în fundul gol, nu pe avocat trebuie să-ţi verşi nervii, ci pe fosta.

— Povestea e plauzibilă, spune Lucas. Barosso contra Rohani. Dosarul s-a judecat la Tribunalul lui Clavius. S-a retras de la negocieri şi a cerut să se judece. Ariel l-a făcut bucăţi.

— Şi totuşi, a fost invitat la petrecerea asta, spune Adriana. Ridicol. Ridicol.

Niciunul nu a făcut nicio referire la ceea ce era evident şi nici nu o vor face până când Ariel nu va fi în afara oricărui pericol. Ceilalţi oameni de pe Lună sunt liberi să facă speculaţii, să împrăştie zvonuri, să se indigneze pe reţelele sociale. Această atitudine nu va face rău familiei Corta, dar nici nu o va ajuta la fel de mult cum o ajută propria-i demnitate la ceas de restrişte.

— Şi unde-i Wagner? întreabă Adriana.

— În Regina Sudului, răspunde Carlinhos. A descoperit ceva.

— Trebuie să fie aici, dacă vrea să facă parte din familia asta.

— Încerc din nou să iau legătura cu el, *mamãe.*

Dar Lucas deja a ridicat o sprânceană şi-i aruncă fratelui său o privire care spune: *vom discuta despre treaba asta.*

A venit doctoriţa Macaraeg, anunţă în cor toate avatarurile.

Medicul lui Ariel şovăie în prag, intimidată de grupul de Corta din faţa ei. Apoi se aşază la capătul mesei de consiliu. Familia se strânge în jurul celuilalt capăt.

— Nu am veşti bune, spune dr. Macaraeg. Am reuşit să o stabilizăm, dar a pierdut mult sânge. Foarte mult sânge. Şi i-au fost lezaţi nişte nervi. Cuţitul a secţionat o parte din măduva spinării. Şi asta a dus la pierderea unor funcţii.

— Pierderea unor funcţii? zbiară Rafa. Ce înseamnă asta? Nu-i vorba despre un bot. Mama vrea să afle ce s-a întâmplat cu Ariel.

Doctoriţa Macaraeg se freacă la ochi. Este îngrozitor de obosită şi numai de furia prostească a lui Rafa n-are ea nevoie acum.

— Lovitura de cuţit i-a provocat o leziune de tip B în secţiunea L5 a măduvei. Acest tip de leziune duce la pierderea funcţiei motrice. I-a rămas cea senzorială. Regiunea L5 se ocupă de controlul muşchilor de la picioare şi din zona pelvisului. Funcţia aceasta a pierdut-o. De asemenea, am constatat şi o pierdere a controlului asupra intestinelor şi a vezicii urinare.

— Cum adică? întreabă Rafa.

— Adică incontinenţă. I-am pus un aparat de colostomie.

— Nu mai poate să meargă, spune Carlinhos.

— Se numeşte paraplegie. Sora ta este efectiv paralizată de la mijloc în jos. Ne mai preocupă şi eventualele leziuni craniene cauzate de pierderea serioasă de sânge.

Carlinhos murmură o invocaţie *Umbanda.*

— Mulţumim, doamnă doctor, spune Adriana Corta.

— Ce poţi să faci în situaţia asta? vrea să ştie Rafa.

— Vom începe o terapie cu celule stern de îndată ce starea lui Ariel va fi stabilă. Procedeul acesta are o rată bună de succes.

— Nu pricep. Cum adică „o rată bună de succes”? Lui Kojo Asamoah i-aţi pus un deget nou la picior în doar două luni, spune Lucas.

— Este o mare diferenţă între un deget nou şi repararea nervilor spinali. Procesul despre care vorbim noi acum este mult mai delicat.

— Cât va dura? întreabă Adriana.

— Până la un an.

— Un an! exclamă Rafa.

— Poate opt luni, dacă grefa prinde din prima. Apoi urmează procesul de recuperare, când va trebui să reînveţe cum să-şi folosească funcţiile motrice. Nu putem grăbi recuperarea. Este o acţiune de mare precizie. Iar eventualele greşeli nu ar mai putea fi corectate.

— Un an, repetă Lucas.

— Îţi oferim tot ce ai nevoie, spune Adriana. Echipamente, tehnici noi de pe Pământ, orice. Ariel va avea parte de cea mai bună îngrijire posibilă.

— Mulţumesc, însă tehnologia noastră medicală este superioară oricăror metode existente pe Pământ. Vom face tot ce ne stă în putinţă, *senhora* Corta. Absolut tot.

— Fireşte. Mulţumim, doamnă doctor.

Al doilea *mulţumim* reprezintă concedierea. Şi Adriana se întoarce acum spre fiii săi.

— Rafa, Carlinhos, vă rog să ne lăsaţi singuri. Vreau să discut ceva cu Lucas.

— Aş fi prost şi mincinos dacă aş spune că mie nu-mi

convine situaţia, spune Lucas după plecarea celor doi fraţi.

— Te aştepţi să-ţi admir atitudinea?

— Nici vorbă. Este condamnabilă, dar treaba asta este în avantajul nostru. Însă nu-i cel mai important lucru acum, ci nunta, *mamãe.* Fără Ariel, care să negocieze *nikah*-ul, familia Mackenzie îl va mânca de viu pe Lucasinho.

Lucas îşi vede mama cum încearcă să înţeleagă lucrurile din această nouă perspectivă, ca un tren care trebuie să frâneze înainte de a cădea peste linia orizontului. Pe vremuri, s-ar fi răsucit ca o balerină. Receptivă şi ageră la minte. Acest mariaj dinastic nu va semăna cu cuşca pe care el a împărţit-o cu Amanda Sun. Ariel va negocia la sânge. Va încheia cel mai bun contract de căsătorie din întreaga ei carieră. Lucas nu l-a anunţat încă pe Lucasinho. Şi nici nu avea intenţia să o facă până când nu era redactat contractul. Acum băiatul vine de la Meridian şi lui Lucas îi este groază de discuţia care va urma.

— Ce putem face? întreabă Adriana, iar Lucas sesizează oboseala şi nesiguranţa din vocea mamei sale.

— Să tragem de timp.

— Clanul Mackenzie nu ne va permite asta.

— Am să văd ce pot face. Beijaflor se ocupă de contractele lui Ariel.

— Da, murmură Adriana.

Însă Lucas îşi dă seama că stă cu gândul la fiica ei, întinsă pe un pat de spital şi conectată la aparate, un etaj mai jos.

— Vom face ce-i mai bine pentru Lucasinho.

— *Mamãe,* îmi pare rău de Ariel, zău că-mi pare rău, dar compania…

— Ai tu grijă de companie, Lucas. Eu voi avea grijă de Ariel.

— Hei!

— Hei!

Se împleticeşte pe coridoare, încercând să găsească mâncare, ceai, ceva care să o ajute să-şi treacă mai repede timpul de aşteptare, oferit cu atât de multă generozitate de

centrele medicale. Iese clătinându-se dintr-o cameră unde a fost chestionată de Heitor Pereira; întrebări după întrebări, apoi alte întrebări, trei ore de întrebări. Detalii. Aduceri-aminte. Mai spune-mi o dată. Şi încă o dată. Şi încă o dată. Orice amănunt de-abia întrezărit sau observat cu coada ochiului ar putea oferi o mai bună înţelegere a atacului. Este epuizată şi nu se simte deloc bine.

Atacatorul era deja mort, mort, foarte mort atunci când au apărut şi ceilalţi bodyguarzi. Cineva i-a descleştat degetele de pe ţigareta electronică. Altcineva a ridicat-o din balta de sânge. Primii au sosit boţii – gonind de-a lungul tavanului, plutind pe ventilatoare. Au analizat starea în care se afla Ariel Corta, deja învineţită din cauza pierderii masive de sânge. I-au pus catetere în braţe, i-au comprimat rănile, au făcut sânge artificial la imprimantă, au întors-o pe o parte şi au chemat medicii umani. O echipă independentă de securitate, chemată de Beijaflor din proprie iniţiativă, a golit sala. Acum şi-a adus Corta Hélio propriile resurse. O navă de salvare Voronţov a ajuns pe docul de suprafaţă al Aquarius Quadra. Ariel urma să fie transportată la João de Deus. Fără discuţii. Mercenarii de la firma de securitate au însoţit targa şi echipa medicală până în cala navei. Marina s-a târât pe orbita lor, ca un satelit pătat de sânge. Nu mai fusese niciodată într-o navă de salvare. Era foarte mult zgomot înăuntru. Totul se mişca, se zgâlţâia. S-a simţit în pericol mult mai mare decât se simţise vreodată pe motocicletele lui Carlinhos. I-a fost greaţă tot zborul de douăzeci de minute, dar a înţeles de-abia când a vomitat într-un colţ al ascensorului cu care cobora în *Nossa Senhora* că starea de rău îi fusese provocată de mirosul greu al sângelui de pe rochia ei.

Heitor Pereira a pus mâna pe ea la poartă şi a luat-o repede de lângă echipa de intervenţie. S-a uitat peste umăr şi a apucat să-i vadă în mulţime pe mama şi fraţii lui Ariel.

Spune-mi ce s-a întâmplat.

O mulţime de camere de supraveghere roiau acolo.

Trebuie să ştim. Absolut tot.

I-am salvat viaţa, asta s-a întâmplat.

— Rochia ta… uite.

Marina încă mai poartă creaţia lui Jacques Fath. E ca o scoarţă din cauza sângelui uscat şi pute a fier coclit şi a moarte.

— Nu m-au lăsat să…

Acum, că s-a oprit din mişcare, inerţia evenimentelor, a vocilor şi a chipurilor îngrozite ameninţă să o dea peste cap. Marina este ameţită, şocată, epuizată.

— Hai să-ţi dăm ceva!

Imprimantele mari sunt conectate la echipamentele medicale sau la cele ale Corta Hélio, însă există şi o unitate publică în spatele ceainăriei din centrul medical. Clienţii se holbează la sânge, se holbează la membrii familiei Corta.

— Nu vă mai zgâiţi la mine! zbiară Marina. Încetaţi, ai dracului să fiţi!

Tocătorul refuză să accepte rochia Marinei. *Material contaminat,* îi explică Hetty. *Reciclaţi prin zabbaleen.*

— Poftim.

Carlinhos îi aduce ceai, în timp ce Marina aşteaptă să-şi facă imprimanta treaba. O ţinută casual, clasică: hanorac şi pantaloni strâmţi. Balerini.

— Vrei să te întorci?

Marina îşi dă jos bretelele de pe umeri.

— Te-am mai văzut dezbrăcată, glumeşte Carlinhos.

— Te rog, vrei să mă laşi puţin?

Aici nu e loc de glume sau de frivolităţi.

Rochia i s-a lipit de piele. Marina udă ţesătura cu ceaiul călduţ ca să înmoaie crustele de sânge. I s-a umezit rău şi lenjeria. Se dezbracă de tot în chioşcul din spatele ceainăriei, îşi scoate tot ce are pe ea, absolut tot. Îşi simte mirosul. Îi vine iarăşi să vomite. Dacă începe acum, nu se va mai opri niciodată. Proaspăt scoşi din imprimantă, hanoracul şi pantalonii i se par divin de curaţi.

— Haide!

Carlinhos o ia de braţ şi Marina îl lasă să o ducă într-o cameră retrasă de la etajul nouă. Canapele, cuverturi din

blană artificială, suficient loc unde să te întinzi sau să te cuibăreşti.

— Vrei să bei ceva?

Carlinhos ţine câte o „Lună Albastră” în fiecare mână.

— Cum poţi să...! ţipă Marina. Îmi pare rău. Îmi pare rău.

Carlinhos se aşază alături de ea, îşi întinde picioarele. Marina îşi duce genunchii la piept şi îi cuprinde cu braţele.

— Te-ai descurcat de minune.

— Am reacţionat. Atâta tot. Nu m-am gândit deloc. Nici nu era ceva de gândit. Doar de făcut.

— În clipe din astea ceva pune stăpânire pe noi. Nu-i ceva material şi nici spirit nu e. E altceva. Poate-i vorba de instinct, dar noi nu ne naştem cu instincte. Nu cred că avem vreo denumire pentru aşa ceva instantaneu şi curat. Acţiune pură.

— Nu-i nimic pur aici, spune Marina. Nu mai zice că-i pur. Încă îl am în faţa ochilor, Carlinhos. Părea atât de uimit. Ca şi cum ar fi fost ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat. Şi după aia a părut enervat. Frustrat, pentru că urma să moară şi nu avea cum să ştie dacă planul lui izbutise. Încă îl mai văd.

— Ai făcut ce trebuia să faci.

— Taci, Carlinhos!

— Faci ce trebuie să faci. Asta vreau să zic atunci când vorbesc despre puritate. Este inevitabil.

— Nu vreau să mai discut despre asta.

— Te-ai descurcat de minune.

— Am omorât un om.

— Ai salvat-o pe Ariel. Omul ăla ar fi ucis-o.

— Nu acum, Carlinhos!

— Ştiu ce simţi, Marina.

— Ba nu ştii nimic, spune Marina.

Şi imediat i se taie respiraţia, pentru că citeşte adevărul în ochii lui, în muşchii lui, ba chiar în parfumul transpiraţiei acelui bărbat din faţa ei; sunt adevăruri inconştiente pe care le descoperim în cel mai intim mod cu putinţă.

— Ba ştii. Dumnezeule mare, chiar ştii! Pleacă de lângă mine, du-te de aici! Miroşi a sânge.

Marina îl îmbrânceşte pe Carlinhos. Forţa ei de Moonbeam îl izbeşte de perete. Tare. Cât să-l doară.

— Marina…

— Eu nu sunt ca voi! zbiară ea. Nu sunt ca tine.

Şi fuge din cameră.

Lupul nu este un vânător singuratic. Wagner Corta este. A înţeles un adevăr despre natura lui duală, adevăr pe care tovarăşii lui din haită nu îl cunosc, cu toate identităţile lor şi argumentele despre folosirea pronumelor neutre: el nu se transformă din om în lup şi invers. Există doi Wagneri Corta, lumină şi întuneric, fiecare o individualitate separată şi distinctă, fiecare cu trăsăturile sale unice, fiecare cu propriile-i înzestrări şi talente. Omul Wagner Corta a murit la doisprezece ani, sub cupola observatorului din Boa Vista. I-au supravieţuit lupul şi întunericul.

Se amestecă printre mulţimile care ies de la meci şi se înghesuie pe Falcon West, nivelul 73. Şi avatarul lui a intrat în adâncurile reţelei de securitate din Regina Sudului. Ore întregi a lucrat la codificarea sistemului care îi permite să-l urmărească pe Jake Sun. L-a observat apoi zile în şir: obiceiurile şi ritualurile lui, stilul lui de viaţă şi trăsăturile lui predictibile. L-a căutat Rafa, iar şi iar, de nenumărate ori – s-a întâmplat ceva cu Ariel. Ariel a fost înjunghiată şi este rănită grav. Vino în João de Deus. Acum. Trebuie să nu se mai gândească la asta. Trebuie să se concentreze doar asupra vânatului.

Jake Sun se află la distanţă de un cvartal, un nivel mai jos; se întoarce de la partida care a avut loc în Arena Taiyang. Tigrii 34, Moços 17. Altă înfrângere. Oribil rezultat pentru Băieţii lui Rafa, care trebuie să se gândească mai bine ce are de gând să facă în continuare cu echipa asta. Suporterii sunt foarte bine dispuşi. Jake Sun face glume cu prietenii lui; este fericit, relaxat, nu bănuieşte nimic. Wagner l-ar putea captura fără probleme. Prietenii îi propun să meargă să bea ceva, poate chiar să

cineze împreună. Jake va refuza. Are stabilită o întâlnire cu Zoe Martinez, amanta lui din Regina Sudului. Şi uite, aici va lua ascensorul până la nivelul 33. Wagner se află în cabina paralelă, cu un nivel în urma lui. Apartamentul lui Zoe Martinez este la nivelul 33, pe o stradă lăturalnică, învăluită în umbre şi discretă. Wagner grăbeşte pasul şi se apropie de victima lui. Vânatul intră în cartierul tăcut.

— Jake Tenglong Sun.

Jake se întoarce şi dă cu ochii de cuţitul din mâna lui Wagner Corta. Urmează un fulger şi o durere mai mare decât a simţit vreodată Wagner. Se prăbuşeşte. Ţeapăn. Nişte mâini i-au intrat în trup şi i-au sfâşiat toţi muşchii. Se rostogoleşte pe spate şi vede un cerc de cuţite îndreptate asupra lui. Securitatea clanului Sun.

— Eşti mult prea previzibil, Puiule-de-Lup.

Pistolul cu electroşocuri sclipeşte în mâinile lui Jake Sun.

— Venerabilii te-au văzut de o săptămână. Şi ai ajuns prea aproape. Scuze.

Străduţa îngustă se umple de urlete. Agenţii de pază ai familiei Sun nu mai sunt atenţi la el preţ de o clipă. Iar această clipă este de ajuns. Siluete neclare se aruncă de la balcoane, ies în goană pe uşi, sar peste parapeţii de la nivelul inferior. Oamenii cad, o gheată izbeşte cu putere într-o tâmplă. Wagner se rostogoleşte iarăşi ca să se ferească de un cuţit repezit în ochiul lui. Vârful armei intră în suprafaţa moale a străzii. În fracţiunea de secundă cât îi trebuie bodyguardului să-l smulgă de acolo, o femeie în echipament de sport i-a şi tăiat gâtul. Wagner simte mâini care îl apucă, îl trag de acolo, îl ridică în picioare. Doi asasini ai clanului Sun sunt la pământ. Ceilalţi, copleşiţi numeric, asigură retragerea lui Jake Sun.

— Te simţi bine?

Wagner are impresia că un milion de ace i-au fost înfipte în trup, dar îşi poate focaliza privirea şi poate să vorbească. Irina, căreia îi place să muşte. Saşa Ermin. Haita Magdalena.

— Haide, mergi, mergi!

Saşa Ermin. Haita ei îl grăbeşte pe Wagner de-a lungul străzii. E amorţit, îl mănâncă toată pielea, a făcut pe el.

— Voi, puiuţii, aveţi multe de învăţat despre traiul în haită, spune Irina. Te-ai obişnuit prea mult să ai Pământul deasupra capului tot timpul. Dar tot lup eşti şi atunci când Pământul se întunecă.

Însă ea arată altfel, are un alt miros, o altă pieptănătură, e îmbrăcată într-un echipament sportiv absolut normal; o mie de diferenţe care spun că nu este o lupoaică.

— Am auzit că s-a pus o recompensă pe capul tău, spune un bărbat înalt şi musculos, în pantaloni strâmţi de sport şi încălţări de jogging. Pe el l-a văzut Wagner sărind peste parapet, cu sprijin doar pe o mână. Şi el a fost cel care a doborât o femeie din gaşca de asasini plătiţi, cu o lovitură de picior drept în rinichi.

— Mulţam, spune Wagner.

Cam subţire şi neconvingător, însă niciodată nu a fost mai sincer.

— Trebuie să existe şi o altă modalitate, nu doar fiecare pentru sine, zice Saşa. Te vom pune pe picioare când ajungem la Bârlog.

— Trebuie să mă duc la João de Deus, se opune Wagner. Trebuie să ajung la familia mea.

— Acum noi suntem familia ta, spune Irina.

Şi îi înapoiază cuţitul.

Marina îşi aduce ceaşca cu ceai din living, pentru că vrea să se uite la bărbat cum doarme. Partidele de sex i-au dat mereu insomnie. Bărbaţii care au trecut prin patul ei sforăiau, gemeau sau vorbeau în somn cât era noaptea de lungă, în timp ce ea îşi trăgea braţul prizonier sub trupul partenerului, îşi schimba poziţia unui picior, scăpa de sub apăsarea unui umăr puternic… şi tot aşa până la răsărit, fără să pună geană pe geană.

Marina îşi bea ceaiul. Camera întunecată, luminată doar de sclipirile ocazionale ale becurilor din baie şi de pe stradă, transformă în catifea pielea lui Carlinhos. Nu a văzut piele mai frumoasă decât a lui. Aşa cum fac toţi

dusterii, şi el şi-a ras tot părul de pe corp. Pentru că-i un adevărat chin să-ţi scoţi *sasuit*-ul atunci când ai păr pe spate. Îl atinge foarte uşor, ca nu cumva să-l trezească. Lumina slabă aruncă umbre delicate peste peisajul spatelui lui Carlinhos, iar umbrele astea seamănă cu craterele şi şanţurile mângâiate de razele timide ale soarelui de iarnă. Şoldul lui, curba sculpturală a fundului său sunt acoperite cu o reţea fină de linii. Cicatrice.

Seducătorul, intrigantul, linguşitorul, luptătorul.

Respiră ca un bebeluş.

Cât de bine este să aibă alături un bărbat musculos. Un bărbat înalt şi voinic; înalt ca toţi cei născuţi pe Lună şi solid, o poate ridica în braţe şi o poate copleşi cu forţa lui. Iar asta îi place nespus Marinei. Îi place să stea deasupra unui asemenea bărbat. Până acum a avut parte doar de colegi de facultate – tocilari şi ingineri –, de aventurieri şi din când în când de câte un alergător. Ba a avut de-a face odată şi cu un atlet: un înotător. Ăsta fusese în formă foarte bună. Bărbaţi de pe Pământ. Cel de lângă ea este de pe Lună. Marina îl mai văzuse pe Carlinhos în pielea goală – când se spăla după vreo cursă de anduranţă, când se îmbrăca sau se dezbrăca; l-a mai văzut şi în piscina aia scumpă de la Beikou, când Ao Jung nu-l scăpa din ochi. Însă niciodată până acum nu l-a privit ca pe un bărbat de pe Lună; întins pe burtă în patul ei, cu capul întors într-o parte. Şi este atât de diferit acest bărbat de pe Lună. O depăşeşte cu mai bine de un cap, deşi nu este considerat înalt după standardele celei de-a doua generaţii de pe Lună, iar copacii ăia subţiri din a treia generaţie ar zice că are o înălţime sub medie. Piele întinsă peste un alt fel de musculatură, un peisaj ca toate peisajele, guvernat de gravitaţie. Gambe rotunde şi rezistente – pe Marina au durut-o gambele o lună întreagă atunci când învăţa să meargă normal aici. Muşchii lui Carlinhos sunt lungi şi bine definiţi de la atâta alergare, deşi subdezvoltaţi, după standardele de pe Pământ. Muşchii mari sunt mult prea puternici pentru traiul pe Lună: te pot face să te izbeşti de ziduri şi de oameni sau să spargi tavanul cu capul. Fundul

lui este magnific. Marinei îi vine să-l muşte. Gambele şi fundul îţi dau aspectul sexy. Tocmai din cauza asta stilul anilor cincizeci este în vogă sezonul acesta; pe bulevardul Gagarin vezi numai fuste cu jupoane şi jachete până în talie.

Deşi nu i-l vede din poziţia asta, ştie că are abdomenul ferm. Coloana vertebrală îi coboară într-o vale adâncă de muşchi. Prin contrast cu picioarele, partea de sus a corpului este supradezvoltată. Umeri laţi, pectorali masivi, bicepşi şi tricepşi bombaţi. Pe Lună ai mai multă nevoie de un trunchi puternic, decât de picioare zdravene. Carlinhos stă întins pe patul ei ca un supererou din desene animate, care tocmai a pierdut o luptă importantă. Respiră pe gură.

Ciudat om, frumos bărbat. Eşti pregătit pentru această lume şi tocmai de aici ţi se trage frumuseţea. Dar şi eu sunt puternică şi la spital te-am izbit de un perete atunci când m-ai speriat. Te-am prins când ai căzut şi te-am întors cu faţa la mine, iar tu ai început să râzi, pentru că niciun *amor* de-al tău nu ţi-a mai făcut aşa ceva şi atunci m-am supărat eu rău de tot pe tine.

I s-a răcit ceaiul.

Rătăcise pe coridoare, incapabilă să găsească ieşirea din spital, din oraş, de pe Lună, până când a dat de un ungher în care s-a refugiat. S-a ghemuit, şi-a strâns genunchii la piept şi a simţit cum o striveşte cerul de piatră: miliarde de tone de cer. Acolo a găsit-o el. S-a oprit în cealaltă parte a coridorului. Nu i-a vorbit, nu a atins-o, nu a făcut nimic altceva decât să fie lângă ea. Mai demult, în Bairro Alto, aproape de cerul acela disperat, un bărbat o pusese să colecteze ceaţa şi-i băuse porţia de apă chiar în faţa ochilor ei. Câştigase cuţitul; cuţitul ieşea mereu învingător. Cuţitul acela a făcut-o să aibă mustrări de conştiinţă până într-o zi când teama, furia şi adrenalina au împins-o să i se împotrivească şi să înfigă o ţepuşă din titan în ţeasta bărbatului, până în creier.

— Mi-e teamă, Carlinhos, a spus ea.

Teamă?

— Şi mie.

În camera ei, sub acelaşi cer din piatră, Marina îşi culcă obrazul la baza coloanei lui Carlinhos. Îi simte ritmul respiraţiei, ritmul inimii. Ţesătura incredibilă a pielii. Nu-i simte deloc cicatricele.

— Of, ce ne facem noi acum?

— Câţi ani are? întreabă Lucasinho.

— Douăzeci şi opt, zice Lucas.

— Douăzeci şi opt!

Lucasinho este încă foarte tânăr şi are impresia că la douăzeci şi opt de ani eşti deja cu un picior în groapă. Lucas îşi aduce aminte cum era el la şaptesprezece ani. A detestat perioada aceea. Era obligat să trăiască în umbra lui Rafa; puţinii lui amici se mutaseră, nu mai ţinuseră legătura, iar el se simţea mult prea stângaci şi nesigur ca să-şi facă alţii. Nimic nu rezista în jurul lui; prieteni, amante, haine, râsete şi iubiri aşa cum sunt ele la şaptesprezece ani. Însă Rafa avea parte de toate astea, îl îmbibau ca nişte ploi torenţiale de vară, îl umpleau cu farmecul lor, îl purificau. El era singur atunci, singur este şi acum.

Îşi invidiază fiul; sexualitatea dezinvoltă a lui Lucasinho, puterea lui de seducţie, faptul că se simte bine în propria-i piele, insigna cu Dona Luna pe care o poartă la rever.

Lucas şi-a aşteptat fiul la gară. Băiatul îşi pusese toate piercingurile – pentru că era vorba despre o întâlnire protocolară – şi strângea în mâini un carton cu prăjituri. Lui Lucas i-a venit să zâmbească la vederea pachetului. Oare unde învăţase Lucasinho să fie atât de amabil? *Escoltas* le-au croit drum prin mulţimea de ziarişti şi zăpăciţi care vânează VIP-urile. Pe Lună nimic nu aţâţă mai tare bârfele decât o tentativă de asasinat. Lucasinho ţinea cutia cu prăjituri ca pe un bebeluş, în vreme ce dronele de securitate roiau pe deasupra.

Au rămas zece minute în faţa geamului de la Unitatea de terapie intensivă. Avatarurile ar fi putut să le-o arate pe Ariel din toate unghiurile, împreună cu fişa medicală şi schemele de tratament. Însă nu ar fi fost decât o imagine.

Geamul acela din sticlă era ceva real. Ariel era în comă; Beijaflor a plutit peste ea şi le-a arătat unde fusese rănită. După aceea Lucas l-a dus pe Lucasinho în camera lui, de la etajul de deasupra. Jinji transferase nişte planuri în imprimantele spitalului şi astfel, pentru ca Lucasinho să se simtă bine, personalul din Boa Vista amenajase o copie a camerei lui de la căminul studenţesc din Meridian. Acolo i-a spus Lucas despre nuntă. Planificase momentul acesta cu foarte mare grijă.

Camera lui, a lui Lucas, ar fi fost prea indecentă; în schimb, biroul ar fi fost mult prea formal, prea autoritar.

— Mama ta avea douăzeci şi nouă de ani când ne-am căsătorit. Eu aveam douăzeci.

— Şi uite ce a ieşit.

— Tu ai ieşit.

— Nu mă obliga s-o fac.

— Nu suntem de capul nostru, Luca.

Pe drumul spre gară repetase totul: legătura strânsă tată-fiu, numele de alint – cu care încercase să se obişnuiască, fără să scape însă de senzaţia neplăcută pe care o avea în gât atunci când îl rostea. Se temuse că se va bâlbâi, dar uite că l-a spus fără probleme.

— Este un ordin venit de la Vulturul Lunii.

— Vulturul Lunii – adică şobolanul Lunii, asta vrei să zici.

— Suntem la mâna lui, Luca. Ne poate distruge compania.

— Compania – numai la ea te gândeşti.

— Familia. Eu nu am vrut să mă căsătoresc cu Amanda Sun. N-am iubit-o niciodată. Dragostea nu era trecută în contract.

— Tu ţi-ai răscumpărat libertatea. Poţi s-o răscumperi şi pe a mea.

— Nu pot. Mi-aş dori să pot, Luca. Aş face orice doar ca să te ştiu fericit. Însă este o chestiune politică.

În cutie sunt pricomigdale – lucioase, perfect rotunde, un curcubeu de culori. Lucrurile de genul ăsta îl fac pe Lucas să se simtă cel mai mare trădător din toate lumile

posibile. Lucrurile inocente şi bune, şi blânde, şi trădate.

— Am la mine prima ciornă a *nikah*-ului, spune Lucas.

— Ariel e în comă.

— Nu Ariel l-a redactat, mărturiseşte Lucas.

Un muşchi tresare în obrazul lui Lucasinho.

— Poftim?

— Nu este decât o ciornă. Ascultă-mă, Luca, ţi-aş putea ordona să te căsătoreşti. Pentru binele familiei şi alte chestii dintr-astea. Dar prefer să te întreb: vrei să te căsătoreşti cu Denny Mackenzie?

— *Paizinho*[102]...

Acum un mic cutremur emoţional îl face pe Lucas să se clatine pe picioare: nici nu-şi mai aminteşte când i-a spus Lucasinho ultima oară aşa.

— Pentru binele familiei?

— Ce altceva mai există?

— De cât timp eşti aici?

Vocea o trezeşte pe Marina din picoteala plăcută, antiseptică. Rezervele de la Terapie intensivă sunt prielnice somnului. Căldura, zumzetul şi dansul fascinant al aparatelor, parfumul plantelor gingaşe, care îi aminteşte de păduri, de munţi şi de casă.

— De cât timp te-ai trezit?

— De prea mult, spune Ariel Corta.

Beijaflor îi înalţă capul patului. Părul îi atârnă în jurul obrajilor, moale şi murdar. Pielea îi este cenuşie, lipsită de luciu; ochii îi sunt duşi în fundul capului. Tot felul de tuburi şi canule îi ies din încheieturile mâinilor şi se duc până în braţele netede şi albe ale aparatelor medicale.

— Nu cred că ar trebui să...

— Să mă fut în ce *trebuie,* spune Ariel, întorcându-şi patul ca să poată sta cu faţa la Marina. Ce cauţi aici?

— Te păzesc, ai uitat?

După ce Ariel a fost trezită din coma artificială, întreaga familie a roit în jurul ei. În permanenţă câte o rudă – sau mai multe – stătea la căpătâiul patului ei, o ţinea de mână,

[102] Tăticule – în portugheză în original (n.tr.).

îi zâmbea şi nu pleca de acolo nici măcar în timpul perioadelor lungi de somn terapeutic indus de medici. Însă, în cursul acestor zile, exigenţele afacerii i-au smuls pe membrii familiei de lângă ea. Şi veghea s-a transformat în vizite. Gloata de ziarişti de la poartă s-a risipit şi ea, anturajul lui Ariel s-a evaporat. În cele din urmă, numai Marina a rămas lângă ea, la Terapie intensivă. Îi era teamă de singurătate, teamă că nu va reuşi să scape de imaginea bărbatului străpuns cu ţigareta electronică, dar uite că s-a liniştit, s-a vindecat. A ajutat-o timpul petrecut departe de oameni şi de pretenţiile lor. A putut să se împace cu ce îi făcuse celui care a încercat s-o ucidă pe Ariel. Cu timpul, ar putea chiar să-şi justifice gestul.

— Arăţi ca dracu’, îi zice Ariel. Şi cu ce naiba eşti îmbrăcată?

— Cu haine curate. Îmi plac. Mă simt bine în ele. Şi nu eşti în poziţia de a mă critica acum.

Râsul lui Ariel seamănă cu un lătrat uscat şi morocănos.

— Ai dreptate. Fii drăguţă şi adu-mi nişte farduri! N-am de gând să dau ochii cu Luna în halul ăsta.

— Ţi-am luat-o înainte.

Marina scoate de sub scaun trusa de farduri şi o pune pe pat. Este o trusă de voiaj, de la Rimmel Luna, nu foarte ieftină, dar nici de lux. Însă Ariel o deschide cu nerăbdarea şi emoţia unui copil în faţa cadourilor de Crăciun.

— Eşti o comoară!

Ochii lui Ariel se îmblânzesc atunci când îşi priveşte chipul prin Beijaflor şi studiază opera de reconstrucţie. Adică îmi mulţumeşti fierbinte pentru cosmeticale, dar nu zici niciun cuvânt pentru că ţi-am salvat viaţa, îşi spune Marina.

— Şi unde-i iubitoarea mea familie?

— Organizează o nuntă, răspunde Marina.

Ariel sare ca arsă, apoi cade pe perne, sfâşiată de durere.

— Te simţi bine?

Rujul se rostogoleşte dintre degetele lui Ariel.

— Cum dracu’ să mă simt bine? Cred că mi-am rupt

ceva. Unde-i doctorul? Vreau un om-doctor. Dă-mi ceva pentru durere.

— Nu te agita.

O infirmieră vine în goana mare şi o îmbrânceşte pe Marina de lângă pat. Apucă să vadă chipul exasperat al lui Ariel când patul este reaşezat în poziţia iniţială, monitoarele sunt verificate, doza de analgezice administrată. Fardurile sunt băgate înapoi în trusă, iar aceasta este pusă pe o masă, departe de pacientă.

— Dă-mi-le! îi ordonă Ariel după plecarea infirmierei.

Îşi aplică fondul de ten, se dă cu fard de pleoape, îşi conturează ochii cu dermatograful. Îşi rimelează genele cu mişcări atente, precise. Acest ritual prin care Ariel îşi transformă chipul reprezintă o încercare de a-şi recupera trupul, de a deţine cât de cât controlul într-un mediu străin. În cele din urmă, buzele. Ariel întoarce capul la dreapta şi la stânga pentru a-şi vedea din toate unghiurile faţa refăcută.

— Aşa deci: nepotul meu se căsătoreşte. Cine se ocupă de *nikah?*

— Lucas.

— Lucas! Puştiul e în budă. Adu-l încoace. Acum. A semnat ceva? Să ne apere zeii de peţitorii amatori!

— Doctorii spun că eşti foarte slăbită.

— Atunci am să-i concediez pe doctorii ăştia şi am să-mi angajez unii care să-mi arate un dram de respect. Ce ar trebui să fac, să zac aici şi să mă zgâiesc la tavan, în timp ce Beijaflor îmi pune cântece de leagăn? Am probleme la picioare, nu la creier. Asta este terapie pentru mine. Beijaflor, adu-l pe Lucas aici.

Comunicarea cu exteriorul a fost limitată din considerente de natură medicală, spune Beijaflor pe canalul comun de transmisie. Ariel zbiară de nervi. Infirmiera se întoarce, dar este imediat alungată cu urlete. Marina îşi întoarce faţa ca să-şi ascundă încântarea.

— Marina, *coração,* poţi tu să-l aduci pe Lucas încoace?

— Am şi rezolvat, *senhora* Corta.

— De câte ori să-ţi zic să-mi spui „Ariel”?

Ţipetele o trezesc pe Marina. O ia la fugă pe coridor, în timp ce Hetty o pune la curent cu alarma declanşată în rezerva lui Ariel Corta. Aceasta a fost mutată din Unitatea de terapie intensivă într-o cameră situată la etajul ocupat anterior de familia Corta. Etajul este bine aerisit, liniştit şi sigur. Roboţii merg sau zboară, verifică semnele vitale ale lui Ariel, pleacă. Marina năvăleşte în rezervă, nu se poate opri imediat şi se izbeşte tare de peretele de lângă pat. Boţii medicali o examinează. Doar câteva lovituri superficiale, nimic grav.

— Ai păţit ceva?

— N-am nimic.

— Am auzit… Hetty m-a alertat.

— Nimic nu am!

Patul se ridică şi o ajută pe Ariel Corta să stea în capul oaselor. Hetty afişează diagnosticele, dar Marina sesizează teama din ochii mari ai lui Ariel, respiraţia ei sacadată, buzele strânse de furie că a fost surprinsă într-un asemenea moment ruşinos.

— Nu plec de aici.

— N-am nimic. Ba nu. L-am văzut.

— Barosso… începe Marina.

Ariel ridică mâna să o oprească.

— Nu-i rosti numele, oftează ea exasperată şi încleştând pumnii. Îl văd mereu. De fiecare dată când se mişcă ceva pe aici: boţii, o infirmieră pe culoar, tu. Este pretutindeni.

— Ai nevoie de timp. Ai suferit o traumă – o traumă serioasă. Ai nevoie de timp ca să-ţi cicatrizezi amintirile…

— Nu-mi ţine căcatul ăla de discurs terapeutic.

Marina îşi înghite vorbele. Ea a învăţat de mică vocabularul stării de bine, al echilibrului, al armoniei şi al renaşterii. Printre cristale care se mişcă şi chakre care radiază. Îşi dă acum seama că nu a examinat niciodată principiile şi credinţele acestei modalităţi de tămăduire făcute doar prin analogii. Însă vindecarea, vindecarea reală ar putea ţine doar de trup, nu şi de emoţii. Pentru că emoţiilor li s-ar putea aplica un alt proces – dacă emoţiile

au suferit şi ele traume, dacă nu cumva *trauma* este şi ea o altă analogie pentru un tărâm unde nu există nici nume şi nici cuvinte în afară de emoţia însăşi. Sau poate nu-i vorba nici măcar de vreun proces, ci doar de trecerea timpului şi descompunerea amintirii.

— Iartă-mă!

— Căcaturi de autoajutorare, mârâie Ariel. Eu vreau să merg, să mă piş sau să mă cac fără să simt lângă şold o pungă plină cu ceva cald. Vreau să mă dau jos din patul ăsta. Vreau un martini.

Eşti supărată, vrea să-i zică Marina. Dar se abţine.

— Cumnatul meu, Skyler, a fost în armată.

— Nu mai spune!

Ariel se ridică într-un cot. Patul o urmează. O poveste despre oameni. Oameni care fac ceva – lucrurile astea îi stârnesc interesul.

— A fost încartiruit în Sahel[103]. Asta se întâmpla în perioada când armata intervenea în toate cazurile de urgenţă: revolte sau valuri de refugiaţi, sau foamete, sau secetă.

— Nu sunt capabilă să pricep cu ce vă ocupaţi voi acolo, pe Pământ.

Pe Marina o înţeapă spinii furiei. Cine-i japiţa asta arogantă? O avocată nesimţită şi bogată de pe Lună. Înjunghiată şi paralizată. Dar gata, nu permite emoţiei să te cuprindă. Calmează-te! Vindecă-te!

— Făcea parte din detaşamentul care se ocupa de culegerea informaţiilor. În fiecare situaţie de criză este nevoie de aşa ceva. Şi a văzut multe. Copii. Situaţia lor era cea mai disperată. Doar atât ne-a spus. Nu a vrut să vorbească despre cele văzute acolo. Nimeni nu vorbeşte despre asta. A fost diagnosticat cu PTSD[104] şi i s-a spus că este o victimă. Şi atunci el a zis că nu, nu sunt o victimă. Nu mă transformaţi într-o victimă. Pentru că doar asta vor vedea oamenii. Asta mă va defini.

---

[103] Sahel – zonă vastă de tranziţie între deşertul Sahara şi regiunea de savană Sudan (n.tr.).

[104] PTSD – tulburare de stres posttraumatic (n.tr.).

— Nu sunt o victimă, spune Ariel. Dar vreau să nu-l mai văd peste tot.

— Şi eu vreau, zice Marina.

— Cum adică nu faci sex cu alţi oameni?

Este ora două, iar Marina şi Ariel sunt în rezervă şi suferă din nou de insomnie. Au discutat despre oameni şi politică, legi şi ambiţii; şi-a spus fiecare povestea şi, inevitabil, au ajuns să vorbească despre sex.

— Oamenii nu mă atrag din punct de vedere sexual, spune Ariel.

Stă sprijinită de perne şi fumează. Dr. Macaraeg a dojenit-o şi a prevenit-o. *Cine plăteşte pentru plămânii tăi, scumpo?* Ţigareta electronică este nouă, mai lungă şi mai letală decât cea cu care Marina l-a înjunghiat pe Eduardo Barosso. Vârful ei o hipnotizează pe Marina.

— N-am vreme de pierdut cu ei, cu nevoia lor de atenţie şi afecţiune; în plus, trebuie să te gândeşti la ei, chiar dacă ei nu se gândesc la tine. Şi trebuie mereu să-ţi negociezi partidele de sex, care au uneori loc în cele mai nepotrivite momente. Şi mai este şi dragostea. Scuteşte-mă! Este mult mai bine să faci sex cu cineva care este în permanenţă la dispoziţia ta, ştie ce vrei şi te iubeşte mai mult decât te-ar putea iubi oricine altcineva. Tu însăţi.

— Uau, asta-i… hm… se bâlbâie Marina.

Pe când era doar un Jo Moonbeam novice, proaspăt sosit aici, Marina a experimentat diversitatea sexuală a Lunii, însă în acest ecosistem există locuri – de exemplu, o pădure tropicală sexuală – pe care nu le-a bănuit niciodată.

— Eşti atât de pământeană, spune Ariel, gesticulând din ţigaretă. Sexul cu alţii reprezintă mereu un compromis. Trebuie să te târguieşti şi să te agiţi prea mult; şi se mai pune şi problema cu cine este primul şi cui îi place ce-ţi place şi ţie sau nu-i place; şi ce-i place lui şi ce se întâmplă dacă ţie nu-ţi place ce-i place. Întotdeauna trebuie să te abţii de la ceva, de la ceva ce-ţi place să faci, sau ai vrea să încerci, sau te face să-ţi pierzi controlul şi să ţipi până răguşeşti, şi nu poţi să-i ceri aşa ceva pentru că ţi-e teamă

să nu se uite la tine într-un anume fel şi să te întrebe *chiar vrei să faci asta?* Şi să nu mai fii amanta lui, ci un fel de ciudăţenie depravată. Mintea ta e doldora cu toate perversiunile posibile. Şi atunci când eşti singură, doar tu cu tine, şi îţi întărâţi ghiocelul, pui degetul la omidă, te uiţi în ghioc, joci handbal feminin, pescuieşti perle, nu trebuie să te mai intereseze nimeni, nu mai ai de ce să te reţii. Nu te judecă nimeni, nu face nimeni comparaţii, nu e nimeni care să se gândească la altceva în timp ce ţi-o pune. Sexul personal este singurul sex absolut onorabil şi sincer.

— Sexul personal? se miră Marina.

— Masturbare sună prea murdar, autosexul mi se pare că s-ar aplica boţilor, iar orice conţine cuvântul „erotic” este neerotic prin definiţie.

— Dar ce…

— Ce fac? Tot ce se poate face, scumpo.

— Camera aia, din apartamentul tău, unde nu mi-ai dat voie să intru…

— Acolo mă fut eu pe mine singură. Habar n-ai ce lucruri am acolo. Cât de bine m-am simţit.

— Ţi se pare că asta este o conversaţie normală între angajator şi angajat?

— Tu îmi aminteşti mereu că nu eu te-am angajat.

— Cerule mare! exclamă Marina.

Expresie de femeie bătrână, însă singura care i-ar putea reda aşa cum se cuvine şi uluirea, şi şocul. Parcă ar fi deschis uşa aia încuiată din apartamentul micuţ şi simplu şi ar fi dat peste un tărâm de basm, fără graniţe, plin cu pajişti şi curcubee, piele transpirată, cărnuri moi şi coruri orgasmice.

— La ce te gândeşti? o întreabă Ariel.

— Nu mă…

Dar Ariel o întrerupe.

— Ba te gândeşti. Atunci când îi spui cuiva că faci aşa ceva, imediat începe să compare cea mai bună partidă solo cu cea mai bună pe care a avut-o cu amanta sau amantul de acum. De fiecare dată. Cine e persoana?

Este întuneric, este noapte, se aud pocnetele şi

zumzetele maşinăriilor selenare, prezente pretutindeni, dar mai prezente şi mai sonore în rezerva de la acest etaj; este sentimentul că nu au mai rămas pe lume decât ea şi cu Ariel şi tocmai acest sentiment îi dă Marinei curajul să mărturisească.

— Fratele tău.

Un zâmbet de încântare luminează chipul lui Ariel.

— Măi, ce fetiţă ambiţioasă eşti! Cineva din familie. Uite, de asta îmi placi atât. Carlinhos? Normal că-i Carlinhos. E superb. Chiar se îngrijeşte. Şi nici nu vorbeşte prea mult. Dacă mi-ar plăcea să fac sex cu alţi oameni, cu el aş vrea să fac.

Ţigareta încremeneşte pe drumul către buze. Ariel face ochii mari. Se apleacă şi o apucă pe Marina de mână. Pielea îi este încă fierbinte şi uscată din cauza medicamentelor.

— Vai, *mi coração,* oftează Ariel. Te rog, nu-mi spune că te-ai îndrăgostit de el. Prostuţă ce eşti! Nu te-a avertizat mama în privinţa familiei noastre? Nu-i bine să te apropii de noi, nu-i bine să ţii la noi şi, mai presus de orice altceva, nu trebuie să ne iubeşti.

Cu mare efort şi muşcându-şi buzele de durere, Ariel Corta se trage spre marginea patului. Marina o urmăreşte îndurerată.

— Îmi dai voie să te ajut?

— Nu-ţi dau nicio voie! se răsteşte Ariel.

Se aşază pe marginea patului. Picioarele îi atârnă fără viaţă. Îşi acoperă pulpele cu poalele şi jupoanele rochiei lungi.

— Veniţi la mine, picioare!

În colţul încăperii, picioarele zbârnâie şi se mişcă. Specialiştii în robotică de la Corta Hélio le-au proiectat şi le-au construit în mai puţin de o zi: toate celelalte proiecte au fost suspendate în faţa necesităţii stringente de a o ajuta să meargă pe Ariel Corta. Picioarele traversează rezerva, îndreptându-se spre pat. Mersul lor natural, neforţat şi omenesc bagă groaza în Marina. Seamănă cu

nişte oase părăsite de trup. Îi vor bântui coşmarurile luni întregi de acum înainte. Se freacă de picioarele moarte, dar adevărate, ale lui Ariel, se deschid ca nişte curse de şoareci şi se închid în jurul acelor membre inutile, cuprinzându-le de la gleznă la coapsă.

— Acum am nevoie de ajutorul tău, spune Ariel.

Marina o cuprinde cu braţul pe după talie, îşi vâră umărul la subsuoara ei şi o sprijină, în timp ce legăturile neurale i se urcă pe coloană, căutând mufa montată de medici în spatele ei. Femeia este uşoară ca o boare, doar oase şi aer, dar Marina îi simte forţa inerentă. Braţele protezei intră în mufă. Ariel scoate un şuierat de durere. Două picături de sânge.

— Haide să încercăm!

Marina se îndepărtează. Ariel pune protezele pe podea. Picioarele false se îndoaie şi ameninţă să o trântească, dar giroscoapele şi servomecanismele îi citesc intenţiile şi Ariel rezistă.

— Ţine-mi rochia.

Ariel face un pas. Fără să ezite, fără să se clatine. Face turul camerei, urmată de Marina, care-i ţine trena rochiei ca un paj.

— Cum te simţi?

— Parcă am şapte ani şi mi-am pus pantofii lui *mamãe*, zice Ariel. În regulă. Acum fă-mă prezentabilă.

Marina dă drumul rochiei şi o netezeşte, îi îndreaptă faldurile. În niciun caz nu trebuie să se vadă protezele de dedesubt. Ariel se studiază cu ajutorul lui Beijaflor.

— Suficient.

Cu toate că grefele i-au redat parţial controlul asupra intestinelor şi a vezicii, încă poartă echipamentul discret de colostomie, acoperit de rochia voluminoasă.

— Nu am să port rochii până în pământ tot restul vieţii. Dacă nu cumva am să dau tonul unei mode noi. Rămâi în spatele meu, te rog. Vreau să-mi fac o intrare spectaculoasă.

Lucas începe primul să aplaude când o vede pe Ariel trecând cu graţie pragul salonului. Dar Marinei nu-i scapă

licărirea veninoasă care îi aprinde o clipă privirea. Pupături. Apoi Adriana îşi îmbrăţişează fiica şi face un pas înapoi ca să admire realizarea inginerilor de la Corta Hélio.

— O, iubita mea!

— Sunt provizorii, glumeşte Ariel. Le port din considerente pur cosmetice.

Cel de-al treilea membru al familiei aflat în clinică este Wagner. Acest Corta o intrigă cel mai mult pe Marina. De la petrecerea din Boa Vista, nu l-a mai văzut decât o singură dată – la ziua de naştere a Adrianei. Aşa cum face Carlinhos, şi Wagner munceşte pentru familie în afara sălii de consiliu, dar Marina are sentimentul că o face din motive politice, nu pentru că temperamentul lui i-ar pretinde asta. Are chipul smead, cu pometţi înalţi, ochii negri cu gene lungi, avatarul lui este o sferă cu ţepi din cauciuc, negri şi unsuroşi. Şi este aici, spre deosebire de Rafa şi de Carlinhos, care lipsesc.

Ariel se aşază pe scaun, pune picior peste picior, îşi desface ţigareta electronică. Marina stă în spatele ei, savurând spectacolul.

— Lucas. Un *nikah* bun.

Avatarurile pâlpâie când fac transferul de date.

— Numai aşa ceva poate garanta siguranţa şi fericirea băiatului. Nu-l citi, doar semnează-l şi nu te apuca iarăşi să-ţi baţi capul cu lucruri pe care nu le înţelegi.

— Familia Mackenzie a fost de acord cu el?

— O să fie, altminteri îi aşteaptă ani lungi de renegociere a tuturor clauzelor, iar Jonathon Kayode de-abia aşteaptă să participe la o nuntă de vis.

Lucas îşi pleacă fruntea, însă nu înainte ca Marina să-i surprindă iarăşi ostilitatea din privire.

— Wagner are ceva să ne spună, îi anunţă Adriana.

— Ariel, bodyguardul tău, spune Lucas.

— Marina nu pleacă nicăieri, zice Ariel. Mi-am pus viaţa în mâinile ei.

Lucas aruncă o privire spre mama sa.

— Mi-a salvat doi copii de la moarte, spune Adriana.

— Ştiu că nu am o poziţie de conducere în familia noastră, începe Wagner. După atacul de la petrecerea pentru Cursa-Lunii, m-am înţeles cu Rafa şi am făcut nişte investigaţii pe cont propriu. Situaţia mea… specială… îmi permite să văd lucruri care vouă vă scapă.

Ariel surprinde expresia nedumerită de pe chipul Marinei.

Este lup, şopteşte Beijaflor pe canalul privat de comunicaţii al Marinei.

Ce? nu pricepe Hetty. Dar Marina îşi aduce aminte cum a interogat-o Wagner în Boa Vista. Carlinhos o întrebase dacă avea experienţă în activităţile de suprafaţă. Wagner o întrebase despre domeniul în care se specializase. De-abia acum îi intuieşte inteligenţa întunecată şi firea singuratică, sălbatică, vulnerabilă. *De lup.*

— Am simţit un miros cunoscut într-unul dintre procesoarele de proteine şi am dat de urma proiectantei. Şi ea m-a dus la oamenii care au angajat-o. O companie înfiinţată doar pentru această lovitură, însă unul dintre proprietari era Jake Tenglong Sun. Aşa că m-am dus în Regina Sudului ca să stau de vorbă cu el. Ştia că vin. A încercat să mă omoare. Haita Magdalena m-a salvat.

Haita Magdalena? îi şopteşte Hetty lui Beijaflor, dar Ariel are ceva de întrebat.

— Cum adică ştia că vii?

— Cuvintele lui au fost: „Eşti mult prea previzibil, Puiule-de-Lup. Venerabilii te-au văzut de o săptămână.”

— Pe toţi zeii! exclamă Ariel.

— Ariel, spune Adriana.

— Fac parte din Pavilionul Iepurelui Alb. Sunt membră a Societăţii Selenariene.

— Eu de ce n-am fost informat despre asta? se supără Lucas.

— Pentru că nu eşti tutorele meu, Lucas, se răsteşte Ariel.

Trage lung din ţigaretă şi continuă:

— Şi Vidhya Rao este membru.

— De la Whitacre Goddard, spune Lucas.

— El mi-a povestit despre un sistem algoritmic pe care Taiyang l-a construit anume pentru Whitacre Goddard. Trei servere cuantice, capabile să facă predicţii extrem de precise, bazate pe modele detaliate ale lumii reale. A folosit cuvântul „profeţie”. Aceste servere sunt Fu Xi, Shennong şi împăratul Galben – Cei Trei Venerabili.

— Familia Sun este aliata noastră, spune Adriana.

— Cu tot respectul, *mamãe,* intervine Lucas, familiei Sun nu-i pasă decât de ai ei.

— De ce să comande un aparat care să încerce să-mi omoare fiul? spune Adriana.

— Ca să ne aducă exact aici unde suntem, *mamãe,* răspunde Lucas. Pe picior de război cu clanul Mackenzie.

Lucas se trezeşte cu o fracţiune de secundă înainte de apelul lui Toquinho. Prezentul este o iluzie. Aşa citise el în copilărie. Conştiinţa umană are o întârziere de o jumătate de secundă faţă de toate deciziile şi experienţele. Degetul se mişcă inconştient, mintea aprobă acţiunile şi imaginile iniţiate.

Helen de Braga, spune Toquinho. Esperança Maria, avatarul ei, apare în întuneric în faţa lui Lucas.

— Mama ta mi-a cerut să te chem, Lucas.

Înseamnă că a sosit clipa. Lucas nu simte nici teamă, nici groază, nici anxietate. S-a pregătit pentru momentul acesta, şi-a repetat necontenit emoţiile.

— Poţi să vii la Boa Vista?

— Am pornit.

Helen de Braga îl aşteaptă pe peron. Se sărută pe obraz de ochii lumii.

— Când ai aflat?

— Am luat legătura cu tine imediat ce m-a informat dr. Macaraeg.

Lucas nu a nutrit niciodată prea mult respect pentru doctoriţa Macaraeg. Profesiunea ei este inutilă. Maşinile sunt doctori mult mai buni; curaţi, impersonali.

— Starea mamei tale s-a înrăutăţit, spune dr. Macaraeg.

Şi imediat tresare în faţa privirii de gheaţă pe care i-o aruncă Lucas. Alt lucru la care maşinile se pricep mai bine: sinceritatea.

— De când?

— Dinaintea zilei sale de naştere. *Senhora* Corta ne-a cerut…

— Ai vreo ambiţie, doamnă doctor?

Doctoriţa este luată prin surprindere. Se fâstâceşte.

— Nu mi-e ruşine să recunosc că da. Visez să am propria mea clinică.

— Bravo! Modestia este o calitate supraapreciată. Sper că vei fi în stare să-ţi realizezi visul. Bănuiesc că mama te-a pus la curent în privinţa stării ei. Totuşi, nu ai considerat necesar să mă anunţi şi pe mine. Cum crezi că ar trebui să reacţionez eu în această situaţie?

— Sunt medicul curant al *senhorei* Corta.

— Fireşte, sigur că da. Există vreun motiv de natură medicală care să mă împiedice să-mi văd mama acum?

— Este foarte slăbită. Starea ei este…

— Foarte bine. Unde se află?

— În observatorul de la suprafaţă, spune dr. Macaraeg şi Lucas nu o mai bagă în seamă.

Angajaţii din Boa Vista, în frunte cu administratorul Nilson Nunes, îl întâmpină pe peluza îngrijită. Lucas nu le poate răspunde la întrebări, dar el este un Corta, este şeful. Dă din cap spre ei. Oameni buni şi loiali. Urmează grupul de *madrinhas* – îi adresează fiecăreia câte un cuvânt.

— Spune-mi adevărul: cât mai are de trăit? o întreabă Lucas pe Helen de Braga.

— Cel mult câteva zile. Poate doar câteva ore.

Lucas se sprijină o clipă de pragul din piatră lustruită al holului.

— Nu pot s-o acuz pe doctoriţă că a ascultat-o.

— A cerut să te vadă doar pe tine, Lucas, spune Helen de Braga.

— Tu! zbiară Lucas.

A surprins cu coada ochiului o siluetă în alb: *Irmã* Loa

furişându-se ca o nălucă printre coloanele din hol.

— Afară din casa mea!

— Sunt duhovnicul mamei tale, îi spune *Irmã* Loa.

— Eşti o mincinoasă şi un parazit.

Helen de Braga pune mâna pe braţul lui Lucas.

— Ordinul nostru i-a adus multă alinare, nu se lasă *Irmã* Loa.

— Am chemat paza. Şi nu au primit ordine să fie amabili.

— *Mãe* Odunlade m-a avertizat în privinţa comportamentului tău.

Heitor Pereira apare în fruntea unei echipe de intervenţii. Surata se fereşte de mâinile celor care vor să o reţină.

— Plec de bunăvoie.

— Femeia asta nu mai are voie să pună piciorul în Boa Vista, spune Lucas.

— Nu suntem duşmanii tăi, Lucas! îi strigă *Irmã* Loa.

— Nici noi nu suntem proiectul vostru, îi răspunde Lucas şi intră în ascensor, înainte ca Helen de Braga să-l poată întreba la ce se referă.

Pământul în ultimul pătrar se vede deasupra Mării Fecundităţii. Adriana şi-a amenajat un loc de unde se poate uita la el. Urmele de roţi din praful selenar indică prezenţa discretă a boţilor din pereţi. Lângă Adriana nu se află decât o măsuţă pe care este o ceaşcă cu cafea.

— Lucas.

— *Mamãe.*

— A mai fost cineva aici de curând, spune Adriana.

Vocea îi este subţire şi slăbită, doar o umbră a vocii autoritare de altădată. Şi Lucas aude în ea mărturisirea că boala este mult mai avansată decât şi-a imaginat el. Sau dr. Macaraeg.

— Wagner, spune Lucas. L-au văzut cei de la pază.

— Ce făcea aici?

— Ce faci şi tu. Se uita la Pământ.

O umbră de surâs traversează profilul Adrianei.

— Am fost prea aspră cu băiatul ăsta. Nu îl înţeleg deloc,

dar nici nu am încercat vreodată să-l înţeleg. Însă m-a supărat mereu atât de tare. Nu pentru că ar fi făcut ceva, ci doar pentru că *era* cum era. Pentru că mi se părea că-mi spune mereu: *Eşti o proastă, Adriana Corta.* Şi am greşit. Încearcă să-l integrezi în familie.

— *Mamãe,* nu este…

— Ba este.

— *Mamãe,* doctoriţa mi-a spus…

— Da, iar ţi-am ascuns ceva. Şi ce ai fi putut să faci? Să aduni familia? Să-i aduci aici pe toţi cei cu numele Corta? Pentru ca ultimul lucru pe care am să-l văd în viaţa asta să fiţi voi toţi, care vă uitaţi la mine cu ochi mari şi gravi? Oribil. Absolut oribil.

— Măcar Rafa…

— Nu, Lucas.

Vocea Adrianei regăseşte ceva din vigoarea cu care dădea ordine înainte.

— Pe toţi zeii, ţine-mă de mână!

Lucas prinde în mâinile lui palmele străvezii ale Adrianei şi este şocat când le simte căldura uscată. Femeia aceasta este pe moarte. Adriana închide ochii.

— Mai am să-ţi spun ceva. Helen de Braga o să se pensioneze. A făcut destule pentru familia asta. Şi vreau să nu mai fie în preajma noastră, vreau să fie în siguranţă. Ea nu este implicată. Mă tem pentru soarta noastră, Lucas. Tare prost mi-am ales momentul să mor. Nu ştiu ce se va întâmpla.

— Voi avea eu grijă de companie, *mamãe.*

— Toţi veţi avea grijă. Aşa am stabilit eu. Nu te împotrivi, Lucas. Este alegerea mea, este alegerea mea.

Adriana strânge pumnii în mâinile lui Lucas şi el îi dă drumul.

— Mă tem pentru tine, spune Adriana. Uite, am un secret pentru tine. Doar pentru tine, Lucas. Îţi vei da seama când trebuie să-l foloseşti. În zilele de început, atunci când ni se părea că familia Mackenzie mai are puţin şi ne elimină cu totul, Carlos a cumpărat o armă. A plantat un troian în sistemele care controlează topitoarele din

Crucible. Încă se mai află acolo. Este un program extrem de ingenios: se ascunde, se adaptează, se actualizează singur. Este foarte simplu şi elegant. Şi va redirecţiona oglinzile topitoarelor asupra Crucible-ului însuşi.

— Zeilor!

— Chiar aşa. Poftim, Lucas!

Schimb scurt de date între Yemanja şi Toquinho.

— Mulţumesc, *mamãe.*

— N-ai pentru ce să-mi mulţumeşti. Îl vei folosi doar atunci când va fi totul pierdut, iar familia noastră va fi distrusă.

— În cazul ăsta, n-am să-l folosesc niciodată.

Adriana îl apucă de mână cu o forţă surprinzătoare.

— Vrei o cafea? E marca Esmeralda Geisha Special, direct din Panama. Asta-i o ţară din America Centrală. Eu mi-am comandat-o. Pe ce altceva să-mi cheltuiesc banii?

— Nu mi-a plăcut niciodată cafeaua, *mamãe.*

— Mare păcat. Şi nu cred că ai mai putea învăţa să-ţi placă la vârsta asta. Of, Lucas, nu vezi ce fac? Stai cu mine. Pune-mi nişte muzică. Ai gusturi desăvârşite. Băiatul ăla cu care ai vrut să te căsătoreşti… ce bine ar fi fost să avem un muzician în familie.

— Familia noastră ar fi fost prea mult pentru el.

Adriana îl mângâie pe mână.

— Cu toate astea, ai făcut bine că ai divorţat de Amanda Sun. Niciodată nu mi-a plăcut cum se furişa prin Boa Vista. *Ea* nu mi-a plăcut niciodată.

— Dar ai fost de acord cu *nikah*-ul.

Lucas simte cum tresare mâna Adrianei.

— Am fost, nu-i aşa? Mi s-a părut necesar pentru familie. Dar singurul lucru necesar pentru familie este familia însăşi.

Lucas nu ştie ce să spună şi-i ordonă lui Toquinho să pună muzică.

— El este?

— Jorge? Da.

Lacrimile înceţoşează ochii Adrianei.

— Lucrurile mărunte contează în viaţă, Lucas. Cafeaua

şi muzica. Rochiţa preferată a Lunei. Poveştile lui Rafa despre echipele lui de handbal, indiferent dacă au câştigat sau au pierdut meciul. Sunetul apei la fereastra dormitorului meu. Imaginea Pământului plin. Wagner are dreptate; te copleşeşte. Este foarte periculos: nu îndrăzneşti să te uiţi la el, pentru că ştii că-ţi va lua ochii şi îţi va aminti la ce ai renunţat. Locul acesta este îngrozitor, Lucas.

El îşi ascunde durerea din privire. O apucă din nou de mână.

— Mi-e teamă, Lucas. Mă tem de moarte. Mi se pare că seamănă cu un animal, un animal jegos şi vrednic de dispreţ, care m-a urmărit toată viaţa. Minunată muzică, Lucas.

— Am să-ţi pun acum *Aguas de Marco.*

— Să ascultăm, Lucas.

Adriana deschide ochii. Aţipise. O ia cu ameţeală. Putea fi ultimul ei somn şi mai avea încă atâtea de spus. Frigul care îi scutură inima nu mai încetează. Lucas se află alături de ea. Îl priveşte şi îşi dă seama că lucrează; Toquinho e un vârtej de fişiere, contacte şi mesaje. Nu se mai aude muzica. A fost foarte bună. Băiatul ăla este cu adevărat talentat. Îl va ruga pe Lucas să îi pună din nou melodiile, dar nu vrea să întrerupă momentul acesta, când este conştientă de tot ce se petrece în jur, fără ca el să-şi dea seama.

Se uită la Pământ. Trădătorul. Yemanja i-a arătat cărarea strălucitoare de peste ocean, de la lumea aceea şi până la Lună. Şi ea a urmat-o. Însă a fost o capcană. Nu mai există drum înapoi. Nu există nicio cărare de lumină pe oceanul secat de aici.

— Lucas.

El ridică ochii. Surâsul lui o umple de bucurie. Lucrurile mărunte.

— Iartă-mă.

— Pentru ce? nu înţelege Lucas.

— Pentru că te-am adus aici.

— Nu m-ai adus tu.

— Nu o lua la propriu. De ce trebuie să te împotriveşti mereu?

— Cea de sus nu-i lumea mea Asta este lumea mea.

— Lumea, nu căminul.

— N-ai de ce să-ţi pară rău, *mamãe.*

Adriana întinde mâna după ceaşca de pe masă, dar cafeaua s-a răcit.

— Cer să ţi se facă alta, spune Lucas.

— Te rog!

Linia de lumină a Pământului traversează Atlanticul; un ciclon tropical se roteşte spre nord prin nord-vest – rândurile şerpuite de nori dispar fără sunet în beznă. Un tiv verde, vârful de nord-est al Braziliei, acoperă orizontul. Partea planetei acoperită de noapte este înrămată într-o dantelă de lumini. Viaţa oamenilor de acolo.

— Ştii ce s-a întâmplat cu ei?

— Cu cine, Lucas?

— Ştiu că te gândeşti la ei atunci când te uiţi la Pământ în felul ăsta.

— Au dat greş, cum face toată lumea de acolo. Ce altceva să fi făcut?

— Lumea noastră nu este una îngăduitoare, spune Lucas.

— Nici a lor nu este. M-am gândit la *mãe* a mea, Lucas. Cum cânta ea în apartamentul nostru; şi la *pai* m-am gândit – cum stătea el în atelierul auto şi lustruia maşinile. Erau atât de frumoşi în lumina soarelui. Îl văd şi pe Caio. Dar nu şi pe ceilalţi. Nici măcar pe Achi nu o mai văd clar.

— Ai fost curajoasă, spune Lucas. Nu există decât o singură Mână de Fier.

— Idiot nume! exclamă Adriana. Mai degrabă blestem. Mai pune-mi muzica aia, Lucas.

Adriana se aşază mai bine în scaun. O învăluie vocea şoptită a lui Jorge şi acordurile sprintene ale chitarei lui. Lucas îşi priveşte mama cum cade din nou într-un somn superficial. Încă mai respiră. *Cafeaua este gata,* îl anunţă Toquinho. Lucas ia ceaşca de la servitoare şi o pune pe

măsuţă. Atunci vede că mama lui nu mai respiră.

O apucă de mână.

Toquinho îi arată semnele vitale.

A murit.

Lucas simte cum îi tremură răsuflarea în piept, dar senzaţia nu este atât de îngrozitoare cum şi-a imaginat-o el. Nu-i deloc îngrozitoare. Yemanja păleşte, se face albă şi dispare. Cornul Pământului rămâne veşnic deasupra orizontului estic.

Luna, într-o rochiţă roşie şi în picioarele goale, se uită atentă la bolovanii şi iazurile goale din Boa Vista. Pârâurile au secat, apa nu mai curge din ochii şi de pe buzele celor zece *orixas.* Rafa nu ştie să explice de ce a închis apele din Boa Vista, dar, cu excepţia Lunei, nu a obiectat nimeni. Singurul lucru pe care putea să-l spună era că Boa Vista trebuia să transmită un mesaj.

Ceremonia comemorativă a fost improvizată şi decepţionantă. Invitaţii nu i-au putut eclipsa pe membrii familiei Corta cu elogiile lor pentru că, deşi aceştia nu îşi mai luaseră rămas-bun de la nimeni dintre ei, omagiile le-au fost pline de sinceritate, chiar dacă stângace şi prost regizate. Iar suratelor, singurele care înţelegeau teatrul religios, li se interzisese participarea la eveniment. S-au rostit cuvintele, s-a împrăştiat mâna de compost (cât a permis CDS să se risipească din carbonul Adrianei Corta), apoi reprezentanţii marilor familii au plecat la gară. De-a lungul scurtei ceremonii, Luna, voioasă ca o apă curgătoare, a explorat ciudata şi noua lume uscată.

— *Papai!*

— Lasă-l în pace, *oheneba,* îi spune Lousika Asamoah.

Şi ea poartă o rochie roşie – culoare de doliu în familia Asamoah.

— Trebuie să se obişnuiască cu situaţia.

Rafa traversează râul secat, intră în pâlcul de bambuşi. Ridică ochii şi se uită la chipurile de *orixas* – buze întredeschise şi ochi mari. Urme de picioare micuţe au trasat o potecă printre tulpini: piciorușele Lunei. Cunoaşte

mai bine decât el locul acesta, cu toate tainele lui. Însă acum *lui* îi aparţine, el este acum *Senhor de Boa Vista.* Este o diferenţă imensă între a locui undeva şi a fi stăpânul acelui loc. Rafa mângâie cu vârfurile degetelor frunzele de bambus, lungi, cu margini aspre. Crezuse că va plânge. Crezuse că va fi nefericit, că va hohoti ca un copil. Rafa ştie foarte bine cât de lesne i se stârnesc emoţiile, indiferent că este vorba despre furie, bucurie sau exaltare. *Mama ta a murit.* Şi ce a simţit el de fapt: şoc, sigur că da; paralizia aceea sterilă când ştii că trebuie să faci ceva, că ai o sută de lucruri de făcut, dar nu ai elan să te apuci de ele. Şi furie – dar nu prea multă; furie în faţa caracterului neaşteptat al evenimentului, în faţa revelaţiei că Adriana fusese multă vreme bolnavă, iar, de la petrecerea pentru Cursa-Lunii, intrase în faza terminală a bolii. S-a simţit şi vinovat, din cauză că vârtejul faptelor petrecute după tentativa de asasinat mascase orice semnale le-ar fi putut transmite Adriana despre starea ei. Şi a mai simţit şi ranchiună, pentru că Lucas fusese cel alături de care îşi petrecuse ea ultimele ceasuri. Dar nu s-a simţit nefericit şi nici copleşit. Nu a vărsat nicio lacrimă.

Stă un moment în Pavilionul São Sebastião, acum cu apele secate; sedimentele lor se încleiază şi se usucă în bazinele hexagonale. Acesta a fost pavilionul ei preferat din toate câte există în Boa Vista. Pentru că acolo mai era un pavilion unde se lua ceaiul, un altul pentru primirea oaspeţilor, unul pentru întâlnirile cu partenerii de afaceri, un pavilion pentru primirea rudelor şi unul pentru lectură, pavilionul de dimineaţă şi pavilionul de seară, însă acesta, de la capătul estic, era pavilionul ei de lucru. Lui Rafa nu i-au plăcut niciodată pavilioanele. I se par stupide şi lipsite de naturaleţe. Acum îi aparţin, însă nu vor fi niciodată ale lui. Adriana este în apele secate, în pâlcul de bambuşi, în cupole, în chipurile de *orixas.* Nu poate să schimbe nici măcar o frunză sau o pietricică.

— Apă, şopteşte Rafa.

Şi simte cum se cutremură Boa Vista când apele intră în conducte şi în pompe: un clipocit aici, un susur dincolo;

apă care se revarsă din robinete; pârâiaşe care se contopesc şi formează râuri, canale care se umplu, unde care murmură vesele în jurul pietrelor, formând vârtejuri de spumă şi frunze moarte; apă care se adună în ochii şi gurile de *orixas,* pentru ca mai întâi să picure încet de acolo şi apoi să se transforme în cascade artificiale. Până nu oprise apa, Rafa nu îşi dăduse seama că sunetele acestea făceau parte din esenţa locului pe care Adriana îl botezase Boa Vista.

— *Papai!* îl strigă Luna.

Şi-a ridicat rochiţa şi stă în apa curgătoare până la gambe.

— E rece!

Boa Vista îi aparţine acum, dar Lousika tot nu vrea să o împartă cu el.

— Crezi că ai să te muţi înapoi? întreabă Rafa.

Lucas clatină din cap.

— E prea aproape. Prefer să stau la distanţă. În plus, acustica este îngrozitoare.

Atinge mâneca sacoului Brioni al lui Rafa.

— Vreau să-ţi spun ceva.

Rafa s-a întrebat de ce îl căutase fratele lui tocmai în capătul grădinii, riscând să-i ude manşetele pantalonilor şi să-şi păteze pantofii.

— Spune!

— Am stat mult de vorbă cu *mamãe* în ultimele ei ore.

Rafa strânge din maxilare şi simte că i s-a pus un nod în gât de ciudă. El este primul născut, *hwaejang*-ul, băiatul de aur. Lui ar fi trebuit să îi adreseze mama ultimele ei cuvinte.

— Avea un plan pentru companie, continuă Lucas. Se află în testamentul ei. A creat o funcţie nouă: *choego.* Şi-a dorit ca Ariel să o ocupe.

— Ariel.

— Am discutat pe larg problema, dar s-a încăpăţânat: Ariel va fi *choego.* Şefa companiei Corta Hélio. Deasupra mea şi a ta, *irmão.* Nu te apuca să te cerţi, nu veni cu propuneri. Am făcut deja un plan. Nu putem să contestăm

testamentul. Este solid, bine redactat.

— Am putea să ne luptăm…

— Ţi-am zis să nu vii cu propuneri. Ar fi o pierdere de timp şi de bani să ne luptăm prin tribunale. Ariel le cunoaşte mult mai bine decât noi şi ne-ar scoate din joc pentru totdeauna. Nu, noi vom face apel la statutul Corta Hélio. Sora noastră a fost grav rănită. Este efectiv paraplegică. Recuperarea va fi lentă şi deloc sigură. Statutul companiei noastre conţine o prevedere care se referă la starea de sănătate. Iar această clauză le permite membrilor consiliului să se retragă din funcţie în cazul în care suferă de o boală sau au traumatisme care i-ar împiedica să-şi îndeplinească sută la sută sarcinile.

— Adică tu zici…

— Exact asta zic. Pentru binele companiei, Rafa. Ariel este o avocată extrem de competentă, dar habar n-are cu ce se mănâncă extragerea heliului. N-ar fi un puci, ci doar i-am suspenda temporar puterile şi responsabilităţile.

— Temporar până când?

— Până când vom reuşi să restructurăm compania în conformitate cu necesităţile ei reale, iar nu cu toanele mamei noastre. Era foarte bolnavă, Rafa.

— Taci dracului din gură, Lucas!

Lucas face un pas în spate şi ridică mâinile a scuze.

— Desigur. Iartă-mă! Un singur lucru îţi mai spun: mama noastră nu ar fi rezistat niciodată acestei clauze medicale pe care tocmai ea a introdus-o în statut.

— Cară-te de aici, Lucas!

— Nu ne trebuie decât două rapoarte medicale şi eu am făcut rost de ele. Unul de la clinica din João de Deus, celălalt de la doctoriţa Macaraeg, care se bucură nespus că a devenit medicul personal al familiei noastre. Două rapoarte şi o majoritate de voturi, doar atât ne trebuie.

Şi pleacă, nu însă înainte de a-i striga:

— Să mă anunţi ce hotărăşti!

Luna îşi bălăceşte picioruşele prin pârâu, dă cu piciorul în apă şi împroaşcă în văzduh stropi argintii: o fetiţă cu coroane de curcubee.

Portiera tramvaiului se închide, uşa se deschide. Ariel se uită afară.

— Ai de gând să vii odată?

Pe peron nu se mai află nimeni căruia să-i adreseze Ariel vorbele astea, dar Marina tot se încruntă nedumerită şi mişcă din buze: *Eu?*

— Da, tu. Cine altcineva?

— Din punct de vedere tehnic, acum sunt liberă de contract…

— Da, da, da, n-ai lucrat pentru mine, ai lucrat pentru mama. Ei bine, acum lucrezi pentru mine.

Hetty o anunţă: ai primit corespondenţă. Un contract.

— Hai, vino! Să plecăm odată din mausoleul ăsta blestemat! Trebuie să facem pregătiri pentru o nuntă.

UNSPREZECE

Meridianul îndrăgeşte nunţile şi nu există nuntă mai importantă decât cea dintre Lucasinho Corta şi Denny Mackenzie. Vulturul Lunii şi-a pus la dispoziţie grădinile personale pentru desfăşurarea ceremoniei: copacii au fost decoraţi cu funde, lumini bio şi stele scânteietoare. Pomii cu bergamote, cu kumquat şi cu portocale au fost vopsiţi în argintiu. Printre ramurile lor sunt înşirate lampioane de hârtie. Pe cărare vor fi presărate petale de trandafiri. AKA a donat o sută de porumbei albi, care vor fi eliberaţi, iar spectacolul va fi unul grandios. Porumbeii au fost astfel proiectaţi încât să trăiască doar douăzeci şi patru de ore. Legile în privinţa vieţuitoarelor dăunătoare sunt stricte.

Contractele vor fi semnate în Pavilionul Portocaliu. În spatele fericiţilor miri se va afla un detaşament de acrobaţi cu flamuri legate de glezne, care vor zbura în vârful Turnului Antares şi vor ţese ideograme în aer. Vulturul Lunii a acordat mici subvenţii rezidenţilor pentru decorarea cartierului. Aşa că acum de balcoane atârnă bannere, ghirlande împodobesc străzile, iar de poduri atârnă lumini specifice festivalului Diwali. Baloane în formă de lilieci, fluturi şi raţe *manhua* plutesc prin tot turnul. Preţul de închiriere a balcoanelor de unde se poate vedea cel mai bine ceremonia a atins şase sute de biţişori. Cele mai bune poziţii de pe poduri şi pasarele au fost licitate şi adjudecate cu multă vreme înainte. Contractul de exclusivitate pentru dreptul de difuzare a imaginilor a fost acordat canalului *Gupshup,* în urma unei licitaţii fioroase: condiţiile de acces sunt severe – dronele media trebuie să rămână la o distanţă cuviincioasă şi sunt interzise interviurile cu oricare dintre cei doi *oko.*

Cei patru sute de invitaţi vor fi serviţi de douăzeci de angajaţi ai unei firme de catering şi de optzeci de ospătari. Se va ţine cont de specificul cultural şi religios al tuturor dietelor, precum şi de toate intoleranţele culinare. Se va servi carne. Umblă vorba că Lucasinho a făcut tortul de

nuntă în stilul său propriu. Nu este adevărat: patiseria Ker Wa are cea mai îndelungată tradiţie atât în realizarea torturilor de nuntă, cât şi a torturilor pentru oricare alte evenimente de pe Lună. Kent Narasimha, de la barul Luna Plină, din hotelul Holiday Inn din Meridian, a creat un cocktail special pentru această ocazie: „Băiatul Îmbujorat”. Reţeta include o măsură de gin de cea mai bună calitate, spumă, fulgi din foiţă de aur şi cuburi de jeleu care se dizolvă şi umplu ginul cu spirale de culori şi arome. De asemenea, vor fi şi cocktailuri simple şi, pentru nonalcoolici, băuturi din plante.

Măsurile de securitate s-au luat de o săptămână. Gărzile de la CDS, Corta şi Mackenzie au cooperat într-o manieră fără precedent. Grădinile lui Jonathon Kayode sunt scanate până la nivelul firelor de praf şi al particulelor de piele descuamată.

Mai sunt trei zile până la nunta anului! Oare ce vor purta băieţii? Iată instantanee de la ultimele apariţii publice ale lui Lucasinho Corta. Uniforma de şcoală. Sacoul din tweed şi pantalonii bej de la petrecerea dată în cinstea Cursei-Lunii. Cele două săptămâni când a dat tonul modei şi toţi încercau să-l imite. Aniversarea de optzeci de ani a bunicii sale; ceremonia de comemorare a bunicii sale – atât de curând plecată dintre noi, atât de trist eveniment. Revenirea lui pe scena modei: cine îl fardează? Machiajul lui este definitoriu pentru acest sezon. Atenţie, băieţi! Veţi avea şi voi acest look. Denny Mackenzie: ei, cui îi pasă? Când a avut vreun Mackenzie treabă cu moda? Dar cine anume va crea costumele de nuntă? Nu le putem lăsa pe seama avatarurilor. Printre stiliştii-inteligenţe artificiale pe care îi iubim atât de mult se numără Loyale, San Damiano, Boy de la Boy, Bruce and Bragg, Cenerentola. Oare cine va primi contractul? Dar produsele de înfrumuseţare…?

Două zile până la nunta anului! Acesta este motivul pentru care Dragonii sunt mai buni decât oricare dintre noi: au clasă. Familia Corta a dat dovadă de demnitate de-a lungul întregii perioade de organizare a nunţii. Nu a trecut nici măcar o lună de la îngrozitorul atac împotriva

lui Ariel Corta, dar minunata avocată nu numai că se deplasează cu uşurinţă pe picioarele artificiale, dar a şi conceput *nikah*-ul chiar de pe patul de spital! Şi în urmă cu doar două săptămâni, Luna întreagă a fost zguduită şi îndurerată la aflarea tragicei veşti despre moartea Adrianei Corta. Dar cum şi-au demonstrat curajul membrii familiei Corta! Capul sus, haine de gală, machiaj strălucitor: nunta anului! Se vede clasa.

O zi până la nunta anului. Cel mai sigur indicator social al momentului: eşti pe lista cu invitaţi sau nu eşti? Lista aceasta este secretă, dar ziariştii de la *Gupshup* au apelat la anumite persoane care le erau datoare, le-au ameninţat pe altele, au împărţit cu dărnicie săruturi şi alte mângâieri şi iată că vă putem prezenta în exclusivitate lista cu invitaţi! Nu întrebaţi cine este pe ea, ci mai degrabă cine nu este! Pregătiţi-vă pentru un şoc…

Ziua în care are loc nunta anului. Începe cu zarva fanilor de VTP-uri, care îşi ocupă locurile deja rezervate, de unde pot urmări ceremonia pe lângă uriaşele baloane în formă de lilieci, de fluturi şi de animale aducătoare de noroc. La momentul stabilit, toţi locuitorii din Turnul Antares pun bannerele pe balustradele balcoanelor şi le desfăşoară încet, alcătuind o tapiserie de felicitări şi ornamente de nuntă. Agenţii de securitate îşi ocupă poziţiile. Sosesc ascensoarele pline cu invitaţi. Invitaţiile sunt scanate, oaspeţii sunt îndrumaţi spre recepţie, unde li se oferă câte un „Băiat Îmbujorat”. Jonathon Kayode şi Adrian Mackenzie sunt nişte gazde absolut fermecătoare. Drone cu camere de filmat zboară la distanţa convenită, luptându-se să obţină prim-planuri ale celebrităţilor. Cu o jumătate de oră înainte de semnarea contractului, invitaţii sunt conduşi în Pavilionul Portocaliu. Regia este ingenioasă şi strictă, repartizarea pe scaune este respectată cu rigurozitate. Uşierii aruncă în aer şuvoaie de petale de trandafiri. Mai sunt douăzeci de minute: sosesc familiile. Duncan Mackenzie, împreună cu *okos,* Anastasia şi Apollinaire Voronţov. Fiica sa, Tara, cu *okos*; fiii lor neastâmpăraţi şi fiicele lor gălăgioase. Bryce Mackenzie,

păşind ţeapăn, dar hotărât, în bastoane, însoţit de o duzină de copii adoptaţi. Hadley Mackenzie, sigur pe el şi foarte chipeş. Robert Mackenzie nu poate pleca din Crucible şi trimite scuzele lui, alături de urările de bine pentru fericitul cuplu, împreună cu speranţele într-o soluţionare pe cale paşnică a conflictelor existente între cele două mari familii – Mackenzie şi Corta. Este reprezentat de Jade Sun-Mackenzie.

Familia Corta: Rafa şi Lousika, Robson şi Luna. Lucas – neînsoţit. Ariel şi noua ei *escolta,* care ia loc alături de membrii familiei, în murmurele şocate ale invitaţilor. Carlinhos, într-un costum elegant, care îi cade bine. Wagner şi agitata *oko* Analiese Mackenzie, împreună cu treizeci de tovarăşi din haită, în ţinute închise la culoare, condimentând cu o notă de pericol argintiul decorului şi fundele din grădină.

Se aşază toţi la locurile lor, iar un mic ansamblu interpretează *Flori şi noapte cu lună plină*[105].

Nu mai lipsesc decât mirii pentru ca nunta anului să poată începe.

Lucasinho a auzit undeva că bărbatul trebuie să se dezbrace de jos în sus. Prin urmare, ca să se îmbrace trebuie să o facă invers. Mai întâi cămaşa – de-abia scoasă din imprimantă. Butoni din argint. Fiindcă aurul este pentru neamurile proaste. Cravata, de culoare cenuşiu-deschis, are un model Seikai-ha[106] şi este legată cu un nod Eldredge, pe care i-l arătase Jinji şi pe care Lucasinho îl exersase câte o oră pe zi. Lenjerie: din mătase de păianjen. Oare de ce nu se fac toate hainele doar din materialul ăsta? Pentru că atunci nimeni nu ar mai face nimic decât să se pipăie. Ciorapi până la jumătatea gambelor. Nu i se văd gleznele – mare, mare păcat. De-abia acum pantalonii. Lucasinho a ezitat zile în şir până să se hotărască asupra costumelor lui Boy de la Boy. A refuzat cinci creaţii. Ţesătura acestuia este cenuşie, o nuanţă mai închisă decât

---

105 Cântec tradiţional chinez (n.tr.).

106 Seikai-ha – model japonez, în formă de valuri (n.tr.).

cravata, cu o părere de model floral. Pantalonii: fără manşete, cu dunga foarte bine definită, două pliuri în talie. Deocamdată aşa e moda – cu două pliuri. De fapt, cu două din orice: sacoul are doi nasturi în faţă, câte doi la manşete şi este scurt până la talie în faţă, în genul fracului. Reverele sunt late de câte patru centimetri. Batistă împăturită în triunghi în buzunarul de la piept. Batista pătrată nu mai era la modă de o lună. Pălărie din fetru asortată, cu borurile înguste, cu bandă din mătase lată de doi centimetri, pe care Lucasinho o va duce în mână, nu o va purta pe cap. Pentru că nu vrea să-i strice părul.

— Să văd cum arăt.

Jinji îi arată imaginea prin camerele de supraveghere ale hotelului. Băiatul se întoarce, se umflă în pene, îşi face bezele.

— Al naibii de sexy sunt!

Înainte de a-şi aranja părul, trebuie să-şi aplice fardurile. Lucasinho îşi pune un prosop în interiorul gulerului, se aşază la o masă şi-l lasă pe Jinji să se ocupe de faţa lui. Machiajul este un cadou de nuntă. Lui Lucasinho îi place nespus de mult acest ritual; straturile de creme, fondul de ten, ultimele retuşuri şi nuanţe. Clipeşte admirându-şi ochii încărcaţi de farduri.

— O, da!

După asta, părul. Lucasinho îşi tapează cu mare grijă moţul de pe frunte, îl piaptănă pe spate şi-l încarcă strategic cu spumă, gel şi fixativ puternic. Scutură din cap. Părul i se mişcă precum o creatură vie.

— Şi eu m-aş căsători cu mine.

Ultimul lucru. Îşi pune piercingurile unul după altul. Jinji îi dă ocazia să-şi mai vadă imaginea pentru ultima oară, apoi Lucasinho Corta trage aer în piept şi iese din hotelul Home Inn[107] din Antares.

Moto-ul care îl aşteaptă se deschide şi îi permite să urce. Jinji dă o comandă şi intră cu viteză în traficul din Hang Yin Plaza. Hotelul se află în centru, la doar o cursă cu ascensorul de Cuibul Vulturului. Nu este nimic lăsat la

[107] Home Inn – lanţ hotelier din China (n.tr.).

voia întâmplării. Oamenii din piaţă se uită, se mai uită încă o dată, îl recunosc. Unii îi fac cu mâna. Lucasinho îşi îndreaptă cravata şi priveşte în sus. Turnul este o cascadă din bannere colorate; baloanele *manhua* se leagănă şi se înghiontesc. Podurile nici nu se mai văd din cauza mulţimilor de pe ele. Lucasinho aude vocile acelea răsunând prelung în interiorul Turnului Antares.

Acolo are loc nunta anului. În partea cealaltă a pieţei, vizavi de intrarea în Home Inn, se află un magazin AKA, o afacere la modă pentru bucătarii amatori. Lucasinho coboară în stradă şi se îndreaptă într-acolo. Vehiculele din trafic îl ocolesc, reorganizându-şi traseele de-a lungul celor cinci bulevarde care pornesc din piaţă. În vitrine se văd tăvi pline cu legume strălucitoare, un frigider mare pentru carne, în care atârnă raţe lucioase şi cârnaţi din carne de pasăre; peşti şi broaşte pe un pat de gheaţă. În fundul magazinului sunt congelatoare, lăzi cu fasole şi linte, buchete de salate. Două femei de vârstă mijlocie stau la tejghea şi râd cu poftă de un secret cunoscut doar de ele. Au avataruri *adinkra,* după obiceiul familiei Asamoah: gâscă Sankara, steluţa Ananse Ntontan.

Se opresc din râs în momentul când Lucasinho intră în magazin.

— Sunt Lucas Corta Junior, le spune el.

Dar ele îl cunosc. De o săptămână, pe canalele sociale nu se mai vede nimic altceva în afară de chipul lui. Femeile par speriate. Lucasinho îşi pune pălăria pe tejghea. Apoi scoate spinul de metal din urechea stângă şi îl pune lângă pălărie.

— Vă rog să i-l arătaţi Abenei Maanu Asamoah! Va înţelege. Cer protecţia Tronului de Aur.

Suntem Pământul şi Luna, îşi spune Lucas Corta. Bryce Mackenzie este o planetă gravidă, iar eu sunt un satelit mic şi zvelt. Îi place această analogie. Alt motiv de bucurie: acesta este hotelul din care a fugit Lucasinho. Două zâmbete reţinute. Asta-i toată satisfacţia de care va avea parte la întrevederea de acum.

Bryce Mackenzie se deplasează greoi până la canapea: baston, picior, celălalt baston, picior – ca un utilaj minier cvadruped, scos de multă vreme din uz. Lui Lucas îi este silă să-l privească. Cum de se poate suporta? Cum de îl suportă toţi copiii adoptaţi şi toţi amorezii?

— Vrei să bei ceva?

Bryce Mackenzie se prăbuşeşte gemând pe canapea.

— Înţeleg că nu vrei. Nu te superi dacă eu am să beau? Personalul de la Holiday Inn e plătit cu ora şi, ce să zic, mă cunoşti, îmi place să profit la maximum de orice situaţie. Iar Băieţii ăştia Îmbujoraţi chiar au gust bun.

— Neseriozitatea ta nu este potrivită acum, spune Bryce Mackenzie. Unde-i băiatul?

— Lucasinho ar trebui să ajungă în Twé chiar acum.

Invitaţii, familiile, preotul. Acesta avea doar rolul de a fi martor la semnarea *nikah*-urilor, însă Jonathon Kayode îi adusese întreaga măreţie a Vulturului Lunii. Atunci când Ariel i-a propus să oficieze el ceremonia, a simulat surpriza, ba chiar sfiala. *Nu, nu, nici vorbă, n-aş putea, mă rog, of, bine, am s-o fac.*

Jonathon Kayode se îmbrăcase cu straie *agbada* de sărbătoare, împodobite cu însemne regale din aur, pe care le comandase special pentru această ocazie.

— Are pantofi cu platforme sau mi se pare mie? i-a şoptit Rafa lui Lucas.

Odată descoperit acest amănunt, nimic altceva nu a mai avut importanţă. Fără platforme, Vulturul ar fi fost mai scund cu un cap decât cuplul pe care îl căsătorea. Rafa s-a amuzat de propria-i glumă. A strâns din ochi, şi-a pus mâna la gură şi a început să hohotească pe dinăuntru.

— Încetează! a şuierat Lucas. Eu sunt ăla care trebuie să-l conduc pe Lucasinho la el.

Dar s-a molipsit şi el. Şi-a înăbuşit chicotelile şi şi-a şters discret lacrimile de la ochi. Orchestra a început să cânte *Flori şi noapte cu lună plină.* Bryce Mackenzie s-a ridicat şi şi-a ocupat locul lângă Pavilionul Portocaliu. Toate capetele s-au întors. Denny Mackenzie înainta pe cărarea acoperită cu petale de trandafiri. Mersul lui era stângaci,

timid, şovăielnic. Nu ştia cum să-şi ţină mâinile. Bryce Mackenzie radia de mândrie. Jonathon Kayode a întins braţele, aidoma unui preot adevărat.

— Să-nceapă spectacolul! i-a murmurat Rafa fratelui său.

Şi chiar în clipa aceea toate avatarurile familiei Corta au şoptit într-un glas: *mesaj din partea lui Lucasinho.*

După nici treizeci de secunde, *Gupshup* difuzase ştirea în întreaga Lună. *Lucasinho Corta: mirele fugar.*

— Ştii ceva despre povestea asta? întreabă Bryce Mackenzie.

— Nu.

— Mă bucur. Aveam impresia că a fost ideea ta.

— Ridicol.

Bryce Mackenzie clatină din cap – un tic nervos care-i apare când îl supără ceva.

— Acum trebuie să hotărâm cum să dregem busuiocul.

— Creşte busuioc pe aici?

Alt tic: nări umflate, respiraţie şuierătoare.

— Prestigiul familiei mele a fost pătat, la fel şi reputaţia companiei Mackenzie Metals; va trebui să plătim despăgubiri, pentru că *Gupshup* ne va da în judecată.

— Probabil că şi băuturile ne vor costa destul de mult, spune Lucas.

L-a întâlnit pe Bryce Mackenzie doar de două ori şi numai la evenimente sociale, dar s-a prins de *malandragem*-ul folosit de individ. Intimidare fizică, nu prin forţă, ci prin constituţia lui obeză. Bryce Mackenzie îi domină pe cei din jur; te împiedici, cazi şi te spargi. Ştiu cum face asta, îşi zice Lucas. Însă tu eşti Pământul, iar eu sunt Luna. Atâta energie îl ameţeşte. Acum totul este limpede, limpede cum nu a mai fost niciodată.

— Neruşinatule! exclamă Bryce Mackenzie.

Transpiră mult. Este un om uriaş şi asudat.

— Nici familia ta şi nici a mea nu se sperie de ameninţări cu procesele. Ce propui?

— Reluăm nunta. Împărţim costurile. Îmi poţi da vreo garanţie că fiul tău va veni?

— Nu am ce garanţie să-ţi dau, spune Lucas. Nu pot vorbi în numele fiului meu.

— Eşti tatăl lui sau nu?

— Cum am zis, nu pot vorbi în numele lui Lucasinho. Dar sunt din toată inima de acord cu hotărârea lui, răspunde Lucas. În numele meu îţi zic: du-te dracului, Bryce Mackenzie.

Al treilea tic nervos: muşcarea buzei superioare. Primele două ticuri denotaseră iritare. Acesta indică furie.

— Foarte bine.

Bodyguarzii lui Bryce apar din hol şi îl ajută să se ridice de pe canapea, îl sprijină până când reuşeşte să se susţină în baston şi pe picioarele surprinzător de arătoase. Şchiopătează pe lângă Lucas, poc, poc, poc. Uite încă un motiv de satisfacţie, îşi dă seama Lucas. Unul mic, meschin, dar atât de dulce: l-a făcut pe Bryce Mackenzie să se simtă prost.

Acesta se opreşte când ajunge la uşă, se întoarce, ridică un deget spre Lucas. Bastonul îi atârnă de brăţara de la încheietura mâinii.

— O da, am uitat ceva.

Bryce face un pas înainte şi îl plesneşte pe Lucas peste obraz. Lovitura nu-i prea puternică, dar Lucas se clatină pe picioare din cauza surprizei, a cutezanţei, a implicaţiilor.

— Să-mi trimiţi numele secunzilor sau numele *zashitnik*-ului, dacă te va reprezenta el. Tribunalul va stabili locul şi data. Onoarea familiei Mackenzie va fi reparată doar cu sângele vostru.

În jurul Abenei Maanu Asamoah apar unul câte unul avatarurile tuturor celor din *Kotoko.* I se taie răsuflarea. Este mai impresionată decât şi-a închipuit. În lentilă îi licăresc mai multe *adinkras* şi în fiecare clipă mai apare câte una. Este înconjurată de aforisme strălucitoare. Abena şi-a pregătit camera cu mult respect. Poate că-i întâlneşti pe membrii consiliului în tuneluri, în sere, pe străzi şi în complexurile rezidenţiale, însă *Kotoko* înseamnă mai mult decât suma tuturor acelora care fac

parte din el. *Kotoko* reprezintă deopotrivă continuare şi schimbare, descendenţă şi diversitate, *abusua* şi corporaţie. Oricine are dreptul de a cere sfatul *Kotoko*-ului. Întrebarea implicită este: de ce ai avea nevoie de asta? Abena şi-a aranjat puţinele lucruri pe care le are, a pliat mobila, a aprins luminile bio – un triunghi negru, roşu şi alb pe podea – şi s-a aşezat în centrul lor. A făcut şi duş.

Ultimul apare Sunsum, avatarul lui *Omahene.* Abena se cutremură. A invocat forţe puternice.

— Abena, spune Adofo Mensa Asamoah.

Avatarurile vorbesc cu vocile clienţilor lor.

— Ce mai faci? Salutări din partea Tronului de Aur.

— *Yaa Doku Nana*[108]*,* spune Abena.

— O, ai făcut curat, minunat, spune Akosua Dedei, din Farside.

— Bună idee cu luminile astea, spune şi Kofi Anto din Twé.

— Aşadar, ce anume vrei să ne întrebi? spune Kwamina Manu din Mampong.

Întrebarea secretă.

— Am făcut o promisiune, zice Abena, răsucind între degete colierul *Gye Nyame* fără să-şi dea seama. Şi acum trebuie să o onorez, dar nu ştiu dacă am avut dreptul să promit ceva.

— Este vorba despre Lucasinho Corta, spune un avatar pe care Abena îl recunoaşte ca aparţinând Lousikăi Asamoah.

— Da. Ştiu că suntem datori familiei Corta pentru că Lucasinho i-a salvat viaţa lui Kojo în Cursa-Lunii, dar dacă asta îi va instiga pe cei din clanul Mackenzie împotriva noastră, aşa cum sunt porniţi şi împotriva familiei Corta?

— A cerut adăpost, spune Abla Kande, din sera Cyrillus.

— Dar am eu dreptul să i-l ofer?

— Ce ar crede Luna despre noi, dacă nu reuşim să ne onorăm promisiunile? întreabă Adofo Mensa.

Din cercul avatarurilor se aud voci şoptind în cor: *Fawodhodie ene obre na enam.* Independenţa este însoţită

[108] Yaa Doku Nana – răspuns la salut în cultura akană (n.tr.).

de responsabilităţi.

— Dar clanul Mackenzie… vreau să spun că noi nu suntem cea mai mare familie… şi nici cea mai bogată sau cea mai puternică…

— Am să-ţi spun o poveste scurtă, zice *Omahene* Adofo. Ai dreptate. AKA nu-i nici cel mai bogat şi nici cel mai vechi dintre cei Cinci Dragoni. Noi nu suntem exportatori; nu avem grijă ca luminile să rămână mereu aprinse, aşa cum face familia Corta şi nici nu aprovizionăm tehnologia de pe Pământ, cum o fac cei din clanul Mackenzie. Nu suntem nici industriaşi şi nici giganţi IT. Atunci când am venit pe Lună, nu beneficiam de niciun sprijin politic, ca în cazul familiei Sun; nu aveam avere, ca familia Mackenzie şi nici acces la rampe de lansare ca Voronţovii. Nu eram nici asiatici şi nici apuseni; eram ghanezi. Eram nişte ghanezi care au ajuns pe Lună! Cât tupeu! Luna era pentru albi şi pentru chinezi. Însă Efua Mensah a avut o idee, a sesizat o oportunitate pentru noi şi a muncit, şi s-a luptat, şi a pledat până când a reuşit să ajungă aici. Ştii ce viziune a avut ea?

— Că poţi să te îmbogăţeşti dacă dai cu lopata, dar ajungi mai bogat dacă vinzi lopata aia, răspunde Abena.

Toţi copiii învaţă proverbul acesta de îndată ce încep să meargă, li se pune o lentilă şi sunt conectaţi la un avatar. Ei i s-a părut mereu anost, chiar dacă extrem de valoros, vorbă înţeleaptă din bătrâni. Ei sunt negustori şi nu sunt opulenţi ca membrii familiilor Corta sau Mackenzie, nici măcar precum cei din familia Voronţov.

— Noi ne-am cumpărat independenţa, draga mea, spune Adofo Mensa.

Avatarul ei este alcătuit din două simboluri *adinkra:* Crocodilii Siamezi şi *Ese Ne Tekrema*[109]*,* reprezentând unitatea şi interdependenţa.

— Şi nu avem de gând să renunţăm la ea. Nu ne vom lăsa intimidaţi de familia Mackenzie.

— Nu ne vom lăsa intimidaţi de nimeni, adaugă Kwamina Manu.

---

[109] „Dinţii şi limba” (n.tr.).

— Consideri că ţi-ai primit răspunsul? întreabă *Omahene* Adofu.

Abena plecă fruntea şi strânse degetele, făcând semnul selenar de încuviinţare. Unul câte unul, dispar toate avatarurile membrilor din *Kotoko.* Ultimul care mai străluceşte încă este al Lousikăi Kande Asamoah-Corta.

— Nu-i aşa că nu?

— Ce anume?

— Nu eşti mulţumită de răspuns.

— Ba da, doar că nu sunt…

— Liniştită?

— Cred că aş pune familia în pericol.

— Câţi oameni sunt pe Lună?

— Cum adică? Vreun milion şi jumătate.

— Un milion şapte sute de mii. Par mulţi, dar nu suficienţi cât să nu ne mai preocupe fondul genetic.

— Consangvinizare, acumulare de mutaţii, deviere genetică. Radiaţii de fond. Am făcut toate astea la şcoală.

— Şi fiecare dintre noi are propriul mecanism prin care le poate face faţă. Am rafinat sistemul *abusua* şi regulile care spun cu cine nu trebuie să faci sex. Ce eşti tu?

— Sunt o *bretuo.* O *aseni,* o *oyoko*[110]*.* Şi, fireşte, sunt propria mea *abusua.*

— Membrii familiei Sun se căsătoresc cu oricine, jumătate din oamenii de pe Lună sunt înrudiţi cu ei. Cei din familia Corta au sistemul ăla ciudat cu *madrinhas,* dar au metode prin care să-şi păstreze fondul genetic deschis şi curat. Clanul Mackenzie este diferit. Nu permit accesul altora în familia lor, se tem ca nu cumva să-şi contamineze materialul genetic şi să-şi dilueze identitatea. De obicei se căsătoresc între ei: de unde crezi că au toţi pistruii ăia? Însă ce fac ei este riscant, foarte riscant, aşa că trebuie să se asigure că progeniturile lor nu ies cu defecte. Ne angajează pe noi să le proiectăm descendenţa. O facem deja de treizeci de ani. Este secretul nostru şi totodată motivul pentru care familia Mackenzie nu ne-ar ataca niciodată. Se tem prea mult să nu aibă copii cu două

[110] Bretuo, aseni, oyoko – tipuri de grupuri abusua (n.tr.).

capete.

Abena înalţă o rugăciune spre Iisus.

— Membrii familiei Asamoah păstrează secretele tuturor. Ai grijă de Lucasinho, Abena. Clanul Mackenzie nu va îndrăzni să ne atingă, dar nu uită când cineva i-a jignit şi au cuţitele lungi.

Zabbaleen-ul culege cu atenţie şi îndepărtează porumbeii morţi împrăştiaţi prin grădinile lui Jonathon Kayode. Eliberarea lor s-a produs la momentul stabilit; coliviile s-au deschis, iar păsările, bătând din aripi, s-au înălţat peste capetele invitaţilor care plecau. Ariel este atentă pe unde calcă printre petalele ofilite de trandafiri. Nu se poate bizui prea mult pe picioarele artificiale când pe jos e mâzga aia alunecoasă. Împărtăşeşte aversiunea mamei ei faţă de materia vie. Compuşii organici se strică atât de repede.

Jonathon Kayode o primeşte în apartamentul lui, ale cărui ferestre dau spre grădină. Pomii cu citrice încă sunt decoraţi cu panglici şi fructe vopsite în argintiu. Peluzele sunt acoperite cu resturi de mâncare. Boţii sunt harnici, dar patru sute de invitaţi fac multă mizerie.

— Mare murdărie! comentează Jonathon Kayode, întâmpinând-o pe Ariel.

— Noi angajăm oameni care să ne cureţe mizeria, spune aceasta.

— N-am apucat să-ţi spun în timpul „evenimentului”, dar mă bucur mult să te văd atât de mobilă. Iar rochia lungă îţi vine de minune. M-am interesat. Nunta anului s-a dovedit un fiasco, dar mătuşa unuia dintre miri a dat tonul unei noi mode. Ce face băiatul?

— Familia Asamoah i-a oferit adăpost.

— Familiile voastre au avut mereu relaţii bune.

— Vreau să-i pui capăt, Jonathon.

Jonathon Kayode clatină din cap şi îşi duce un deget la frunte.

— Ariel, ştii la fel de bine ca mine că…

— Când CDS-ul vrea să se întâmple ceva sau nu, găseşte

metode pentru a-şi pune dorinţa în practică.

Cei doi stau la capetele unei măsuţe joase. Un bot le aduce doi „Băieţi Îmbujoraţi”.

— Ştii, a început să-mi placă băutura asta, spune Vulturul.

Lui Ariel nu-i place nimic acum. Vulturul soarbe din pahar. Cu mult zgomot.

— Au trecut doi ani de când Tribunalul lui Clavius a soluţionat litigiul în urma duelului, spune Ariel.

— Nu tocmai, zice Jonathon Kayode, punând paharul pe masă. Vezi cazul Alayoum contra Filmus.

— Nu s-ar fi ajuns niciodată la luptă. Ştiam asta. A fost un *malandragem.* Aşa câştig eu. Iar cele două cazuri sunt diferite. Cel la care te referi tu a fost un divorţ. Iar al nostru este o provocare la duel în stil vechi, un test de onoare.

— Putem spune că Bryce Mackenzie l-a luat prin surprindere pe fratele tău.

— Le poţi interzice să meargă mai departe, Jonathon, spune Ariel.

— Sigur nu vrei să bei ceva? o întreabă Vulturul Lunii, ridicându-şi paharul.

Se uită în ochii lui Ariel peste buza acestuia. Apoi privirea îi fuge spre fundul încăperii; o dată, de două ori, de trei ori. Ariel face ochii mari.

— E puţin prea devreme pentru mine, Jonathon.

Se zvonea prin cercurile de judecători şi avocaţi că Adrian Mackenzie îl avea la degetul său mic pe Vulturul Lunii. Nu era un zvon.

Vor sânge, spune el din buze. Apoi, cu glas tare:

— Cine îl reprezintă pe Lucas?

— Carlinhos.

Jonathon Kayode rămâne cu gura căscată de mirare. Oko*-ul tău nu ţi-a zis că va fi o luptă pe viaţă şi pe moarte,* îşi dă seama Ariel. Şi spune:

— *Zashitnik*-ul lor va fi Hadley Mackenzie. Era nevoie să numim şi noi pe cineva pe potriva lui.

Nu vrea să-i permită Vulturului să-şi ferească privirea.

Poţi să opreşti toată nebunia asta, să salvezi doi tineri de la moarte.

— Jonathon?

— Nu te pot ajuta, Ariel. Nu fac eu legile.

— Se pare că mi-am făcut un obicei din asta, dar uite că te trimit iarăşi la dracu'.

Ariel îşi comandă picioarelor s-o ridice de pe scaun. Îşi ia poşeta. Apoi ridică tonul, aşa cum face la tribunal, ca să se audă până dincolo de sufragerie.

— Şi du-te la dracu' şi tu, Adrian! Sper ca fratele meu să-l facă bucăţi pe al tău.

El s-a întors la Boa Vista pentru luptă. Eu n-aş putea s-o fac, îşi zice Ariel. Nici măcar în bezna aceea cumplită, când simţise cum era despicată, scormonită şi violată, nici măcar atunci când crezuse că picioarele cele noi nu o vor ţine, nici măcar atunci când vedea cuţitul ori de câte ori închidea ochii, nu a lăsat-o pe mama ei să o ducă înapoi în Boa Vista. Şi tu vezi cuţitul, Carlinhos. De fiecare dată. Este în urma mea, este în faţa ta. Acum aş paraliza de frică.

El stă pe burtă, pe o masă în pavilionul *Nossa Senhora da Rocha.* De pe marginea cupolei picură apa de la cascada zeiţei Oxum. Un maseur îi frământă corpul, îşi înfige degetele în fibrele muşchilor lui. Carlinhos geme, ca şi cum ar face sex. Pe Ariel o dezgustă ideea că altcineva ţi-ar putea atinge trupul într-un mod atât de intim. Şi trupul ei a fost atins într-un mod mai intim decât masajul sau sexul.

Carlinhos întoarce capul într-o parte, zâmbeşte la sora lui.

— *Olá!*

— De data asta am rămas fără cuvinte, Carlo.

Carlinhos se întristează. O mişcare mai dură a maseurului îl face să se strâmbe. Eşti magnific, îi spune Ariel în gând, şi mă cuprind fiori de groază numai când mă gândesc cum o să-ţi sfârtece cuţitele pielea asta perfectă.

— Îmi pare rău.

— N-ai de ce, zice Carlinhos.

— Aş putea să încerc… Nu, nu pot să fac nimic. Nu mai am cuvinte. Vor avea parte de duelul pe care şi-l doresc atât de mult.

— Ştiu.

Ariel îşi sărută fratele pe ceafă.

— Omoară-l, Carlo! Fă în aşa fel încât să aibă parte de o moarte lentă şi dureroasă. Omoară-l în faţa tuturor, ca să vadă în amănunt cum li se risipeşte speranţa de a ne distruge familia! Omoară-l pentru mine!

— Pot să vin şi eu? Pot?

— Nu! tună Rafa.

Robson se ţine după tatăl său.

— Vreau să-l susţin pe Carlinhos.

— Nu, repetă Rafa.

— Da’ de ce? Tu te duci. Se duce toată lumea.

Rafa se întoarce spre Robson.

— Nu-i un meci de handbal. Nu-i un joc. Nu-i ceva ce poţi tu susţine. Noi ne ducem pentru că fratele nostru nu se luptă singur. Eu nu aş vrea să mă duc. N-aş vrea să se ducă nici el. Dar am să mă duc. Iar tu ai să stai acasă.

Robson îşi trece greutatea de pe un picior pe altul şi se încruntă.

— Atunci vreau să-l văd acum.

Agasat, Rafa oftează prelung.

— Bine.

Sala de sport este cea mai puţin folosită dintre toate încăperile care există în Boa Vista. Boţii au şters praful strâns de-a lungul multor ani şi au încălzit-o, alungând frigul etern al rocii în care a fost săpată. Carlinhos a atârnat clopoţei din ceramică de panglicile din tavan. Şapte clopoţei. Şi-a pus o pereche de pantaloni scurţi şi simulează atacuri şi eschive, schimbă direcţia şi se învârteşte.

— *Irmão.*

Carlinhos se apropie gâfâind de balustradă. Îşi aşază cuţitul pe margine şi îşi sprijină bărbia pe braţele

încrucişate.

— Hei, Robson.

— *Tio.*

Rafa face un semn din cap spre clopoţeii atârnaţi din tavan.

— Ai sunat din vreunul?

— Eu nu sun niciodată din clopoţei, spune Carlinhos.

O mişcare – atât de rapidă şi de neaşteptată, încât Carlinhos nu are timp să reacţioneze. Robson lipeşte vârful cuţitului de locul moale de sub urechea dreaptă a unchiului său.

— Robson…

— Pe mine m-a învăţat Hadley Mackenzie că, dacă iei cuţitul cuiva, atunci trebuie să-l foloseşti împotriva celui de la care l-ai luat. Şi că nu trebuie niciodată să laşi cuţitul din mână.

Mişcarea lui Carlinhos este fluidă; se fereşte de vârful cuţitului şi, fără să se oprească, îi răsuceşte mâna lui Robson suficient de tare ca să-l înveţe minte. Apoi ridică cuţitul.

— Îţi mulţumesc, Robson. De acum înainte voi avea grijă.

Se aude clinchetul suav al tuturor clopoţeilor. A avut loc un alt cutremur mic.

Carlinhos iese din baie cu ochii mari de uimire.

— Cada aia are hidromasaj. N-am avut cadă cu hidromasaj nici măcar în Boa Vista.

— Măcar atât să fac şi eu, Carlo.

Pregătirea Taberei Carlinhos i s-a părut neobişnuit de dificilă lui Lucas. Eşecul total al nunţii încă mai poluează atmosfera socială. Dacă s-ar afla despre duelul dintre cei doi Dragoni vrăjmaşi, atunci nici măcar ameninţările cu procesele din partea familiilor Corta şi Mackenzie n-ar putea pune botniţă reţelelor tabloide. Băieţi chipeşi care se luptă fără prea multe haine pe ei. Asta-i o ştire mai bună decât aceea despre băieţii chipeşi care ar fi urmat să se căsătorească. Apartamentul din Turnul Orion a fost

închiriat prin intermediul unor societăţi fictive; în mod anonim au fost angajaţi, de la agenţiile specializate, maseurii, fizioterapeuţii, psihologii, bucătarii, nutriţioniştii, cuţitarii, agenţii de pază. S-a amenajat o sală de antrenamente, iar Mariano Gabriel Demaria a fost adus în mare secret din Regina Sudului şi instalat în apartamentul vecin. La sfârşit, au fost luate din João de Deus cuţitele de luptă, din oţel selenar, ale lui Carlinhos şi duse în dojo.

— Acesta este dormitorul.

Carlinhos se prăbuşeşte pe patul imens şi-şi încrucişează braţele sub cap. E plin de voie bună. Lucas strânge din buze.

— Îmi pare rău.

— Pentru ce?

— Pentru asta. N-ar fi trebuit să-ţi cer…

— Nu mi-ai cerut nimic. Eu m-am oferit.

— Dar dacă n-aş fi refuzat să le spun unde este Lucasinho…

— A venit Ariel să mă vadă în Boa Vista. Ştii ce mi-a spus? Că îi pare rău că nu a putut să împiedice povestea asta. Şi tu zici acum că-ţi pare rău pentru că tu crezi că totul se întâmplă din vina ta. Nici vorbă, Lucas! Am ştiut mereu că va veni şi ziua asta. Când mi-am făcut primul cuţit, m-am uitat la el şi am văzut ce urmează să se întâmple acum. Nu pe Hadley Mackenzie, ci o luptă în care familia mea să conteze doar pe mine.

Îi iartă pe toţi.

— Hadley Mackenzie este în formă şi foarte rapid.

— Eu sunt într-o formă mai bună.

— Carlinhos…

Lucas se uită la fratele său, tolănit pe pat, fericit că aşternuturile sunt din bumbac adevărat. S-ar putea să mori în douăzeci şi patru de ore. Cum de suporţi gândul ăsta? Cum de eşti în stare să te bucuri acum de lucruri atât de banale? Sau poate că aceasta este esenţa înţelepciunii luptătorului: lucrurile mărunte, caracterul concret al bumbacului bogat, din import. Senzaţiile sunt tot ce contează.

— Ce?
— Eşti şi mai rapid.

Wagner selectează cuţitele, le descoperă instinctiv echilibrul. Se uită la obiectele pe care le ţine în mâini. Tocmai ce a trecut miezul nopţii şi se concentrează mai bine decât oricând. Ar putea petrece ore în şir analizând tăişul, proprietăţile metalului.
— Ai aerul că-ţi place prea mult, spune Carlinhos.
— Înfiorătoare obiecte, zice Wagner, punând cuţitele la loc, în caseta lor. Voi fi acolo. Nu vreau, dar voi fi.
— Nici eu nu vreau să fiu acolo.
Cei doi fraţi se îmbrăţişează. Carlinhos i-a oferit o cameră în apartamentul său, dar Wagner s-a dus să stea cu haita. Bârlogul este un loc rece şi slab luminat atunci când noaptea cuprinde Pământul. A venit din Theophilus cu o seară în urmă şi a dormit puţin şi prost pe patul haitei, tulburat de vise în care stă gol-puşcă în mijlocul Oceanului Furtunilor. Analiese nu-l crede atunci când îi spune că trebuie să se ducă la Meridian cu treburi de familie, dar nu descoperă nicio minciună evidentă în vorbele lui de care să se agaţe.
— Pot să te ajut cu ceva? întreabă Wagner.
Hohotele de râs ale lui Carlinhos îl iau prin surprindere.
— Toţi ceilalţi mi-au zis că le pare rău, că se simt vinovaţi. Niciunul nu m-a întrebat dacă mă poate ajuta cu ceva.
— Cu ce să te ajut eu?
— Mi-aş dori să mănânc nişte carne, spune Carlinhos. Da, mi-ar plăcea foarte mult.
— Carne.
— Tu nu mănânci?
— Nu neapărat în forma asta, dar ce nu fac eu pentru tine, *irmão…*
Sombra localizează o *churrasceria,* exagerat de scumpă, care se făleşte cu carne de porc din rase rare şi carne de vacă din rasa pitică Kuroge Washu – animale masate cu gin şi crescute cu muzică. Prin vitrinele dulapurilor cu carne

se văd carcasele, mici ca nişte animăluţe de casă. Preţurile îţi dau ameţeli. Wagner ocupă un separeu şi cei doi fraţi stau de vorbă şi înmoaie gofre şi bucăţi din carnea excelentă în tot felul de sosuri. Însă, în cea mai mare parte a timpului, preferă să se cufunde într-o tăcere cordială, aşa cum fac prietenii apropiaţi când şi-au dat seama că nu mai au nimic să-şi spună.

Aleargă cu mine, i-a spus el.

Marina şi Carlinhos intră în spatele plutonului din Cursa cea Lungă. În cinci secunde s-au şi adaptat la ritmul ritualului. De această dată Marinei nu îi mai este teamă să cânte. Nu există decât o unică asemenea cursă. Nu a încetat nicio clipă de când a ieşit ea. Şi inima, sângele, muşchii ei devin parte a acestui întreg.

Da, voi alerga, da, i-a răspuns ea. Când a chemat-o Carlinhos, Marina a venit, aşteptându-se la o partidă de sex, dar sperând că va fi vorba despre altceva. Ceva care să-i scoată din apartamentul acesta, sufocat de iminenţa morţii. Carlinhos a vrut să meargă acasă şi să alerge. João de Deus se afla la doar o oră cu trenul rapid. Marina şi Carlinhos au călătorit îmbrăcaţi deja cu echipamentul de alergare. Au atras priviri şi zâmbete admirative. *Le stă bine împreună. Ştii cine sunt? Nu mai spune?* Costumul Marinei era mai mic, mai strâmt şi mai îndrăzneţ decât cele purtate în trecut. Desenele făcute cu vopsele pe corp erau mai agresive. *Sunt mai voinică şi mai combativă,* îşi zicea ea. Luase ciucurii verzi ai lui Ogun din ambalajul vidat şi îi purta cu mândrie.

Marina accelerează. Vrea să ajungă în frunte. Carlinhos râde şi o urmează. *Cuţitul lui Ogun nu are odihnă. Cuţitul lui Ogun nu are odihnă şi este însetat de sânge.* Apoi dispare totul – timpul, şinele, simţirea.

Fericiţi şi transpiraţi, se urcă în trenul care-i duce înapoi. Se prăbuşesc pe scaune când trenul accelerează pe Ecuator Unu. Se lipesc unul de altul. Marina se face covrig în jurul lui Carlinhos. Atât de senzual este, că-i trezeşte pisica dinăuntru. Marina iubeşte diversitatea bărbaţilor,

faptul că sunt imposibil de cunoscut, la fel ca animalele. Îi iubeşte tocmai pentru că sunt diferiţi de ea într-un mod minunat.

— Ai să vii? murmură Carlinhos.

Se aştepta la întrebarea aceasta. Se temuse de ea. Deci are răspunsul pregătit.

— Da, am să vin. Dar…

— N-ai să te uiţi.

— Iartă-mă, Carlinhos! Nu aş putea să văd cum eşti rănit.

— N-am să mor.

Zece minute până la Meridian.

— Carlo!

Este pentru prima dată când Marina i se adresează pe numele lui de alint, nume rezervat doar familiei şi iubitelor.

— Am să plec de pe Lună.

Iar el răspunde:

— Înţeleg.

Dar i se încordează trupul lipit de al ei.

— Am bani acum, iar mama nu va mai duce lipsă de nimic şi familia ta s-a purtat foarte frumos cu mine, dar nu mai pot rămâne. Îmi este zilnic frică. În fiecare zi, tot timpul. Îmi este tot timpul frică. Nu pot să trăiesc aşa. Trebuie să plec, Carlinhos.

Ceilalţi pasageri încep să se ridice în picioare, să-şi ia copiii, bagajele, prietenii. Trenul a ajuns în gară. În zona presurizată a peronului, Marina şi Carlinhos se sărută. Ea stă ridicată pe vârfuri. Călătorii zâmbesc.

— Voi fi acolo, spune Marina.

Şi se îndreaptă fiecare spre apartamentul lui. În dimineaţa următoare, Carlinhos pleacă să se lupte.

Boţii termină de curăţat sala tribunalului doar cu câteva clipe înainte de sosirea combatanţilor. Nu a mai fost folosită de un deceniu. Aerul a fost purificat – nu se mai simte nici urmă de miros de sânge vechi, real sau imaginar. Însă este destul de răcoare înăuntru, cu toate că

temperatura a fost ridicată până la treizeci şi şapte de grade, cât are un om sănătos. Sala este mică şi foarte frumoasă, cu lambriuri şi duşumea din lemn. În centrul ei se află ringul, acoperit cu un material elastic, bun atât pentru dans, cât şi pentru luptă. De jur împrejurul lui, în rânduri înguste, sunt aşezate lojele familiilor şi ale spectatorilor. Băncile judecătorilor se află atât de aproape, încât oricare dintre ei ar putea fi împroşcate cu sânge. Aceasta este morala duelului prin care se soluţionează cauzele: nimeni nu scapă de violenţă.

În loja familiei Mackenzie: Duncan Mackenzie, Bryce Mackenzie. Acesta din urmă de-abia dacă încape în spaţiul strâmt. Din nou, Robert Mackenzie este reprezentat de Jade Sun-Mackenzie, mama *zashitnik*-ului. În loja familiei Corta: Rafa, Lucas, Wagner şi Ariel Corta. Alături de Ariel se află *escolta* ei, Marina Calzaghe. Ariel a reuşit să-i convingă pe judecători să respingă o citaţie de ultim moment a echipei de avocaţi din partea clanului Mackenzie, care cerea să fie obligaţi să participe şi Lucasinho, Robson şi Luna. Prezidează judecătorii Remy, El-Ashmawi şi Mishra – niciunul dintre ei nu a mai colaborat vreodată cu Ariel Corta.

Judecătorul Remy deschide şedinţa. Judecătorul El-Ashmawi citeşte capetele de acuzare. Judecătorul Mishra întreabă dacă se poate ajunge la reconciliere sau dacă pârâţii îşi vor cere scuze. Nu, răspunde Lucas Corta.

Îndeplinirea formalităţilor te calmează, îndeplinirea formalităţilor te ajută să-ţi organizezi gândurile, îndeplinirea formalităţilor te distanţează de ce urmează să se întâmple în ringul acesta.

Intră secunzii. Din partea familiei Mackenzie: Denny Mackenzie şi Constant Duffus, şef-adjunct al serviciului de securitate. Din partea familiei Corta: Heitor Pereira şi Mariano Gabriel Demaria. Fiecare parte prezintă judecătorilor cuţitele pentru luptă. Judecătorii le studiază în amănunt, deşi niciunul nu se pricepe la arme. Apoi aprobă câte unul din fiecare casetă. Mariano Gabriel Demaria sărută mânerul şi apoi pune în cadrul lui cuţitul

din oţel selenar.

Combatanţii apar din vestiarele situate în subsolul tribunalului. Amândoi privesc mai întâi în sus, apoi în jur, încercând să aprecieze spaţiul cu limitele lui. Locul este mai mic decât şi-au imaginat. Prin urmare, lupta va fi mai strânsă, mai rapidă şi mai sălbatică. Carlinhos poartă pantaloni scurţi de culoare crem. Cei ai lui Hadley sunt cenuşii. Ambele perechi de pantaloni contrastează cu culoarea pielii lor. Sunt despuiaţi din punct de vedere informatic – adică nu au avatarurile cu ei. Carlinhos are o slăbiciune pentru podoabe, însă acum nu poartă decât un şnur verde în jurul gleznei de la piciorul drept: simbolul Sfântului Jorge. Secunzii lui Carlinhos se apropie de el.

Marina îşi acoperă ochii cu mâinile. Nu se poate uita la Carlinhos, trebuie să se uite la Carlinhos. Este doar un băiat, un băiat mare şi surâzător, care a rătăcit dintr-o încăpere în alta, fără să-şi dea seama că toate uşile se încuie în urma lui şi că fiecare cameră este mai mică decât cea dinainte, până când ajunge aici, în ringul acesta ucigaş. I se face rău; parcă toate oasele şi tendoanele ei sunt cuprinse de gheaţă. Carlinhos se aşază în genunchi; Heitor şi Mariano se înghesuie deasupra lui. Carlinhos murmură ceva. În partea cealaltă a ringului, Hadley Mackenzie ţopăie, trage aer pe nas, se uită ameninţător – un vârtej de energie şi voinţă. O să-l facă bucăţi pe Carlinhos, îşi spune Marina. Niciodată nu a mai simţit o asemenea teamă, nici măcar atunci când a aflat diagnosticul mamei sale, nici măcar atunci când a fost lansată nava de transfer orbital în care se afla ea.

Judecătorii îi cheamă pe combatanţi în faţa lor. Măsurând doi metri şi zece, Carlinhos este mai înalt decât adversarul său, dar şi mai greoi. Hadley Mackenzie este doar fibră şi muşchi. Judecătorul Remy se adresează luptătorilor.

— Vă aducem la cunoştinţă că, deşi lupta aceasta este perfect legală, Tribunalul lui Clavius deplânge alegerea pe care aţi făcut-o. Este un act barbar, care nu face cinste familiilor şi corporaţiilor voastre. Puteţi continua.

Mariano Gabriel Demaria îi întinde cuţitul lui Carlinhos. Acesta îl cântăreşte în palmă, îi testează mânerul, îi găseşte punctul de echilibru şi îi verifică viteza. Simulează lovituri în nouă direcţii. Priză – fermă, dar fluidă. Efort – fără. Dar a simula nu înseamnă a lovi cu adevărat. Tot efortul se va găsi în lovitură. Când va trăi la limita tuturor simţurilor, bâjbâind după clopotele invizibile din labirintul întunecat.

— Secunzi, părăsiţi ringul!

Heitor şi Mariano se retrag în boxa de lângă ring, sub balconul spectatorilor. Nu vor exista runde, nu va exista nici pauză, nici vreun time-out pentru poveţele secunzilor. Doar luptă şi iar luptă, până când unul dintre ei va învinge.

Carlinhos înclină capul spre familia lui. Pe obrajii Marinei Calzaghe se rostogolesc încet lacrimi mari.

— Apropiaţi-vă!

Carlinhos şi Hadley se întâlnesc în centrul ringului. Ridică cuţitele în semn de salut.

— Luptaţi!

Cei doi iau poziţii de luptă – înfipţi bine pe picioare, cu un braţ ridicat. Şi se reped. Carlinhos se răsuceşte, încercând să-i distragă atenţia adversarului, dar Hadley Mackenzie este abil şi iute, atât de iute, că o fracţiune de secundă reuşeşte să-l scoată din ritm pe Carlinhos. Acesta revine. Marina nu a văzut niciodată o luptă cu cuţitele. Este urâtă, necinstită şi sălbatică. Nu are nimic impunător. Nu există metode tradiţionale pentru ripostă şi pararea loviturilor date de adversar. Lupta aceasta se rezumă doar la atac şi apărare, la fel ca lupta cu săbiile. Orice lovitură ar putea fi cea finală. Taie, dezarmează, străpunge, imobilizează. Viteza este ameţitoare. Cei doi se mişcă mai repede decât gândul. Pe chipul lui Hadley a îngheţat un rânjet ca de craniu; concentrarea lui este totală. Şi este mai rapid, mai uşor, mai sprinten. Fandează, pivotează, revine în poziţia iniţială. Marina aruncă o privire spre ceilalţi Corta. Rafa ţine ochii închişi. Ariel are mâinile la gură. Wagner este o mască de concentrare supremă. Chipul lui Lucas este ca de mort. Aceleaşi expresii sunt şi

pe feţele membrilor familiei Mackenzie.

Nu poate să se uite. Nu poate să *nu* se mai uite.

Nimeni nu poate păstra ritmul acesta epuizant. Carlinhos se dezechilibrează. Reacţiile lui vin cu o fracţiune de secundă mai târziu. Pielea îi luceşte de transpiraţie. Privirea îi este înverşunată, trăsăturile, încordate. Este un dans, un *pas de deux* ucigător. Aproape, repede, strălucirea lamei: mâna cu cuţitul, tendoanele piciorului. Sus, jos. Carlinhos fandează, Hadley îi parează lovitura şi îi face o tăietură care porneşte din biceps şi merge în diagonală peste abdomen. Carlinhos s-a îndepărtat deja de cuţit. Îi curge sânge. Nu îşi dă seama. E stăpânit de adrenalină şi nu mai simte durerea, nu mai este conştient de nimic altceva decât de adversarul lui şi de lupta lor. Dar rana din biceps este adâncă. Pierde mult sânge. Pierde controlul. Pierde duelul. Carlinhos se răsuceşte şi face un salt, distanţându-se de Hadley. Acesta vrea să se apropie de el, dar chiar atunci Carlinhos mută cuţitul în mâna stângă. Îl ia prin surprindere pe Hadley, care se retrage. Apoi scutură din cap, ca şi cum ar vrea să scape de un junghi din ceafă. Şi îşi trece şi el cuţitul din mâna dreaptă în cea stângă.

Tălpile goale alunecă pe sângele cald şi atât de dulce al lui Carlinhos.

Carlinhos vede toate căile posibile de atac pe care le-ar putea urma Hadley Mackenzie – le vede pe toate simultan şi în fiecare dintre ele cuţitul îi taie tendoanele de la mână, îl dezarmează, îi retează tendoanele de la picioare, îl doboară şi îl spintecă.

Şi moare.

Apoi înţelege că mai există o cale, care însă nu are nicio legătură cu cuţitul. Este calea *malandragem*-ului. Cine foloseşte jiu-jitsu brazilian într-un duel cu cuţitele? Carlinhos îşi azvârle cuţitul care se înfige în lambriurile din lemn ale sălii şi vibrează acolo multă vreme. Hadley îl urmăreşte cu privirea şi Carlinhos profită de neatenţia lui, îi blochează lovitura cu mâinile şi îi rupe articulaţia cotului.

Pocnetul răsună prelung în toată arena. Cuţitul cade.

Carlinhos răsuceşte braţul rupt până la spatele lui Hadley. Atât de aproape sunt acum cei doi bărbaţi, că par doi amanţi gata să se sărute. Carlinhos ridică de jos cuţitul şi, cu aceeaşi mişcare, îl împlântă în gâtul lui Hadley Mackenzie, secţionându-i jugulara.

Toată lumea este în picioare.

Pe chipul lui Hadley trece o expresie de surpriză blajină, care se transformă iute într-una de dezamăgire. Din rana hâdă ţâşneşte sângele. Dă din mâini, într-o încercare zadarnică de a opri moartea. Carlinhos îl culcă pe podea, în balta de sânge.

Şi urlă. Îşi îndreaptă spatele, strânge din pumni, urlă. Loveşte cu piciorul în lemnul balcoanelor. Dă cu pumnul în pereţi. Urlă. Se opreşte în faţa familiei sale, îşi scutură părul plin de sudoare şi îşi urlă victoria.

Marina îşi acoperă chipul cu palmele. Nu-i place ce vede. Acesta este Carlinhos. Şi a fost dintotdeauna.

Hadley nu se mai mişcă. Şi acum se aude o a doua voce în sala de judecată: un vaier prelung şi pătrunzător, atât de straniu şi de puţin omenesc, că nimeni nu-şi dă seama de unde provine până când Jade Sun se repede la balustradă. Duncan Mackenzie o prinde, o ţine în braţe. Distrusă, ea continuă să urle. Secunzii clanului Mackenzie acoperă cadavrul.

— Cazul a fost soluţionat, strigă judecătorul Mishra, ca să se facă auzit peste urlete şi bocet. Şedinţa de judecată s-a încheiat.

Heitor Pereira şi Mariano Gabriel Demaria vor să-l însoţească pe Carlinhos spre vestiarele din subsol. El se fereşte şi traversează ringul ca să urle şi în faţa familiei Mackenzie. Pe tot trupul îi şiroiesc stropi mari de sudoare amestecată cu sânge. Întinde degetul acuzator spre Jade Sun şi Bryce Mackenzie.

Marina nu se mai poate opri din plâns.

— Secunzi, controlaţi-vă *zashitnik*-ul! strigă judecătorul El-Ashmawi.

Heitor şi Mariano îl apucă de câte un umăr pe Carlinhos

şi îl târăsc cu greu spre poartă. Jade Sun scuipă. Pe Lună scuipatul zboară departe. O picătură de salivă ajunge pe umărul lui Carlinhos, care se întoarce şi loveşte cu piciorul într-o baltă de sânge, împroşcându-i şi pe ea, şi pe restul familiei Mackenzie.

— Scoateţi-l de aici! zbiară Rafa.

Marina a fugit deja din arena tribunalului. Se lipeşte cu spatele de un perete, sperând că răcoarea şi trăinicia lui îi vor alunga starea de scârbă. Pe lângă ea trec în goană *escoltas* care îi vor însoţi pe membrii clanului Corta până la mijloacele de transport care îi aşteaptă. Un perete din sticlă împarte coridorul în două părţi: una pentru Corta, cealaltă pentru Mackenzie. Bodyguarzii se îngrămădesc în jurul familiei Mackenzie, dar Marina reuşeşte să vadă cum Duncan şterge sângele de pe chipul mamei sale vitrege.

— Of, Carlinhos… şopteşte ea. Cât de mult te-aş fi iubit.

Primul extractor se stinge la zece minute după victoria lui Carlinhos Corta în Tribunalul lui Clavius. Treizeci de secunde după aceea, se opreşte şi al doilea. După alte trei minute nu mai funcţionează niciun utilaj pe terenul de la nord de Mare Imbrium.

În capsula pentru pasageri a navei VTO *Pustelga,* se activează avatarurile lui Rafa, Lucas, Carlinhos şi Heitor Pereira. În trenul care se îndreaptă spre Hypatia, Sombra îl alertează pe Wagner Corta. În *moto*-ul care le duce pe Ariel şi pe Marina la apartamentul din Meridian, Beijaflor şi Hetty îşi informează utilizatoarele.

Corta Hélio este atacată.

Preţul pentru închirierea unei nave de salvare de la VTO este mare chiar şi pentru un Dragon, însă Rafa ştia că, indiferent de rezultatul din ringul Tribunalului lui Clavius, va fi nevoit să-şi pună familia la adăpost foarte repede. Când nava aterizează în João de Deus, au fost deja oprite exploatările de la Imbrium de Vest şi de Est şi de la Serenitatis.

— Tocmai am pierdut Serenitatea de Vest, spune Heitor Pereira atunci când nava aterizează. Încă o mai avem pe

cea de Sud. Vă fac legătura.

Pe lentilele tuturor apare imaginea: un teren devastat. Camera se deplasează peste dărâmături şi bucăţi de utilaje; fragmente din metal şi plastic acoperă regolitul până departe; cinci extractoare distruse, un rover strivit sub grinzile prăbuşite.

— Vedeţi ce se întâmplă? strigă o voce de femeie.

Avatarul ei prezintă plăcuţa de identificare: Kine Mbaye, de la Mare Serenitatis.

— Ne omoară.

În spatele ei se vede acum o explozie de lumină. O întreagă structură metalică se rostogoleşte spre camera de luat vederi. Femeia înjură în franceză. Camera se stinge. Numele se face alb.

— Carlinhos! zbiară Rafa, scuturându-şi fratele.

După criza de nebunie din arenă, Carlinhos a căzut într-o stare catatonică. Secunzii l-au cărat până la vestiarele rezervate *zashitnik*-ilor, unde un bot medical i-a pansat muşchii abdomenului şi l-a umplut cu calmante. Secunzii l-au spălat de sânge, l-au îmbrăcat cu haine de stradă şi l-au urcat în *Pustelga.*

— Ce se întâmplă?

Carlinhos încearcă să-şi focalizeze privirea asupra fratelui său.

— Am pierdut toată exploatarea de la Serenitatea de Sud, răspunde Heitor Pereira.

E cenuşiu la faţă. Ecluzele se cuplează, presiunea se egalizează, pasagerii pătrund în hol.

— Treizeci de morţi.

— Carlinhos! Tu eşti *duster!*

— Arată-mi! spune Carlinhos.

Până soseşte ascensorul, se uită de trei ori la imaginile cu Kine Mbaye.

— Închideţi toate exploatările!

— Se întâmplă că… începe Rafa, însă Lucas îl întrerupe.

— Am dat ordinul.

— Nu îi va întârzia prea mult. Doar cât să recalculeze alte traiectorii.

Carlinhos se uită pe rând la toţi cei din cabina ascensorului, încercând să-şi dea seama dacă vreunul dintre ei a înţeles despre ce este vorba.

— Trag în noi cu capsule BALTRAN. Se vede pe imaginile de la Serenitatea de Sud, dacă le proiectaţi cu încetinitorul chiar în momentul dinaintea impactului. Explozia aia nu-i o explozie oarecare, ci impactul produs de o capsulă BALTRAN.

— Înseamnă că nu avem unde să ne ascundem, spune Rafa.

— Atacul ăsta n-are cum să fie unul spontan, spune Lucas. Trebuie să afli locaţiile tuturor extractoarelor, să iei capsulele, să orientezi lansatoarele. Au plănuit lovitura asta de multă vreme.

— Cine? întreabă Heitor Pereira.

— Tu cine crezi, bătrân prost? îl repede Lucas.

São Sebastião Quadra Bulevardul Knodakova, îi anunţă ascensorul.

— Ce putem face? întreabă Rafa.

— Supralicităm, zice Lucas. Nimeni nu se pune cu Generalul Bani.

Îi transmite ordinul lui Toquinho. Urmează o pauză. Aşa ceva nu s-a mai întâmplat niciodată.

Accesul la conturile Corta Hélio este temporar blocat, spune Toquinho.

Uşile ascensorului se deschid.

— Explică! îi cere Lucas.

Sistemele noastre bancare au suferit un atac cibernetic, spune Toquinho.

Turnul se cutremură. Toţi oamenii de pe Bulevardul Kondakova privesc în sus, cu reflexul celor care trăiesc în peşteri.

— Un cutremur, spune Rafa. Exact asta ne mai trebuia acum.

— Nu-i cutremur, îl contrazice Carlinhos. Sunt încărcături cumulative.

O femeie, un bărbat, îmbrăcaţi elegant după ultima

modă, coboară din expresul 28 şi trec prin ecluzele de la Gara Twé. Trec calm şi hotărâţi prin mulţimea de pasageri. Par a avea o destinaţie clară şi ştiu cum să se mişte prin labirintul de la Twé. Îi ghidează cineva. De la o imprimantă publică ridică două cuţite din plastic precomandate. Acestea sunt zimţate şi ascuţite şi de-abia aşteaptă să simtă gust de sânge. Această femeie şi acest bărbat sunt doi asasini, angajaţi să-l găsească pe Lucasinho Corta şi să-l omoare. Avatarurile lor se cuplează la Jinji. Băiatul este expus. Îl urmăresc prin galerii, pe pasarele care trec pe deasupra serelor din fundul prăpăstiilor; de-a lungul rampelor ce urcă în spirală până la zonele rezidenţiale, micşorând cu fiecare pas distanţa dintre ei şi el.

Lucasinho Corta şi-a petrecut dimineaţa în cameră, unde, măcinat de sentimente de vinovăţie, a aşteptat veşti de la Tribunalul lui Clavius. Tatăl său i-a repetat iar şi iar că lupta nu avea nicio legătură cu nunta. Ci cu palma. Cu insulta, cu provocarea la duel. Că era o chestiune care îi privea doar pe el şi pe Bryce Mackenzie. Că nunta nu a fost decât un pretext.

Vin şi eu, a spus Lucasinho.

Ba nu vii nicăieri, i-a ordonat Lucas.

Trebuie să văd, a spus Lucasinho.

Ba nu trebuie să vadă nimeni, l-a contrazis Lucas. *Tu rămâi în Twé. Eşti în siguranţă aici. Am să te anunţ eu ce s-a întâmplat.*

Lucasinho a încercat să stea jos, a încercat să se plimbe prin cameră, a încercat să joace tot felul de jocuri, a încercat să intre pe reţelele sociale, a încercat să facă o prăjitură. Dar nu se putea calma. Nu se putea concentra. Îi era rău de spaimă. Apoi Jinji i-a afişat un mesaj din partea lui Lucas. *Carlinhos a învins.* Atâta tot.

Carlinhos a învins. Lucasinho se simte uşurat. Se simte eliberat. Se simte în culmea fericirii. Trebuie să-i împărtăşească vestea asta cuiva. Trebuie să vadă oameni. Nu-i ajunge să dea mesaje prin avatar. *Hai să ne întâlnim, Abena.* O ia la fugă prin galeriile din Twé. Asasinii primesc informaţia prin intermediul avatarurilor lor. Ţinta s-a pus

în mişcare. Este mult mai simplu decât să încerce să spargă sistemele computerizate de securitate ale apartamentului. O să-i taie calea la sensul giratoriu de pe Nkrumah şi îl vor ucide chiar acolo, în văzul lumii. Îşi închipuie că discută pe canale sigure de comunicare. Uite-l. Mâinile li se încleştează pe mânerele cuţitelor ascunse. Grăbesc pasul, vor să-l încadreze pe Lucasinho.

Pericol, îl anunţă Jinji. *Pericol, Lucasinho Corta!* Lucasinho încremeneşte, apoi se răsuceşte în Rawlings Plaza, încercând să-şi dea seama care anume dintre sutele de oameni din jur vrea să-l omoare. Îl vede pe bărbatul care se îndreaptă spre el cu un cuţit în mână. E aproape. Dar nu o vede pe femeia din spate.

Totuşi o vede robotul din acoperiş. Inteligenţele artificiale de la AKA au descoperit metode cunoscute de operare în comportamentul celor doi încă de la coborârea din tren. De asemenea, au urmărit activitatea imprimantei de pe strada Kuffor şi desfăşurarea evenimentelor la suprafaţă. Au trimis un bot de securitate, un păianjen inteligent, care s-a furişat nevăzut prin planşeele tunelurilor aglomerate din Twé şi i-a urmărit pe asasini, exact la fel cum şi ei l-au urmărit pe Lucasinho Corta. Botul localizează ţinta şi atacă. Sare pe ceafa femeii şi îi injectează o neurotoxină. Plămânii asasinei se blochează şi botul face o tumbă până pe umărul lui Lucasinho, ca să-l înfrunte pe bărbat. Acesta nici nu apucă să-şi acopere faţa cu mâinile, că botul s-a agăţat deja de ea. Toxina BTX, concepută de AKA, este rapidă şi sigură. Cei doi se prăbuşesc în dreapta şi în stânga lui Lucasinho, în vreme ce micuţul păianjen se retrage în galeriile de sub Rawlings Plaza. AKA nu doreşte să se implice în treburile celorlalţi Dragoni, dar, la nevoie, politica Tronului de Aur presupune acţiunea promptă şi decisivă.

Acum eşti în siguranţă, spune Jinji. *Curând sosesc şi ajutoare.*

Wagner a început să nutrească un sentiment de afecţiune pentru coloana retrasă de la capătul peronului

din gara Hypatia. Este un loc între două lumi – lumea aglomerată şi lumea întunecată. Însă acum a devenit un loc între vremuri – între trecut şi viitor. Fiecare Dragon – ba chiar şi un Dragon doar pe jumătate, cum este el – trăieşte în umbra violenţei. El nu a văzut însă pe nimeni murind. Totuşi, are în nări mirosul de sânge. Nu va mai scăpa de el. Îşi imaginează că duhneşte a sânge şi că toată lumea din tren va simţi. Wagner cunoaşte lupul din el, dar în arena de la tribunal a văzut în Carlinhos ceva dincolo de toţi lupii, a văzut un lucru pe care nu-l cunoaşte şi care îl sperie, tocmai pentru că a fost dintotdeauna în sufletul fratelui său şi el nu şi-a dat seama. Şi tocmai de aceea, tot ce au trăit ei împreună ca fraţi devine o minciună.

Atunci când Dragonii se luptă, ce atitudine trebuie să adopte lupul?

Sombra se luminează: un apel de la Analiese.

— Unde eşti, Wagner?

— La Hypatia.

— Wagner, întoarce-te la Meridian!

— Ce s-a întâmplat, Ana?

— Întoarce-te la Meridian. Nu veni aici! Nu veni acasă!

Insistenţa şoptită din tonul ei, seriozitatea şi prudenţa din consoanele sibilante – toate astea îi zgândăre nervii lui Wagner şi îi ridică perii de pe braţe şi ceafă.

— Ce este, Ana?

Acum de-abia dacă o mai aude.

— Sunt aici. Te aşteaptă. Of, Doamne, m-au pus să le promit…

— Ana, cine…

— Clanul Mackenzie. M-au obligat, mi-au zis că ori faci parte din familie, ori nu faci. Nu te întoarce, Wagner. Vor să-i omoare pe toţi cei care poartă numele Corta.

— Ana…

— Eu sunt o Mackenzie. N-o să-mi facă nimic. O să fie bine, Wagner.

Tânărul îi desluşeşte suspinul înăbuşit şi speriat din glas.

— Fugi!

Am pierdut conexiunea, spune Sombra.

— Refă-o.

Nu pot, Wagner.

Multe familii se îngrămădesc pe peron. Vocile copiilor răsună, iar ecourile îi încurajează să ţipe şi mai tare. În vânturile ciudate din subteran, ambalajele de tăiţei se rostogolesc, fugind din calea boţilor-gunoieri. Deasupra se duce bătălia pe viaţă şi pe moarte între clanurile Corta şi Mackenzie. Jos, în gară, oamenii se urcă în trenuri ca să ajungă la muncă, la familie, la prieteni, la iubiţi, la distracţie. Dacă l-ar vedea pe bărbatul ghemuit lângă coloană, cu genunchii la piept, ar crede oare că se luptă să-şi salveze viaţa?

Analiese este acolo. Wagner nu ştie ce s-a întâmplat cu ea.

Fugi! i-a zis ea.

Wagner se ridică în picioare şi traversează peronul la linia opusă. Atunci va alege exilul, în tovărăşia lupilor.

Bulevardul Kondakova se zguduie din nou. Praful dislocat de pe acoperişuri cade în nori strălucitori, moi şi eleganţi. Strada a încremenit. Oamenii se uită în sus, apoi se uită unii la alţii.

Breşe la ecluzele principale din Santa Barbra şi São Jorge, îşi anunţă utilizatorul fiecare avatar. *Securitatea ascensorului este compromisă.*

— Vin prin acoperiş, spune Rafa.

Unităţi ostile şi înarmate la gara principală.

— Arată-mi, comandă Carlinhos.

São Jorge îi arată oameni cu veste de protecţie împotriva loviturilor de cuţit coborând din ecluzele trenurilor şi grupându-se pe peron. Pe haine poartă un simbol cu două cuţite încrucişate şi au pistoale cu electroşocuri. Invazie pe linia 87. Pasagerii se încruntă nedumeriţi: oare se filmează un episod din *Inimi şi cranii?* Pasagerii şi ceilalţi civili nu reprezintă ţinte.

— Câţi sunt?

Cincizeci. Zece în ecluzele Santa Barbra şi São Jorge.

Câte cinci în fiecare dintre ascensoarele din São Sebastião. São Sebastião Quadra este zguduită de o explozie. *A fost compromisă ecluza de urgenţă. Camerele mele au fost dezactivate.*

Soarele pâlpâie. Soarele nu pâlpâie niciodată. Bulevardul Kondakova este străbătut de un geamăt de groază. Cea mai mare spaimă a oamenilor este că vor rămâne în beznă, fără aer. *Inamicul este în São Sebastião Quadra. Inamicul avansează pe Bulevardele Kondakova şi Tereşkova.*

— Ne vor măcelări dacă ne găsesc aici, spune Carlinhos. Heitor, am nevoie de două *escoltas* pentru Lucas şi Rafa. Rafa…

— Trebuie să ajung la copiii mei. Ar trebui să fie în Boa Vista.

— N-ai cum să ajungi la gară de aici. Mergi prin tunelul de centură şi ieşi la nivelul 12 din vest. Foloseşte gura de acces de pe Bulevardul Serova. Lucas.

— Dau alarma pentru evacuarea generală.

— Bravo! Dar şi tu trebuie să pleci de aici.

— Rămân alături de familia mea.

— Nu eşti un luptător, Luca. O să te facă fărâme.

— Au vrut să-l omoare pe Lucasinho, Carlo. Au vrut să-mi omoare copilul.

— Acum reprezinţi Corta Hélio. Scuze, Rafa. Trebuie să salvezi compania. Ai vreun plan?

— Întotdeauna am un plan.

— Atunci, du-te, du-te.

Soarele dă semnale luminoase. Şapte scurte, unul lung. Evacuarea generală. Lucrul de care te temi cel mai mult; tocmai s-a întâmplat. Radiaţii, incendiu, depresurizare, prăbuşiri de acoperişuri, breşe. Invazie. Luaţi măsurile de siguranţă, mergeţi la adăposturi, plecaţi de aici. Mii de avataruri pe Bulevardul Kondakova şi pe fiecare nivel, arteră de circulaţie şi complex rezidenţial din João de Deus preiau alarma. Quadra încremeneşte o clipă din cauza şocului, apoi explodează. *Moto*-urile virează şi îşi conduc pasagerii către cel mai apropiat punct de întâlnire şi

evacuare. Pietonii o iau la fugă; cei care se deplasează prin aer coboară urgent la adăposturile indicate de avataruri. Magazinele, cafenelele, barurile, cluburile – toate s-au golit de clienţi. Beţivi panicaţi se holbează la cer, crezând că o să le cadă în cap. Profesorii îşi strâng elevii înlăcrimaţi şi îi duc de urgenţă în refugii. Unde-i *Mãe?* Unde-i *Pai?* Părinţii îşi strigă copiii, copiii rătăciţi plâng speriaţi, boţii îi localizează şi îi îndrumă spre adăposturi. Familiile vor fi reunite în viitor, dacă va mai exista unul. Cei care dorm încă, cei care de-abia s-au întors din schimbul de noapte s-au trezit cuprinşi de panică. Spaimă, foc, prăbuşire! Birourile şi apartamentele sunt pustii; străzile şi pasarelele răsună de zgomotul miilor de paşi. Oamenii coboară în goana mare pe scări, profită de lipsa gravitaţiei şi se aruncă de la nivelurile inferioare.

Siluete în uniforme de luptă înaintează pe Bulevardul Kondakova, ignorând oamenii care fug înspăimântaţi în jurul lor. În spatele lor explodează birourile Corta Hélio – unul câte unul, într-un potop de plastic de construcţie, lemn ieftin şi obiecte de mobilier.

— São Jorge, tipăreşte-mi echipamentul de protecţie.

Îl poţi lua în trei minute de la imprimanta publică de la nivelul 15, vest.

— Heitor, dă-mi cuţitele!

Heitor Pereira deschide caseta. Lumina soarelui se reflectă în oţelul selenar din care sunt făcute cuţitele lui Carlinhos Corta. Apare un detaşament al securităţii de la Corta Hélio – oamenii nu sunt echipaţi, sunt dezorientaţi, sunt prea puţini.

— Tu şi tu, cu Rafa şi Lucas. Heitor, ia cinci *escoltas* şi retrage-te!

Carlinhos nu are nevoie de cinci *escoltas,* însă a văzut cadavre printre dărâmăturile birourilor. Clanul Mackenzie distruge şi trupul, şi sufletul Corta Hélio.

— Transmite un mesaj general: toţi angajaţii Corta Hélio trebuie să meargă cu tine. Du-i la refugiul estic din São Sebastião. Familia Mackenzie n-o să se atingă de ei dacă sunt acolo.

— Crezi tu?
— Refugiile sunt sacre. Nici măcar nenorociţii ăia de Mackenzie n-ar arunca în aer un refugiu. Du-te!
Heitor Pereira face semn gărzilor să-l urmeze. Cu cuţitele în mâini, o iau la fugă pe Bulevardul Kondakova. Alcătuiesc un tablou curajos, dar unul fără speranţă. João de Deus este prea mare, prea eterogen, întins pe prea multe fusuri orare, iar ucigaşii Mackenzie deja l-au împânzit. João de Deus este pierdut.
— Rafa!
Lucas este deja la nivelul superior şi, urmat de cei doi bodyguarzi, se chinuieşte să urce scările abrupte împotriva torentului de refugiaţi care coboară. Este destul de sprinten pentru un om care se ocupă doar cu intrigile.
— Pleacă de aici!
— Carlo!
Îl strigă Lucas, aflat acum două etaje mai sus. Străzile şi bulevardele se golesc; vehiculele zac abandonate în faţa ecluzelor de la refugii, boţii rămaşi fără obiectul muncii aleargă încolo şi încoace.
— Pot să le dau foc. Tuturor celor din clanul Mackenzie. Lui Robert, Jade, Duncan, Bryce – tuturor. Pot să le dau foc tuturor.
— Noi nu suntem ca ei, Lucas.
Lucas dă din cap şi continuă să urce scara verticală. Rafa mai aruncă o privire în urmă şi coboară pe o stradă ce se încrucişează cu alta. Carlinhos îşi pune vesta de protecţie. Îşi aranjează cuţitele în tecile magnetice.
— Trebuie să tragem de timp, le spune el celor opt *escoltas* rămase cu el.
Ucigaşii trimişi de clanul Mackenzie sunt câte douăzeci pe rând şi înaintează pe Bulevardul Kondakova.
— Ne vom retrage luptându-ne. Trebuie să câştigăm timp. În regulă, după mine.
O ia la fugă. Oamenii formează un dispozitiv de luptă în spatele lui. Carlinhos scoate un urlet de sfidare, iar vocea lui răsună prelung între zidurile oraşului pustiu.

Rafa fuge. Îi flutură cravata şi poalele sacoului. Pantofii nu sunt deloc potriviţi pentru alergare. Luminile galbene de alarmă pulsează şi se rotesc. Pardoseala tunelului orbital este acoperită cu sticle de apă, tamburine şi ciucuri în culori de *orixas.* Cursa cea Lungă a luat sfârşit.

Înainte de a părăsi apartamentul, Ariel umple cu bani genţile ei şi ale Marinei.

— Lucas a zis că ne-au fost blocate conturile, spune ea. Banii ăştia sunt buni oriunde.

— Şi pentru tren?

— Am rezervat biletele acum zece minute.

Corta Hélio este în colaps. João de Deus este sub asediu. Carlinhos se luptă. Rafa încearcă să ajungă la Boa Vista. Nu ştie nimeni unde este Lucas. Wagner se află în Meridian, Lucasinho, în Twé. Ariel şi Marina se vor refugia şi ele acolo. Marinei nu-i vine să creadă cât de repede s-a năruit totul.

Douăzeci de niveluri plus un kilometru până la gara Meridian. Până acolo pot muri de o sută de ori. *Moto*-urile sunt rapide, însă *moto*-urile pot fi deturnate. În ascensoare şi pe scările rulante se pot ascunde zeci de ucigaşi. Câţiva sau chiar toate sutele de oameni de pe străzi pot fi ucigaşi plătiţi. Chiar în clipa asta, apartamentul lor poate fi luat în vizor de drone. Boţi asasini şi insecte pline cu neurotoxine ar putea urca prin reţeaua de conducte.

— Pune-ţi protezele, spune Marina. Trebuie să mergem pe jos.

Ariel încremeneşte la jumătatea drumului spre *ladeira*[111]*.*

— Haide odată! îi strigă Marina.

— Nu pot, răspunde Ariel. Nu-mi mai funcţionează picioarele.

Marina se ocupase de toate ameninţările şi atacurile cibernetice posibile, cu excepţia celui mai personal şi mai periculos.

— Scoate-ţi-le!

Următorul atac cibernetic le-ar putea comanda să o ducă

---

[111] Pantă, rampă – în portugheză în original (n.tr.).

pe Ariel fix în mijlocul asasinilor.

— Nu le pot deconecta, şuieră Ariel din cauza efortului şi a fricii.

Marina îşi scoate cuţitul.

— Scuze!

Cu prima lovitură îi taie fusta. Cu a doua şi a treia secţionează cablurile de alimentare. Servomecanismele rămân fără curent, picioarele se îndoaie. Ariel îşi pierde echilibrul, cade. Marina o prinde.

— Scoate-mi-le, scoate-mi-le! ţipă Ariel, lovind protezele imobile.

— Nu vreau să te tai.

Marina lucrează atent şi repede, crestează încuietorile din plastic cu vârful cuţitului. E furioasă. E concentrată.

— Nu te mişca!

A desfăcut două racorduri. Apartamentul lui Ariel se află pe o alee liniştită, dar nu-i decât o chestiune de secunde până când cei care au atacat sistemele de acţionare a protezelor vor apărea ca să afle motivele pentru care planul lor nu a reuşit. Iar aleea lor, pe lângă faptul că se află departe de tumultul bulevardelor, are ghinionul de a fi o fundătură.

— Gata.

Marina desface protezele. Ariel iese din ele.

— Poţi să urci? o întreabă Marina.

— Pot să încerc, răspunde Ariel. De ce?

Marina face un semn din cap spre scara de serviciu din spate.

— Nu ştiu dacă am să reuşesc să cobor până jos, spune Ariel.

— Nu coborâm. O să fie câte un Mackenzie pe metru pătrat pe tot drumul până la gară. Urcăm.

Adică spre locuinţele sărace, spre locuinţele aflate la nivelurile superioare, spre Bairro Alto. Oraşul celor ignoraţi. Locul unde cea mai bună avocată de divorţuri de pe Lună şi *escolta* ei îşi pot face pierdută urma pe acoperişul lumii.

— Am să te ajut. Dar mai întâi…

Marina se atinge cu degetul între ochi. Dezactivăm avatarurile. Beijaflor dispare la o clipă după Hetty.

— Ia-o înainte!

— Ajută-mă! îi ordonă Ariel, luptându-se cu jacheta de la costum.

Marina o ajută să se dezbrace. Ariel rămâne într-o pereche de colanţi Capri şi o bustieră: toaleta ei de luptă.

— Dă-mi geanta! spune Ariel.

Marina i-o ia din faţă.

— În ce ai s-o duci? în dinţi?

— Vom avea nevoie de bani.

— Mai mult decât ai nevoie să-ţi păstrezi gâtul întreg?

Ariel se saltă în sus – două, trei, patru trepte pe scara verticală.

— N-o să fiu în stare să ajung prea departe.

— Ţi-am zis că o să te ajut.

Marina urcă şi ajunge sub trupul lui Ariel. Îi sprijină picioarele paralizate pe umeri.

— Apleacă-te şi lasă-ţi greutatea pe mine. Trebuie să ne coordonăm mişcările. Mâinile stângi. Mâinile drepte. Piciorul meu drept, piciorul meu stâng.

Cu Ariel în cârcă, Marina urcă pe scară. Muşchii ei de Jo Moonbeam şi gravitaţia de pe Lună reduc greutatea lui Ariel, însă nu o anulează. Marina presupune că simte doar zece kilograme din greutatea ei adevărată. Dar cât poate urca ea pe o scară verticală, ducând pe umeri o greutate de zece kilograme? Nu a urcat decât un nivel şi deja îi este cam greu.

Două niveluri. Trei. Încă şaizeci până pe acoperişul lumii. Marina habar n-are ce anume va face atunci când vor ajunge acolo. Şi nici nu are de unde să ştie dacă membrii familiei Corta vor supravieţui sau nu, dacă imperiul lor va rămâne sau nu în picioare. Nu ştie decât mâinile stângi, mâinile drepte, piciorul stâng, piciorul drept. Mâinile stângi, mâinile drepte, piciorul stâng, piciorul drept. Treaptă după treaptă, nivel după nivel, Marina şi Ariel urcă pe calea exilului.

Camera acustică arde. Perdele de flăcări saltă pe pereţi, peste pardoseala cu acustică perfectă. Mecanismele de sub ea pocnesc şi se sparg. Fumul se ridică în vârtejuri – sistemele de aer condiţionat îl transformă în fantome şi în demoni, care saltă pe deasupra focului. Sfera de abur şi fum se aprinde şi devine o minge de foc. Sistemele de prevenire a incendiilor se activează, încuie camera şi o umplu cu halon[112].

Primul electroşoc îl nimereşte pe Carlinhos în spate. Îl opreşte. I se contractă toţi muşchii. Urlă din cauza efortului pe care îl face ca să nu dea drumul cuţitelor din mâini. Loveşte în dreapta şi-n stânga, tresare puternic atunci când secţionează cablurile care conectează cârligele cu pistolul. Se răsuceşte, loveşte iarăşi. Asasinii se retrag. Carlinhos este singur. Toţi oamenii lui zac în bălţi de sânge de-a lungul Bulevardului Kondakova. Ucigaşii plătiţi de clanul Mackenzie dansează în jurul lui, însă Carlinhos Corta continuă să se bată. Vesta de protecţie este tăiată şi găurită, plină de cârlige în locurile unde electroşocurile au atins materialul rezistent, nu carnea lui. Este înconjurat de cinci asasini, dar apar tot mai mulţi cu fiecare secundă.

Carlinhos s-a luptat pas cu pas, cu fiecare ucigaş plătit de familia Mackenzie, până când a ajuns la ecluza refugiului estic. Heitor Pereira a murit împreună cu oamenii lui, însă adăpostul este plin, închis ermetic şi sigur.

Asasinii se îngrămădesc în jurul lui Carlinhos, provocându-l şi atacându-l. Nu poate să scape. Nu există scăpare. Al doilea electroşoc îl împinge în genunchi. Al treilea îl dezarmează. Nu i-a mai rămas nimic – nici forţă, nici agilitate, nici cuţite. O să moară în genunchi, într-o peşteră de pe Lună. Nu i-a mai rămas decât furia. Un ucigaş se apropie de el şi îşi scoate casca. Denny Mackenzie. Ridică unul dintre cuţitele lui Carlinhos şi îi admiră fineţea liniei şi a tăişului.

— Drăguţ!

[112] Halon – gaz folosit la extinctoare (n.tr.).

Îl apucă pe Carlinhos de păr, îi dă capul pe spate şi îi retează traheea.

După ce cadavrul s-a golit de sânge, ucigaşii îl dezbracă în pielea goală. Şi apoi îl târăsc pe Carlinhos Corta pe pasarela de la nivelul 7 din zona de vest, ca să-l spânzure de pod cu capul în jos.

Cinci minute după aceea, sunt difuzate contractele. În atenţia tuturor angajaţilor, subcontractorilor şi agenţilor Corta Hélio rămaşi în viaţă. Termeni, condiţii şi recompense pentru transferul loialităţii la Mackenzie Metals. Plăţile sunt mai mult decât generoase. Clanul Mackenzie plăteşte de trei ori mai mult.

Roverul goneşte spre nord peste Marea Fecundităţii.

Nebun este doar acela care nu are decât un singur plan de salvare.

Lucas şi-a făcut strategiile de scăpare încă de când ajunsese în consiliul Corta Hélio. În fiecare an le trece în revistă şi le revizuieşte tocmai în vederea unui asemenea eveniment. Toate planurile lui se bazează pe aceeaşi realitate: nu ai unde să te ascunzi pe Lună. Şi-a dat seama de asta din momentul în care şi-a ocupat locul la masa de consiliu, a pus mâinile pe lemnul lustruit şi i-a simţit eleganţa fragilă – şi-a dat seama de apăsarea rocii de deasupra lui, de răceala rocii de sub el. Nu există niciun loc unde să te poţi ascunde, dar există o ieşire. Ultimul lucru pe care i l-a cerut lui Toquinho înainte de a-l închide a fost traseul până la terminalul de la Central Mare Fecunditatis.

Zece milioane în aur, depozitate pe Pământ, la Banca Mirabaud din Zürich, în urmă cu cinci ani. Voronţovii adoră aurul. Au mai multă încredere în el decât în maşinăriile lor, în navele lor, în fraţii şi surorile lor.

Salvaţi-vă, le-a ordonat el bodyguarzilor atunci când au ajuns la ecluză. *Aruncaţi cuţitele, daţi-vă jos echipamentul de protecţie, pierdeţi-vă în mulţime. De aici încolo merg singur.*

N-a vrut să i se afle planul de salvare. Speră că oamenii

lui sunt în siguranţă. Lucas i-a apreciat întotdeauna pe cei care l-au servit cu credinţă. La fel îi apreciază şi membrii familiei Mackenzie, deci nu vor irosi aiurea o mână bună de lucru dincolo de necesara vărsare de sânge. El aşa ar face. Lucas a fost nevoit să se furişeze ca să nu fie descoperit de oamenii clanului Mackenzie. Probabil că João de Deus a căzut deja. Probabil şi Carlinhos a murit. Nu poate decât să spere că Rafa a ajuns cu bine în Boa Vista şi că *madrinhas* au dus copiii la adăpost. Pentru că familia Mackenzie îi vor extermina familia în totalitate. El aşa ar face. Wagner este fugar. Ariel. Habar nu are ce se întâmplă cu Ariel. Lucasinho este în siguranţă. Familia Asamoah şi-a afirmat independenţa prin moartea a doi ucigaşi plătiţi de clanul Mackenzie. Iar vestea asta îi ţine de cald lui Lucas în capsula din plastic cuplată de burta roverului Corta Hélio. Fiul lui este în siguranţă.

Cinci minute până la terminalul Fecunditatis, îl anunţă roverul.

— Pregăteşte capsula! îi comandă Lucas.

Ecranul bombat îi arată terminalul, un turn înalt de o mie de metri, asistat de capsule de transfer. Instalaţii de încărcare şi andocare, o seră solară, o linie secundară de la Ecuator Unu; acesta este terminalul de la Central Fecunditatis – un turn destinat exporturilor de canistre cu heliu-3 de la Corta şi de paleţi cu pământuri rare rafinate de la Mackenzie Metals. Astăzi însă va avea parte de o marfă diferită.

— Acţionează secvenţa de andocare! spune Lucas.

Roverul se îndreaptă prompt spre cercul de lumini albastre, intermitente: ecluza exterioară. Şi se opreşte brusc.

— Intră în terminal.

Roverul rămâne nemişcat pe Mare Fecunditatis, la cinci metri de luminile ecluzei.

— Rover…

— Ştii că nu-ţi va merge, nu-i aşa?

Vocea vine din canalele de comunicare. Un chip apare pe ecran: Amanda Sun.

— Nu ţi se pare că-i un gest prea exagerat pentru o răzbunare post-divorţ? Nu puteai să-mi sfâşii nişte haine?

Amanda Sun râde din toată inima.

— Trebuie să recunosc, Lucas, eşti un profesionist. Dar chiar aşa, haine? Tocător? Nu, ce urmează să se întâmple aici nu are nicio legătură cu divorţul nostru. Dar tu ştii asta. Am de gând să te omor. Şi de data asta voi reuşi. Dacă nu cumva ai ascuns pe undeva vreo ospătăriţă îndrăzneaţă şi inventivă. Nu? Aşa zic şi eu.

— Ne-am întrebat mereu cum de a trecut musca aia de sistemele de securitate.

Amanda Sun îşi atinge lobul urechii.

— Bijuteriile, dragul meu. Fratele tău vitreg ar fi aflat la un moment dat adevărul. Este un bărbat foarte meticulos. Însă voi, familia Corta, puteţi fi manipulaţi ridicol de uşor. Tot machismul vostru brazilian nu vă ajută deloc. Nici n-am avut nevoie de prea multă muncă de convingere cu clanul Mackenzie. Însă totul este uşor atunci când poţi să anticipezi următoarea mişcare a adversarului. Aşa am ştiut că vei încerca să pleci de pe Lună. Aşa am ajuns eu în softul din roverul tău. Pierdem vremea. Trebuie să te omor. Am câteva variante. Aş putea să te arunc în aer, numai că eşti puţin cam prea aproape de terminal. Aş putea să depresurizez roverul. Iar moartea va fi una rapidă. Dar cred că mai degrabă am să comand roverului să pornească şi să tot meargă până ţi se termină aerul.

Să depresurizeze roverul. Pielea îi oferă omului o excelentă protecţie împotriva depresurizării. Corpul omenesc poate funcţiona cincisprezece secunde în vid. Ca în Cursa-Lunii. Trebuie să o mai ţină de vorbă cât timp caută prin cabină lucrurile de care are nevoie ca să rămână în viaţă. Vanitatea a fost mereu cusurul ei.

— Am o întrebare.

— Sigur. Se obişnuieşte să îndeplineşti o ultimă dorinţă. Ce anume te frământă, scumpule?

— De ce?

— O, dar nu-i deloc amuzant. Personajul rău îşi mărturiseşte întregul plan de acţiune? Dar uite că am să-ţi

spun ceva, am să-ţi dau un indiciu. Eşti un băieţel isteţ, Lucas. Ar trebui să pricepi şi singur. Şi să ai la ce să te gândeşti, în loc să te uiţi cum coboară indicatorul de nivel al aerului. Încă din prima zi, familia mea a început să cumpere drepturile de exploatare a trenului de lângă Ecuator Unu. Acum două luni am început să ne folosim de ele. Atât îţi spun. Ar trebui să îţi ofere ceva de făcut.

— Nu am să mă gândesc la nimic altceva, spune Lucas şi se repede în partea cealaltă a capsulei.

Se izbeşte de trapa de urgenţă. Trapa se sparge. Lucas urlă când timpanele îi sunt perforate de mii de ace. Sinusurile i s-au umplut cu plumb clocotit. Dar îi face bine să urle. Urletul îl împiedică să-şi perforeze plămânii. Suflul aerului îi umflă sacoul şi pantalonii cu cute şi îl aruncă pe Marea Fecundităţii. Ochii. Trebuie să-i ţină deschişi. Îi vor îngheţa dacă îi închide. Nu se va mai putea orienta dacă orbeşte. Se ridică greu în picioare. Cu coada ochiului vede cum roverul se pune în mişcare. Şi accelerează. Fosta lui soţie vrea să-l strivească sub roţile alea uriaşe. Un pas, doi paşi. Atâta tot. Un pas şi încă unul. Dar moare. Se dezmembrează pe dinăuntru. În pantofii care parcă ar cântări câte două tone fiecare, Lucas se împleticeşte până la panoul de comandă al ecluzei exterioare. Apasă pe buton. Luminile albastre încetează să mai pâlpâie. Ecluza se deschide. Lucas se târăşte înăuntru. Ecluza se închide. Lucas are sentimentul că îi vor exploda plămânii şi ochii, şi urechile, şi creierul. Şi atunci aude vuietul aerului care intră înapoi în ecluză. Şi îşi aude şi propriul glas. Nu s-a oprit niciodată din urlat. O bufnitură şi ecluza se zguduie. Amanda a intrat cu roverul în ea. Construcţiile făcute de Voronţovi sunt solide, dar atacul unui rover selenar posedat de diavol nu se încadrează în parametrii lor de proiectare. Lucas soarbe lacom aerul şi se târăşte de-a buşilea în ecluza interioară. Uşa se deschide, iar el se prăbuşeşte prin ea. Uşa se închide. Terminalul se zguduie din nou. Lucas îşi lipeşte obrazul de plasa de pe podea – rece, solidă, minunată. Pe peretele din faţa lui se află o icoană cu Dona Luna. Întinde degetul ca să mângâie chipul

colţuros al Doamnei Lună.

Dar încă nu s-a terminat.

— Corcovado[113], Dorolice, *desafinado*[114], croncăne Lucas codul.

Bine ai venit, Lucas Corta! îi spune terminalul. *Capsula te aşteaptă. Transferul pe orbită are loc în şaizeci de secunde.*

Cu ultimele puteri, Lucas se îndreaptă clătinându-se spre capsulă.

Îţi aducem la cunoştinţă că acceleraţia maximă va fi de şase ori mai mare decât acceleraţia gravitaţională de pe Lună[115], spune capsula, coborând grilajul de siguranţă peste pieptul lui şi prinzându-i mijlocul într-o chingă căptuşită cu material moale. Capsula se închide etanş. *Decolare.* Un alt fel de şoc îl zgâlţâie pe Lucas acum şi mai că-i vine să plângă de uşurare: capsula se decuplează şi urcă turnul terminalului până la platformă. *Nava de transfer orbital decolează în douăzeci de secunde.*

Îşi şi închipuie nava de transfer rostogolindu-se către el de-a lungul ecuatorului şi intrând în puţul gravitaţional al Lunii ca să ridice acest pachet viu. Lucas strigă atunci când se cuplează ghearele de prindere. Capsula în care ţipă Lucas Corta este smulsă şi aruncată departe de Lună, în întunericul cel nesfârşit.

Peronul staţiei de tramvai din Boa Vista este plin de cadavre. Un întreg detaşament de ucigaşi ai clanului Mackenzie decimat. Aruncătoarele de săgeţi se rotesc şi se opresc asupra lui Rafa cu o viteză şi o precizie care îl fac să sughiţe. Armele ezită. Dacă membrii familiei Mackenzie au intrat în sistemul de securitate, Rafa ar muri înainte să ajungă la poartă. Aruncătoarele de săgeţi se strâng şi se retrag. Treci, prietene.

---

[113] „Cocoşatul”. Numele portughez al muntelui din Brazilia pe care se află statuia reprezentându-l pe Iisus (n.tr.).

[114] *Dorolice* – nume de fată; *desafinado* – „dezacordat” în portugheză (n.tr.).

[115] 1622 metri pe secundă (n.tr.).

Socrate încearcă să le dea de veste lui Robson şi Lunei, dar reţeaua din Boa Vista a căzut.

Rafa iese din staţie aşteptându-se să vadă numai orori. Însă valea cea lungă este pustie. Apa curge dintre chipurile impasibile de *orixas,* bolboroseşte în râuri, iazuri şi cascade. Bambuşii se leagănă, frunzele sclipesc în adierile delicate. Poziţia soarelui spune că tocmai ce a trecut ora prânzului.

— Ola, Boa Vista!

Vocea lui se întoarce în zeci de ecouri.

Poate că au scăpat. Poate că zac morţi în propriul sânge, printre coloane şi în încăperi.

— Ola!

Cameră după cameră. Toate goale. Niciodată nu i s-a părut mai străin acest palat. Apartamentul mamei, camere spaţioase care dau în grădini. Sălile de recepţii, sala de consiliu. Apartamentele personalului. Vechiul apartament pe care l-a împărţit cu Lousika, locul strâmt unde obişnuia să se ascundă Luna ca să-i spioneze şi credea că nu ştie nimeni. Pustiu. Trece pragul spre bucătărie şi o mână îl înhaţă, îl răsuceşte, îl izbeşte de perete şi îl aruncă la pământ. *Madrinha* Elis stă peste el, cu vârful unui cuţit la doar un centimetru de ochiul lui stâng. Îl recunoaşte şi îşi retrage cuţitul.

— Scuze, *senhor* Rafa.

— Unde-i toată lumea?

— În refugiu.

Boa Vista se cutremură. Din tavan plouă cu praf. Nu ai cum să nu recunoşti bufnetul surd al exploziilor de demolare.

— Vino cu mine!

Madrihna Elis îl ia de mână. Străbat cameră după cameră, prin labirintul din Boa Vista. Refugiul este un rezervor din oţel, aluminiu şi sticlă presurizată, cu dungi galbene şi negre – culorile universale ale pericolului. *Madrinhas* şi angajaţii din Boa Vista se înghesuie speriaţi pe bănci; Robson şi Luna dau fuga la geam, îşi lipesc mâinile de el. Avatarurile încă mai pot comunica în reţeaua

locală. Rafa cade în genunchi şi îşi lipeşte fruntea de sticlă.

— Slavă zeilor, slavă zeilor, slavă zeilor! Am fost atât de speriat.

— Nu vii înăuntru, *Papai?* îl întreabă Luna.

— Imediat. Trebuie să mă asigur că nu a mai rămas nimeni afară.

Boa Vista se cutremură iarăşi. Refugiul scârţâie pe arcurile amortizoare. Este conceput să adăpostească şi să ţină în viaţă până la douăzeci de persoane în cele mai neprielnice condiţii.

— Mă duc eu, *senhor* Rafa, se oferă *Madrinha* Elis.

— Ai făcut destul de mult. Du-te înăuntru. Haide.

Dispozitivul de deschidere se roteşte. *Madrinha* Elis îi aruncă o ultimă privire întrebătoare. Rafa scutură din cap.

— Nici n-ai să-ţi dai seama că am fost plecat, îi spune el Lunei.

Îşi lipesc palmele de geam.

A verificat aripa de sud, dar birourile companiei şi anexele se află pe latura de nord a grădinilor.

— Ola!

Altă explozie. Trebuie să se grăbească. Pompele de aer, instalaţiile de reciclare a apei, centrala electrică, centrala termică. Nimeni, încă o explozie, cea mai puternică de până acum, scutură frunzele copacilor. Bucăţi de zid cad din Pavilionul São Sebastião. O crăpătură despică faţa lui Oxossi, vânătorul.

Nimeni.

Chiar nimeni. Mare prost a fost că a venit aici. Luna şi Robson nu aveau nevoie de el. *Madrinhas* aveau grijă de ei, cu calm, cu eficienţă. El este răspunzător pentru ce se întâmplă, el reprezintă un risc. Dacă se întoarce la refugiu, clanul Mackenzie l-ar distruge doar ca să pună mâna pe el. Deja aruncă totul în aer ca să-şi croiască drum până aici. Boa Vista este o capcană. Altă explozie. Cea mai puternică. Crăpătura de pe chipul lui Oxossi se lărgeşte. Cupola Pavilionului São Sebastião se prăbuşeşte în apă. Rafa fuge de acolo.

Serviciul de transport nu este disponibil, spune

inteligenţa artificială de la ecluză. *Tunelul este blocat la kilometrul trei de un acoperiş căzut.*

Rafa se uită ca prostul la ecluză, de parcă aceasta i-ar fi adus un afront personal. Nu mai are nicio idee. Ecluza de suprafaţă. Se poate furişa afară la fel cum a făcut-o Lucasinho, într-un costum de urgenţă. João de Deus este pierdut, dar mai există o bază la Rurik, la două ore de alergare în costumul acela etanş. De acolo ar putea lua un rover cu care să ajungă la Twé. Pentru a-şi reveni. Pentru a se reuni cu familia. Pentru a pune la cale riposta.

Aleargă spre ascensorul care să-l ducă la ecluza de suprafaţă. Este aruncat cât colo de o explozie uriaşă, care ridică Boa Vista şi apoi o trânteşte la pământ, ca un luptător care rupe şira spinării adversarului. Faţada holului unde se află ascensorul se dezintegrează şi în urma ei rămâne un munte de moloz. Asurzit, ameţit de unda de şoc, Rafa înţelege ce înseamnă molozul acesta. Au aruncat în aer ecluza de suprafaţă. Boa Vista nu mai are apărare în faţa vidului.

Unda de presiune se inversează. Aerul iese din Boa Vista. Grădinile explodează. Toate frunzele sunt smulse din copaci, toate obiectele neancorate sunt aspirate spre puţul ecluzei, într-un turbion de gunoaie, frunze, mobilier de grădină, pahare de ceai, petale, fire de iarbă, bijuterii pierdute, fragmente de rocă sparte de explozie. Uşile şi ferestrele se bombează şi se sparg. Boa Vista este o tornadă de cioburi de sticlă şi bucăţi de metal. Alarmele de depresurizare răcnesc, dar vocile lor slăbesc pe măsură ce scade presiunea aerului. Rafa se ţine strâns de o coloană din Pavilionul São Sebastião. Îl sfâşie rafalele ucigaşe de vânt. Hainele şi pielea îi sunt ciopârţite de mii de cioburi zburătoare. Plămânii i-au luat foc, creierul îl arde, vede doar roşu în faţa ochilor atunci când consumă şi ultimul strop de oxigen din sânge. Încearcă să respire, dar nu mai are ce. Moare, dar nu-şi desprinde mâinile de coloană. Însă vederea i se întunecă, puterile îl lasă şi nu se mai poate ţine. Nu mai există niciun sens, nu mai există nicio speranţă. Cu un ultim ţipăt mut, Rafa se desprinde de

coloană şi se lasă purtat de furtună.

Capsula orbitală zboară până în cealaltă parte a Lunii. Dacă ar fi avut geamuri sau camere de luat vederi, Lucas Corta ar fi putut să zărească cum umple cerul o jumătate din Farside, strălucitoare ca un diamant. Însă nu are geamuri şi nu are nici camere, nu are nimic prin care să comunice. Toquinho este deconectat; s-a sacrificat totul doar pentru ca Lucas să rămână în viaţă. Nu are suficient curent ca să poată lua legătura cu Lucasinho, să-l anunţe că tatăl lui trăieşte. Calculele sunt stricte, dar precise. Nu cer credinţă; nu sunt decât ecuaţii.

Cravata i s-a desfăcut de la gât şi pluteşte în voia gravitaţiei.

Planul Taiyang este copilăresc în simplitatea lui. Lucas are acum timp să se gândească la el şi la ce a dedus din fragmentele mărturisite de Amanda. Să nu mărturiseşti niciodată. Greşeala asta o va plăti întreit. Ea nu l-a respectat niciodată. Clanul Sun i-a considerat mereu pe cei din familia Corta drept o specie inferioară, mizerabilă. Nişte *gauchos* ridicoli. Nişte *favelados* parveniţi. Mackenzie Metals distruge Corta Hélio. Planeta Pământ se uită şi se teme pentru instalaţiile ei de fuziune a heliului. Mackenzie Metals are o rezervă de heliu-3 încă de când încercase să-şi facă loc pe piaţa deţinută de Corta Hélio, dar cei de la Taiyang au o strategie pe termen lung prin care vor să obţină monopolul asupra centurii ecuatoriale. Să instaleze pe câte şaizeci de kilometri de-o parte şi de cealaltă a liniei Ecuator Unu panouri solare din regolit sinterizat, care să transmită energia pe Pământ prin microunde. Taiyang a personificat întotdeauna informaţia şi puterea. Luna este o centrală electrică inepuizabilă. Acesta reprezintă cel mai costisitor şi mai mare program de infrastructură al omenirii, dar, în paranoia ce va urma dispariţiei Corta Hélio şi reducerii aprovizionării cu heliu-3, investitorii îşi vor sări unul altuia la jugulară ca să ajungă primii la masa celor de la Taiyang. Aceasta va fi victoria finală a clanului Sun în lungul lor război cu

Republica Populară Chineză. Este un plan excelent. Iar Lucas îl admiră fără rezerve.

Măreţia constă în simplitatea lui. Pune câţiva factori motivaţionali la treabă şi orgoliul omenesc va face restul. Ideea cu musca asasină a fost genială; a semănat confuzie în relaţia dintre familiile Corta şi Asamoah, dar a îndreptat bănuielile asupra clanului Mackenzie. Lucas nu mai are nicio îndoială că defecţiunea de soft care provocase moartea lui Rachel Mackenzie a avut sursa într-un server Taiyang; la fel, atentatul care a schilodit-o pe Ariel fusese pus la cale în Palatul Luminii Eterne. Stimuli mărunţi. Circuitul reacţiilor. Procesele ciclice ale violenţelor. Faceţi în aşa fel încât inamicii voştri să se distrugă între ei. Oare de câtă vreme ţesea planul acesta familia Sun? Erau genul de oameni care gândesc pe termen lung.

Totul este uşor atunci când poţi să anticipezi următoarea mişcare a adversarului, îi spusese Amanda. Wagner îl anunţase şi Ariel îi confirmase că Taiyang proiectase un sistem de computere cuantice pentru Whitacre Goddard. Cei Trei Venerabili. Făceau predicţii extrem de corecte bazându-se pe modele detaliate ale lumii reale. Iar ce este folositor pentru Whitacre Goddard este de un folos şi mai mare pentru familia Sun.

Însă nu anticipaseră că Lucas va scăpa cu viaţă.

Toquinho se activează – doar o interfaţă elementară de mică rezoluţie, care îi permite lui Lucas să se conecteze la senzorii şi la sistemele de control ale capsulei. Aceasta a întrebat, iar sistemele punctului de destinaţie i-au răspuns. Doar calcule, nimic altceva. La capătul orbitei, în cealaltă parte a Lunii, pe traiectoria de revenire pe Pământ, nava orbitală a VTO, *Sfinţii Petru şi Pavel,* s-a cuplat la capsulă şi a preluat controlul. Capsula se zdruncină, iar cravata lui Lucas cade. Dispozitivele hidraulice râgâie şi o împing pe traiectoria de întâlnire. Acum nava orbitală se află în raza camerelor din capsulă şi Toquinho îi arată o imagine fascinantă, luminată de soare: cinci staţii spaţiale dispuse în jurul mecanismului central şi al echipamentelor pentru menţinerea vieţii, coroană de panouri solare.

Cele zece milioane în aur din Zürich îi vor permite lui Lucas să se adăpostească aici cât timp va avea nevoie ca să-şi pregătească întoarcerea şi răzbunarea.

Dispozitivele hidraulice pocnesc şi icnesc. Braţele de cuplare se întind, prind capsula şi îl trag înăuntru pe Lucas Corta.

Nava coboară deasupra ruinelor. Resturile din Boa Vista se întind într-un cerc neregulat, cu diametrul de cinci kilometri. Materialele mai uşoare – frunzele, firele de iarbă – formează cercurile exterioare; urmează cioburile de sticlă, fragmentele de metal şi piatră şi substanţă sinterizată. Obiectele cele mai mari, cele rămase aproape intacte, se află în apropierea ecluzei distruse. Pilotul a preluat comenzile navei, pentru că trebuie să caute un loc sigur de aterizare.

În capsula pentru activitatea de suprafaţă, Lucasinho Corta, Abena şi Lousika Asamoah îşi pun costumele. Alături de ei se află o echipă de salvare de la VTO şi un detaşament de securitate de la AKA. De două ore nu au mai recepţionat niciun semnal de activitate de la Boa Vista, cu excepţia impulsurilor de la emiţătorul refugiului. Refugiile sunt nişte locuri rezistente, însă distrugerea aceasta a depăşit cu mult orice parametri de proiectare. Luminile verzi. Nava aterizează. Capsula se depresurizează. Lucasinho şi Abena îşi lovesc căştile una de alta, semn de prietenie şi de presimţire a ororilor ce vor urma. Avatarurile se pliază şi devin ecusoane pe fiecare umăr stâng.

VTO obiectase împotriva ocolului până la Twé, pentru a o lua şi pe Lousika Asamoah, spunând că o asemenea întârziere va îngreuna misiunea de salvare.

— Fata mea este acolo jos.

Cei de la VTO tot nu s-au lăsat convinşi.

— AKA va plăti pentru combustibilul, timpul şi aerul suplimentar.

Cu asta s-a ajuns la o înţelegere.

— Trei persoane din partea noastră.

Capsula se depresurizează, spune Jinji. *Uşile se deschid.*

Abena îl strânge de mână pe Lucasinho.

Lucasinho nu a mai urcat niciodată într-o navă spaţială. Prin urmare s-a aşteptat la o stare de emoţie extraordinară: cum altfel s-ar putea simţi atunci când călătoreşte cu o viteză pe care nu a mai cunoscut-o vreodată, într-un mijloc de transport cu propulsie reactivă, grăbindu-se să-şi salveze familia? În loc de toată această aventură, a avut parte doar de un scaun într-o capsulă fără geamuri, de o serie de hurducături şi bufnituri, de episoade de acceleraţie care au făcut să-i intre în carne hamul de siguranţă, şi de mult timp la dispoziţie pentru a-şi imagina cele mai negre scenarii despre ce anume va găsi acolo jos.

Membrii echipei de salvare de la VTO îşi croiesc cu greu drumul prin terenul acoperit cu dărâmături până la ecluză. Instalează în jurul ei reflectoare şi macarale de forţă. Lousika, împreună cu gărzile ei, Abena şi Lucasinho coboară pe rampă şi ajung pe suprafaţă. Proiectoarele navei descoperă mobilier de grădină deformat, grinzi de susţinere răsucite, cioburi de sticlă armată împlântate în regolit, echipamente strivite. Lucasinho şi Abena păşesc cu mare grijă printre resturile palatului din Boa Vista.

— *Nana.*

Gărzile Lousikăi au descoperit ceva. Luminile de la căştile lor pâlpâie peste o bucată de tweed, peste curbura unui umăr, peste un smoc de păr.

— Rămâi acolo, Lucasinho, îi ordonă Lousika.

— Vreau să-l văd, spune Lucasinho.

— Rămâi unde eşti!

Doi bodyguarzi îl înhaţă şi îl întorc din drum. Lucasinho încearcă să se smulgă din mâinile lor, dar cei doi sunt muncitori veniţi din Acera doar de şase luni, mult mai puternici decât orice băiat la a treia generaţie pe Lună. Abena vine în faţa lui.

— Uită-te la mine.

— Vreau să-l văd!

— Uită-te la mine!

Lucasinho întoarce capul. O vede pe Lousika în genunchi pe regolit. Se ţine cu mâinile de cască şi se leagănă înainte şi înapoi. Mai zăreşte şi ceva strivit şi deformat, uscat de ger, de consistenţa pielii. Atunci Abena îl apucă de cască şi-i întoarce capul spre ea. Lucasinho face la fel. Trage capul Abenei până li se ating căştile. Schimbă un sărut de *dusteri.*

— Nu-i voi ierta niciodată pe cei care au făcut asta, se jură Lucasinho pe canalul privat de comunicare. Robert Mackenzie, Duncan Mackenzie, Bryce Mackenzie, vă acuz şi cer răzbunare. V-am însemnat. Ai mei sunteţi.

— Nu vorbi aşa, Lucasinho!

— Nu-mi spune ce să fac, Abena! Povestea asta mă priveşte numai pe mine. Tu nu ai niciun cuvânt de spus.

— Lucasinho…

— Numai pe mine mă priveşte.

— Doamnă Asamoah-Corta.

Lousika tresare când aude apelul echipei de salvare pe canalul comun.

— Suntem gata.

Pune mâna pe umărul lui Lucasinho. Senzorii din *sasuit*-uri pot transmite informaţii despre structura terenului, dar la fel de bine te anunţă şi că ai fost atins de o mână.

— Luca, ai să mori.

Dar el nu a reuşit să întrezărească decât foarte puţin; nu i s-a permis să vadă ce a văzut Lousika; unchiul lui, *oko* pentru ea; însă ce a reuşit să vadă în fracţiunea aceea de secundă îl va urmări toată viaţa.

— Suntem aşteptaţi, *nana,* spune unul dintre bodyguarzi.

Lousika îl conduce cu grijă pe Lucasinho, în aşa fel încât tânărul să rămână în permanenţă cu spatele la cadavru. Moartea pe Lună este foarte urâtă.

Echipa Voronţov o ridică cu macaraua mai întâi pe Lousika, apoi pe Lucasinho şi pe Abena. Lucasinho se leagănă deasupra râpei rămase acolo unde a fost puţul ecluzei. Explozia enormă produsă de depresurizarea din Boa Vista a scos din puţul acela orice ar fi putut rupe sau perfora un *sasuit.* Însă tot într-o beznă înfiorătoare trebuie

ei să coboare acum. Refugiul a emis semnale constante, dar este posibil să fi fost deplasat din loc, să fi fost strivit, deteriorat.

— Iniţiem coborârea.

Probabil că la fel a fost atunci când Adriana a coborât pentru prima dată în tubul de lavă în care îşi va sculpta palatul. *Pe aici ai ieşit şi tu atunci când te-ai supărat pe* pai *şi ai fugit de acasă,* îşi spune Lucasinho ruşinat. *Cât de diferit este totul acum.*

Apoi senzorii de proximitate din costumul lui Lucasinho încep să emită sunete de avertizare şi picioarele lui ating solul. Tălpile îi scârţâie pe moloz. Îşi desface hamul şi intră în Boa Vista. Echipa Voronţov a instalat lumini de lucru, care mai mult sugerează decât dezvăluie; umbre întunecate în orbitele zeului Xango, pereţii de pavilioane căzuţi şi împrăştiaţi ca nişte cărţi de joc care nu i-au servit la nimic magicianului. Copaci desfrunziţi, cu seva îngheţată. Buzele pline, senzuale ale zeiţei Iansa. Sclipiri de gheaţă: lacrimi solidificate de *orixas.* Luminile de pe casca lui Lucasinho tremură peste peluzele moarte, încremenite sub chiciură; peste gheaţa neagră din iazuri şi râuri.

Lucasinho se loveşte de ceva şi obiectul acela se rostogoleşte peste pardoseala din gresie. Razele din cască îl localizează: o bucată mare din vechea masă de consiliu a Corta Hélio – spartă, fără un picior. O ridică, dar se răstoarnă imediat. Merge mai departe prin uşi sparte şi peste scaune sfărâmate, pe sub copaci înfăşuraţi în aşternuturi de pat sfâşiate. Striveşte sub tălpi rămurele pe care vidul le-a congelat. Niciun pavilion nu a rămas în picioare. Îndreaptă luminile de la cască spre feţele de *orixas.* Oxala, Stăpânul Luminii. Yemanja, Creatoarea de Zei. Xango cel Drept. Oxum, Zeiţa Iubirii. Ogun, Războinicul. Oxossi, Vânătorul. Gemenii Ibeji. Omolu, Stăpânul Bolilor. Iansa, Regina Schimbării. Nana, Fiinţa Supremă.

Niciodată nu a crezut în ei.

— Voi reface totul, îşi şopteşte el în portugheză. Ce este

aici îmi aparţine acum.

Razele de la altă cascä îl găsesc şi îl luminează. Apoi şi razele unei a treia căşti. Au ajuns Lousika şi Abena. Însă el merge înaintea lor, prin albia secată a râului, printre *orixas,* spre locul unde aşteaptă salvatorii.

GLOSAR

Pe Lună se vorbesc multe limbi, iar vocabularul de aici împrumută cu uşurinţă cuvinte din chineză, portugheză, rusă, yorubă[116], spaniolă, arabă, akană[117].

Abusua – Grup de oameni cu un strămoş comun pe linie maternă. Cultura akană nu le permite căsătoriile în afara grupului.

Adinkra – Simboluri akane vizuale, care reprezintă concepte sau aforisme.

Agbada – Strai de ceremonie al populaţiei yoruba.

Amor – Iubit/partener.

Anzinho – Îngeraş.

Apatoo – Fire certăreaţă.

Banya – Saună rusească.

Berçário – Creşă.

Bu-hwaejang – Funcţie corporatistă coreeană: vicepreşedinte. Vezi şi **hwaejang, jonmu.**

Caçador – Vânător.

Chib – Panou virtual, de dimensiuni foarte mici, amplasat într-o lentilă de contact interactivă, care prezintă conturile unui individ din care îşi poate asigura cele Patru Elemente.

Choego – Funcţie corporatistă coreeană; superior.

Churrasceria: Grătar brazilian/argentinian.

Coração – Inimioara mea. Expresie de dezmierdare.

CPD – Cod numeric personal în Brazilia, obligatoriu pentru mai multe tranzacţii sociale şi financiare importante.

Craque – Superstar din lumea sportului.

Escolta – Bodyguard.

Patru Elemente – Aerul, apa, carbonul şi informaţia: bunurile esenţiale vieţii pe Lună, furnizate zilnic de

[116] Limbă din familia de limbi nigero-congoleze (n.tr.).

[117] Dialect vorbit de un grup etnic din Ghana (n.tr.).

sistemul de *chibi.*

Gaye Nyame – Simbol adinkra, cu semnificaţia „Cu excepţia lui Dumnezeu (nu mă tem de nimeni)”.

Globo – Formă simplificată a limbii engleze, cu pronunţie codificată ce poate fi înţeleasă de maşini.

Gupshup – Principalul canal de ştiri mondene al reţelei de socializare de pe Lună.

Hwaejang – Funcţie corporatistă coreeană; preşedinte.

Irmã/Irmão – Soră/frate.

Jo/Joe Moonbeam – Nou-sosit pe Lună.

Jonmu – Funcţie corporatistă coreeană: Manager.

Keji-oko – A doua soţie.

Kotoko – Consiliul AKA, ai cărui membri sunt desemnaţi prin rotaţie.

Kuozhao – Mască antipraf.

Ladeiro – Scară care face legătura între nivelurile unui bloc de locuinţe.

Madrinha – Mamă-surogat; în sens propriu „Naşă”.

Malandragem – Arta escrocului de mare succes.

Mamãe/Mãe, Papai/Pai – Mamă/Mami, Tată/Tati.

Manhua – Benzi desenate chinezeşti.

Miudo – Copil.

Moto – Taxi cu trei roţi şi operare automată.

Nana – Formulă ashanti[118] de respect faţă de o persoană în vârstă.

Nikah – Contract de căsătorie. Termenul provine din limba arabă.

Norte – Persoană din America de Nord.

Oheneba – „Prinţesă mică”, formulă de alint.

Oko – Soţ/soţie.

Omahene – CEO al AKA, cu un mandat de opt ani prin rotaţie.

Onyame – Nume dat Fiinţei Supreme în religia tradiţională akană.

Orixa – Zeităţi şi sfinţi din religia sincretică afro-

[118] Dialect al unui grup etnic din centrul Ghanei (n.tr.).

braziliană *Umbanda*[119].

Patrão – Naş.

Sasuit – Costum pentru activităţile la suprafaţă.

Saudade – Melancolie. Dulcea melancolie este un element esenţial şi sofisticat al muzicii bossa-nova.

Ser – Formă de adresare faţă de o persoană neutră.

Terreiro – Templu *Umbanda.*

Tia/Tio – Mătuşă/unchi.

Yin – Semnătură digitală.

Zabbaleen[120] – Prestatori independenţi de servicii, care reciclează materialele organice şi apoi le vând Corporaţiei de Dezvoltare Selenară (CDS), care deţine monopolul asupra acestor materiale.

Zashitnik – Luptător angajat pentru duel; în sens propriu: avocat, apărător.

---

119 *Umbanda* – cult care combină elemente de macumba (cult al populaţiei de culoare din Brazilia), catolicism şi practici indiene din America de Sud (n.tr.).

120 Zabbaleen – gunoieri din Egipt (n.tr.).

CALENDAR HAWAIIAN

Societatea selenară a adoptat sistemul havaian de denumire a zilelor lunii după câte o fază diferită a astrului. Prin urmare, luna calendaristică are 30 de zile, care însă nu sunt grupate în săptămâni.

1: Hilo
2: Hoaka
3: Ku Kahi
4: Ku Lua
5: Ku Kolu
6: Ku Pau
7: Ole Ku Kahi
8: Ole Ku Lua
9: Ole Ku Kolu
10: Ole Ku Pau
11: Huna
12: Mohalu
13: Hua
14: Akua
15: Hoku
16: Mahealani
17: Kulua
18: Lã’au Kŭ Kahi
19: Lã’au Kuŭ Lua
20: Lã’au Pau
21: ’Ole Kŭ Kahi
22: ’Ole Kŭ Lua
23: ’Ole Pau
24: Kãloa Kŭ Kahi
25: Kãloa Kŭ Lua
26: Kãloa Pau
27: Kãne
28: Lono
29: Mauli
30: Muku

Luna vrea să te omoare: fie că nu-ți poate garanta hrana, apa și aerul necesare, fie că te trezești implicat în conflictul dintre corporațiile la putere acolo. Pentru fiecare centimetru pe care vrei să-l cucerești în societatea feudală de pe Lună, trebuie să lupți. Exact asta a făcut Adriana Corta. La sfârșitul vieții, ea își găsește corporația înconjurată de dușmani, iar cei cinci copii ai săi trebuie să-i apere imperiul de adversari și de diverse pericole pentru ca familia Corta să supraviețuiască.

„McDonald creează o civilizație complexă, fascinantă, care are la dispoziție o tehnologie verosimilă, și personajele sunt pe deplin dezvoltate, fiecare având o poveste captivantă."

Publishers Weekly

„O poveste ingenioasă și originală, care te trimite cu gândul la *Nașul*, la *Cântec de gheață și foc* și la *Jocul lui Ender*."

Portland Book Review

NAUTILUS
science fiction

nemira.ro
ISBN 978-606-758-902-3

revistanautilus.ro